

Paul Garrison
Vatra i led

On usmjeri sekstant prema nebu.

Noći su u ekvatorijalnome dijelu Tihog oceana završavale naglo. U onih nekoliko trenutaka kada je prvo svjetlo otkrilo obzor, a na nebu se još vidjele zvijezde, spustio je odraze Jupitera, Antaresa i Capelle tako da su blago dodirnuli površinu mora. Pomno pogledavši oko sebe, otišao je pod palubu kako bi odredio svoj položaj među njima.

Spavala je na širokom brodskom krevetu, uzdignuta boka, raskošno raširenih dugih udova. Ucrtao je nebeska tijela na pomorsku kartu prepunu sićušnih grebena i atola, te ubilježio najnoviju dionicu puta koju su prešli od Marshallova otočja.

U kabini je još bilo svježe, pa se spustio na njihov krevet i Sari pokrio ramena. Ona se nasmiješila u snu, a kada je, mameći ga, izvila leđa, stao ju je ljubiti, bradom nježno prateći trag njezine kralježnice.

Uto se začuo prodoran zvuk alarma koji je upozoravao na mogućnost sudara.

Sara se istog trena posve razbudila. Brzo se izvukla iz plahte kako bi pomogla pri upravljanju brodom. Michael Stone uhvatio ju je u zagrljaj, osjećajući kako joj prestrašeno srce nadima grudi.

"Ja ću. Zvat ću te, budem li te trebao."

Istrčao je na palubu uz snažno udaranje srca. Sunce je već bilo iznad obzora i nesmiljeno je pržilo.

Na vidiku nije bilo ni kopna ni nekog drugog plovila. No nalazili su se duboko u udolini između dvaju velikih valova nastalih zbog pasatnog vjetrova, nisko ispod njihovih kresta. Da bi vidio što je aktiviralo alarm, morat će pričekati da ih preuzme vodena planina iza njih koja će podići brod.

Prema suvremenim mjerilima, Veronica, taj postariji, od sunca izblijedjeli trinaestmetarski brod

tipa Nautorov Svan, bila je malena. Stone ju je preuredio kao kuter i maštovito je održavao gdje god je dovitljivost mogla zamijeniti novac. Najmoderniji dio opreme bio je neuobičajeno visok grafitni jarbol skinut s neke regatne jedrilice, zbog čega je Veronica, poput bombardera Stealth, bila praktički nevidljiva na radarskim zaslonima.

Njihova desetogodišnja kći tihim se korakom uspela stubama, još u pidžami.

"Što se događa?" upita zijevajući.

"Nešto je aktiviralo radar."

"Što?"

"Vidjet ćemo za nekoliko trenutaka."

Ronnie se pospano zaljulja pri naginjanju broda, te oca jednom rukom obuhvati oko struka. Drugom je čvrsto držala izlisanu naprtnjaču u obliku Snoopyja u koju je potrpala svoje stvari. Stone se nagne da je poljubi.

"Dobro jutro, dušo. Dođi... možda će biti najbolje da ti stavimo prsluk."

Ronnie se pobunila uobičajenim riječima - kako su već i mreže za djecu svezane za konopce koji su obrublivali palubu dovoljno uvredljive za ljudsko biće njezine dobi.

"Samo dok utvrdimo što je pred nama."

Poput većine starih morskih vukova, pokazivao je duboko nepovjerenje prema svim vrstama opreme. Premda je sam konstruirao sustav upozoravanja, te je bio razmjerno siguran daje radar jednostavno uhvatio nešto što je od njih udaljeno kilometrima kada se Veronica našla na krijesti prethodnog vala, ne bi se iznenadio ni kada bi na suprotnoj strani sljedećeg vala ugledao Treću flotu.

Izvukavši Ronniein prsluk za spašavanje iz ormarića koji se nalazio u blizini kormila, pomogao joj je da ga navuče, povezao ga, te razmislio o tome treba

li Saru pozvati na palubu. Sve što na pučini može poći po zlu, poći će po zlu.

More se uzdiglo iza krme, dižući se prema nebu, velikom se silom premještajući pod trupom od fiberglasa. Brod se vinuo uvis poput galeba na vjetru, poletio do krijeste i pred Stoneovim se očima, kilometrima uokolo, odjednom ukazao Tihi ocean.

Brzo se okrenuo na mjestu, pogledom pretražujući obzor. Prozirna izmaglica iza njih prijetila je skorom promjenom vremena, a nejasan obzor na sjeveru ukazivao je na neizmjereno prostranstvo kineskog zimskog monsuna, no more je zasada izgledalo dobroćudno i toliko prazno te se činilo da on, Ronnie i Sara jedini plove na cijelom planetu.

Instinkt mu je govorio da je sustav upozoravanja otkrio neki veliki brod. Još je jedanput pogledao na sve strane prije nego što je val odjurio dalje, a Veronica utonula u dolinu iza njega. Neobično mjesto za susret s brodom. No radar nikako nije mogao pokazati kopno. Barem ne zasada, premda je njegov nebeski proračun zbog kretanja broda mogao biti i pogrešan, osobito s obzirom na to da je Vrijeme igralo ključnu ulogu kod kretanja Jupitera, neovisnog o kretanju zvijezda.

Bijela čigra koja je letjela nad površinom vode govorila je da su na manje od četrdeset pet kilometara od obale. No paluba i korito broda Michaelu još nisu prenosili osjećaj o valovima koji se odbijaju od kopna. To je značilo da su atoli negdje između trideset i četrdeset pet kilometara ispred njih.

"Hej, pospanko, gdje smo sada?"

"Ovdje", reče Ronnie pospanim glasom.

"Gdje?"

Ronnie iz Snoopyjeva trbuha izvadi svoj GPS* (*GPS-Global Positioning Satellite - globalni sustav satelitske navigacije.*). Uređaj joj je darovao neki mornar, Japanac, kojemu je Sara uklonila slijepo crijevo.

"Pulo Helena, točno ispred nas. Lijepo ti ide navigacija, dinosaure."

Nazvala ga je dinosaurom jer se Stone i dalje tvrdoglavo držao orijentiranja na temelju položaja zvijezda. Podsjetio je Ronnie na to da se baterije prazne i da većina brodova, koji udaraju o rubne grebene i potopljene planinske vrhove što dotiču površinu Tihog oceana, nesreće doživljavaju upravo zbog najsuvremenije elektroničke opreme.

A to nije značilo da Ronnieino malo čudo tehnike nema svojih dobrih strana.

"Koliko precizno ispred nas, srce?"

"Precizno' dvadeset pet kilometara i četiristo metara." Ona Stoneu pokaže zaslon uređaja.

On se zadovoljno nasmiješi. Vraški blizu njegovoj procjeni. No s obzirom na to da se malena skupina pješčanih i koraljnih aiola jedva izdizala iznad površine vode, svakako je bila izvan dohvata radara. To je ipak morao biti nekakav brod. Divovski brod, koji se uzdiže visoko iznad površine.

"Kamo ideš?"

"Idem još jednom pogledati radar", odvrati on. "Želiš li soka od naranče?"

Ronnie je nekoliko trenutaka pomno razmišljala, a onda zaključila: "Neznani."

"Donijet ću ti sok."

Desno od stuba nalazila se skućena kuhinjska sa štednjakom na petrolej, sudoperom u koji je, zahvaljujući nožnim crpkama, mogla teći i slatka i morska voda, te hladnjakom koji je bio priključen na glavni brodski motor. Lijevo, zbijena u nepropusnome pregratku Od tikovine, nalazila se navigacijska kabina - radar, VHF-uređaj kratkog dometa, kratkovalni SSB*(*VHF, "very high frequency", u praksi manji uređaj koji radi na ultrakratkome valu i koristi se za komunikaciju među brodovima na manjoj udaljenosti; SSB, "single sideband" - način modulacije radiosignala pri kojem se koristi jedan bočni opseg*)- uređaj

velikog dometa, te stolić s pomorskim kartama. Kabine s ležajevima - Ronnieina u pramcu i njegova i Sarina u krmi - bile su obložene tikovinom, no glavna kabina u središnjem dijelu broda bila je obojena antiseptički bijelo.

Opremljena kao kompaktna klinika i operacijska dvorana, u ormarićima, na policama i u ladicama imala je veći dio opreme za hitne slučajeve koju je moguće vidjeti u razmjerno suvremenim kolima hitne pomoći: intubacijski aparat, defibrilator, cijevi, katetere i zavoje, kao i fiziološku otopinu i glukozu, plazmu u dubokom zamrzavanju, primitivnu opremu za anesteziju, pladanj s kirurškim instrumentima, gips za imobiliziranje slomljenih kostiju, te mnogo antibiotika, analgetika, vazokonstriktora, anestetika, adrenalin, te inzulin. Respirator je odslužio i dva svoja vijeka, no, u usporedbi s njim, Stoneov je radar bio istinski antikvit.

Beživotna svjetlucavo zelena točkica petnaest milja* (*Kako je, kada je riječ o plovidbi morem, korištenje milja uobičajeno i u nas, potrebno je napomenuti samo da je riječ o tzv. "međunarodnoj nautičkoj (morskoj) milji", odnosno o 1852 m (1,852 km), tako da 15 milja odgovara udaljenosti od 27,78 km.*) ispred njih gotovo se posve gubila na sunčanom svjetlu koje je prodirale kroz otvorena vrata kabine. Srce njegova sustava za izbjegavanje sudara - skener koji se okretao u svom radarskom kućištu, predajnik i prijemnik, te generatori na vjetar i sunčevu energiju koji su ih pokretali - bili su gotovo jednako stari, još davno dobiveni na kineskim noćnim sajmovima u zamjenu za liječničke usluge pružene bez pitanja i pogovora.

Poučen dugogodišnjim iskustvom pomno je promatrao ritmično pojačavanje i nestajanje signala i zaključio da neki veliki brod pod kutom od devedeset stupnjeva presijeca njihov pravac kretanja, polako ploveći sa sjevera na jug. Ima još puno prostora - tek

za dva sata mogli bi prijeći njegov trag, a on će tada već biti daleko od njih. Odlično. Stone se pomalo opusti, sretan što je more ponovno samo njihovo.

No kada je još jedanput pogledao zaslon - pošto je skuhao punu termosbocu kave, u čašu ulio sok za Ronnie, u brodski dnevnik upisao signal na radaru i pad vrijednosti na barometru - tJrodJe promijenio smjer. Okrenuo se prema sjeveru, polako obilazeći atole Helene.

Stone pomisli kako je takvo ponašanje neobično kao i sama prisutnost velikog broda u tom području.

Pulo Helena - tih nekoliko pješćanih i koraljnih grebena između zapadnih Karolina i obale Nove Gvineje - nalazila se južno od glavnih transpacifičkih pravaca na smjeru Panama-Filipini, i još puno dalje prema zapadu od glavnog pravca između Australije i Tokija. Bila je to jedna od najizoliranijih postaja u rasporedu obilaska ploveće bolnice Stoneovih. Jedanput na godinu usidrili bi se u toj laguni kako bi pružili liječničku pomoć nekome iz petšest nomadskih ribarskih obitelji koje bi se u to vrijeme našle ondje, a s vremena na vrijeme onamo bi motornim brodom iz dalekog Korora doplovila i ribarska patrola Republike Palau. No za brodove ondje nije bilo ničega.

Uzevši VHF-radio, termosbocu i Ronniein sok, uspeo se na stražnji dio palube, gdje se nalazilo kormilo. Ronnie otpije dva gutljaja soka i pogleda na uređaj iz Snoopyja. "Dvadeset dva kilometra do Pulo Helene..."

Stone uzme ručicu vitla i krene prema prednjem dijelu broda. "A kamo si se ti uputio? Čekani zagrljaje."

Swan je plovio pod dva floka koja su se poput para krila širila s jedne i druge strane pramca. Klasični raspored jedara za pasatne vjetrove sam je održavao smjer, no bilo je nemoguće vidjeti što je točno ispred broda a da se čovjek ne pogne kako bi pogledao

ispred jedara ili da ne skrene š pravca. Stone podigne glavno jedro, okrene ga i priveže daleko preko lijeve strane broda, te osiguračem učvrsti boom*(*Vodoravni držač duž kojega se proteže donji rub jedra.*). Potom smota prednje desno jedro. Brod ponešto uspori, što je bilo dobro - ona će prikaza imati više vremena za udaljavanje - a sada, kada su pba jedra bila iznad lijeve strane, dok je desna strana bila čista, mogli su vidjeti što je pred njima.

Ronnie je nestrpljivo čekala pokraj kormila. Na Stoneov je zahtjev popila sav sok, stisnula se njemu u zagrljaj, nakon što je dovršio namještanje automatskog kormila, te zadrijemala, našlonivši glavu na njegova prsa.

Užareno jutarnje sunce izmamilo je miris iz njezine kose. Stone ga udahne punim plućima i upita se je li kada u životu bio toliko sretan. Jednom, na nekom drugom oceanu. Potom privuče Ronnie još bliže i pogledom stane pretraživati površinu mora.

Gledajući s palube takvog broda, dvadeset pet metara visoke palme mogle su se očekivati iznad obzora na udaljenosti od dvadesetak kilometara. Nadgrađe velikog broda moglo bi biti više od palminih krošanja, kao i brod pretrpan kontejnerima. Ubrzo će nešto ugledati.

Veronikina jedra, označena divovskim crvenim križem koji se vidio i s više kilometara udaljenosti, bila su rastegnuta od dugotrajne intenzivne uporabe, požutjela od sunca toliko da su već bila opasno krhka. No odlično korito broda i visoki grafitni jarbol nadomještali su i te nedostatke. Veronica je bila vrlo brza.

Za manje od pola sata brzo se vinula na jednu krijestu i Stoneu pokazala nejasnu točku na obzoru, Oprezno posegnuvši za dalekozorom Fujinon, svakako želeći odgoditi trenutak kada će Ronnie svom

energijom započeti novi dan, skinuo je poklopce s leća i usmjerio pogled prema divovskom, uglatom brodu boje pijeska.

Neobična boja, gotovo kamuflažna; pojavljivao se i nestajao iz vidokruga poput priviđenja. Oštre linije suvremenog teretnog broda. Vjerojatno je namijenjen prijevozu nekog rasutog tereta, pretpostavljao je, nadajući se da zapovjednik zna što čini. Njihov prijatelj iz Australije, Kerry McGlynn, vlasnik remorkera za spašavanje i izvlačenje koji je volio pričati bezbrojne priče o nasukavanjima, potonućima i požarima na pučini, zaklinjao se da daleko na Tihom oceanu ima brodova kupljenih kreditnim karticama. Ono što bi ponosnim vlasnicima na kartama izgledalo kao široka autocesta zapravo je bila gusta paukova mreža grebena koja je samo čekala da ih obavije.

Ronnie se budila već govoreći.

"Mama je prespavala alarm."

Sara se školovala u Velikoj Britaniji i kod Ronnie se uočavao odraz njezina engleskog naglaska, modulacije, čak i gestikuliranja. Zbog tako intenzivne sličnosti majci čovjek je morao pomisliti da su mu geni oslabljeni. On je bio zdepast, plavoook i svijetle puti koja se nije uočavala zbog trajne preplanulosti. Boja Ronnieine kože bila je svijetlosmeđa mješavina njegove boje rSarine boje crne kave. No jagodične su joj kosti bile visoke kao majčine, nos elegantan, a držanje jednako skladno i dostojanstveno.

S vremena na vrijeme u djetetovim, poput ugljena crnim, očima ugledao bi tračak staložena pogleda svoga oca, dok je od njega naslijedila kratke široke šake i vješte prste. A Sara ga je uvjeravala da Ronnie ima njegov osmijeh. No on ju je promatrao kako odrasta uza sav užitek i strahopoštovanje neznanca u parku sa skulpturama.

"Mama je", podsjeti je on sada, "cijelu noć bila budna kako bismo ti i ja mogli spavati. Sada je ona na redu."

"Ali..."

"Ali, što?" Približno je znao što sada slijedi. Sinoć su se dvije žene njegova života žestoko sukobile oko školskog gradiva - sastavka o prikazu postkolonijalne Nigerije iz pera Wole Sovinke, koji je Ronnie trenutačno bio manje zanimljiv od Hollywooda, Coca-Cole i Big Maca, od Amerike koju je nazivala "tatinom zemljom". Tog će prijepodneva pridobivati saveznike.

"Mama je katkada pomalo dosadna, ne čini li se to i tebi?"

"Meni još nikada nije bila dosadna."

Ronnie zakoluta očima.

"A ja je", pridoda Stone, "poznajem puno duže nego ti."

"Nadam se."

"Ti si se doista lijepo naspavala, zar ne? Hoću reći, nisi pola noći provela u čitanju one hrpe časopisa People. To ne bi bio razlog zbog kojeg se jutros ne možeš probuditi. Neee, nikako."

U posljednjem pristaništu, raketnom poligonu Kwajalein, bolničarka američke vojske koja im je kriomice dostavila neotvorene kutije sa sterilnim iglama, kao i velikodušnu pošiljku inzulina, Ronnie je dala i hrpu starih brojeva Peoplea - zasljepljujući svijet blistavih zdanja, ulica, filmskih zvijezda i, kao što je primijetila Sara, "oduha do uha nasmiješenih Amerikanaca koji u vrtovima rade zvijezde i prevrću se na sve moguće načine".

Ronnie se izvuče iz njegova zagrljaja i pogleda oko sebe.

"Brod! Tata, brod!" Ščepavši dalekozor, stručno ga je usmjerila prema brodu. "O, hej... Kako je velik.

Divovski brod! Tata, pogledaj... Smijem li se uspjeti na jarbol?"

"Do prvog križa... I što nećeš zaboraviti?" "Objemornarske ruke." "Ostavi dalekozor."

Na jarbol se uspela poput kakvog majmuna, rukama se hvatajući za konopac podizača, vrstima se prstiju odupirući o jarbol, koji se, kako je vjetar puhao neizravno s desne strane, naginjao tek neznatno. Deset metara iznad palube prepune čeličnih vitala i poluga, uspela se na križ i zastala, dlanom zakrivajući oči od sunca, naginjući se i pokušavajući što bolje vidjeti brod. Afrička božica pred pubertetom. Stone se nasmiješi. Božičica, kako ju je nazvao onaj japanski mornar.

"Objema rukama!"

"Oprosti... Pogledaj, mama, brod!"

Sara se u tom trenutku pojavila iz kabine i instinktivno pogledala prema jedrima, iskusnim izrazom lica popratila vrijeme iza njih i prisno se nasmiješila Stoneu.

"Dobro jutro."

Majka minibožice na jarbolu bila je visoka, dojmljiva žena, Nigerijka, po roditeljima potekla iz naroda Ibo i Joruba, čiji su elegantan nos i fine, tanke usne ukazivale na trag arapskih i portugalskih trgovaca robljem koji su poharali afričku prošlost.

Stajala je uspravno, ta gotovo plemenita pojava, jutros još viša zahvaljujući ručniku kojim je kao turbanom omotala, zbog pristajanja broda, tek opranu kosu. Žuti pareo s otoka Yap obavijao joj je torzo, ogoljujući joj ramena i jednostavan zlatni križ na lančiću dovoljno tankom da se razdvoji zakači li se za nešto dok ona radi na brodu.

"A što se ti smiješiš?" upita sada.

Stone je bio silno zaljubljen u nju, katkada upravo mahnito. Tada mu je sinulo daje tog jutra duboko u toj mahnitoj fazi. Sada ustane i poljubi je.

"Samo jedno nadgrađe straga", dovikne Ronnie odozgo. "Čini mi se da vidim protupožarnu opremu i cijevi. Pred nama je tanker."

"Mala ima nevjerojatan vid", reče Stone.

Sara pogleda prema obrisu broda. "Poprilično je visoko iznad površine ako je riječ o tankeru s naftom. Prije će biti da prevozi tekući zemni plin. Ne čini li ti se to vjerojatnijim?"

Stone je još uvijek jedva razabirao brod. Sada podigne dalekozor, pomno izoštri sliku i složi se kako je najvjerojatnije riječ o brodu za prijevoz likveficiranog zemnog plina. "Velik je. Pedeset tisuća tona."

"Što, zaboga, jedan takav tanker radi u ovim vodama...?" Takvi tankeri s debelim slojevima za izolaciju bili su poput divovskih termosboca u kojima se plin - komprimiran i rashlađen na tako nisku temperaturu da prelazi u tekuće stanje - velikom brzinom prevozi od izvora do elektrana. Čitave flote takvih brodova opsluživale su Japan. "Ne misliš li da se nasukao?"

"Radar pokazuje da se kreće."

Oboje su se tada prisjetili kako im je prijatelj Australac rekao da je druga pogreška, koju često čine neoprezni zapovjednici, povlačenje od potopljenog planinskog vrhunca koji su upravo otkrili brodskim dnom, zbog čega počinju tonuti u tri kilometra duboko more.

Sara je sada pomno promatrala brod dalekozorom. "Da, sve je u redu", složi se. "Hvala Bogu." U punom tankeru tog tipa, u zamrznutom stanju, moglo se naći više termalne energije nego u kakvoj nuklearnoj bombi.

"Ronnie, siđi na doručak, dušo."

"Ali, mama, pred nama je brod!"

"Veronica!"

"Stižem, mama."

Stone pomisli kako je popustila neuobičajeno brzo. Već trenutak kasnije, kada je Ronnie jednim potezom svukla gornji dio pidžame, postalo mu je jasno zašto.

"Što radi?" upita Sara. "O, sveti Bože, Michael, spriječi je!"

"Prekasno je."

Ronnie poskoči prema nebu, omota pidžamu oko tanke unutarnje pripone* (*Čelične sajle koje drže jarbol tako što ga povezuju s trupom broda.*) koju je Stone postavio za flok kakav imaju kuteri, te stane naglo kliziti prema palubi. Padajući poput kamejia, snažnije je stisnula tkaninu tek u posljednji trenutak i lako doskočila* na prednju palubu.

"To je naučila od tebe."

"To nisam činio već godinama."

Ronnie dotrči na stražnju palubu.

"Jesi li vidjela, mama?"

"Zbog tebe ću posijedjeti prije nego što od tebe dobijem unuke."

"Jesi li vidio, tata?"

"Zadivila si me", reče Stone. "Kada si to naučila?"

"To sam zamišljala sinoć u krevetu. Sve sam točno zamislila, pa sam znala da to mogu izvesti."

"Molim te, najprije me obavijesti zamisliš li jednom i krila."

"Tata... Vidiš li brod, mama? Veći je od Pulo Helene. Možda nas pozovu k sebi, pa nam posluže objed i - prikažu filmove i možda imaju bazen i videoigrice i televizor - mogla bih se okladiti da imaju satelitsku antenu!"

"Moguće", reče Sara blagim glasom, pogledavajući Stonea. "No, nemoj se odviše nadati, dušo."

"Mislim da nas čekaju", pokuša Ronnie s novom pretpostavkom, a onda tu svoju teoriju energično prigrli. "Netko se zasigurno razbolio, pa čekaju da mu pomognete."

Prošlog su se proljeća u Filipinskome moru ukrkali na neki danski brod za prijevoz automobila kako bi pomogli strojaru koji se opekao u eksploziji crpke. Udobne kabine za posadu Ronnie su izgledale poput soba u kakvoj palači, a brod poput plovećeg spremišta suvremenog blaga, kao u očima djeteta koje sladoled vidi dvaput na godinu. Otada je za brodovima u prolasku žudjela poput kakva gusara. Stone je trenutačno radio na sastavljanju dekodera koji joj je kanio darovati za Božić, kako bi mogla pratiti satelitsku televiziju.

"No, ako je tako - čak ako i nije - ubrzo ćemo pristati. Stoga sada lijepo siđi i doručkuj. A onda se lijepo otuširaj i operi kosu - u Pulo Heleni napunit ćemo vodu. Pogledaj kako je tata skratio bradu, a ja sam sva skockana. Pozovi me kad završiš, pa ću te počešljati."

Ronnie čeznutljivo pogleda prema brodu i nestane u kabini.

Pred njima su se tada pojavila tri atola koja su činila skupinu Pulo Helena. Brod je stajao među njima, u zavjetrini glavnog otoka, zaštićen od divovskih valova koji su se razbijali udarajući u kopno. Brodsko je nadgrađe nadvisivalo perju slične redove palmi na otocima.

S VHF-a se tada oglasio razvučeni glas koji je nepogrešivo ukazivao na južni Texas. "Hej, hej, jedrenjak s crvenim križem. Jedrenjak s crvenim križem? Da niste slučajno ploveća bolnica?"

"Čekaju nas", reče Sara.

Stone palcem pritisne tipku mikrofona. "Ovdje Veronica. Kako vam možemo pomoći?"

"Hej, čovječe, kako nam je drago što vas vidimo. Ovdje Dallas Belle. Plovimo iz Surabaye za Tokio. Stari se ozlijedio. Pao naglavce. Gadno. Trebamo liječnika. Želite li da dođemo pred vas?"

Stone pogleda Saru. Pomorski pravac Surabaya-Tokio nalazio se stotinama kilometara zapadno od Helene.

"Ne po ovakvim valovima. Doći ćemo do vas u zavjetrinu. Samo ostanite gdje jeste. Stižemo za četrdeset pet minuta."

"Kako vi kažete, doktore."

Razgovor je sada preuzela Sara.

"Kada se vaš kapetan ozlijedio?"

"Jučer, gospođo."

"Je li pri svijesti?"

"Kako kada."

"Povraća?"

"Ne, gospođo. Radioamateri su nam rekli da se krećete u ovom smjeru. Hvala Bogu, imali smo sreće."

Stone ukloni osigurač, isključi automatsko kormilo, te skrene da bi zaobišao južnu stranu glavnog atola. More se komešalo zbog kopna koje je razdvajalo velike valove i njemu se sada učini da čuje prve prigušene zvukove valova koji snažno zapljuskuju grebene.

U trenutku kada su krenuli u smjeru tog zvuka, Sara mu dodirne podlakticu i potakne temu o kojoj su raspravljali već danima.

"Jesi li razmislio o Istočnom Timoru?"

Stone odvrati pogled, pogleda uskovitlano mdre, niske atole, grebene i brod boje pijeska, iz čijeg se dimnjaka uzdizao jedva primjetni, magličasti pramen dima.

"Srce, čini se da te još ne mogu urazumiti - to je jednostavno preopasno." Indonežani su zauzeli Istočni Timor nakon odlaska portugalskih kolonizatora i godinama vodili nemilosrdan rat protiv pobunjenih Timoraca. Sara je željela Veronicom otići onamo kako bi pomagala ranjenicima.

"Ti su ljudi bespomoćni. Svijetu je posve svejedno. Ako ništa drugo, možemo barem..."

"A što bih ja trebao činiti kada nas neki indonezijski patrolni čamac uhvati kako se u nekom pobunjeničkom pristaništu igramo doktora? Ovim im brodom nikako ne možemo pobjeći."

"Brod nam je prekriven simbolima crvenog križa. Kako mogu znati da ondje ne boravimo 'službeno'? Usto, Ronnie neće biti s nama. Šaljemo je u školu. To smo se dogovorili."

"Da, dogovorili smo se." Hiroshi, onaj japanski mornar kojem je Sara spasila život, bio je, kako se kasnije pokazalo, potomak nekog imućnog industrijalca; njegov zahvalni otac ponudio je da će Ronnie uputiti na školovanje u jedan internat u Švicarskoj u kojem su školu završile i njegove kćeri.

Tužno su se nasmiješili jedno drugome. To je bio nužan korak, prije nego što Ronnie zauvijek izgubi vezu s vršnjacima. Usto, činilo se da ona zapravo i žudi za nekim većim svijetom: kada nije uzdisala za brodovima, satima bi ležala na palubi i pogledom tražila zrakoplove, a noću satelite koji su na svojem svrsishodnom putovanju promicali među zvijezdama.

"Osjećam dužnost da odem u Timor", reče sada Sara odlučno. "Ipak smo liječnici."

Stone ponovno svrati pogled prema moru. Bilo da je bila riječ o spokoju srednje dobi ili muškoj nesklonosti promjenama, pribojavao se da je on njihovim životom zadovoljniji nego ona. Tog se načina života veselo držao iz dana u dan, u njemu uživajući

zbog stalnosti. Kada bi osjetio potrebu za dodatnim uzbuđenjem, more bi mu obično ljubazno uzvratilo snažnim naletima vjetra i vode koji bi odmah probudili adrenalin i na koje bi utrošio svaki eventualni višak energije. Beskrajni popravci koje je zahtijevao stari brod davali su mu dovoljno briga i posla, kao i jednostavne ali ključno važne zadaće povezane s plovidbom. No Sara je u posljednje vrijeme bila sve nemirnija, gotovo je pokazivala želju za nečim novim.

On sada reče:

"Zadržimo Ronnie još godinu dana... molim te." Sara ustane. "Obećala sam joj da ću joj pomoći srediti kosu." Stone uzme dalekozor i zagleda se u prozirnozelenu lagunu Pulo Helene. Na bijeloj pješčanoj obali ispod visokih stabala kokosa nalazilo se maleno selo koje se sastojalo od šest/a/a - otvorenih koliba sa slamnatim krovom.

"Hej", dovikne on niza stube. "Nema nikoga. Nema čamaca na obali... Ne, čekaj malo..." Pridržavajući kormilo koljenom, bolje izoštri sliku sjene pod jednim slamnatim krovom. "Netko sjedi u jednom falu."

Već u sljedećem trenutku svu je pozornost morao usmjeriti na Veroniku jer su se našli na kaotičnome raskrižju, gdje su tihooceanski valovi, s petnaest tisuća kilometara slobodnog prostora iza sebe, divljački udarali pokraj atola jureći dalje, prema Filipinima. Na strani zaklonjenoj od vjetra nalazio se otvor u grebenu, prolaz kojim bi Stone obično ušao i sklonio se u laguni da sada nije išao prema brodu.

Neposredno nakon prolaska kraj grebena, ponovno je uzeo dalekozor i intenzivno se zagledao prema obali. Selo je uistinu bilo napušteno, no vidio se jedan čamac, minijturni čamac s jedrom koji je bio ukoso izvučen na obalu na samome rubu lagune. U kolibi se nazirao samo neki pognuti lik. Pokušao je

ustati, no ponovno je pao u ležeći položaj, dok mu je glava klonula na prsa.

"Skrećemo!" upozori on sada Saru i Ronnie, naglo okrene kormilo i posve zategne glavno jedro. Oba jedra uz glasno se praskanje i pucketanje naglo okrenu preko palube u trenutku kada se Veronica okrenula oko kobilice i pojurila prema grebenu. Stone se nagne preko ruba palube, pogledom tražeći potopljeni šiljak koralja na koji su Upute za plovidbu osobito upozoravale, prođe kraj njega na oko metar i uđe u duboku lagunu.

Sara dotrči stubama iz kabine.

"Što se dogodilo?"

"Stari ribar, sam je na obali. Mislim da je ozlijeđen."

"A što će biti s kapetanom broda?"

Osvrnuli su se prema brodu boje pijeska, sa stranicama nalik na kamene ploče, koji se nadvijao nad površinu vode bezličnom nadmoći kakva industrijskoga grada.

Sara zadrhti.

"Užasan je, zar ne? Ružan poput gubavca." "Podsjeća me na jednu od onih rafinerija Bogu iza leđa."

"Da! Kao u Beninskom zaljevu."

"Čuj, možda bi bilo najbolje da ja pogledam kapetana", predloži Michael. "Ti ostani na atolu s ovim tipom. Što kažeš?"

"To bih više voljela, no Ronnie je tako uzbuđena. Upravo mi je rekla: To je kao da idemo u kupovinu u veliku robnu kuću'."

Ronnie se provuče pokraj majke.

"Jesi li spremna, mama?" Na sebi je imala jarkocrveni pareo, a nosila je i svoj Snoopy ruksak, nadajući se darovima, te vrpce u kosi. Oči su joj bile prikovane za veliki brod, a kada je uvidjela da su u

laguni i da su krenuli prema trošnome molu na obali ispred onih koliba, povikala je:

"Kamo to ideš?"

"Dopusti da ja najprije pogledam brod", reče Michael.

"Ne! Ja želim ići s mamom. Ona se dotjerala i lijepo odjenula i također želi ići na brod. Nije li tako, mamice?"

"No, dobro, možda je tata ipak u pravu."

"Neeee. Na atolu će nam biti jako vruće i samo ćemo se oznojiti."

Stone se nasmije,

"U redu, u redu. Ti vodi majku na brod, a ja ću se pobrinuti za ovog čovjeka. Preuzmi kormilo, srce. Ja idem po svoju torbu."

"Zasigurno je dehidrirao", poviče Sara prema kabini. "Ponesi još glukoze i fiziološke otopine."

Stone u vodonepropusnu naprtnjaču, koja mu je služila kao liječnička torba, strpa plastične vrećice s glukozom i solnom otopinom, kao i nekoliko vrećica plazme iz hladnjaka, te iz punjača izvadi rezervni VHF-uređaj. Našavši se na palubi, reče: "Pristat ćete sa zaklonjene strane broda. Javite im se radiovezom i nekVse pobrinu da vas dočeka i drži više ljudi."

"Dogovoreno, dragi."

"Ronnie, siđi u kabinu i brzo donesi maminu naprtnjaču, a potom spusti sve odbojнике, s objiju strana. Sara, ne zaboravi proći posve blizu onom koralju, s južne strane."

"Da, da, dragi."

"Hoću li dobiti poljubac?" upita on Saru.

"Kasnije."

"Pažljivo s prelaskom na brod. Stavi prsluk. I vi, mlada damo."

"Da, dragi."

Sara reče: "Budu li ljubazni, izvući ću poziv za večeru."

"Reci im da je cijena kućnog posjeta radar s rasterom."

"Bravo!"

Swan se ubrzano primicao molu. Stone prijeđe preko užadi na rubu palube, oklijevajući. Struja je bila snažna. On se sada vrati u spuštenu dio stražnje palube, gdje je Sara već bila za kormilom. "Sada bih rado onaj poljubac."

Potom joj dlanovima obuhvati lice.

"Volim te."

Usne su joj bile hladne, tamne oči nedokučivo duboke. "Michael, željela bih se vratiti kući."

"Kući? Kako to misliš? U Nigeriju?"

"U Afriku."

"A što je s Istočnim Timorom?" upita je, prekasno uvidjevši da je Istočni Timor već jako zastarjela priča i da se ona već tjednima sprema za objavu te velike novosti.

Uzvratila mu je prkosnim pogledom.

"U Africi ima i više nego dovoljno posla."

"Ne možemo ići kući."

"Vrlo dobro znam da smo bjegunci, hvala."

"Strogo uzevši, samo sam ja bjegunac."

"Ne pravi se glup, Michael. Kamo ti ideš, idem i ja. Uvijek... No je li ti kada palo na pamet da ti status bjegunca služi kao izgovor za skrivanje od svega?"

"Mol!" poviče Ronnie glasno.

Stone se prebaci na drugu stranu konopca, noseći naprtnjaču.

"Razgovarat ćemo."

"Barem nam razgovora ne nedostaje", odvrati Sara nepopustljivo. Potom se i ona prisjeti da je struja jaka, te ga privuče k sebi i ponovno poljubi. "I ja tebe volim. I uvijek ću te voljeti."

U trenutku kada je brod prolazio pokraj mola, na malo više od pola metra, on skoči, doskoči na mol i lakim korakom potrči prema užarenome pijesku. U jednom se trenutku okrene i mahne im.

Veronica uz blago ljuljanje krene na suprotnu stranu lagune. Sara je, onako visoka, stajala za kormilom, dok je Ronnie trčala uokolo, pripremajući bokobrane, tako da su i jedna i druga bile odveć zauzete da bi uzvratile pozdrav. Stone na trenutak zastane da bi posve upio rijedak i lijep prizor, njegov vlastiti brod u pokretu, a potom žurno prođe pokraj razbijenog čamca s jedrom od rižine vreće koje je bučno treperilo na vjetru i koje je bilo zapetljano plosnato spletenim konopcima.

Gore, uz blago zakošenu obalu, u falu, ribar je ležao u tamnom paru omotanom oko struka, dlanova položenih na trbuh. Noge su mu bile otečene od inficiranih porezotina zadobivenih na koraljnim grebenima. Promatrao je Stonea kroz mliječnobijele katarakte.

Stanovnici tihooceanskih otoka, koji se hrane na tradicionalan način i izbjegavaju alkohol, žitarice sa šećerom za doručak, te radijaciju izazvanu nuklearnim pokusima, žive dugo. Stoneu se često događalo da nije mogao odrediti čovjekovu dob. No ovaj je tip morao biti stariji od osamdeset.

Na bedrima je imao istetovirane pliskavice - što je bio simbol ponosa mikronezijskih pomoraca - te, poput mnogih pripadnika te generacije, na trbuhu istetovirani prikaz japanskog izlazećeg sunca. Na sjajnoj koži na prsima blistao se križ. Obračenik koji je bio u dodiru s misionarima, što je značilo da možda govori engleski. Poprilično daleko od uobičajenih pravaca, ovdje, daleko na jugozapadnim otocima, no, s druge strane, takvi ribari idu kamo god ih je volja.

"Dobar dan, gospodine. Kako ste?"

Starac je nepomično gledao kraj njega, prema moru.

Stone osjeti slatkast miris kopre koja se suši i učini mu se da mu tlo izmiče pod nogama. Na čvrstome se tlu našao prvi put nakon gotovo tri tjedna. U blizini se čulo udaranje valova, a na koži je osjećao pasat koji je šuštao u krošnjama drveća.

"Kako, molim?" Tada se nagne bliže, smiješeći se, spuštajući se na koljena, nastojeći ga umiriti. Sebe je smatrao tek prolazno stručnim doktorom - a ne nadarenim liječnikom kakva je bila Sara - koji se bolje snalazi sa stvarima nego s ljudima.

"Prestar sam." Starac rastvori dlanove, otkrivajući tako ribarski nož duboko u tijelu.

"Isuse!" preneraženo će Stone. "Što vam se dogodilo?"

Samoubojstva su bila jedna od velikih pošasti tihooceanskih zabiti, rame uz rame s pićem i dijabetesom, premda je najviše takvih pojava bilo među mladima.

"Ono je vaš čamac?" upita, nastojeći mu odvratiti pozornost kako bi pregledao ranu. "Što se dogodilo? Doplovili ste kući i shvatili da su svi otišli?"

"To ne moj dom. Ja idem na Tobi. Glupi starac."

Tobi se nalazio kojih dvjesto pedeset kilometara jugozapadno.

"Odakle?"

"Puluwat."

"S Puluwata?" Puluwat se nalazio tisuću šesto kilometara istočno od njih.

Karolinški pomorči smatrali su posve normalnim ploviti i osamsto kilometara bez kompasa, samo da bi se domogli nekoliko kutija Marlboroa ili kakve dobre zabave. No ovaj se starac dobro prevario i izgubio, sramotu samo pojačavši nasukavanjem na grebenu.

"Zašto plovite sami?"

"Slatka smrt", promrmlja starac.

Smrt pomorča na moru.

Zagledavši se u mliječnobijele oči koje su vjerojatno bile u stanju razabrati tek najsjajnije zvijezde, Stone zaključio kako je to posljednje putovanje bilo kušnja koja je trebala odrediti je li još sposoban za život ili treba umrijeti.

"Oprostite na trenutak... dopustite da vam pomaknem ruke."

Starac je izgubio puno krvi i, u trenutku kada ga je Stone dodirnuo, onesvijestio se uz uzdah. Stone mu u podlakticu brzo uvuče cjevčicu s fiziološkom otopinom, te još jednu za glukozu. Nož će morati pričekati Saru. Operaciju će izvesti ovdje, u kolibi. Već je uzeo radiouređaj kako bi na brod javio da mu dopreme katetere kako bi načinio odvod za sve tekućine koje su istjecale u starčevu trbušnu šupljinu. No već je bilo prekasno.

Stari pomorac otvorio je oči. U trenutku kada ih je Stone poškopio vodom, na usnama mu se pojavio spokojan osmijeh.

"Ko ti?" upita starac promuklim šaptom, pritom ponovno podižući vrat da bi vidio more.

"Tek pomorski amater u usporedbi s vama, gospodine."

Duboko naborano lice odbilo je taj kompliment još u trenutku kada se svjetlo u njegovim očima ugasilo.

"O, dovraga", reče Stone, nadajući se da Sara ima više sreće.

Potom se uputio među kolibe, tražeći lopatu. Ništa. Tko god je ovdje posljednji boravio, sa sobom je odnio sve. Uzmi lopatu sa Swana. Ili možda, bolje, pogni starca u njegov čamac i otpravi ga prema suncu na zalasku.

U tom trenutku pozornost mu je privukao gust stup dima koji je, onako crn, provalio iz velikog dimnjaka broda Dallas Belle. Pasatni vjetar dim je odmah usmjerio prema zapadu. Iza broda se zapjenila voda i brod se počeo kretati.

"To se zove brzina."

Krenuo je prema molu, pogledom tražeći Veroniku. No kada je Dallas Belle odmaknuo kojih tri stotine metara - za čitavu svoju duljinu - Veroniki i dalje nije bilo ni traga.

"O, Bože!" Cijelim njegovim bićem prostrujala je užasna pomisao. Je li brod nekako naletio na Veroniku? Ili ju je pod površinu povukao divovski brodski propeler?

On istog trena potrči prema starčevu čamcu. Sara i Ronnie zasigurno su imale sigurnosne prsluke. Moguće je da ih je nešto odbacilo s broda u more. No kako se brod počeo okretati, ukazao se novi prizor i Stone je usporio, a potom posve zastao, s nevjericom zagledan u brod.

Sada je vidio Veroniku, kojih dvadeset metara iznad površine mora, u držaču dizalice na palubi velikog broda. Dizalica se okretala i tada prenijela Veroniku iznad palube glavnog skladišnog prostora. Dok ih je Michael promatrao, skupina mornara oprezno je navodila njezino bakrenocrveno korito na improvizirano postolje, a brod Dallas Belle tada je dovršio okretanje te punom parom krenuo naprijed.

"Mama, brod je krenuo!"

"Ššš..."

Sara se bila nadvila nad stetoskop, svim osjetilima posve usredotočena na starčevo srce.

Kapetan nije pao, kako su ih obavijestili radiovezom. Netko ga je vatrenim oružjem pogodio u prsa.

S medicinskog stajališta, to je bio najmanji problem. U pokušaju vađenja metka, njegovi su mornari već ionako onesviještenoj žrtvi radi anestezije dali morfij. Sada je bio u dubokoj narkotičkoj depresiji, krvni je tlak ubrzano padao, a disanje bilo toliko slabo da su pluća jedva primjetno podizala prsni koš.

Sara mu je u venu ubrizgala pola miligrama Narcana, a potom stala napeto iščekivati aritmiju koja bi joj pokazala da je pjotunarkotik pogoršao stanje neke već postojeće srčane bolesti. Čovjek je bio star. Narcan ga je mogao usmrtiti s jednakom vjerojatnošću kao što mu je mogao i pomoći, no nije imala druge mogućnosti. Morala je nekako potaknuti disanje i povisiti krvni tlak.

"Mama..."

"Narcan!"

Ronnie joj u rukavicu stavi novu injekciju. Sara uvuče iglu u venu, ubrizga pola miligrama, stane mu masirati srce na izmaku snaga, pa potom ponovno osluškivati.

"Narcan!"

Nakon trećeg ubrizgavanja, starac se probudio uz povraćanje.

"Brzo!"

Ronnie joj pomogne pridignuti ga u sjedeći položaj kako se povraćanjem ne bi ugušio. No čim su ga uspravili, onesvijestio se, progutao sve što mu je ostalo u ustima i počeo se gušiti. Sara mu pročisti dušnik.

"Kapetane", obrati se muškarcima koji su ih promatrali s vrata brodske ambulante. "Trebalo mi je respirator s mog broda. I intubator."

Onaj Teksašanin nešto poviče niz hodnik. Već nekoliko trenutaka kasnije kuharski pomoćnik dotrčao je s traženom opremom. Kapetanov pratitelj, visoki i snažni tamnopusi Amerikanac, reče:

"A što je s metkom?"

"Hoćete li, molim vas, izići i zatvoriti vrata?"

"Samo da razjasnimo jednu stvar, doktorice. U mom je kvartu svaki muškarac mojih godina ili mrtav ili iza rešetaka. Gospodin Jack jedini je razlog što i sa mnom nije tako."

"Ne uspijem li stabilizirati stanje vašeg prijatelja, gotov je. Izlazite."

Prema onome što je bila u stanju odrediti bez rendgena, zrno malog kalibra u tijelo je ušlo pod kosim kutom, odbilo se od središnjeg dijela prsne kosti, uz četvrto rebro prokrčilo put prema ramenu, rastrgnuvši mišić neposredno ispod ključne kosti, te se žarilo duboko u manji pektoralni mišić.

Imao je sreće. Sve dok njegovi uspaničeni i praznoglavi kolege nisu odlučili izvaditi zrno. Kuharski pomoćnik koji je iza sebe imao iskustvo rada na mjestu bolničara određenje za izvođenje posve nepotrebne operacije. Već onesviještenoj žrtvi kao sredstvo za anesteziju propisali su morfij. Velikodušni do krajnjih granica, ispraznili su brodsku ambulantu i ubrizgali je u starčeve vene, te se dali na mrcvarenje ostataka njegova ramena. Metak je ostao duboko u tijelu, tako da su na koncu dignuli ruke od tog nauma i ostavili gdje su ga i trebali ostaviti.

To što ga prekomjerna količina morfija nije odmah usmrtila bilo je ili čudo ili plod neopisive izdržljivosti materijala. Prema njegovim ogrubjelim crtama lica, Sara je bila sklonija povjerovati u potonju mogućnost. Lice mu je izgledalo kao da je isklesano iz vulkanske stijene: oštre izbočene obrve, orlovski nos, četvrtasta brada, kratka sijeda kosa i lice bez podbratka, ni traga ovješenoj koži. A na njemu je bilo i tragova davnih muka - leđa su mu bila ispresijecana starim ožiljcima, nokti na rukama i nogama iščupani.

Ipak, ista ona sreća koja ga je tada održala na životu i prije nekoliko dana skrenula metak, pratila ga je i dalje. Netko od posade na amaterskoj je mreži dočuo da bolnički brod Veronica plovi prema Pulo Heleni. I tko se pojavio na obzoru ako ne upravo doktor Mike i doktorica Sara?

"Mama, plovimo."

Bilo je posve jasno da se brod kreće, da se okreće.

"Znam", reče Sara.

"Gdje je tata?"

"Ne znam. Pomozi mi s ovim."

"Ali..."

"Idemo korak po korak - sada nam je najvažniji pacijent. Ne plači, srce, trebam te."

Pošto je postavila cjevčice i priključila respirator, ponovno je poslušala srce. Činilo se da se stanje stabiliziralo i da Narcan barem privremeno djeluje.

"U redu, dušo, a sada ćemo doznati koji se to vrag ovdje događa."

Pozvala je kapetana. Pojavio se u pratnji onog crnog Amerikanca.

"Kako mu je, doktorice?"

"Gdje je moj suprug?"

"Na obali", odgovori joj crnac.

"Molim? Ostavili ste ga na obali? Gdje je naš brod?"

"Izvukli smo ga, na sigurnom je, na našoj palubi."

"Izvukli ste naš brod? Pa ne možete..."

"To je već gotova stvar, doktorice."

Sara u tom trenutku pokuša pojmiti nemoguće. Činilo se da bi Ronnie svakog trenutka mogla zaplakati. Sara je automatskim pokretom zagrlila. Bilo joj je jasno da su ih zapravo oteli, no uspijevala je razmišljati samo o Michaelu i kilometrima koje između

njih već ostavljaju snažni brodski propeleri. "Ostavili ste mog supruga u pustoši, bez ičega", reče bijesno. "Poludjet će od brige. Ne možete ga samo tako ostaviti!"

"Možete se vratiti po njega čim stari ustane."

"Čim ustane?" ponovi ona. "On mora ići u bolnicu." Tamnoputi muškarac odlučno odmahne glavom.

"Što ga prije smjestimo u bolnicu, to su izgledi za preživljavanje veći."

"Ne ide u bolnicu."

"Učinile smo sve što smo mogle", reče Sara. "Zaustavila sam djelovanje prekomjerne količine morfija. Sada mu je potrebna bolnička njega. Ja više od toga ne mogu učiniti. Stoga nas sada pustite."

"To neće ići. Vi ste mu jedini liječnik."

"Kada ćete nas pustiti?"

"Čim gospodin Jack počne izdavati naloge."

"A što će biti s mojim suprugom?"

"On ne ide nikamo. Možete se vratiti po njega kada vam to odobri gospodin Jack." Potom prepredenim pogledom prijeđe cijelim njezinim tijelom. "Radovat ćete se ponovnom susretu."

Sara pogleda pacijenta, koji je bio bijel poput snijega i jedva je disao. Unakaženi prsti trzali su se na plahti.

"Ne razumijete me", reče ona. "Morate ga otpremiti u bolnicu."

"Ništa od toga, doktorice."

"A što ako umre?"

"Ne može umrijeti. Ima doktoricu i slatku malu bolničarku."

Plima je starčev čamac ostavila na obali.

Stoneu je bila potrebna sva snaga i više užasnih minuta da bi čamac od teških dasaka vratio u lagunu.

A onda je uočio i razmjere štete: potpornji koji su korito čamca povezivali s paralelnim plovkom razbili su se kada je čamac udario o greben.

Mahnito je pretraživao košare za hranu i prazne kokosove ljuske koje su razasute ležale na podu, te tako pronašao starčev rezervni konopac, uredno namotan, kao i pomno odrezane ostatke užeta. Njima povezavši prekinute stupove, uskočio je u čamac.

Dallas Belle odmicala je polagano, oprezno prolazeći pokraj sjevernog atola. Stone razvuče jedro i uroni veslo za upravljanje, te se uputi prema uskome kanalu koji je prolazio posred grebena u zavjetrini. Mali čamac stane poskakivati nošen vjetrom.

No na suprotnoj strani lagune, čamac je počeo posrtati i uspravati. Stone - čiji je pogled dotada bio prikovan za brod, dok je čamcem upravljao stojeći na postolju iznad greda usporednog plovka - tada konačno spusti pogled i uvidi da se korito čamca puni vodom.

U onoj brzini i silnoj želji da se otisne primijetio je samo najočitija oštećenja, dok su mu puno razornije posljedice nasukavanja tada promakle. Konopci koji su povezivali daske razdvojili su se, otvarajući procjep od pramca do prednje grede plovka - bila je to pukotina od gotovo dva metra kroz koju je nadiralo more dok je vjetar nos čamca potiskivao pod mirnu površinu vode.

Stone jednim potezom strgne košulju i ugura je u rupu kroz koju je navirala voda. Potom premjesti težinu prema krmu, kako bi pridignuo pramac, ponovno stječući nadzor nad plovilom, te prođe kratkim dijelom između atola i grebena, u prolaz ulazeći kroza sam greben.

Izvan lagune, more je nanosilo nizove od po desetak širokih, uskomešanih valova. Čamac se polagano uspeo na prvi dugački zapjenjeni val, boreći se s težinom vode u koritu. Drugi je val odbacio maleni

čamac postrance. Treći ga je jednim potezom vratio u lagunu.

Izravan nalet vjetra na ovješeno jedro, koje je počelo glasno udarati, izdignuo je plovak iz vode. U trenutku kada se čamac počeo prevrtati, Stone nožem prereze priponu. Jarbol se istog trena uz tresak prevali na pramac, a čamac se naglo uspravi, tonući dok je jedro oko njega lebdjelo poput mrtvačkog plašta.

Stone ščepa veslo za upravljanje i stane veslati prema pličini. Voda je nadirala preko rubova čamca. On tada skoči u more i stane vući čamac prema obali, dok su mu se pluća bolno nadimala, srce bjesomučno udaralo, a um bio pomućen od silnog šoka i beznađa.

Brod je u daljini postajao sve manji - već je bio manji od kakve igračke u jezercu. Bilo je ludo uopće pomisliti da bi ga mogao uhvatiti čamcem. Bio se uspaničio, postupio je posve nepromišljeno i zamalo se utopio - Sarin vitez na bojnome konju koji je vratom zapeo o konopac za rublje.

U tom trenutku uzeo je svoj VHF-uređaj, što je trebao učiniti odmah, i uključio 16. kanal.

"Dallas Belle. Dallas Belle. Dallas Belle. Javi se, Dallas Belle."

Nije bilo odgovora. Potom je zazvao još jedanput:

"Dallas Belle. Dallas Belle. Dallas Belle. Čujete li me, Dallas Belle?" pritišćući uređaj na uho. Smetnje uobičajene za područje oceana daleko od obale, prazno, šuplje zujanje koje se jedva razabiralo usred samotnog hućanja valova. .

Potom je prebacio uređaj na 5. kanal, kojim su se on i Sara služili kada bi jedno od njih bilo izvan broda.

"Sara, dušo, čuješ li me? Sara! Čuješ li me, Sara?!?"

Tako ju je dozivao u beskraj, sve dok Dallas Belle nije zamaknuo za obzor, iza sebe ostavljajući veliku mrlju dima koju je vjetar raznosio nebom.

Bio je čovjek od znanosti - liječnik, pomorac i samouki električar - koji je vjerovao u Boga. No ni vjera ni znanost sada mu nisu mogle objasniti što se dogodilo s njegovom obitelji. To kako je onaj brod boje pijeska otplovio odvozeći njegovu suprugu i kćer, bilo je upravo nemoguće. Bilo bi uvjerljivije i vjerojatnije da se kakva crna zavjesa spustila s neba ili da se trideset jutara obradive zemlje iznenada uzdignuto iz mora.

Što rade njegovu djetetu i njegovoj predivnoj supruzi? Pokušavao je zamisliti objašnjenje za takav razvoj događaja. Otisnuli su se da bi umirili ljuljanje broda radi teške operacije koju se Sara sprema izvesti. Ili hitno jure do bolnice na Filipinima. Takvi su scenariji imali još manje smisla od onoga u što nije mogao vjerovati. Ali nije bilo odgovora koji bi mogao podnijeti, činjenice koju bi mogao shvatiti.

Te riječi, moja predivna supruga, stale su mu bezglavo juriti mislima. Na trenutak mu se učinilo daje začuo Ronnie kako viče: Tata! Zvuk je bio toliko stvaran, toliko sličan njezinu prestrašenom vrisku kada je posljednji put pala s broda, da se okrenuo kako bje potražio pogledom.

S nevjericom u očima pretraživao je lagunu, pusti pješčani krug koji ju je okruživao. Visoko gore, pasatni je vjetar bućio u palminu Ušću. Tihi se ocean protezao u beskraj na svim stranama.

Nalazio se oko dvjesto pedeset kilometara sjeveroistočno od Tobija, gdje je postojala radiopostaja. Otok se nalazio u suprotnom smjeru od točke na kojoj je iščeznuo brod Dallas Belle. Sorsoroli, Merir i Pulo Anna nalazili su se daleko na zapadu. No na svakom od otoka s radiovezom postojala je mogućnost daje generator pokvaren ili da nema goriva - što je značilo

da bi do dolaska sljedećeg državnog teretnog broda moglo proći i mjesec dana.

Angaur, najjužniji otok otočja Palau, s druge je strane imao pistu iz Drugoga svjetskog rata, gdje bi mogao doći do zrakoplova za Koror, glavni grad. A u Korom je imao prijatelja: Marcusa Salinisa, predsjednika sićušne Republike Palau. No do Angaura je trebalo preploviti četriristo kilometara oceana.

Omamljen i iscrpljen od borbe u kojoj je čamac uspio dovući do obale, sada se beživotno spustio na njegov rub i zagledao se u more. Oni oblaci koje je još ranije uočio s broda sada su ispunjavali istočni obzor. Pogleda prema sjeveru, sanjareći o tome da će ondje ugledati Dallas Belle kako se vraća i dolazi sa savršeno uvjerljivim objašnjenjem.

Zbog neke tamne točke na obzoru srce mu je počelo nekontrolirano udarati. Točka se povećavala, prebrzo, i nakon nekoliko se trenutaka pretvorila u jato crnih bluna u potrazi za ribom. Pogled mu se ponovno spustio na lagunu. Kojih stotinu metara dalje, valovi su prema obali nosili nešto veliko i bijelo. Uginuli morski pas? Zbunjeno je promatrao tu bijelu točku koja se polako okretala, nošena strujom. Jedan se brzan u širokim krugovima počeo spuštati prema tom mjestu, no ostao je samo oprezno kružiti.

Neko tijelo? Je li stari pomorac imao društvo?

Stone potrči. Ptica se vine uvis uz ljutite kreštanje. On zagazi u plicak, ščepa hladnu ruku i izvuče tijelo na obalu.

Bio je to neki muškarac. Ne otočanin, nego blijedobijeli Europljanin, gotovo nag, jer je na sebi imao samo bokserice i jednu gumenu japanku koja se držala između nožnih prstiju. Nosio je vjenčani prsten i ručni sat. Lice mu je bilo natučeno u sudaru s grebenom. No to nije mogao biti jedini uzrok smrti,

ustvrdio je Stone preokrenuvši ga i ugledavši tri rupe od metka na leđima.

"Oh, Sara."

Stone sada stručnim okom pogleda rane: oružje malog kalibra, zrna još uvijek u tijelu, nijedna od rana nije mogla izazvati trenutačnu smrt. Moguće je da su ga s Dallas Belle bacili dok je još bio živ ili je, pak, skočio s broda u more. Onako mlad i snažno građen, mogao se utopiti i prije nego što je iskrvario.

U tom trenutku Stone spozna tu jedinu istinu, jedinu činjenicu koju je pouzdano znao: mora nekako otići s tog atola.

Stvari i zalihe starog pomorča koje su isplivale iz čamca dok je tonuo sada su poskakivale na površini lagune.

Stone u pličaku brzo prikupi košare, komade hrane umotane u lišće, kokosove orahe za piće, namočeni konopac i tanko uže, lopatice za vodu, tikvicu s palminim vinom. Na obalu je izvukao dvije rezervne oble grede, kao i nekoliko divovskih listova taroa kojima se starac vjerojatno služio da bi se zaštitio od sunca. Izbacivši vodu iz dotada ispunjenog korita, pronašao je nešto yama i kruhovca, pljesnivi četverokut platna, te dugu grančicu kruhovca prekrivenu nekom gustom masom koja mu se lijepila za dlanove.

Razvrstavši spašene stvari na hrpice, Stone stane odmahivati glavom. U malenom čamcu nalazilo se sve što je mikronezijskome pomorču moglo zatrebati na otvorenome moru - hrana i voda, zaklon od tropskoga sunca danju i od hladne maglice noću, te materijal za razne popravke. No za razliku od Stonea, stari otočanin nije imao potrebu nositi kompas ili sekstant, kao ni priručnike i pomorske karte. Kretanje zvijezda imao je u glavi, struje i oblike valova u pamćenju, a instinkt za pronalaženje kopna istančao

je pomnim promatranjem ptica, riba i oblaka cijelog svog života.

Stone bi sada dao ruku i za Ronniein GPS.

Možda bi noću i njegovo pamćenje zvijezda i konstelacija... noću bi zasigurno mogao održavati pravac... a tijekom deset godina provedenih u tim vodama, i on je ponešto naučio. Srce mu odjednom radosno poskoči: prisjetio se minikompassa koji je imao u liječničkoj torbi, a koji mu je služio za određivanje smjera ako bi se u gumenome čamcu našao negdje usred magle. Bila je to čudesna pomoć, predivna sretna okolnost koja mu je dala energije za primarnu zadaću: osposobiti čamac za plovidbu. A za ispunjenje tog cilja nekako će morati popraviti korito.

On sada podigne pogled prema suncu i pogleda na sat. Još jednom poslužila ga je sreća: premda mu je to bilo gotovo nevjerojatno, bilo je tek dva poslijepodne. - Moja predivna supruga... Tata! - Tražeći utjehu u stvarima koje je znao, zarekao se da će isploviti prije mraka.

Improvizirano rješenje kojim je popravio plovak najvećim se dijelom izjalovilo, dok su snažni valovi u onom prolazu samo proširili rupu u koritu. Odmah je uvidio kako može bolje učvrstiti plovak, tako da je taj posao ostavio za kasnije, a sada se usredotočio na otvor u spoju između dasaka. Korito je bilo izgrađeno od dugačkih dasaka postavljenih usporedno, bez preklapanja. Međutim, na mjestima na kojima bi se u kakvom brodogradilištu u Maineu daske povezale čavlima, graditelji čamaca s Puluwata povezali su ih elastičnim kokosovim vlaknima. I upravo je to kokosovo vlakno - provučeno kroz rupe načinjene na svakih deset-dvanaest centimetara - puklo.

Stone se sada koncentrirao na taj spoj, vadeći ostatke vlakna iz rupa i u sebi se moleći za to da

nijedna daska nije pukla. Sve je bilo u redu dok nije stigao do udubljenja nastalog u sudaru s grebenom.

"Vražju mater!"

Čamac je greben udario točno jednim spojem i na tom mjestu pukle su obje daske, točno po rupama za poveze, što je značilo da će morati probušiti nove otvore, bez bušilice. Stone pomisli na svoje uredno pospremljene ormariće s alatom na Veroniki i osjeti kako mu srce odjednom obavija ledeni strah.

Sada se sav alat kojim je raspolagao nalazio u liječničkoj torbi, u naprtnjači koju je objesio na klin na stupu kolibe u kojoj je onaj starac umro. U njoj je imao skalpele i rezervne oštrice za rezanje kokosova vlakna, višenamjenski sklopivi nožić, kirurške škare i nož za platno, nešto upaljača za cigarete za jednokratnu uporabu koje je nosio kao darove, no ništa što bi bilo barem slično bušilici. Kada bi negdje pronašao kakav čavao, mogao bi ga zabiti kamenom i potom izvući zubarskim kliještima. No čavao se teško mogao očekivati na otoku na kojem je kokos bio izvor svih građevinskih materijala.

Pretrčavši uzvisinu na kopnu između lagune i grebena okrenuta prema vjetru, stao je tražiti drvene naplavine koje bi na sebi imale i čavao. Ništa, osim prastara, vremenom nagrizeni debla koje je, moguće, na ekvatorijalnim protustrujama doplovilo s kakve obale na Mindanau ili su ga, pak, pasatni vjetrovi nosili više od šest tisuća kilometara s Uskrasnog otoka.

Trčeci se vratio na pješčanu obalu u laguni, pogledavajući na sve strane, pitajući se bi li mogao isploviti a da ne poveže daske na mjestu na kojem su se odvojile. Dvije rupe. Trebale su mu samo dvije rupe, dvostruki povez i nešto čime bi zabrtvio pukotinu. O takvom zatvaranju još nije razmišljao. No bez neke smole, kudjelje ili sličnog sredstva, voda bi navalila kroz rupu pri svakom poniranju pramca i svijanju

korita. Možda može upotrijebiti palmin sok. On švicarskim nožićem zareže najbliže stablo, no sok se pojavi tek u nekoliko kaplji. Potom se vrati u kolibu po naprtnjaču.

Klin na koji ju je bio objesio, opazi sada konačno, nije bio drven. Bio je to mjedeni vijak, sada već smeđezelene boje, i on uzbuđeno uvidi da ga je netko, jednom davno, pronašao na nekom komadu drva koje je doplutalo do obale, te ga postavio na stup. Stone ga čvrsto uhvati zubarskim kliještima. Moleći se za to da se ne raspadne, opreznom ga je vrtnjom izvukao iz drva. Držeći torbu u jednoj a dragocjeni vijak u drugoj ruci, ponovno je otrčao do lagune i kleknuo pokraj čamca, proučavajući sastav obiju dasaka kako bi pronašao najbolje i najsigurnije mjesto, te potom počeo vrtnjom uvlačiti metal u drvo omekšano od vode.

Drvo je bušio izvana prema unutra, pazeći da ne načini prevelik otvor, a potom iznutra prema van sve dok se rupe nisu spojile i dok tako nije ugledao svjetlo. Jednak postupak proveo je na donjoj dasci, bušeći, vadeći vijak, bušeći, vadeći ga. Za dvije rupe trebalo mu je sat vremena.

Pijesak mu se neprestano lijepio za prste, a onda mu je konačno sinulo da je ona ljepljiva masa koju je starac ponio na put zapravo sok kruhovca kojim otočani zatvaraju rupe među daskama. Tope ga komadom zapaljena užeta; Stone je upotrijebio upaljač. Premazao je oba ruba otvora i potom unutra natisnuo gazu. Zatim je provukao vlakna kroz rupe i, služeći se drškom skalpela kao polugom, snažno je povezo.

Čamac je bio vrlo malen, dugačak jedva pet metara, konstruiran za plovidbu zaštićenim vodama laguna unutar grebenastog prstena ili, u najboljem slučaju, za jednodnevnu plovidbu između susjednih

atola. To što se starac njime uputio na putovanje od više od tisuću petsto kilometara govorilo je puno o njegovoj odvažnosti; to što je zamalo uspio, govorilo je više o njegovoj vještini nego o plovilu. Pa ipak, kada ga je Stone porinuo, postavio jedro i utovarilo stvari, osjetio je kako mu se raspoloženje popravlja, nošeno pravim plimnim valom ponosa i ljubavi.

Čamac je objahivao površinu vode poput kakva pauka, održavajući ravnotežu široko postavljenim koritom i vanjskim plovkom, dok je most koji ih je povezivao služio kao paluba, visoka i suha, daleko iznad površine. Čamac bi izgledao maleno pokraj Veronike, minijaturne pokraj onog velikog tankera, no samo zbog takve usporedbe. Inače je bio potpun: samodovoljan, brz i pogodan za manevriranje. U vještim rukama.

Za vježbu je stao ploviti amotamo lagunom, nastojeći ovladati neobičnim karolinškim načinom hvatanja vjetra njihovim dvosmjernim čamcima. Umjesto da se radi promjene smjera okrenu, otočani bi zamjenjivali krajeve čamca, prebacujući jarbol i veslo za upravljanje, tako da bi pramac postao krmom, a krma pramcem, u svakom trenutku plovak usmjerujući prema vjetru.

Stojeći na malenoj palubi koja je služila kao most između korita i plovka, Stone se načas približio i pogledao onaj uskomešani prolaz i grebene s objiju strana, te je uvidio da spoj koji je popravio, koliko mu se činilo, ne propušta vodu. Kako više nije bilo onakvog prodiranja vode i kako je bio manje opterećen, čamac se uzdizao na svaki novi val. Vjetar, koji se, kako bi to za večer bilo uobičajeno, nije stišao, proveo ga je točno kroz prolaz i izveo na otvoreno more.

Stone pogleda na sat - još sat vremena do zalaska sunca - te se stane u pravilnim razmacima osvrutati prema atolu, nastojeći odrediti brzinu

protuekvatorijalne struje. Često pogledavajući na kompas koji je držao u ruci, održavao je smjer tako da su mu veliki valovi dolazili s desne strane, a žuta je sunčeva kugla stalno bila slijeva.

Velika jata crnobijelih bluna i čigra vraćala su se na svoje atole. S krijeste jednog vala ugledao ih je kako se skupljaju oko onog trupla na obali. Sunce se načas zaljuljalo na rubu vode i potom odjednom potonulo.

Vjetar je postao svjež, a hladna kišica finih kapljica počela je zapljuskivati otvorenu palubu. Pipajući na dnu čamca, on potraži komad kruhovca omotan u list i počne ga mehanički žvakati, pritom pijuci iz rupe koju je nožem za platno načinio u mekome dijelu kokosa dok je čekao da prve zvijezde probiju*sve tamnije plavetnilo neba. No oblaci su prekrili cijelu istočnu polovicu neba, na propast osuđujući svaku nadu u to da bi mogao uhvatiti Orionov pojas u uzdizanju. Ispred njega, na sjeveru, počele su se pojavljivati zvijezde Velikog medvjeda. Potoni se usmjerio na prigušeno svjetlo crvenkaste Sjevernjače i željno se usredotočio na tu staru prijateljicu, da bi je već trenutak kasnije izgubio zbog nadiranja oblaka. Zatim je pogledao iza sebe i, nisko na jugu, ugledao maleni Južni križ. No dok ga je često pogledavao osvrćući se preko ramena, i on je počeo nestajati pod oblačnim pokrovom. Iz naprtnjače je uspio izvući minijaturnu baterijsku svjetiljku kako bi očitao kompas.

Snažan val, preneražujuće hladan, odbacio ga je u jednom trenutku u korito i stao posve nekontrolirano okretati čamac. Pipajući u mraku, uspio se vratiti na palubu, pronaći jedra i kormilo, te umiriti čamac, ponovno mu ispunjavajući jedra vjetrom. Potom se brzo povezao oko struka konopcem čiji je drugi kraj čvrsto svezao za čamac.

Želio se vratiti na željeni pravac, pa je nastojao osjetiti nadiru li valovi još s desne strane, no vjetar, koji je podigao nadolazeći atmosferski sustav s istoka, u međuvremenu je stvorio valove suprotnog smjera. Ni nebo, zamračeno od obzora do obzora, nije nudilo nikakve znakove po kojima bi se mogao orijentirati.

Da je upravljao Veronikom, sada bi uključio rasvjetu kompasa čije bi mu blago crveno svjetlo pokazalo smjer u kojem se kreće. On podigne kompas da bi ga očitao pod malom baterijskom svjetiljkom. U tom trenutku more ga zapljusne poput pakosnog djeteta i istrgne mu ga iz ruke.

Stone poskoči za njim, očajnički posežući za posljednjom vezom sa suvremenim svijetom. No kompas više nije bilo, kao ni nade u njegovu srcu.

Bio je izgubljen, oslijepljen zbog oblaka, zbunjen uskomešanim morem. Vjetar je uzmicao i nepredviđeno mijenjao smjerove - bile su to sulude promjene koje su bučno nadirale na jedro, okretale čamac, tjerale ga naprijed, snažno ga potiskivale unatrag. I dalje je osjećao snažne valove Tihog oceana kako dahću pod čamcem, no površina je bila odviše pomahnitala, a noć odviše tamna da bi razabrao smjer njihova kretanja.

Ustane, čvrsto se hvatajući za uže koje je držalo jarbol, upinjući se ne bi li razabrao nešto usred tame. Čuo je kako se valovi sudaraju neposredno uz njega, no nije vidio njihove uspijene bijele krijeste.

"Isuse", promrmlja, ili mu se tako barem činilo, no ta se riječ pretvorila u molitvu: "Sara!" u trenutku kada je uvidio da već deset godina nije plovio sam.

Disanje mu se ubrzalo. Osjećao je stezanje u prsima, ruku davitelja koja mu čvrsto obuhvaća vrat, šapat u ušima koji je sada počeo urlati. Kada je od sićušnih uboda prestao osjećati usne, počeo se pripremati za jaku bol, pribojavajući se prvih

simptoma srčanog udara. A onda je, uz bezglav, prigušen smijeh uvidio da se na udaru nije našlo njegovo tijelo, nego um - koji je nezaustavljivo tonuo u ponor panike.

Snažan zapuh zahvatio je jedro s prednje strane, odbacujući čamac unatrag, a Stonea u vodu. Na palubu se uspeo služeći se konopcem kojim se bio povezo. Zrak je bio studen. On sada čučne, drhtureći od hladnoće, nastojeći se pribitati.

Preživio je i teže situacije - okovan plutajućim komadima leda u Weddellovu moru, dok je mećava s Južnog pola bjesomučno nadirala prema njima. Sada, kao i onda, čuo je Sarin glas, istodobno i glas neke učiteljice i glas pun hrabrosti.

"Dobro, onda, Michael... Kako stojimo?"

Odjednom se stuštila kiša - bio je to neočekivani pljusak koji je ledeno cvrčao na površini mora i donio mu šok koji ga je vratio u stvarnost. On sada spusti jedro, koje je vjetar bez poteškoća mogao raskomadati, te učvrsti teški boom i kuku. Potom u mraku korita potraži ljusku kokosova oraha i stane izbacivati morsku vodu koja se prelijevala preko razini.

Zagrabi vodu. Izbaci je u more. Zagrabi vodu. Izbaci je u more. Još, pa još i tako unedogled. Broji svako izbacivanje. Kratak odmor nakon svakih stotinu...

Čamac je klizio krijestama valova - naglo se propinjući, naguijući i trzajući. Naleti vjetra uz prodorno su zviždanje navaljivali na jarbol, kreštali, zviždali na priponama. Kada bi snažniji naleti podigli plovak iznad vode, maleni bi se čamac našao na rubu prevrtanja.

U jednom trenutku začuo se prasak groma. Munja se prolomila tamom poput milijuna varilačkih lukova i odjednom osvijetlila more i oluju - voda je bila mliječnobijela, valovi nazupčani, nebo nezdravo sivo.

Snazan nalet vjetra otpuhnuo je vrhove valova i nanio ih u obliku guste pjene. U jednom dugom, nemogućem trenutku, oko njega je bilo više vode nego zraka, zraka pregustog za udisanje.

Tamu je ponovno preporučila plamena strijela - bila je to duga, zavojita, žitka munja, koja se s neba oborila polako, lijeno. Pri tom širokom, jarkom snopu svjetla, Stone je spoznao daje čamac još napola ispunjen vodom, te je ugledao silno velik val, dvostruko viši od svih ostalih, kako mu se brzo primiče. Snazno je obujmio jarbol, boreći se za goli život. Val je zapljusnuo čitavu palubu, pretresao čamac, svom ga snagom zahvatio posred leđa i gotovo mu iščupao ruke iz ramena.

Vjetar je ščepao jarbol poput kakva drška, posve nakrenuvši čamac kojega je pobjesnjelo more nemilosrdno udaralo s donje strane. Stone se nagne i težinom tijela uspije potisnuti plovak do površine. No znao je da je to tek privremena pobjeda. Već sljedeća kobna kombinacija valova i vjetra mogla bi preokrenuti čamac kao da je kakav list.

U mraku je rukama tražio pripone, te smanjio jarbol kako bi umanjio otpor vjetru i stabilizirao maleno plovilo. Postoje uspio učvrstiti i povezati tešku oblu gredu, već je drhtao od iscrpljenosti, a uspjereni valovi, kiša i maglica ponovno su preplavili korito.

Stotinu izbacivanja, odmor. Stotinu izbacivanja - ranjavanja ruku na grubome drvu, uza sol koja je pržila porezotine. A pritom se sve vrijeme pitao kako je onaj slabašni starac koji je tim čamcem plovio prije njega imao snage satima i satima prazniti vodu iz korita. Kako je čovjek koji je već dobrano zakoračio u osamdesete imao snage s morem se boriti ovako kako se on sada bori?

A onda mu odjednom sine što je stari zapravo činio. Nije se borio s morem, nego ga je prigrlio.

Spustio je jarbol kako bi lakše izbjegavao vjetar i tako djelomično potopio čamac i zaštitio ga od valova.

To je lako zamisliti, ali vraški teško izvesti kada instinkt govori da plutati znači preživjeti. Stone načas razmisli, odvagne sve manji broj mogućnosti, te se pomiri sa činjenicom da zapravo nema izbora. Prestao je prazniti korito osjetivši neku odvratnost, te je još i kokosovu ljusku ispraznio natrag u čamac.

Potom je brzo provjerio je li sva hrana i oprema dobro svezana. Zatim je uzeo drugu ljusku i objema rukama stao morsku vodu ulijevati u korito. Pobješnjeli valovi pomogli su mu napuniti čamac. Kada je negdje iz tame zagrmio veliki val, potopio je čamac, prekinuo konopac kojim je Stone bio vezan i upravo ga pomeo s palube.

Odjednom se našao sam usred oceana. U tom trenutku iz njegove su svijesti nestale sve pomisli na Ronnie, Saru i Dallas Belle. Tihi je ocean bio dubok više kilometara i prepun morskih pasa.

U tom trenutku nešto mu je okrznulo dlan. Strah je vrištao: odmakni se. Preživljavanje je šaptalo: ščepaj ga.

To nešto povlačilo ga je snažno, poput živog bića. Započeo je silnu borbu s vlastitim osjetilima i konačno nad njima stekao nadzor. Bio je to konopac od vlakana koji se vukao za čamcem. On ga sveže oko struka i izvuče se na napola potopljeni most, dajući sve od sebe kako bi bradu održao iznad vjetrom šibane površine mora.

Probudio se drhtureći od hladnoće, uzburjan zbog toga što je spavao. Vjetar je promijenio smjer. I stišao se. Sto je bilo još važnije, puhao je ustrajno samo iz jednog smjera. I, sudeći prema pravilnim valovima, tako je puhao već neko vrijeme.

Više nije bilo ni onako mračno. Razabirao je krijeste valova. Visoko iznad njega, s vremena na

vrijeme, pokoja bi zvijezda zatreperila među sve rjeđom naoblakom.

Tada je osjetio prvu iskru nade. Prosinačke oluje u ekvatorijalnome dijelu zapadnog Tihog oceana bile su kratka daha, a pasatni vjetar brzo je smirivao more. S nadom se pojavio i glas razuma, tako da je gubitak kompasa sada izgledao manje katastrofalno. U plovidbi će mu pomoći karta noćnog neba. Već ga je mamio pogled na svijetle tri zvijezde koje su zasigurno činile Orionov pojas koji se spuštao prema obzoru na zapadu. Potom je sliku učvrstio i Južni križ. Ubrzo zatim pojavila se i jedna vrlo uočljiva zvijezda, jarkoružičasta, lijevo od vjetra: sjajna Vega koja se uzdizala na sjeveru, pokazujući put prema Angauru.

Stone se spusti u toplu vodu kako bi smanjio težinu čamca i stane iz korita izbacivati vodu. More se ubrzo smirilo - što mu je olakšalo posao - i već oko tri izjutra korito je bilo gotovo posve prazno, tako da se rub čamca držao visoko iznad vode. U četiri je već mogao ući u čamac. Pridigao je jarbol i razapeo jedro. Vega je već bila previsoko da bi se mogao usmjeriti prema njoj, no tada se nebo već bilo dovoljno razvedrilo, tako da su se vidjeli i Veliki medvjed i Sjevernjača.

Pribojavajući se da ga je oluja već odnijela prema zapadu, promijenio je smjer, mučeci se s premještanjem jarbola, te je tako zaplovio prema istoku.

Žvakao je razmočeni kruhovac i zadrijemao. Probudio se sa suncem u očima. Upravo se podiglo iznad obzora. Nebo je bilo posve vedro i plavo, osim na zapadu, gdje su ostaci oluje bili obasjani crvenom bojom. On ustane, ukočen, posve promrzao, sa zahvalnošću upijajući sunčevu toplinu, te stane pomno promatrati nebo. Vedro na istoku i na jugu, na zapadu se razvedrava. Vedro na sjeveru. Nekoliko

visokih pasatnih oblaka stajalo je na nebu nepomično, poput božićnih ukrasa.

Potom se polako i oprezno okrenuo, moleći se za to da ugleda neki brod, neku daleku mrlju koju bi mogao dozvati VHF-om. Istočno i tek malko prema krmu učinilo mu se da vidi nešto, maleni nabor na plavome spoju oceana i neba.

Uspne se na jarbol, obujmivši ga rukama i nogama. Nabor, pa mrlja, a potom i nešto čvrsto s pernatim vrhom. Ali, nije riječ o motornome brodu, priznao je nevoljko. Možda je to nekakvo jedro. Odustao je i od te nade. Nije to bio ni jedrenjak. Bilo je to kopno - kopno koje je prepoznao osjetivši kako ga obuzima krajnje beznađe - palmama ukrašeni atoli Pulo Helene s kojih je sinoć otplovio.

"Mama, što gledaš?"

"Pokušaj spavati, dušo. Mama razmišlja."

"O čemu razmišljaš?"

Na stražnjoj palubi, daleko ispod brodskog prozorčića s kojega je promatrala kako se zahvaljujući prvome svjetlu brod pojavljuje na pozadini mora, ugledala je kućište čamca za spašavanje. Umom su joj u tom trenutku stale sijevati brojne mogućnosti. Valjkasto je kućište izgledalo uobičajeno, standardno za brodska plovila za spašavanje, izrađeno od bijelog fiberglasa, dugačko oko metar i dvadeset te kojih šezdeset centimetara u promjeru, konstruirano tako da se automatski otvori u dodiru s vodom. Čamac bi se potom sam napuhao i u njega bi se, pod jarkonarančasti pokrov, vidljiv na radarskim zaslonima, mogle smjestiti četiri osobe. Kada bi se ona i Ronnie mogle nekako iskrasti do glavne palube, bi li ga mogle nekako prebaciti preko visoke ograde i za njim skočiti u more?

Skok s visine od dvadeset metara? S broda koji juri brzinom od dvadeset dva čvora. Obje su bile u odličnoj tjelesnoj kondiciji, odlične plivačice. No što bi se dogodilo da se razdvoje? Što ako bi se od sraza s površinom onesvijestile? Što ako bi ih brod u silnoj brzini povukao pod vodu?

Mogle bi skočiti s krme, iza broda. Mogle bi ukrasti prsluke za spašavanje. Ona bi ih povezala, da se ne odvoje. No bi li tako ozlijedile jedna drugu, sudarile se glavama, razbile lubanju?

Kada bi se jednom i našle u čamcu, što bi tada učinile?

Plutale. Molile se za to da njihov nestanak ne bude odmah primijećen. Pričekale da ih pokupi neki drugi brod. Jedva vidljiva točkica usred oceana. To bi bilo bolje izvesti negdje bliže brodskim pravcima.

Ona se vrati u krevet i privije Ronnie.

Bijeg je bio odviše opasan. Krajnja mogućnost. Ali i nada kojom se mogla tješiti. Bit će najbolje najprije radiovezom pokušati dozvati pomoć. S tim je ciljem velik dio noći posvetila razmišljanju o rasporedu prostorija na brodu.

Tako je osmislila pet mogućih smjerova dolaska do broskog centra za veze: središnje brodsko dizalo; središnje stubište; stube koje vode samo do kapetanove kabine; stube iz vlasnikova apartmana, u kojem su bile zatočene; te uski balkon na stražnjoj strani koji je vodio do ljestava postavljenih s vanjske strane šestoetažnog nadgrađa.

No tko je na vrhu stuba, pod uvjetom da se njima i uspije neopaženo uspjeti? U prostorijama kojima je imala pristup nalazile su se prazne utičnice iz kojih su bili uklonjeni satelitski telefoni. A onaj uslužni poslužitelj, Kinez, koji je u svakom trenutku bio pripravan njoj donijeti čaj, a Ronnie Coca-Colu, neprestano je budno pazio na njih.

"Mama?"

"Spavaj."

Sara se oca sjećala kao golemog, gotovo nestvarno velikog čovjeka, crnog poput ugljena, u svemu Britanca onoliko koliko to od jednog Afrikanca mogu stvoriti Eton i Sandhurst. Josiah Soditan bio je prije osamostaljivanja satnijski stožerni narednik u Kraljevskoj zapadnoafričkoj vojsci, a nakon stjecanja neovisnosti nigerijski brigadir. U ratu su, rekao joj je jednom, žene bile "vraški dobri izviđači".

U tom je trenutku pogledao ljubavnicu, njoj dodjeljujući jednaku počast. Ona je razdraženo pušila, želeći da im Sara što prije zahvali za večeru i vrati se kući.

"Momci su po prirodi lovci, shvaćaš li? Poput dalekozora koncentriraju se na plijen. Žene pribjegavaju obrani: vide sve, i prijetnje i prilike."

Otpuhujući dim havanske cigare, pogledao ju je preko čaše s konjakom, očekujući nekakav odgovor. Sjećala se kako ga je tada promatrala poput oprezne gazele, pitajući se što očekuje u zamjenu za tu očitu pohvalu njezinu spolu.

"Dakako", povjerio joj je tada, "ne može se reći da je to opći stav u vojsci. No ja ćMtebi reći da su žene u igrama ubijanja jednako sposobne kao bilo koji muškarac."

"Hvala, oče", odgovorila je samo djelomično ironično, jer je svaka njegova pohvala bila rijetka i stoga dragocjena.

"To se ne odnosi na tebe, dobijesa! Ti si liječnica. Želim samo reći da žene više promatraju okolinu nego muškarci. Vrsni izviđači..."

"Da, oče", prošaptala je napola čujno.

Ronnie se u tom trenutku pomakne i izvuče iz majčina zagrljaja, te ustane na krevetu kako bi mogla okrenuti propelere na maketama zrakoplova iz

Drugoga svjetskog rata koji su visjeli učvršćeni za strop. Bilo ih je nekoliko desetaka i ljuljali su se u ritmu broda koji je jurio velikom brzinom. Ronnie je znala nazive svih letjelica. Kao dijete Pacifika, s maskom je ronila nad pedeset godina starim olupinama iz mnogih pomorskih bitaka.

Svjetlo svitanja dopirale je u kabinu kroza zavjese i Sara je sada promatrala Ronnie kroz tek nekoliko milimetara otvorene kapke. Bila je približno Ronnieine dobi kada je u Nigeriji izbio građanski rat i kada je otac nju i majku uputio u Englesku, gdje je majka umrla od upale pluća, a Sara je bila prebačena na školovanje u samostanu.

U pojedinim aspektima Ronnie je izgledala zrelije od nje u toj dobi, lakše se snalazila u društvu odraslih.

"Kao led kada bombe fijuču", rekao je Michael za nju, "poput majke." No u drugim je stvarima bila još tako mlada, neusporedivo manje upućena od djece američkih i japanskih turista s kojima bi se katkada susretali. U građanskome ratu, Sara je vidjela oca kako mačem ubija dvojicu muškaraca koji su napali njezinu majku. Osjećala je kako se u njoj gomila bijes kada god bi pomislila kako je njezino dijete prisiljeno podnositi takvo zatočeništvo, a jedrilica, koja je njezin dom, podignuta je iz mora, otac ostavljen sam na pustome atolu. Osjećala je goli užas u svijesti zbog toga što ne znaju što bi im otmičari već sljedećeg trenutka mogli učiniti. Mora obuzdati taj bijes. Pribojavala ga se jednako koliko i ljudi koji su ih zatočili, jer ju je takav bijes dovodio samo na korak od pribjegavanja nasilju.

"Malo sam razmišljala...", reče Ronnie, gladeći trup dvomotornog bombardera. "S tatom je sve u redu."

"Dakako da jest."

"Ne, doista, mama. Može jesti ribe, rakove i školjke. Može piti kokosovo mlijeko - nije dobro samo to što će tako konzumirati previše kolesterola."

"Kada se opet nađemo s njim, odredit ćemo mu strogu dijetu."

"Svakako... Može spavati u nekoj kolibi... Nadam se samo da nema previše muka s komarcima."

"Na Pulo Heleni komaraca je vrlo malo."

"Zacijelo je usamljen."

"Pa, tata zapravo nikada nije istinski usamljen." To je bila istina. Bio je upravo izluđujuće samodovoljan, premda je posljednjih godina počeo sve više ovisiti o njoj, kako se njihov brak razvijao i dozrijevao, a ona od zaštićene prerastala u pravu ženu.

"Ali nedostajat ćemo mu."

"Da, svakako."

"I bit će jako zabrinut, bez prestanka."

"Ali zna da se ti i ja možemo posve dobro čuvati i brinuti za sebe."

"Ja znam da možemo. No za njega nisam sigurna... Bože, pitam se što radi... Nadam se samo da se neće ozlijediti. Znaš kako je katkada nespretnan."

"Sve će biti u redu", reče Sara, premda je zapravo bila vrlo zabrinuta. Poznavala je Michaela Stonea kakvog njihova kći nikada nije vidjela.

Ronnie zaljulja japanski zero, a onda iznenada klekne pokraj Sare.

"Mama, misliš li da bi mogao pokušati popraviti onaj..."

Sara joj dlanom brzo prekrije usta i šapne na uho:

"Pazi... Što ako nas prisluškuju?"

"Vražju mater"

"Neću tolerirati takve riječi."

"Tata kaže..."

"Ne često."

"Mama", prošapće ona, vrškom nosa dodirujući njezin nos. "Doista nisi zabrinuta?"

"Za nas...?" Ona i Michael prema Ronnie su uvijek bili iskreni, no sada je morala zatajiti svaki trag straha. "Pustit će nas čim se starac oporavi."

Gospodin Jack, kako su ga zvali, ležao je u krevetu pokraj njih, priključen na pištavi respirator koji je netko od posade donio s Veronike. I dalje je disao vrlo slabo i isprekidano, krvni tlak bio je toliko nizak da je bio, kako je Michael običavao reći, dva stupnja sjeverno od smrti.

"Što misliš, tko ga je ustrijelio, mama?"

"Nemam pojma, ni blage predodžbe."

"Ali, što rade? Sve je tako neobično. Zašto ne idu u bolnicu?"

"Jer imaju nas."

"Mi nismo bolnica. Mi smo tek ambulanta."

"U to ih nekako moramo uvjeriti", reče Sara sumornim glasom. Ronnieino se lice snuždi i Sara samu sebe prekori jer je preplašila dijete. Smogavši snage za široki osmijeh, tada prošapće: "Hej, hajde sada... ti oslušuj kraj vrata. A ja ću utvrditi gdje smo."

Imale su jednu veliku tajnu - Ronniein GPS skriven u Snoopyju. Kako je služenje tim uređajem sada pretvorila u svojevrsnu igru, cijela je stvar bila manje zastrašujuća. Polako se šuljajući kabinom, prstom na usnama jedna drugoj pokazujući kako moraju biti posve bešumne, preslušale su vrata Sarinim stetoskopom, potom se uvjerile da starac još spava i na koncu otvorile prozor.

Ronnie se pognula sa stetoskopom. Sara je uključila GPS i na nekoliko trenutaka, koliko mu je trebalo da se poveže sa satelitima, iznijela ga kroz prozor izvan kabine.

Kada je uvidjela koliko su već odmaknuli od Pulo Helene, Sara osjeti daje obuzima beznađe. Sada su se kretali brzinom od dvadeset tri čvora, a tijekom osamnaest sati, otkako su ondje ostavili Michaela, prešli su gotovo sedamsto kilometara.

"Stižu!" zazove je Ronnie.

Ona brzo spremi GPS u naprtnjaču, objesi je preko stolca, gdje je dotada i bila te zatvori prozor upravo u trenutku kada se na vratima začulo tiho kucanje. Pogledavši Ronnie, kimne. Ronnie otvori vrata. Pred vratima je bio samo Ah Lee, onaj Kinez, koji im je na pladnju donio čaj, narančin sok i doručak.

"Dobro jutro, dame."

"Dobro jutro, Ah Lee."

On im potom postavi stol poput poslužitelja u sobi hotela Peninsula.

Ah Lee je bio vrlo mlad, gotovo još dječak, jedva koji centimetar viši od Ronnie, koju je upravo očarao. Unatoč činjenici da njihov zajednički jezik nije nadilazio riječi poput "dobro jutro", "čaj" i "Coca-Cola", uspjela je doznati da je iz Sangaja, da je jedina, da štedi novac kako bi jednog dana otvorio kafić za turiste. Otišao je brzo, prije toga samo zabrinuto pogledavši gospodina Jacka.

"Nisam gladna", reče Ronnie.

"Pretvarajmo se da se sprema oluja", reče joj Sara odlučno. "Bit će najbolje da jedemo dok još možemo."

Sjedile su sučelice za malenim stolom. Zbog svježine i mirisa klimatiziranog slankastog zraka, sapuna i laštila za namještaj, zbog sunčeva svjetla koje se odraženo poigravalo na stropu kabine, te udaljenog brujanja brodskih motora koji su se nalazili daleko, nekoliko katova ispod njih, gotovo je bila voljna

povjerovati da su ona i kći rezervirale karte za nekakvo luksuzno krstarenje.

Smijeh koji je trebao kćeri uliti sigurnost, izgubio se na zvuk glasnog kucanja.

"Čim vam se ukaže slobodan trenutak, doktorice."

"Imamo posla", promrmlja Ronnie. "Dođite sutra."

"Nemoj ih provocirati."

Sara objesi stetoskop oko vrata, želeći se pokazati s većim autoritetom, uhvati Ronnie za ruku i uđe u neprimjereno raskošni salon apartmana vlasnika broda Dallas Belle, iz kojeg se pružao spektakularan pogled na trag koji je brod ostavljao na površini mora.

Odmah je uočila da kompas u antiknom mjedenom kućištu pokazuje jednak smjer kao i već punih osamnaest sati, 330° sjever sjeverozapad, a potom svu pozornost usmjeri na dvojicu muškaraca u trapericama, tenisicama i radnim košuljama od kepera, koji su preuzeli odlučivanje o njezinoj i Ronnieinoj sudbini.

Kapetan broda Dallas Belle bio je snažno građeni Teksašanin u tridesetim godinama. Premda ih je na radiju pozdravio lažno ležernim razvučenim naglaskom, bio je brz, odlučan, te je pod potpunim nadzorom imao čitav brod, ako već ne i sve na njemu.

Istinska je moć bila u rukama visokog tamnoputog Amerikanca, Mossa. Moss se progura pokraj kapetana, a Ronnie se zbog toga približi Sari.

"Kada niu vadite zrno?"

"To uistinu radije ne bih činila."

"Ne zanima me što biste vi 'radije' a što ne", reče on, izrugujući se njezinu britanskom naglasku.

"Prečesto ste gledali filmove, gospodine Moss. Taj je metak najmanji problem kod gospodina Jacka. Njemu je potrebna bolnica."

"Imamo vašu bolnicu."

"Moju bolnicu zamislite kao kola hitne pomoći, gospodine Moss. I to minimalno opremljeno vozilo. Čovjeku je potreban respirator. Naš je respirator star i svakog bi trena mogao otkazati."

"Glavni mehaničar pripravan je uskočiti čim zatreba."

Sara se nije obazirala na tu opasku.

"Gospodinu Jacku sedamdeset je sedam godina. Ako ne može valjano napuniti pluća, navući će upalu pluća. Umrijet će... dakako, pod uvjetom da prije toga ne izdahne od silnog morfija kojim ste ga oblili."

"Rekli ste da ćete to srediti."

"Na Narcan ne reagira onako kako bih željela. Premda mi se čini da se oporavlja."

"Znači, kad se probudi, sve će biti u redu, ne?"

"Morfij mu nije samo oslabio disanje, nego će se, kada djelovanje prestane, sa svakim udahom morati boriti i s boli zbog zrna i kirurških sposobnosti vašeg malog od kuhinje."

"U tom slučaju, morate izvaditi metak."

"Ne. Izvan bolnice ne bi podnio dodatne komplikacije. Da je ustrijeljen čovjek vaših godina, s užitkom bih izvela operaciju..."

"Bez anestezije", promrmlja Ronnie.

Sara joj stisne podlakticu toliko da je osjetila kako joj prsti pritišću kost.

Moss se bljedilo nasmiješi.

"Možda bi željela gledati kako ja bez anestezije obrađujem tvoju mamu?"

Ronnie spusti pogled na pod, a Sara osjeti kako se gubi na rubu suza. Usred neugodne tišine, Moss očima potraži njezin pogled. Sara pogleda pokraj njega,

osjećajući strah i za sebe i za Ronnie. Činilo se da Mossu veoma smeta klasni ponor među njima, kao da je ona, ne iskusiivši neimaštinu, nekako iznevjerila njihovo zajedničko afričko podrijetlo.

"Moram priznati, gospodine Moss, da mi, među mnoštvom stvari koje ne razumijem u vezi s cijelom situacijom, nikako nije jasno da vi, koji ste mu, barem tako izgleda, toliko odani, izbjegavanjem bolnice u opasnost dovodite i sam život gospodina Jacka. Ne znam zašto to smatrate nužnim - to me i ne zanima - ali svakako biste mogli smisliti neku priču, neko uvjerljivo objašnjenje činjenice da se u njegovu tijelu našao metak. Vlasti će se oslanjati na vašu i kapetanovu riječ. Recite da su vas napali indonezijski gusari. Ili recite da je njegov pištolj sam opalio dok ga je čistio. Nitko neće sumnjati u kapetana broda ili njegova vlasnika, osobito s obzirom na to da će ranjenik preživjeti. Kao liječnica, moram najodlučnije zahtijevati da..."

Moss munjevitim korakom prijeđe na suprotnu stranu sobe i nadvije se nad nju tako da se Ronnie povukla.

"Zahtijevam", ponovi Sara. Moss je ščepa za nadlakticu. "Pustite me." On je potom pridigne i unese joj se u lice.

U tom trenutku pokušao se umiješati kapetan.

"No, hajde, Moss. Lakše malo."

Moss se nije obazirao.

"Njegov sam dužnik. Ako umre... umrijet ćete i vi. Obje." Zatim je ispusti, odgurne i izjuri kroz vrata.

Ronniene usne počele su podrhtavati. Sara je snažno zagrlila.

"Sve je u redu. S mamom je sve u redu."

Kapetan se pokušava nasmiješiti.

"Čuj me, dušo. Što tvoja mama prije sredi gospodina Jacka, to ćete prije zaploviti natrag prema tati. Tako je dogovoreno, zar ne?"

"Jesmo li moja kći i ja pod vašom zaštitom, kapetane?"

Bilo je očito da je kapetanu nelagodno.

Saru to nije iznenadilo.

"Koja je točno", upita tada, "Mossova uloga na vašem brodu?"

"Pa... Moss se brine za gospodina Jacka."

"Tjelohranitelj?"

"Između ostaloga."

"Poprilično je napuhao tu svoju ulogu, zar ne?"

"Zbog toga nije nimalo obzirniiji, doktorice. Da sam na vašem mjestu, ne bih ga izazivao."

"A vi nad njim nemate nikakav nadzor?"

"Odgovara gospodinu Jacku. Moss je u nazočnosti starog pravo janje. Stoga, doktorice, ako ispravno shvaćate što vam govorim, moguće je da uvidate kako vam je najbolje nekako pridignuti gospodina Jacka iz postelje."

"Ali, kapetane, to je suludo. Za dan i pol bit ćete u dometu helikoptera iz Manile. Nemate li povjerenja u filipinske bolnice, od Hong Konga vas dijeli manje od tri tisuće kilometara. Tri dana do evakuacije helikopterom. Ili biste za četiri dana gospodina Jacka mogli smjestiti čak i u Tokio. Premda osobno preporučujem Manilu. Što se prije nađe u bolnici, to bolje."

Kapetan ju je netremice promatrao. Uz prepreden izraz na licu posutom sunčanim pjegama, načas je pogledao antikni kompas, a potom ponovno nju. Ona tada, prekasno, shvati daje nepromišljeno priznala da odviše zna.

"Plovim već godinama, kapetane. Da bi odredio položaj, čovjek ne mora biti genijalac."

"Kako ste znali kojom brzinom plovimo?" upita on hladnim tonom.

"Ovo je tanker za prijevoz plina. A takvi su brzi." Ona tada glavom pokaže prema širokom, pravilnom tragu koji je brod ostavljao na površini mora iza krme. "Procjenjujem da je riječ o dvadeset dva čvora."

On se još prodornije zagleda u nju.

"Blizu ste. Odlično opažate, doktorice."

"Pođimo, kapetane. Sada smo već na više od tjedan dana brze plovidbe našom jedrilicom od mog supruga. Odvežite gospodina Jacka u Manilu."

"Žalim, gospođo."

"Moss je glup. To zrno ne znači apsolutno ništa. Suzbila sam djelovanje prekomjerne količine morfija. Sada mu je potrebna bolnička njega. Ja više od toga ne mogu učiniti. Pođimo u Manilu."

"Ne mogu", reče kapetan. "Vi ste starome jedini liječnik."

"Kada ćete nas onda pustiti?"

"Čim stane na noge i počne izdavati naloge."

Odjednom se bučno oglasio požarni alarm, a brodska sirena protresla je čitav brod nizom kratkih signala zbog kojih su zazveckale čaše u baru s ogledalom.

"Isuse Kriste!" reče kapetan. Istog trenu pojurio je stubama prema gore, grabeći radiouređaj učvršćen za pojas. Vrata na gornjem kraju stuba zatvorila su se uz kratko pneumatske šuštanje.

"Što se dogodilo?" upita Ronnie.

"Nešto nije u redu s brodom."

Zvečanje alarma sada je postalo glasnije, sirena je grmjela jednoličnu pjesmu od sedam jednakih tonova. Njih dvije dotrče do prozora na krmi. Na stražnjoj palubi nije bilo ni dima ni plamena, ništa nije plutalo u tragu iza broda. S prozora s lijeve i desne strane vidio se samo prazan Tihi ocean, s čije su

površine veliki pasatni valovi uklonili sve tragove sinoćnjeg kaosa.

"Veronica." Ona klekne pred dijete i dlanovima joj snažno obavije lice. "Uđi u sobu i sjedi uz gospodina Jacka."

"A ti?"

"Poslušaj me. Ostani s njim dok se ne vratim."

Ronnie pogleda prema stubama, a potom prema vratima. "A što ako dođe Ah Lee?"

"Dođe li Ah Lee, reci mu da je mama u nužniku i da ga moli da donese svježi čaj."

"Što ako dođe Moss?"

"Neće. Događa im se nešto nepredviđeno."

"Želim poći s tobom."

"Ti mi čuvaš leđa. Želim li se domoći satelitskog telefona, ti mi moraš štitići odstupnicu."

Ronnie je izgledala užasnuto. Sara tada reče:

"Sjećaš li se što tata govori kada vježbamo prebacivanje u čamac za spašavanje?... Hajde", nukala ju je, "što tata uvijek kaže?"

Na Ronnieinu prestrašenom licu pojavi se smiješak.

"Budite pravi Britanci, momci!"

"Budite pravi Britanci" navodno je posljednja zapovijed koju je kapetan Titanica izdao posadi, a način na koji bi Michael izgovorio te riječi obično je izazivao grčeve od smijeha, osobito kada bi uz njih i svečano pozdravio.

"Ali bez smijeha! Inače će nas čuti kako se držimo britanski!"

To je bilo dovoljno za osmijeh. Sara brzo otpravi Ronnie u kabinu gospodina Jacka. Starac je u međuvremenu promijenio položaj. Šake su mu se trzale od djelovanja Narcana. Svakog trenutka mogao bi se probuditi.

"Čuvaj se, mama."

"Budi bez brige, dušo. Jako ću paziti."

Ona je potom poljubi, zatvori vrata kabine i, uza snažno udaranje srca, stane se uspinjati stubama. Stubište je podrhtavalo od prodornog zvuka sirene. Požarni su se alarmi izmjenjivali. Cijela ta kakofonija - ti valovi prodorne buke - onemogućavala je svaki pokušaj razmišljanja. S druge strane, zbog nje je imala nekakav neobičan dojam daje nevidljiva.

Na temelju poznavanja različitih brodova na koje su ona i Michael tijekom godina dolazili, pretpostavljala je da te stube neće izići izravno na sam zapovjedni most, nego ponešto iza njega, budući da bi svjetlo s ulaza zaslijepilo onoga tko bi na mostu dežurao noću. Stigavši do vrha stuba, odškrinula je masivna vrata, oprezno provirila kroz otvor i s olakšanjem ugledala svojevrсно predvorjehodnik, do kojeg su dolazile stube iz vlasnikovih i kapetanovih odaja, kao i glavne stube koje su se protezale cijelom visinom nadgrađa te dizalo.

S desne strane nalazila su se otvorena vrata velike prostorije s računalima, prepune uređaja i polica s najrazličitijom elektroničkom opremom. S lijeve strane nalazila se soba za navigaciju. Ona uđe. Straga je opazila centar za veze. S prednje strane bio je ulaz pokriven zavjesom. Za nekoliko centimetara odvojivši zavjesu od pregrade, ona proviri u susjedni prostor.

S tog mjesta vidjela se približno polovica zapovjednog mosta, pa tako i kormilo - koje je stajalo nepomično, čvrsto pod nadzorom autopilota - a kroz prednje prozore ugledala je upravo apsurdan prizor: anemometar koji se brzo okretao na glavnom jarbolu Veronike. Kapetan se bio natisnuo na staklo, zagledan u bijeli oblak plina koji je prema nebu kuljao iz nekog ventila na palubi.

Odjednom se hitro okrenuo, brzo i odlučno izdajući zapovijedi koje ona od silne buke nije čula. Lice mu je bilo napeto, poprimivši izraz u kojem su se udružili nadzor nad situacijom i zdravi strah. Sirena je odjedanput utihnula. Neki časnik žurno se pojavio na mostu i pritisnuo prekidač koji je isključio požarni alarm. U svježini novonastale tišine, začula je kapetana kako viče:

"Siđi na palubu i pomози im!"

Sara se trkom vrati u radiocentar, te se sakrije iza pregrade u trenutku kada je časnik brzo prošao kroza zastor i pojurio niza stube. Pronašla je satelitski telefon. Pogled joj se zadržao na automatskom prekidaču za signaliziranje opasnosti kratkovalnim radiouređajem. No takav poziv u pomoć mogao bi se lako objasniti kao pogreška i puno prije nego što bi se na obzoru pojavilo neko spasilačko plovilo, a za to bi svakako okrivili nju.

Sada se kroz navigacijsku sobu vrati do zavjese. Činilo se da je brod počeo usporavati. Kapetan je nešto izvikivao u vokitoki.

"Brzo skupi hrpu deka i dobro ih namoči... Kamo, dovraga, idu ti ljudi? Zaustavi te kukavičje kučkine sinove. Čekaj, silazim. Tko god se nađe izvan protupožarnih postaja, dobit će svoje."

Sara se brzo vrati u radiocentar i sakrije se, čekajući da kapetan odjuri dolje. Prije nego što se zvuk njegovih koraka i psovki posve izgubio, ona iz džepa izvadi komadić papira na koji je bila zapisala neki broj s Palaua, te utipka brojke u satelitski telefon. Čvrsto ga je prislonila na uho dok je čekala uspostavu veze i kroza zastor istrčala na opustjeli zapovjedni most.

Kao i profinjena elektronika i soba s računalima, te kao raskošan vlasnikov apartman, i sam je most izgledao kao da se nalazi na brodu bogatijem i naprednijem od Dallas Bellea.

Navigacijska oprema, radarski zaslone, monitori rada motora i kontrolni uređaji podsjećali su je na jednu australsku fregatu na kojoj su objedovali s kapetanom, bratom Kerryja McGlynnna. No ovaj je brod, uviđala je sada, bio još suvremeniji, s najmodernijom tehnologijom, jer Dallas Belle je bio brod kojim je sa zapovjednog mosta mogao upravljati jedan čovjek.

To je zaključila uočivši nužnik staklenih zidova, postavljen na povišenom mjestu tako da se iz njega pružao nesmetan pogled na vjetrobran, te kompjutersku konzolu s kormilom. Sustav samostalnog upravljanja brodom, ili OMBO* (*"One man bridge operation", tj. brodom s mosta upravlja samo jedna osoba.*), bio je pokus kojim se željelo umanjiti troškove i koji je omogućavao da samo jedan časnik dežura na mostu dok brod od pedeset tisuća tona juri punom brzinom, danju i noću, kako za vedra vremena, tako i za oluja.

Za kormilom, na tridesetoinčnom monitoru računala bili su prikazani smjer, brzina, položaj, vremenski uvjeti i stanje mora; sam brod Dallas Belle označavala je elektronska sličica broda koji plovi blijedoplavim morem zaslona. Kada bi neki virus usmrtio sve nazočne fla brodu, posve automatizirani tanker zauvijek bi nastavio ploviti smjerom koji su u računalo unijele ruke koje više ne bi bile na životu.

Čim je načuo za OMBO, Michael je počeo planirati načine na koje bi Veronikin alarm za izbjegavanje sudara vlastite proizvodnje mogao zamijeniti suvremenim radarom s kompjuterskim zaslonom.

Telefon je kliknuo, zašutio, a potom se oglasio zvuk koji joj je rekao da je linija slobodna i da može birati broj.

Sara ponovno utipka broj, priđe vjetrobranu, te čučne, kako je nitko od ljudi koji su se nalazili na

palubi, dvadesetak metara ispod nje, ne bi primijetio. Zatočeni Swan bio je učvršćen za postolje točno ispred nadgrađa. S olakšanjem je primijetila kako je netko valjano obavio posao, znajući što čini: jedra su bila složena, a preko njih je bila postavljena zaštitna navlaka.

Dvije stotine metara ispred jahte vatrogasci su pjenom zalijevali palubu, dok su se dvojica s plinskim maskama i u gumenim odijelima borila s napuklim ventilom. Preostali članovi posade - šestorica muškaraca, među kojima je bio i njihov poslužitelj, Kinez - sa strahom su promatrali događaje iz daljine, ne obazirući se na povike i ljutilo guranje vođe palube.

More je, kao i obično, bilo prazno.

Točno ispod mjesta na kojem je stajala ugledala je kapetana i Mossa kako istrčavaju iz nadgrađa, noseći hrpe deka. Potom su se uspjeli na uski prijelaz i pojurili naprijed, da bi na palubu doskočili u blizini oblaka dima. Moss je istog trena odgurnuo nekog mornara od hidranta i šmrk usmjerio prema dekama na hrpi. Kapetan je potom uzeo jednu od deka, pritrčao izvoru dima, te je prebacio preko ventila koji je popustio.

Na Sarino veliko iznenađenje, pokrivač se istog trena posve zaledio i ukrutio, sada nalikujući na nekakvu metalnu ploču. Mlaz plina odbacio ga je daleko uvis, tako da je odletio kao metalna ptica. Dakako, pomisli ona. Kako bi se plin komprimirao u tekuće stanje, potrebno ga je podvrgnuti postupku superhlađenja, duboko ispod ništice.

Moss pritrči ventilu, u naručju noseći hrpu deka iz kojih je kapala voda. Njih dvojica nakratko su se posavjetovali, a potom pojurili kroz pjenu te stali mokre pokrivače bacati prema podnožju oblaka dima. Tada im je pritrčao vođa palube s crijevom u rukama i

stao polijevati deke koje su oni i dalje nabacivali na hrpu.

Superrashlađeni plin zamrznuo je pokrivače i vodu iz šmrka. Oblak se stanjio, povio poput kakva upitnika, i potom ispario. Pokvareni ventil ubrzo je ostao okovan debelim komadom leda.

Moss i kapetan to su proslavili pljesnuvši visoko uzdignutim dlanovima, te su se uputili natrag prema nadgrađu upravo u trenutku kada se satelitski telefon spojio na broj koji je Sara nazvala. Jedno oglašavanje zvona. Drugo. Treće. Nakon četvrtog signala javila se automatska telefonska sekretarica, a snimljeni glas pozivao je na ostavljanje poruke.

Visoki valovi podigli su čamac. Sunce je ispržilo jutarnju maglicu i zrak je sada bio kristalno čist. Trodijelni čuperci na vrhovima palmi koji su se nazirali na obzoru nesumnjivo su pripadali Pulo Heleni. Stone stane proklinjati izgubljene kilometre i vrijeme koje je uludo utrošio.

Koliko je Dallas Belle odmaknuo za osamnaest sati? Tankeri za prijevoz plina uvelike su brži od većine teretnih brodova. Dvadeset čvorova pri uobičajenoj plovidbi? Dvadeset dva? On sada u glavi zamisli kartu i na njoj iscrta krug promjera tristo šezdeset nautičkih milja. Ako se brod uputio prema sjeveru, sada je već prošao kraj otočja Palau-Angaur, koje je bilo Veronikin cilj, sada je već bio više od stotinu pedeset kilometara iza broda.

Onda, Michael... kako stojimo?

Uzvodno istim putem, srce, odakle smo krenuli.

Što se može.

On se okrene od atol i ponovno se uputi prema sjeveru.

No kada je u more bacio kokosovu ljusku da bi odredio brzinu, tom starom metodom, bez elektronskih pomagala, ustvrdio je da čamac teško plovi uz vjetar. Za svaku milju koju bi prevalio prema sjeveru, vjetar bi ga jednako toliko odnio na zapad. U takvim uvjetima, i uz podosta sreće, mogao bi prelaziti najviše trideset pet kilometara stvarnog puta na dan.

Konstruiran za plovidbu na pasatnim vjetrovima, čamac je na prednjoj strani imao prevelik dio jedra da bi mogao uspješno ploviti prema vjetru. Tako su ga vjetrovi neprestano skretati sa željenog smjera. Popuštanje jedra samo je pogoršavalo situaciju; ono je na vjetru udaralo poput rublja na konopcu za sušenje. No zatezanje jedra radi sprječavanja okretanja u vjetar, istog bi trena skrenulo pramac niz vjetar.

Stone odluči demontirati oputu i ponovno postaviti i jarbol i jedro i užad, i to po uzoru na raspored na Swanu. Tako je skinuo jarbol, s klobučnice* (*Sajla koja povezuje samaricu s jarbolom.*) uklonio jedro od rižinih vreća, te kirurškim škarama iz tkanine izrezao dugačak trokut.

Harpun je poslužio kao najduža greda. Sa i dalje pričvršćenim jedrom, postavio ga je kao novi, viši jarbol i to neposredno ispred sredine čamca. Vlknastim konopcima, naslijeđenim od onog starca, povezo ga je sprijeda, straga i s obiju strana. Potom je od konopca načinio omču kojom je kratki i debeli stari jarbol učvrstio vodoravno, na mjesto booma. Onaj trokutasti komad platna prišio je oko prednje pripone i tako dobio flok, pričvrstio konopce za upravljanje i jednim i drugim jedrom, te ih zategnuo. Čamac se počne okretati. On prebaci težište na plovak i čamac pojuri desnim uzdama.

Potom se još jedanput posluži kokosovom ljuskom da bi utvrdio brzinu. Četiri čvora, zakleo bi se

u bilo kojem baru nautičkoga kluba na Južnome Pacifiku. Gotovo stotinu pedeset kilometara na dan. Učvrstio je zatege za kormilo kako bi čamac sam održavao smjer, te smjer postavio na šezdeset stupnjeva u odnosu na struju.

Tropsko se sunce bližilo zenitu, nemilice mu pržeći kožu i izazivajući bol u očima. Pretraživši stvari koje su preživjele potapanje, uspio je načiniti zaklon od sunca. Zatim je pio iz kokosova oraha i pojeo nekoliko tvrdih zalogaja usoljene ribe koje je starac bio pohranio u lišće kruhovca.

Ponovno je jeo i pio prije spuštanja noći, te se zadržao na lijevim uzdama sve dok sunce nije utonulo u more. A onda se odjednom našao u tami. Snažan val čiji nailazak nije mogao vidjeti nadjačao je primitivni sustav održavanja smjera i odgurnuo pramac uz vjetar. Vjetar je tada zahvatio čamac sprijeda, odjednom ga pogurnuo unatrag, i jedro ispunio s druge strane. Stone se naglo pogne. Boom tada zafijuče točno iznad njega, na samo nekoliko centimetara od glave.

U klaustrofobičnoj tami čamac se doimao manjim i krhkijim. No kako je bivalo sve mračnije, tako je Mliječna staza postajala sve blistavijom, sve dok nije osvjetlila ocean poput mjesečine. Kada je ponovno počeo uočavati oblik jedra i svjetlucanje valova, iznova je počeo osjećati i nadu. Kada bi u prosjeku mogao ploviti samo brzinom od tri čvora prema sjeveru, na dan bi prevaljivao više od stotinu kilometara: u Anguar bi stigao za tri dana.

Nada, ili barem slabljenje beznađa, omogućili su njegovu umu da se pozabavi i sumornijim mislima koje dotada još nije dotakao - sada si je mogao priuštiti taj strašni luksuz razmišljanja o tome zašto su odveli Saru i Ronnie. Ako su se samo pribojavali praćenja, njegovih radiouređaja, mogli su jednostavno odvući Veronicu za sobom i potopiti je. No potrudili su se čak

je izvući na palubu i pomno je smjestiti na postolje. Stara šalupa nije imala nikakvu vrijednost - no Veronica je bila više od obične šalupe. Bila je to i bolnica s operacijskom dvoranom, neusporedivo bolja i opremljenija od ambulante na trgovačkome brodu. Je li onaj mrtvac uzvratio vatru? Je li ranio nekoga koga nisu mogli smjestiti u pravu bolnicu?

Ako je njegovo razmišljanje bilo ispravno, ako su nesuvisle i izobličene nade, pretpostavke i "činjenice" dovele do ispravnog zaključka, Sara je bila na sigurnome. Kao i Ronnie. Sigurne su dok liječe pacijenta. Sve dok je pacijent živ.

Ta slabašna nada omogućila mu je da se odmori. Drijemao je u petominutnim razdobljima. Odjednom se probudio zbog hladnoće i sve snažnijeg vjetrova. No dok se omamljeno podizao kako bi ubrzao kretanje čamca, neko neizrecivo objašnjenje odjednom mu je zaledilo samu srž bića.

Je li ga napustila? Je li Sara povelala Ronnie i nekako se dogovorila s kapetanom da ih što brže odveze što dalje? Znao je da je lud. Ali, "Željela bih se vratiti kući", rekla mu je prije rastanka.

Lud je. Prisjeti se onog mrtvaca, reče sada samome sebi.

No iz misli nikako nije uspijevaao izbaciti njezino sve veće zanimanje za promjene u velikom dijelu Afrike, njezinu opsjednutost Ronnieinim školovanjem. Na tom ratovima rastrganom, bolestima opustošenom kontinentu nije bilo ni jedne jedine zemlje koja nije osjećala velik nedostatak liječnika. Skrivaš se od života, optuživala ga je. Rođeni si bjegunac.

To je suludo. Počeo se intenzivno baviti jedrom, nastojeći misli koncentrirati na noćno nebo. Tada se prisjeti onog ubijenog čovjeka: Tri metka u leđima. To je bila stvarnost. Stvarnost koja je, međutim, bila

neobjašnjiva poput neba, upravo bijelog od mnogih zvijezda.

Na nebu su se vidjeli svi njegovi orijentiri: Orion i Betelgeuse, Veliki medvjed, Južni križ, Altair, Sjevernjača. Kanio je ploviti na sjever, do geografske širine Angaura, a potom na zapad, niz vjetar, dok ne pronade cilj. Prema sjeveru i potom skrenuti lijevo. Najteže od Svega bilo je odrediti kada točno skrenuti ulijevo.

Angaur se nalazio sedam stupnjeva sjeverno od ekvatora. Trenutačno se nalazio negdje oko tri stupnja sjeverno. Svaki stupanj iznosio je devedeset pet kilometara. Do zemljopisne širine Angaura imao je još oko tri stotine kilometara. No te kilometre nije bilo moguće izmjeriti s pomoću sata, te mu je stoga trebala čvrsto određena točka zvijezde čiji zenit odgovara širini Angaura. Fanakenga, tim su nazivom tihoceanski pomorci označavali zvijezdu koja bi u najvišoj točki pokazivala točan smjer željenog odredišta.

Onaj starac koji se nasukao čamcem vjerojatno je upamtio zenite stotina zvijezda i odgovarajućih otoka. Stone je napamet znao nekoliko takvih kombinacija: Altair na devet stupnjeva sjeverno vodio je do otoka Kwajalein u Marshallovom otočju i Yapa u Zapadnim karolinškim otocima; zenit Hamala, u Ovnu, bio je blizu zemljopisnoj širini Hćng Konga.

A Beetlejuice* (*Popularan američki film (u hrv. "Bubimir").*), kako je Ronnie nazivala Betelgeuse... Jarkocrvena Betelgeuse. Sada ju je vidio neposredno sjeverno i istočno od Orionova pojasa - bila je to jedna od prvih zvijezda koje je Sara naučila prepoznavati i pod čijim su si svjetlom još davno "udvarali" ispred afričke obale. Nekim Božjim ili Neptunovim darom zenit Betelgeuse gotovo se točno poklapao sa zemljopisnom širinom Angaura.

Teoretski je zemljopisnu širinu Angaura mogao odrediti kada bi se našao točno pod najvišom točkom u kojoj je Betelgeuse prelazila noćno nebo. No kada je to iskušao u praksi, more se toliko ljuljalo da se čamac neprestano propinjao, te mu se činilo nemogućim odrediti zenit Betelgeuse dok je tako ležao na leđima i promatrao jarbol kako se poput poludjela njihala povija naprijednatrag.

U tom je trenutku nešto začuo. Bila je to neka neobična gradska buka, poput brujanja na postaji podzemne željeznice ili huke na utakmici baseballa, toliko drukčija od blagog zvuka valova i vjetra da je već pomislio da mu se sve samo pričinja. Neko pucketanje i prštanje, slično oglašavanju zvučnika na kojem netko nešto više na japanskome.

Stone se pridigne u sjedeći položaj. Blistavo osvijetljeni brod prilazio mu je straga, na udaljenosti manjoj od četiristo metara, s desne strane. Ribarska koća. Kretala se brzo, a mornari su marljivo radili pod jarkim reflektorima.

On iz torbe brzo izvadi radio i poviče: "SOS, SOS, SOS". Nije se začuo nikakav odgovor. Potom prinese dlanove ustima i stane ih dozivati. Vjetar je njegov glas odmah odnosio u nepovrat. Zatim otvori naprtnjaču, pronade minijaturne baterijske svjetiljke, te njima počne mahati prema ribarskome brodu. Kako nije bilo reakcije, svjetiljkama je osvijetlio svoje jedro.

Brod ga je sustizao. Rukama prepunim svjetiljaka, Stone zategne jedro i promijeni smjer kako bi mu presjekao put.

Zvučnik je odjekivao od krčanja i pucketanja. Mornari su pognuto radili, zaslijepljeni vlastitim svjetlima.

"Upomoć!"

Stone je bez prestanka vikao, mahnito mašući svjetlima. Koća je prolazila toliko blizu da je čuo

grmljavinu brodskih motora. Vjetar je prema njemu donio smrdljive ispušne plinove dizelskog motora i odjednom zahvatio jedro te ga prebacio na suprotnu stranu čamca. Kako mu je pogled bio prikovan za koću, Michael je taj nalet naslutio prekasno da bi pognuo glavu.

Boom ga je raspalio posred sljepoočice.

Udarac ga je odbacio na pod čamca. Glasno hrskanje odzvanjalo mu je u glavi poput zvuka lomljenja stakla.

Stao je zapomagati, zvati u pomoć. Mogao je još samo šaputati. Pokušao se izvući na palubu, pokušao ustati, no osjećao je samo kako munjevito klizi padinom prekrivenom snijegom crvenim poput krvi. Posljednje što je vidio bila su stražnja svjetla kočice, kojih osamsto metara pred njim, koja su se brzo gubila u daljini.

U Stoneovim snovima svjetla kočice stapala su se sa svjetlima zvijezda koje je gledao s Veronike u noćima kada bi on i Sara vodili ljubav na jastucima na krmu, uz kormilo. Kada bi se nadvila nad njega, to tamno tijelo zakrilo bi zvijezde, sve dok nebo ponovno ne bi postalo crno, a more prazno. On se sada pridigne u sjedeći položaj - ne znajući gdje se nalazi - i ugleda svjetla kočice kako se stapaju s plutačom na kojoj je treperilo signalno svjetlo.

Potom se svom težinom spusti na leđa, na Veroniki, pod njom, a kada se ponovno pridigao, više nije bilo plutače, a kočica je bila daleka mrlja pod suncem koje se uzdizalo. Sara je sada bila pod njim, smijuljeći se, zadirkujući ga. Šapat ispunjen užitkom. Prigušeni smijeh. "Vraćam se odmah..."

Lice ga je peklo, glava pucala od boli dok se bolno ljuljao s propinjanjem čamca koji je besciljno plutao. Čuo je kako jedro divlje i bučno vijori na vjetru. Pokušao je zaštititi lice, pomaknuti se kako bi ga

učvrstio. Mučnina mu je pogodila utrobu poput kakve snažne šake.

Neka svježja sjena prešla mu je preko lica. Osjećao je kako jedro zakriva užareno jarko sunce. Jedro je prešlo preko sunca, tako da je ponovno osjetio žarenje. Znao je da bi trebao zaštititi lice, pronaći starčev list taroa, no nije se mogao pomaknuti.

"Vratila sam se. Zaspao si."

"Nisam."

"Upropastila sam te." Smijeh. "Ne postoji li lijek...?" Onako tamna spustila se na njega, a njegovo srce ponovno se toliko preplavilo ljubavlju da mu se činilo da će se rasprsnuti.

Daleko na obzoru, zaokrećući prema smjeru vjetra pod pravim oblacima bijeloga platna, divovski brod s više jarbola plovio je izravno prema njegovu čamcu. Divovski i posve goli trup neobično svijetle boje pijeska. Kako se munjevito približavao, ubrzo je prepoznao Dallas Belle, preuređen poput divovskog jedrenjaka, škune. Među zubima je imao kost i samo je projurio pokraj njega, za sobom ostavljajući dubok trag, valove koji su njega zamalo potopili.

Stone okrene čamac i zaplovi za brodom.

Sara se uto pojavi na krmi, dozivajući ga, mašući mu, smiješeći se. Ronnie je trčala amotamo, smijući se, pokraj nje. Potom je skočila na užu koje se za brodom vuklo kroz more, spustila se, a onda posve ukočila, pribojavajući se pustiti ga. "Pusti se!" poviče Stone. "Pusti se! Ja ću te uhvatiti."

Ronnie je molećivo gledala prema brodu. "Mama!"

"Reci joj neka skoči!" vikao je Stone. "Reci joj neka se pusti. I jedna i druga. Skoči! Skoči!"

Sara se popne na ogradu i stane svlačiti odjeću, ogoljujući grudi i duge, vitke noge, mašući Stoneu. Potom se pripremi za skok. Iza nje odjednom se našlo

mnoštvo užurbanih pojava, mornari koji su joj šćepali noge, tijelo, oborili je.

Stoneov čamac naglo ubrza i on se pripremi za skok i penjanje uzetom. No brod se okrenuo još više niz vjetar, te se brzo udaljio.

Probudio se u tami, zabrinut zbog činjenice da je užasan otac. Zadirkirivao je i šalio se s Ronnie, tražeći smijeh kada joj je trebao pružati više; činilo mu se da bi s njom trebao više razgovarati, više slušati, ili će na kraju završiti kao hladna, daleka i dramatična pojava kakav je bio i njegov otac. Sada odluči postati bolji. No i dalje je osjećao tjeskobu. Činilo se da Veronica poskakuje neuobičajeno snažno.

Usta su mu bila suha poput pijeska, bol u glavi oštra - pulsirala je sa svakim otkucajem srca. A onda, poput nejasnog radiosignala koji je odjednom postao razgovijetan, spoznao je prvu racionalnu misao od trenutka kada ga je udarila ona greda: opasno je dehidrirao.

Prema ručnom satu, u nesvjesti je bio dvadeset četiri sata; cijeli dan pržilo ga je tropsko sunce, nasmiljeni valovi donijeli su mu morsku bolest, a žeđ se pretvorila u stanje omamljene letargičnosti.

Odviše je otupio da bi nešto zaključio i učinio s jedrima. Stao je nespretno pretraživati dno broda da pronade mrežastu vreću s kokosovim orasima, pa je porezao ruku nastojeći u jednom kokosu načiniti rupu.

Požudno je sisao krv. Na kraju je uspio probiti meki dio ljuske, kapajući slatko mlijeko po ispucalim usnama.

Ispio je sav sok, izbrojio još dva, posljednja kokosa i otvorio još jedan. To nije bilo ni približno dovoljno tekućine. Sada je intenzivno razmišljao o tome treba li otvoriti i posljednji. Zvezdano nebo

značilo je da neće biti kiše. Morat će zbaciti starčeve udice i nadati se ulovu bilo kakve ribe.

Tražeci kokos koji mu je pri prvom traženju eventualno promakao, pronašao je naprtnjaču povezanu ispod skraćene prednje palube, brzo je rastvorio i, uz muklo slavodobitno graktanje, iz nje izvadio jednu od vrećica fiziološke otopine koje je s broda ponio za onog starca. Vrećicu je svezao za jarbol, ispružio se do njega i iglom potražio venu. Promašio je, polizao krv i ponovno promašio, prezirući vlastitu slabost i proklinjući bol.

U mislima mu se sada počelo oblikovati nejasno sjećanje na onu japansku koču, izmiješano sa sjećanjima na sulude snove o Sari i Ronnie, te o Dallas Belle, pretvorenu u škunu. Mogao se samo nadati da je zadobio tek blagi potres mozga.

Stisnuvši cjevčicu s otopinom, on je odvoji od igle, koju je ostavio u podlaktici, te se uspravi na drhtave noge kako bi usmjerio jedro koje je bučno lepršalo na vjetru, te ponovno usmjeri čamac prema sjeveru, dok mu je sunce koje se počelo dizati na istoku već pržilo desnu ruku.

Stao je žvakati pljesnivi slatki krumpir i komad tvrde smjese od taroa. Potom je ponovno legnuo na palubu da bi u vene dolio nove količine tekućine. Pritisnuvši sat na uho, stao je pomno osluškivati. Ubrzani otkucaji popravili su mu raspoloženje kao daje riječ o drugome srcu.

No glava ga je još jako boljela, a rijetka crvena maglica neprestano se nadvijala nad lijevim okom, tako da je imao dojam da gleda kroz nekakav prljavi prozor. Pomahnitali snovi i dalje su se vraćali. Sara u naručju hrpe mornara, Ronnie se oglašuje na njegovo preklinjanje. Nošen vjetrom, brod Dallas Belle plovi brže od njegovih mogućnosti.

Neobično je to kako je um odabrao jedra škune sa svim onim fiksiranim jedrima i bez ijednog booma. Stone podigne pogled prema gredi koja ga je zamalo usmrtila. Još jedan neočekivani nalet vjetra, još jedna pogreška i teška greda od kruhovca još bi jedanput svom duljinom poharala palubu poput tupe kose.

Oduvijek se ponosio jednostavnim životom kakvim je živio na Swanu, cijelom imovinom spremljenom u trinaestmetarskome trupu. Međutim, u usporedbi s onim starim ribarom od kojeg je naslijedio čamac, upravo je obilovao opremom. Sekstant. Radiouređaji. Tri naprave za automatsko kormilarenje. Dieselski generator, generator na vjetar, crpke, motor, vitla, koloturaici, svjetla, protupožarni sustav cijevi. Upravo se pitao zašto se u mislima ponaša tako bombastično i teatralno, poput kakva novovjeka hipija koji se želi vratiti izvornoj jednostavnosti, kada mu je sinula istinski radikalna zamisao. Zašto jednostavno ne odbaciti boom?

Najluđe od svega bilo je to što je sve funkcioniralo bolje bez njega. Kada je zategnuo jedro, čamac je upravo poletio naprijed, cijeli stupanj bliže smjeru vjetra. Naglas se nasmijao, zbog čega mu je glavom prostrujala bol oštra poput oštrice noža. Kako je vjetar sve više okretao prema istoku, uspijevao je ploviti gotovo točno prema sjeveru.

U jednom trenutku riba je zagrizla udicu koju je vukao uronjenu iza čamca. Trgnuvši se iz sna, Stone je stane polako izvlačiti, dok mu je tanka nit rezala dlanove. Malena tuna snažno se opirala, tako da se iznenadio kada ju je u čamac uspio izvući bez pucanja niti. Usmrtio ju je skalpelom, izravnim ubodom u mozak. Izrezao je tanke trake mesa, koje je, prije nego što će ih sirove progutati, pomno pregledao ne bi li na njima uočio nametnike.

Određivanje položaja bez pomorskih karata i instrumenata nalikovalo je na pokušaje obračunavanja stanja na tekućem računu na temelju žvrljotina na papirnatome ubrusu. No Stone je prije skretanja prema zapadu morao točno znati gdje se nalazi. Ta je odluka imala presudno značenje - bio je to sam temelj svake nade za spašavanje Sare i Ronnie - jer čim skrene na zapad, ta će odluka imati neopozive posljedice.

Skrene li prerano - odviše južno - pasatni vjetar i veliki valovi odnijet će čamac pokraj Angaura, duboko u Filipinsko more, gdje će se morati suočiti s nemogućim putovanjem, od kojih osam stotina kilometara u potpunoj osami, do obale Mindanaa. Skrene li prekasno, more i vjetar odnijet će ga između Angaura i sjeverne skupine u otočju Palau ili ga razbiti na okolnim grebenima.

Odredio je grube referentne točke, danju prateći položaj sunca, noću zvijezda, procjenjujući smjer prema vjetru i pasatnim valovima. Udaljavanje čamca prema zapadu, brzinu protuekvatorijalne struje prema istoku i brzinu plovidbe prema sjeveru procijenio je na temelju traga predmeta koje je s krme odbacivao poput napuštene djece.

Jedina konstanta bit će zenit Betelgeuse, bude li je mogao vidjeti. Oko četvrte noći - kada se meso tune pokvarilo i kada je otvorio posljednji kokos i pojeo gotovo sav taro - Stone se ponadao da se jarkocrvena zvijezda nalazi točno iznad njega. Tako je vjerojatno i bilo - opsovao je naglas - nekoliko tisuća svjetlosnih godina iznad debelog oblačnog sloja koji se u suton prevukao preko neba poput pokretnog krova stadiona za sve vremenske prilike.

U ponoć mu je Bog podario bljedunjavi smiješak. Među oblacima se pojavio magličasti otvor i Betelgeuse je zasjala narančasta poput bundeve. Stone je ležao na

povišenoj palubi, zagledan uvis. Činilo mu se da je malena narančasta točka točno iznad njega, no čamac se propinjao na valovitome moru koje se komešalo između protuekvatorijalne struje i velikih valova koje je podignuo pasatni vjetar. Prije nego što se uspio pouzdano uvjeriti u položaj, oblaci su ponovno zakrili zvijezde.

Posve obeshrabren, bojeći se donijeti tako neopozivu odluku, ostao je ležati, zagledan u nebo, promrzao i umoran, bez nade, nasred mora. Na vodi se tada ukazalo neko svjetlo. On podigne pogled, no još nije bilo nikakvog svjetla zvijezda koje bi se moglo odražavati. A onda je, osjećajući kako mu se grlo steže od uzbuđenja, uvidio da je intenzivnije od svakog odraza. Povlačenje valova odbijenih od obale - dugačke pruge zelenog svjetla koje poput strjelica pokazuju prema zapadu.

"Morski sjaj", tim su nazivom tu pojavu opisivali otočani. Svjetlucanje koje stvaraju odbijeni valovi. A takve pruge pojavljuju se samo između osamdeset i stotinu milja od atola.

Stone postavi jedra u leptir, glavno s lijeve strane čamca, a flok s desne, te skrene prema zapadu. Ploveći s tako raširenim jedrima, počeo je ulaziti u protuekvatorijalnu struju, na dugome putovanju niz vjetar do Angaura.

Sara proviri kroz prozorčić kabine za spavanje, kako bi se uvjerila da nitko ne gleda ni s mosta ni s glavne palube, te u ispruženoj ruci iznese Ronniein GPS, usmjeravajući ga prema nebu. Daleko dolje, vidjela je kućište čamca za spašavanje na stražnjoj palubi. Blistalo se na jutarnjem suncu, dozivajući je. Sredstvo za bijeg, usudi li se pokušati. Samoubojstvo,

dok se posve ne uvjeri da su u blizini brodskih pravaca.

"Dolaze!"

GPS na otvorenom nije proveo dovoljno vremena da bi uhvatio satelitske signale, a na njegovu zaslonu vidjelo se samo nepregledno mnoštvo zbrkanih brojki. Dan i pol nakon Što su zaustavili istjecanje plina, po suncu je mogla tek pretpostaviti da brod i dalje plovi prema Šangaju. I samo se nadati da će ubrzo ući u vode u kojima ima prometa.

"Brzo!"

Sara brzo ubaci GPS u Ronnieinu naprtnjaču. Upravo u trenutku kada je zaključavala prozor, kapetan broda Dallas Belle naglo je otvorio vrata i ne zakucavši. Brzim pogledom uočio je nju pokraj prozora, Ronnie koja se povlačila od vrata i gospodina Jacka koji je i dalje nepomično ležao u postelji.

"Trebaju vas dolje, u ambulanti, doktorice. Jedan se naš čovjek ozlijedio."

Sara uzme torbu i uhvati Ronnie za ruku.

"Ostavite malu."

"Ona ide sa mnom", reče Sara.

"Ne u ambulantu."

"Ronnie mi pomaže još od osme godine", reče Sara odlučno. "Ona je najobučenija bolničarka na brodu."

Kapetan joj zapriječi izlaz.

"Vjerujte mi, doktorice. Ni vi ne biste željeli da se nađe ondje. Barem ne ovaj put."

Sara je sada već oklijevala. Neka nota teške ozbiljnosti i izmučenosti u izrazu kapetanova lica navela ju je na to da mu povjeruje.

"U redu. Ronnie, ostani s gospodinom Jackom. Odmah se vraćam."

"Ali..."

"Sve je u redu, dušo. S mamom će sve biti u redu. Samo treba nekome pomoći."

"Gladna sam."

"Kuhar upravo iz pećnice vadi čajna peciva. Odmah će ti prirediti doručak. Pođimo, doktorice."

Posve smetena, Sara za njim iziđe iz vlasnikova apartmana i uđe u dizalo. Spustili su se četiri etaže do ambulante.

"Kako je stari?"

"Trebao bi biti u bolnici", reče ona automatski, bez razmišljanja. Zapravo se činilo da pomalo prikuplja snagu. No najveću je nadu zapravo mogla polagati isključivo u to da ih nekako uvjeri kako na brodu ne može preživjeti.

"Ništa od toga, doktorice. Bit će vam najbolje da se na to naviknete."

Izbezumljeno se bojala za Michaela i užasno joj je nedostajao. Ta tri dana izgledala su joj kao cijela vječnost. Nedostajao joj je kraj nje u postelji i žudjela je za zvukom njegova glasa. Da bi mogli zajedno živjeti na malome brodu, s godinama su stekli navike koje su im jamčile određenu osobnu slobodu. Ipak, njegova nazočnost, makar i u obliku obrisa koji registrira krajičkom oka, bila je konstanta koju je uzimala zdravo za gotovo. Sada je imala osjećaj da se zrak nekako razrijedio.

No barem joj je ostala Ronnie - aktivna nazočnost i dio njega - dok je on beznadno sam. Pod pretpostavkom da je nekako popravio onaj mali čamac, sada je daleko na otvorenome moru, možda i kakvih dvjesto pedeset kilometara od Pulo Helene. Ona pokuša prepriječiti put mislima koje su govorile o opasnosti. Kad god bi je Ronnie upitala što misli o tome kako je tati, prošaptala bi da je izniman pomorac, te da ako i postoji čovjek koji drvenim čamcem može prijeći četiri stotine kilometara

otvorenog Tihog oceana, onda se taj netko svakako zove Michael Stone. Ronnie bi kimnula, hrabro, no i ona je jednako kao i Sara dobro znala da je to silno veliko ako, na moru koje ne oprašta.

U ambulanti su se nalazile oskudne brodske zalihe lijekova i pomagala za prvu pomoć, te jedan jedini bolnički krevet. Na njemu je ležao Ah Lee, teško natučena lica. Oči su mu bile gotovo zakrivene modricama, usne krvave. Nos je izgledao slomljeno, a jedan mu je zub probio obraz. Kada se nagnula nad njega, mladić se trgnuo.

Sara položi hladne prste na njegovu nadlanicu i pokuša ga umiriti prigušenim glasom.

"Sve je u redu, Ah Lee. Ovdje je samo doktorica Stone. Pomoći ću ti." Potom je bijesnim pokretom pokazala kapetanu da iziđe na hodnik. "Tko mu je to učinio?"

"Pao je naglavce na stubištu."

"Vraga je pao... Pretučen je. Tko mu je to učinio... Moss?"

"Što ga prije sredite, to se prije vraćate djetetu, doktorice."

Najprije mu je pregledala oči. Kada je svjetiljkom osvijetlila lijevo oko, obje su se zjenice istodobno suzile. Vrlo dobro. Vjerojatno nije ozlijeđena glava.

"Ovo će te samo načas zaboljeti", prošapće ona, otvarajući iglu za jednokratnu uporabu i obzirno ubrizgavajući lokalni anestetik u područje oko nosa i probijenog obraza. Ah Lee pratio je njezirie pokrete sa suzama u očima.

Zašila mu je obraz, uklonila slomljeni zub, namjestila nos i pokrila ga flasterom, te mu preko nosa i očiju postavila kirurške rukavice ispunjene usitnjenim kockama leda. Potom ga je cijepila protiv tetanusa i dala mu penicilin.

"Neka mu netko zamijeni led kada se ovaj otopi. Običi ću ga malo kasnije." Od njega se oprostila dodirnuvši mu ruku.

Kapetan ju je promatrao s vrata.

"Lijepo ste se ponijeli, doktorice. S puno stila." Zatim ju je otpratio do dizala. "Primijetio sam da vi Afrikanci znate tko ste. Naši crnci to ne znaju i živo im se fućka za to."

To nije bila prva kapetanova izjava takve vrste. Isprva mu je bilo teško povjerovati da je ona ono što on smatra "pravim liječnikom", te se Činilo da njezine moći smatra nečim što je stekla negdje u džungli.

"Jeste li svoje rasističke stavove prenijeli i gospodinu Mossu?"

"S Mossom je drukčije."

"Želite reći da ga se bojite."

Činilo se da kapetana takve riječi ne diraju.

"Ja sam pomorac, doktorice. Zaobilazim oluje. A nijedna oluja ne traje daviijeka."

Potencijalni saveznik? Pitala se koliko je vjerojatna takva mogućnost. Potom se nasmiješi.

Kapetan joj se približi.

"Zgodna ste cura, doktorice."

"Hvala, kapetane. Ali, kao što sam već rekla Mossu, imam supruga."

"No, da, dovruga, i ja sam oženjen."

Sara dodirne križ na lančiću.

"Dala sam zavjet pred Bogom."

Kapetan pritisne gumb za zapovjedni most.

"Treba vas Moss."

Poveo je Saru kroz zavjesu. Moss je bio za kormilom, nagnut nad velikim monitorom automatskog sustava upravljanja.

"Ostavi nas", reče kapetanu.

"Bez grubosti", reče kapetan.

"Dobit će ono što traži", reče Moss. Onda se posve uspravi i priđe Sari. "Ostavi nas nasamo", ponovi tada, a kapetan iziđe kroz zastor.

Sara ga je čula kako silazi stubama. Moss joj je stajao preblizu. Ona ustukne za korak.

"Što želite?"

"Što želim?" ponovi on, izrugujući se njezinu naglasku. "Mislite da ste bolji od mene, doktorice? Misliš da si bolja od mene jer te bogati tata iz Afrike poslao na faks. Misliš da si zbog tog bijelog ogrtača bijela?"

On ščepa njezin liječnički ogrtač. Gumbi su istog trenu popucali, ogoljujući joj rame. Teškim dlanom prelazio joj je ramenom, a potom se spustio pod tkaninu ogrtača, do dojke.

"Crna si", reče. "Crna kao ja."

Sara se ukoči. Ježila se od njegova dodira. No bio je odveć snažan da bi mu se fizički oduprijela. Nastojala je obuzdati paniku, očajnički tražeći nešto čime bi ga razoružala. Naslućivala je da u njemu postoji duboko ukorijenjena ogorčenost koja je mogla prerasti u nekontrolirani bijes. Da je pred sobom imao muškarca, pretukao bi

ga tako da bi bio na rubu smrti. No u njezinu slučaju, bijes bi eksplodirao u obliku brutalnog seksualnog napada.

"Potrebna sam vašem prijatelju", reče ona. "Ja sam mu jedina nada."

"Ne primjećujem da mu je nešto bolje."

Nepomično je promatrala njegovu ruku koja joj je gnječila meso - a strah se sada pretvarao u bijes - zamišljajući skalpel kojim bi mu amputirala prste. Ta je vizija na trenutak postala toliko uvjerljiva da joj se učinilo da je ugledala krv. A onda je uvidjela da joj je ogrtač umrljan krvlju.

"Krvarite."

"Porezao sam zglob." Stisnuo je šaku kako bi joj pokazao duboku ranu. "Daj mi cjepivo protiv tetanusa."

"Da sam na vašem mjestu, pomolila bih se za to da Ah Lee nije inficiran HIV-om."

"Kako?" On ustukne.

"Pomiješali ste svoju krv s njegovom krvi", odgovori mu ona, te osjeti duboko zadovoljstvo i uzbuđenje zbog gologa straha koji je zaiskrio u njegovim očima.

"Odakle bi, dovraga, taj kineski klinac..." Glas mu se izgubio kada je počeo uviđati mnoštvo mogućnosti.

Sara izravna ogrtač.

"Kada sljedeći put budete nekoga tukli, navucite gumene rukavice."

Crni je muškarac strah nadvladao hladnom odlučnošću koja je kod Sare izazvala jednak strah kao i njegov dodir.

"Vodit ću računa o tome. Kada se sljedeći put ukaže potreba."

"To je još obično dijete. Zašto ste mu to učinili? Tako iskazujete autoritet? Već više nego dobro uviđam koliku moć imate nada mnom i mojim djetetom. Činim sve što mogu za gospodina Jacka. Što još želite?"

"Ah Lee je napustio dužnost... Na ovome brodu ne toleriramo napuštanje stražarskog mjesta." Netremice ju je promatrao s te visine. Sara odvrati pogled, svim se srcem nadajući da je više neće dodirivati.

"Dugo ste u braku?" upita je trenutak kasnije. "Dvanaest godina."

"Onaj je tip na otoku Ronniein otac?"

"Dakako."

"Crna je gotovo poput nas."

"Genetička zagonetka, gospodine Moss. Moj je suprug Ronniein otac. A sada bih se voljela vratiti gospodinu Jacku."

"Kako ste na koncu završili s bijelim čovjekom?"

"On nije 'bijeli' čovjek, on je moj čovjek."

"Ne, trenutačno nije. Ni vi niste njegovi."

"Trenutačno sam", odvrati ona postojanim glasom, "liječnica gospodina Jacka."

"I majka one djevojčice. Evo i jedan savjet, 'mamice'. Pazi na svoje dupe, ne želiš li da mala izgleda poput Ah Leeja."

Sari se učini da će umrijeti. Zna za satelitski telefon, vrištao je njezin um. No prije nego što je uspjela obuzdati užasnutost, Moss je upita:

"Bavite se krijumčarenjem, doktorice?"

"Molim?"

"U bijegu ste?"

"Ne shvaćam o čemu govorite."

Moss priđe vjetrobranu i zagleda se u Veroniku.

"Grafitni jarbol, doktorice. Nekako je neobičan na tom prastarom brodu. Kapetan mi kaže da je vrlo suvremen. Kaže da vas carinski radari ne mogu otkriti. Vas dvoje usput prevozite i malo droge, ha?" Potom se okrenuo kako bi procijenio njezinu reakciju.

Sara nije uspjela prikriti osmijeh koji joj se na usnama pojavio zbog vrtoglavog olakšanja.

"Tako, znači... Ne, ne krijumčarimo drogu."

"Čemu se smijete?"

"Moj je suprug taj jarbol spasio s neke olupine. Vlasnici su nam rekli da se slobodno možemo njime poslužiti ako nam odgovara, no zapravo nisu vjerovali da ga možemo skinuti s njihova broda i staviti na svoj. Znate, radili smo samo nas dvoje. Ronnie je bilo pet godina. A taj se brod nasukao na gadan greben."

"I, kako ste to izveli?"

"Iskreno govoreći, ne znam. On ga je želio i nekako smo ga premjestili. Vrlo je sposoban."

Moss je tipa dobro promotrio kroz snajperski nišan i Stone ga se nije osobito dojmio: bio je to zbijeni mali muškarac sijede brade, mršavih nogu uobičajenih za jedriličare. Nije bio puno viši od gospodina Jacka, premda je imao izraženija ramena.

"Želio ga je zbog šverca", reče Moss. "Kineske umjetnine? Ljudski organi? Čujem da su ove godine jako traženi kineski bubrezi."

"Nismo krijumčari, gospodine Moss. Svojom klinikom dolazimo do udaljenih otoka. Namiještamo slomljene kosti, pregledavamo starce i djeci dijelimo četkice za zube."

"Hej, ja vas ne osuđujem. Možda samo prevozite malo zabranjene robe kako biste financirali bolnicu."

"Ne. Imamo dobročinitelje."

"Iz Amerike?"

"Uglavnom iz Japana. Kao što vjerojatno znate, pokazuju veliko zanimanje za otoke."

"I to je čudno... na brodu nisam pronašao nikakvo oružje."

Sara se nakostriješi od bijesa.

"Nemate pravo pretraživati naš dom."

"Kako to da nema čak ni pištolja?"

"Mi ne nosimo pištolje", odgovori Sara.

"Čujem da ih ljudi koji plove danas redovito imaju pri ruci, uza sve te gusare i slične opasnosti."

"Mi ne vjerujemo u oružje."

"Doktorice!" poviče kapetan, dotrčavši do njih.

"Stari se probudio."

Moss je ostao na zapovjednome mostu. Dolje bi samo smetao. Bit će bolje da pričeka dok doktorica Jacka ne podigne na noge. Tada će on i stari moći neko vrijeme provesti nasamo. Kako je to neobično. Baka ga je nekoć odvlačila u crkvu, smještenu u

nekom prljavom lokalnu, i tjerala ga da se moli. Sinoć je, iz straha da bi stari mogao podleći ozljedama, brzo pribjegao molitvi. I, proklet bio ako se gospodin Jack potom nije probudio.

Sada ponovno usmjeri pozornost na monitor automatiziranog sustava i stavi slušalice. Gospodin Jack jednom mu je rekao, uz onaj osmijeh koji je obećavao da njih dvojica mogu proći kroz pakao i iz njega izići kao braća:

"Nemaš blage veze s tehnikom, ali znaš što ti se sviđa".

I to je bilo točno. Brodska su računala bila pravo čudo. Nije se događalo ništa što ne bi ostalo zabilježeno na vrpci. Sve su se funkcije bilježile, pohranjivale i bile na raspolaganju za reprodukciju. Svaki okret propelera, svaki štucaj kompresora, svaka promjena temperature, svaka promjena smjera, svaka riječ izgovorena na svim etažama nadgrađa, svaki primljeni i svaki odaslati radiosignal.

"I ne trebaš imati pojma o tehnici." Gospodin Jack tada se nasmijao. "Trebaš samo uočiti prigodu. A ti ih dobro uočavaš, Moss." Moss osjeti kako mu se cijelo tijelo nadima od ponosa na tu uspomenu. Gospodin Jack bio je angažirao cijelu hrpu kompjuterskih čudaka koji su ga naučili kako da s pomoću tih uređaja stvara čuda. No stvar je bila u tome što je on imao instinkt za njihovo korištenje, a to je bilo neusporedivo važnije.

Moss uključi audiouređaj.

Ponovno se začula snimka koju je već preslušao, "...nadam se da se neće ozlijediti. Znaš kako je katkada nespretn... Sve će biti u redu... Mama, misliš li da bi mogao pokušati popraviti onaj..."

Treba je ustrijeliti kućkinog sina dok ga je imao na nišanu snajpera. Moss do kraja odsluša snimku, no što god da je Sara prošaptala pošto je maloj pokrila

usta dlanom, nije se čulo. Međutim, bilo je poprilično očito da očekuju da tata nekako dođe za njima. Moss je o tome razgovarao s kapetanom, koji ga je uvjerio da bi, kada bi to nekim čudom i uspio, tada već bilo prekasno.

Pritisne tipku za memorirani broj na satelitskom telefonu i aktivira uređaj za kodiranje, time superkriptirajući poziv tako da bi Nacionalna agencija za sigurnost, ako slučajno sluša, za dekodiranje riječi trebala upotrijebiti pun kamion najjačih Cravovih* (*Proizvođač telekomunikacijskih uređaja, superračunala...*) uređaja. U mislima je promatrao signal kako poput metka leti tisućama kilometara u svemir, odbija se od satelita i vraća na Zemlju.

Neka žena javila se tako čistim glasom da je izgledalo da stoji na vratima zapovjednog mosta.

Moss reče:

"Imam jedan broj telefona za tebe. Doznaj mi tko mu je vlasnik."

Dok je čekao, otvorio je izbornik na velikome monitoru, iz prvog niza mogućnosti odabrao Luke, a između ponuđenih luka Tokio. Uređaj je najprije prikazao širu i preglednu kartu zaljeva Sagami.

Moss uključi simulator.

Na zaslonu se pojavi ikona broda. Krećući se šezdeset puta brže od stvarne brzine, prošao je pokraj Oshime, otoka na ulazu u zaljev i za dvije minute prešao Sagami. Potom je ušao u područje odvojenih brodskih puteva i skrenuo u Uragasuido, kanal koji vodi do Tokijskog zaljeva. Kroz tjesnac. Kraj Kimitsua. Yokoshuke. Vokohame. Oko svjetionika Tokio Light, pa u luku.

Promjene smjera izražavane su brojkama na svakoj od mnogobrojnih usputnih kontrolnih točaka pri vijugavom prolasku elektronskoga broda sve užim kanalom, sve dublje, do samog srca velegrada. Alarmi

priključeni na dubinomjer počeli su treperiti kada je stigao do putničkog terminala Takeshiba.

"Banzai!" reče Moss.

Uto se oglasi satelitski telefon.

"Da?"

Žena je imala ime i dosje vlasnika telefonskog broja kojeg je s broda nazvala liječnica. Bio je to neki političar s otočja Palau.

Iznenaden i osjećajući određeno olakšanje, Moss reče:

"Želim znati za svaki poziv sa svakog telefona u vlasništvu tog idiota. U uredu, kod kuće, u automobilu, na jahti, u zrakoplovu, sve što ima... Najviše me zanimaju pozivi američkoj ratnoj mornarici, zrakoplovnim tvrtkama ili putničkim agencijama... Kako?... Dok ti ne kažem."

Protegnuo je snažne ruke i kroz prozor se zagledao u Veronikin jarbol.

Zašto je, našavši se u jedinstvenoj prigodi da pozove pomoć, odabrala privatni broj na otočju Palau? Zašto je ostavila poruku na automatskoj sekretarici? Zašto nije dala ime atola na kojem su ostavili njezina supruga?

Zašto jednostavno nije nazvala policiju?

Činilo se da se dobro snalazi na moru, tako da je vjerojatno znala da bi oni, da je uputila uobičajeni poziv u pomoć ili uključila automatski SOS, poništili takav poziv kada bi oni do kojih bi poziv stigao počeli tražiti potvrdu.

Ali brod im je bio registriran u Sjedinjenim Državama. Zašto nije nazvala američku ratnu mornaricu? Ili Interpol? Bilo je to valjano i zanimljivo pitanje i on se radovao trenutku kada će ga moći postaviti, čim je stari više ne bude trebao.

Petog dana, neka je ptica obrušavajući se pogodila Stonea izmetom, što je bio siguran znak da je kopno u blizini. Oko podneva, čigre i crnobijele blune uranjale su pod površinu i obrušavale se, loveći ribu u jatima. More je poprimilo neobičan oblik malih površinskih valova između velikih valova, koji su se također počeli mijenjati, postajući strmijima. Stone je počeo naslućivati određeno oklijevanje u atmosferi, kao da zrak i voda uporno nailaze na neku prepreku.

Valovitost se pogoršala i more je postalo poprilično kaotično, što, onako iscrpljen, nije prepoznao kao posljedicu brze struje usmjerene prema jugu. Već satima nosila ga je na jug.

Čamac se propinjao i Stone odjednom, posve preneraženo, uz jedro ugleda Angaur - zelen i pošumljen, s crvenim vodotornjem u središtu. Skupina zdanja na sjevernome kraju bila je napuštena postaja Obalne straže.

Prsa su mu se ispunjavala radošću. Nalazio se na manje od tri kilometra od obale. No tu radost ubrzo je stišala spoznaja da ga struja nosi prema stjenovitoj obali.

Ubrzo je začuo grmljavinu valova i ugledao bijele erupcije velikih valova koji su se protiskivali kroz uske otvore i šikljali prema nebu, da bi se na stijenje vratili u obliku pjene. Približivši se jednome vršku otoka, ugledao je greben. No to je bio tek maleni izdanak, a ne glavni greben koji je zaklanjao luku.

Neki zrakoplov stao se spuštati sa sjeverne strane, lijeno zaokrenuvši nad morem, a potom se usmjerujući prema otoku. Linija s Korora. Ne može biti ništa drugo - na otok s dvije stotine stanovnika ne može dolaziti više od jednog zrakoplova svakih nekoliko dana. No dok on zaobiđe otok i kroz okolne se grebene provuče u luku, zrakoplov će već biti na povratku. A sam Bog zna kada bi mogao stići sljedeći.

Zrakoplov je sletio na manje od kilometar i pol od njega; bila je to minijaturna dvomotorna naprava koja se spustila na slijetnu stazu iz Drugoga svjetskog rata izgrađenu za četveromotorne bombardere. Potom se okrenuo i uz zujanje motora vratio se do daščare koja je služila kao aerodromska zgrada. Stone snažno okrene veslo za upravljanje i usmjeri čamac prema malenome grebenu, uzdižući se koliko god je mogao na mostu između korita čamca i plovka, ne bi li tako lakše utvrdio gdje je točno prolaz.

Valovi su izgledali poput čvrstog snježnog zida od pjene. A onda je ugledao maleni, tamni dio mora i krenuo prema njemu. Prolaz - ako je uopće bila riječ o tome - bio je, činilo se, širok kakva dva metra. More je bjesomučno udaralo na sve strane, valjajući se i mahnito se komešajući. Jedan val povukao je čamac i oteo ga svakom nadzoru. Objema rukama borio se s ručicom kormila, a kada ga je pritisnuo cijelom težinom, kormilo je puklo.

Divovski val podigao je čamac poput igrača pikada koji se priprema za bacanje. Stone tada ugleda sjajnocrnu koraljnu obalu, mjesto na kojem će, to je sada već pouzdano znao, završiti njegov čamac. Odbacivši beskorisno kormilo, oslobodio je naprtnjaču i uspio provući ruku kroz jedan remen, prije nego što je bio prisiljen iskočiti. Čamac je poletio naprijed i razmrskao se na grebenu.

Stone je iskočio djelić sekunde prekasno. Jarbol se slomio i stropoštao na njega, okrznuvši mu rame udarcem koji ga je odbacio u more, i to baš u trenutku kada je val ponovno podigao čamac i pretvorio ga u hrpu iverja.

More ga je prevrtalo, prebacivalo, prenijelo ga preko nazubljenog koralja, a onda se odjednom našao u dubokoj vodi, te je zaplivaio i jednako neočekivano

pod nogama osjetio pijesak. Posrćući je izišao na obalu, omamljen i krvav.

Neki mladi par s velikim izletničkim naprtnjačama na leđima dotrčao je s ceste uz obalu. Mladić je jurio ispred djevojke, mašući fotoaparatom i dozivajući Stonea. Posve preneražen zbog toga što je uopće živ i što stoji na čvrstome tlu, Stone ih je promatrao s nevjericom i posve izgubljeno.

"OK, mi snimimo sliku, stari?" upitao ga je mladić na pojednostavljenom turističkom engleskom, očito uvjeren da je preplanuli Stone otočanin i da je takvo razbijanje čamca na grebenima nekakav mjesni običaj.

Djevojka ga je nepomično promatrala, uviđajući nešto što mladić nije uočavao.

"Ozlijeđen je."

Stone tada potrči svom snagom, provlačeći ruke kroz remene naprtnjače. Trčao je teškim korakom cestom od razmravljenih koralja koja je odražavala sunce i koja je, činilo mu se, poskakivala pod njegovim jedriličarskim cipelama. Pretrčao je gotovo kilometar, a iscrpljenost je iščezla pod naletom nade. Cesta je skretala prema unutrašnjosti otoka. Tada je ugledao čistinu među drvećem - otvor u kojem je počinjala pista - te je začuo zagrijavanje avionskih motora.

"Neeee!"

Ugledao je i daščaru s limenim krovom iznad koje je vijorio otrcani vjetrokaz, potom nekog muškarca u majici kratkih rukava sa znakom Budweisera kako sjedi u zahrđalome džipu na čijem su pokrovu motora rukom bile ispisane riječi PARADISE AIR, zatim četvrtasti de havilland otter, na čijem je ulubljenom aluminijskom trupu bio također otisnut natpis PARADISE AIR. Muškarac u džipu osvrne se i znatiželjno se zagleda u Stonea. Propeleri su počeli zviždati sve prodornijim tonom. Zrakoplov krene.

"Zaustavite ga!" poviče Stone, slabašnim i kreštavim glasom.

Onaj čovjek u džipu prinese dlanove ustima i poviče: "Kamo ideš, stari?"

"Koror. Zaustavite ga."

Stone potom uskoči u džip.

"Hajde. Uхватите ga!" Muškarac slegne ramenima, ubaci u brzinu i pojuri pistom za zrakoplovom.

"Signalizirajte mu svjetlima."

"Nemam svjetla."

Zrakoplov se udaljavao. Nos mu se počeo dizati s tla. A onda je odjednom usporio, zaustavio se. Džip ga je sustigao. Stone iskoči. Pilot proviri kroz prozor.

"Što je?"

"Koror!" reče Stone. "Imaš li novca?"

Stone se odjednom ugleda pilotovim očima: topla krv tekla mu je suncem opaljenim podlakticama, natapajući mu tijelo pokriveno dronjcima koji su preostali od košulje i kratkih hlača. On pridigne naprtnjaču. "Imam novac."

"Putovnicu?" upita pilot. "U Koroni će te gnjaviti."

Stone kimne. Imao je nekoliko putovnica.

"Odakle si stigao?" upita ga muškarac iz džipa.

"Nisam vidio ni brodove ni čamce." Stanovnici Angaura bili su poznati uzgajivači marihuane, na glasu po sumnjičavosti prema došljacima.

Stone se nije obazirao na pitanje, nego samo rukom pokaže blok s kartama na podu džipa. "Koliko je karta do Korora?"

Pošto je dostigao zrakoplov, prodavač karata Paradise Aira sada se vratio u otočko vrijeme, polagano vadeći kartu, pomno je ispunjavajući. Stone iz vodonepropusne naprtnjače izvuče novčanik, preda mu tri američke petice, te uđe u zrakoplov. Stara je

pista bila toliko duga da je pilot poletio s mjesta na kojem se bio zaustavio.

Zrakoplov je potom poput dobro uvježbane pudlice doskočio na pasatni vjetar i skrenuo prema sjeveru. Stone se osvrne prema malenoj luci, malobrojnim plovilima i ostacima velikog napuštenog prijenosnika za fosfate koji je nestajao u džungli. Nije vidio maleni greben na kojem se razbio njegov čamac. Ispod njih nalazio se plavi kanal između Angaura i glavnog arhipelaga Palau, koji je izgledao poput dragim kamenjem ukrašenog zelenog bodeža postavljenog na filigransko postolje grebena. S desne strane prostirala se tama Tihog oceana, s lijeve Filipinsko more, prošarano sjenama oblaka. Pogledom je tražio brod boje pijeska.

Pilot je stabilizirao zrakoplov na visini od dvjesto sedamdeset metara, okrenuo se, skinuo sunčane naočale i upitao:

"Je li ti dobro, stari?"

Stone rukom prođe kroz kosu skorenu od soli. Zatim otvori torbu, obriše krv s podlaktice i natopi je superoksidom. To ga je vraški boljelo, no bol je jedva i primijetio. Glavom mu je prolazila jedna stara Conradova rečenica: More ti je pružilo prigodu da osjetiš kakva ti je snaga. Sada se osjećao nepobjedivim.

"Radio radi?" poviče Stone, nadjačavajući brujanje motora.

"Svakako", odgovori pilot uvrijeđeno, unatoč činjenici daje trećina brojčanika na ploči s instrumentima bila pokrivena crnom ljepljivom vrpcom, dok je desni motor prozore prskao uljem.

"Možete li, molim vas, javiti kontroloru da nazove predsjednika Salinisa i zamoli ga da me dočeka u zračnoj luci?"

Pilot se nasmije: s obzirom na to da je Republika Palau imala kojih petnaest tisuća stanovnika, predsjednik države nije bio osobito nedostupna osoba, no Stone je imao vrlo zastarjele informacije.

"Sada je ponovno senator Salinis. Izgubio je na izborima."

Kada je Stone isplovio iz Kwajaleina, tjedan dana star primjerak Pacific Daily Newsa s Guama predviđao je pobjedu na izborima. No politička je situacija u Palauu bila u najmanju ruku hirovita - katkada i nasilna - a Marcus je, kao ambiciozni poduzetnik, tom varljivom strminom nekoliko puta putovao i gore i dolje.

"Što ću reći, tko ga treba?"

Stone se predstavi imenom s glavne putovnice: "Doktor Michael Samuels".

"Hej, pa ti si doktor s broda?"

"Upravo tako."

"Ove godine nisam vidio tvoj brod."

"Na remontu je na Marshallovim otocima."

"Kako si stigao do Angaura?"

"Možete li ga, molim, pozvati?"

Stone zatvori oči, a, već trenutak kasnije, činilo mu se, pilot ga je budio, snažno mu tresući rame.

"Koror."

Stone pogleda oko sebe, ništa ne shvaćajući.

"Evo..." Pilot mu pruži češalj. Stone ga stane mehanički provlačiti kroz solju otvrdnulu kosu, te potom raščešlja nekoliko čvorova u bradi, vrati ga pilotu uz kratko hvala, te iziđe u suncem oprženu vlagu poslijepodneva na Palauu. Neka elegantna, visoka i tamnoputa žena polagano iziđe iz pristanišne zgrade i presretne ga na stajanci.

"Doktor Mike?"

"Poštovanje..."

"Sjećate li me se?" Osmjehivala mu se nekako tajnovito. "Joanna Salinis."

Kada ju je posljednji put vidio, došla je u posjet kući iz nekog internata na Havajima.

"Tata me zamolio da dođem po vas. Trenutačno je gore, u Bobangu. Vraća se tek na večeru... Je li vam dobro?"

Stoneovo lice pred njezinim se očima urušilo od iznemoglosti.

Odjednom je imao osjećaj da je posve dotučen. Očekivao je krupnu masu Marcusa Salinisa, srdačan osmijeh i znalački pogled, a umjesto njega dočekala ga je ta djevojka, napola dijete, napola žena, čije ga je visoko tijelo, uz taj punokrvni hod i držanje, podsjećalo na Saru. Osmjehivala se poput osobe koja nema ni jedne jedine brige, kao ni trunka pameti u glavi.

"Izgledate kao da bi vam dobro došao tuš, ponešto odjeće i dva tjedna spavanja. Gdje je doktorica Sara?"

"Na brodu. Možeš li me prebaciti do nekog hotela?"

"Tata je rekao da vas odvezem kući."

"Trebam nazvati jedan broj izvan države." Na otoku je postojala Comsatova postaja, a veći hoteli imali su međunarodne veze.

"Poslužite se našim telefonom. Tata je kupio satelitski."

Joanna je vozila posve novi jarkocrveni Lexus s uljubljenim prednjim branikom koji je već počeo hrđati. Vozila je s jednakom vedrom nedužnošću kojom ga je provela i kroz carinske formalnosti - uz samouvjerene osmijehe i ležernu nestrpljivost pripadnika društvene elite. Njezina je majka, prisjećao se Stone, bila pripadnica visoke kaste, poglavičina kći. "Tatica" je nadvladao nedostojno podrijetlo, te unutar hijerarhije za sebe izgradio sigurnu nišu, postavši pripadnikom

uskog kruga onih koji su se isticali u usmjeravanju američke pomoći i japanskih ulaganja u vlastite džepove. Biračku je bazu izgradio boreći se za neovisnost Palaua od američkog Starateljskog teritorija pacifičkih otoka, dijeleći bogatstvo s lukavo odabranim pobornicima.

Stone je poznavao i druge stanovnike Palaua, neke od njih i na podjednako visokome položaju, no nitko od njih nije imao veze u više različitih svjetova brodarstva, gradnje, politike i japanskog turizma, dominantnih u tom dijelu Pacifika, od Marcusa Salinisa.

"Jeste li gladni? Doktore Mike?"

"Umirem od gladi."

"Na stražnjem sjedalu ima piva i Coca-Cole." Na stražnjem se sjedalu nalazio maleni hladnjak. Stone iz leda izvuče Colu i iskapi je u jednom dugom gutljaju prepunom uživanja.

"Oh."

"Znate, uistinu izgledate užasno."

U trenutku kada se zaustavila zbog nekog kamiona natovarenog mangrovinim deblima, Stone načas uhvati njezin pogled.

"Joanna, s tvojim sam se ocem došao vidjeti zbog određenog posla i bio bih vrlo zahvalan..."

"Znam. Tata mi je to već rekao. Da šitim. To znam, za ime Božje. Samo sam rekla da užasno izgledate."

Potom je svom snagom pritisnula sirenu, trubeći sve dok se kamion nije pomakao, a onda je skrenula na zemljani put koji se strmo uspinjao, te pojurila preko niza kolotečina i rupa.

"Ispričavam se zbog ceste. Tata kaže da odvraća neznance."

Stoneu se činilo da mu oči i uši funkcioniraju tako da daleko zaostaju za sadašnjim trenutkom.

"Kako to misliš, tata ti je rekao?"

"Nazvao me i rekao da imate nekih problema, te da vas trebam bez puno buke pokupiti i odvesti iz zračne luke. Nazvao je policiju i carinu i rekao im da nas puste."

"Kako je znao da imam problema? Nisam s njim razgovarao."

Joanna se ugrize za usnu.

"Neki je dan na sekretarici zatekao neobičnu poruku. Odmah je izvadio kasetu."

"Poruku? Od koga?"

"Ne znam, doktore Michael. Pomislio je da je možda riječ o šali."

"Gdje je ta snimka?"

"Kod tate."

"Kada se vraća kući?"

"Ubrzo, ubrzo. Budite bez brige."

A kuća je bila Široko, prostrano suvremeno zdanje od tikovine i stakla, s kamenim podovima, koje se nalazilo na obronku strme uzvisine okrenute prema Filipinskome moru. Vlaga je već stvorila sloj plijesni na namještaju i iskrivila vrata, a klimatski uređaj bio je pokvaren zbog, kako je Joanna objasnila, stalnih nestanaka struje. No pogled koji se pružao iz kuće bio je upravo spektakularan, na zapadu prema moru i na jugu prema otočju Rock, koje je izgledalo kao da je neka velikodušna ruka lagunom razbacala smaragde.

"Satelitski telefon?"

"Ne biste li se prije željeli otuširati?"

"Gdje je telefon?"

Povela ga je u udobnu gostinsku sobu u koju je dopirao povjetarac ugodniji od klimatiziranog zraka, te mu pokazala telefon i tuš. Pričekao je da ona izađe, a potom podigao slušalicu i okrenuo broj.

"Molim Kerryja McGlyna. Treba ga doktor Mike."

McGlynn je na moru, odgovorila je njegova tajnica.

"Možete li mi ga nekako spojiti?"

Ne.

"Nema satelitski telefon na brodu?" Brzina i komunikacije bili su ključni u igri spašavanja.

"Bojim se da je trenutačno poprilično zauzet. Jedan od naših stalnijih klijenata otkrio je još jedan novi otok. Mogu li vam kako pomoći?"

"Ja sam njegov prijatelj. Trebam Kerryjevu pomoć."

"A kako bi bilo da mu dam vaš broj kada se javi radiovezom? Onda će vas moći nazvati."

Stone joj da Salinisov broj.

"Gdje Kerry sada radi?"

"Bojim se da će vam to morati reći osobno", odgovori tajnica ledenim glasom, kao da bi prijatelj vraški dobro morao znati da je tajnost još jedan ključni element uspjeha u poslu spašavanja.

"Čujte, ovo je osobna i vrlo hitna stvar. Postoji li neko mjesto na kojem bih se s njim mogao naći?"

"Bojim se..."

"Molim vas, molim vas... Nemam se kome drugome obratiti."

"Pričekajte trenutak, molim."

Stone je čekao, očajnički pretražujući pamćenje, nastojeći se sjetiti nekoga koga bi mogao nazvati... Lydiu Chin u Hong Kongu, brodovlasnicu. Ili možda nekoga iz doba kada je služio u Ratnoj mornarici. Nekoga tko je sada već admiral, netko tko je dovoljno utjecajan da može narediti potragu. Nekoga s kime se nije vidio već dvadeset pet godina? Nekoga kome dužnost nalaže da ga uhiti...

"Doktor Mike?"

"Još sam ovdje."

"Ne znam hoće li vam to ikako pomoći, ali više od toga u ovom trenutku ne mogu učiniti... Prije nego što su nas angažirali za ovaj posao, Kerry je imao dogovorene sastanke u Hong Kongu. Moguće je da će za koji dan svratiti onamo."

"Gdje odsjeda?"

"To vam ne mogu reći."

"Recite mu da ću biti u hongkonškom Yacht Clubu. No ako se javi prije toga, do sutra ujutro bit ću na broju koji sam vam dao."

Nazvao je nautički klub u Hong Kongu, te Lydiu Chin. Njezina je tajnica rekla da je na putu u Kini i da se treba vratiti sutradan.

Nakon toga je ostao sjediti, u ruci držeći telefon, pitajući se koga bi još mogao nazvati. Na koncu je odustao i posrćući otišao u kupaonicu, gdje je svukao poderanu majicu i kratke hlače. Pogled u zrcalo ga je šokirao. Izgubio je barem četiripet kilograma. Jasno je vidio rebra i kosti ruku koje su provirivale kroz vlaknasti mišićni pokrov. Lice mu je bilo tamnocrveno, ruke gotovo crne, brada je visjela duboko ispod upalih obraza, dok su oči, inače tamnoplave, imale onaj srebrni sjaj kugličnih ležajeva.

Tada zakorači pod mlaz vruće vode, krikne u trenutku kada mu je opržila opekline, smanji toplinu vode, te sapunom i šamponom ispere sol i zgrušanu krv. Kada je konačno zatvorio vodu, začuo je Joannin glas:

"U ormariću ima britvica, a upravo vam pružam ogrtač." Skladan dlan i duga ruka provirili su iza vrata i na vješalicu objesili pamučni ogrtač!

"Kada budete pripravi, čekaju vas kava, Coca-Cola i sushi. Želite lipivo?"

"Kava će biti dovoljna."

"No, to je sada već bolje", usklikne Joanna. "Ali još se trebate obrijati."

"Tata se vratio?"

"Brzo će."

Stone sjedne za niski stolić na koji je Joanna postavila jelo i piće i zagleda se u hranu, pitajući se što bi još mogao učiniti, koga bi još trebao nazvati.

"Joanna, koji je najbrži put do Hong Konga?"

"Air Mikeom do Manile, Air Philippinesom do Hong Konga." Ona tada sjedne na sofu nasuprot njemu i prekriži noge.

"A do Tokija?"

"Air Mikeom do Guama."

"Kada polazi sljedeći zrakoplov za Manilu?" Njegov prijatelj, točnije: poznanik, Patrick, bio je u Manili. Kao napola umirovljeni plaćenik, Patrick je imao veze.

"Lete utorkom, četvrtkom i subotom."

"Koji je danas dan?"

"Kako to mislite?"

"Koji je dan u tjednu, za ime Božje?" Michael načas zastane. "Oprosti. Malo sam zbunjen."

"Danas je ponedjeljak", reče ona usiljenim tonom. "Pojedite nešto. A bit će vam bolje da nešto i popijete. Želite li pivo?"

"Ne. Hvala." Trebao je umirati od gladi, no uspijevao se koncentrirati jedino na sljedeći korak. Olakšanje koje je osjećao zbog dolaska na kopno već je bilo izbljedjelo, a paničan strah u vezi sa Sarom i Ronnie sada je neobuzdano bujao. Kamo ih je brod sada već odveo? Pojeo je nekoliko komadića narezanog manga i polako pio kavu. Hong Kong je nudio dublje veze u više različitih svjetova nego Tokio, gdje su njegovi prijatelji bili poslovni ljudi konvencionalnijeg tipa.

Neki se automobil u tom trenutku bučno zaustavi na koraljnome prilazu kući. Tresak vrata protrese kuću i već trenutak kasnije u sobu uđe

Marcus Salinis. Bio je to zdepast muškarac visok koji centimeter manje od stotinu sedamdeset, gotovo jednako širok koliko i visok, smeđeg lica koje je napola dijelio osmijeh obilježen rijetkim zubima. Mikronezijski pivski trbuh napinjao je gumbe košulje s cvjetnim uzorkom; tijesna tkanina na boku pokazivala je obrise pištolja.

"Doktor Michael! Je li se Joanna dobro pobrinula za tebe?" Objema rukama snažno je stisnuo Stoneov dlan u trenutku kada je Michael pokušao postaviti pitanje u vezi s porukom. "Joanna, donesi dva buda. Za ime Božje, čovjek pije kavu, a sunce je već gotovo na zalasku."

Joanna žurno ode u kuhinju. Salinis reče:

"Izgledaš izmoždeno."

"Potrebna mi je pomoć", reče Michael jednostavno.

"Došao si na pravo mjesto. Poslušaj ovo." On tada ispusti Michaelov dlan i iz košulje izvadi džepni kasetofon. "Ovu sam vrpču izvadio iz telefonske sekretarice."

Joanna se vrati s dvjema orošenim limenkama piva Budweiser.

Njezin otac obje limenke obuhvati jednim dlanom.

"Dušo, kupio sam krasnu ribu. Kako bi bilo da pripremiš roštilj? Priredit ćemo doktoru Mikeu mali piknik."

Joanna mrzovoljno iziđe, a Salinis uključi snimku.

"Ne znam je li ovo šala ili što, Michael. Ti ćeš znati ocijeniti."

Stone poskoči na zvuk Sarina glasa, sav ukočen od napetosti i frustriranosti:

"Marcus. Marcus. Jesi li tu... Dobijesa!"

"Javila se sekretarica", objasni Salinis. "Jer sam ja bio u ribolovu."

"Marcus. Marcus, ovdje Sara. Molim te, sačuvaj ovu poruku za Michaela..."

Stone osjeti kako mu suze peku oči. Nakon svih tih godina, funkcionirali su gotovo kao jedna osoba. Znala je da će on, bez obzira na sve, nekako uspjeti otići s onog atola, znala je da će se potom uputiti prema Palauu, te znala da će se ondje najprije obratiti Marcusu Salinisu.

"Čuj, Michael. Nalazimo se na devet stupnjeva sjeverno, stotinu trideset dva istočno, krećemo se prema sjeverozapadu brzinom od dvadeset tri čvora. S nama je sve u redu. Imam jednog postarijeg pacijenta ranjenog vatrenim oružjem. Koliko najbolje mogu procijeniti, ne promijenimo li smjer, krećemo se prema Tajvanu ili Šangaju. Ne znam točno što će učiniti kada im više ne budem potrebna. S druge strane, još će me neko vrijeme trebati, budući da apsolutno odbijaju staroga smjestiti u bolnicu. Izgleda da je on vlasnik ovog broda, brod se navodno zove Dallas Belle, i to je sve što znam. Najiskrenije, ne znam tko nam pod kapom nebeskom može pomoći - čak kada i bismo mogli slobodno potražiti pomoć -koja mornarica, čija vlada... Dolaze, bit će najbolje da sada prekinem. Zbogom."

Tada je nešto kliknulo i veza se prekinula; Salinisova sekretarica snimila je još zvuk slobodne linije i potom ušutjela. Dvadeset tri čvora, 550 milja na dan, 2750 milja u pet dana - Tajvan jučer; Šangaj večeras. No ako je brod promijenio smjer, danas bi mogao biti bilo gdje između Guama, Australije i Singapura, a sutra već duboko u Indijskom oceanu.

Salinis je nepomično promatrao Michaela.

"Pomislio sam da je šala, jer zvuči tako smireno."

"Kada bombe fijuču," reče Stone, "posve je smirena."

"Što se to, dovraga, događa?"

"Prošli tjedan bili smo na Pulo Heleni. Veliki tanker s plinom radiovezom je zatražio liječničku pomoć; rekli su da se kapetan ozlijedio pri padu. Sara i Ronnie otišle su na brod. Ja sam ostao na atolu na kojem je umirao neki stari ribar. Kada sam se idući put okrenuo prema brodu, oni su već podignuli naš brod na palubu i jurili dalje."

"A tebe? Ostavili samog?"

"Osim nekog jadnika koji je ostao mrtav na obali. Ustrijeljen."

"Pa to je suludo."

"Bilo je upravo tako kako sam rekao. Nisam mogao vjerovati..."

"Kako si stigao do Angaura?"

"Ribarovim čamcem."

"S Helene? Pravi si pomorac, Michael."

U glavi je osjećao vrtloge misli, a oči su mu bile teške.

"Moram pronaći taj brod."

"Jedini je problem..." reče Salinis, prilazeći prozoru kako bi se uvjerio da su još uvijek sami, "zašto je Sara rekla 'slobodno potražiti pomoć'?"

"Kako to misliš?"

"Nije mi jasno to što je Sara nazvala mene, umjesto da je poslala poziv u pomoć. A sada se ti skrivaš u mojoj kući umjesto da si u američkome konzulatu i da svim silama tražiš pomoć Ratne mornarice."

Stone je oklijevao.

Marcus pokuša s novim pitanjem.

"Oduvijek mi se čini da od nečega bježiš ili se zbog nečega skrivaš. Ovdje je hrpa takvih

Amerikanaca. No koliko je situacija zapravo ozbiljna? Traži te Sarin bijesni suprug?"

"Ozbiljna je", reče Stone.

"Što je, ubio si nekoga?"

"Nisam... ali traže me zbog ubojstva. Između ostalih stvari."

"Nisi kriv?"

"Nisam nikoga ubio."

"A koje su te 'ostale stvari'? Droga?"

"Nije droga."

"Što onda preostaje?"

"A što ako ti kažem da je riječ o gusarenju?"

Marcus Salinis sada je već izgledao razdraženo, što je kod stanovnika Palaua izgledalo prijeteće. Njegovo se mesnato lice zatvorilo, izbrisalo osmijeh, te se skupilo oko očiju, koje su odjednom postale malene i eksplozivne.

"U redu, doktore, ne tiče me se. Jebi se i ti."

Stone reče:

"To se dogodilo jednom davno, na jednom drugom oceanu."

"Davno na drugom oceanu? Pa to zvuči poput početka Rata zvijezda. Možeš li biti malo konkretniji?"

"Zaboravi pojedinosti, u svakom slučaju, puno me ljudi traži."

"Tko? Koji ljudi?"

"To ti ne mogu reći. To ne mogu reći nikome."

"Ako ne možeš reći meni, stari, možda se to i nije dogodilo."

Političar mu tada uputi nepopustljiv pogled. Stone uzvratu jednako odlučno i Salinis uzmakne od praznine u njegovim očima.

"Izgubio sam osobu koju sam tada volio gotovo toliko koliko sada volim Saru... To je sve što ti mogu reći, prijatelju moj."

"I želiš da ti pomognem?"

"Potrebna mi je tvoja pomoć."

Marcus raširi ruke.

"Žalim, doktore. Ako ne znam od čega bježiš, kako ti mogu pomoći?"

"To nema nikakve veze s ovim."

"To i te kako ima veze s ovim, ako zbog toga ne možeš dobiti normalnu pomoć."

"Ne mogu ti reći."

"Daj mi samo nekakvu opću predodžbu. Ne trebaju mi imena, ali o kakvim je stvarima uopće riječ?... No, hajde, Mike, još nikada nisi bio u ovakvoj nevolji. Moraš nekome vjerovati, jer se inače možeš oprostiti od supruge i kćeri."

Stone pogne glavu, bez riječi, žaleći što ne može biti sam, na moru, ponovno na svome brodu, gdje ni u jednom trenutku ne sumnja u sljedeći potez. Ovdje, gdje se bojao reći nešto čime bi mogao ugroziti svoju budućnost sa Sarom i Ronnie, činilo mu se da ga ta neodlučnost paralizira.

"Tko si ti, dovraga?" upita ga odlučno Marcus. "Odakle si stigao? Što si učinio?"

"Zašto me to odjednom ispituješ?" reče Stone.

"Zašto si toliko paranoičan? Samo te pitam ono što će te ubrzo pitati svi, čim kažeš da se jednostavno ne možeš tek tako obratiti policiji. Zbog čega ne možeš podići tu slušalicu i povikati 'Upomoć!'"

"Bez imena", reče Stone. "Bez pojedinosti koje možeš provjeriti. Pošteno?"

"To ću odrediti kada mi ispričaš priču."

Stone ponovno pogne glavu.

"Jednom davno uplovio sam u samo središte jednog političkog sukoba; ubojstvo je bilo namještaljka. Morao sam ukrasti brod kako bih pobjegao. To je taj dio s gusarenjem... U redu?"

Salinis reče:

"Onda, tko te traži?"

"Dvije vlade i CIA", odgovori Stone, istog trena požalivši zbog tih riječi.

"Kako si naljutio CIA-u?"

"Brod je bio njihov."

Stone je nervozno čekao dok je Marcus probavljao njegovu priču. Na području Tihog oceana poznavao je desetke ljudi poput Marcusa, velikih drmatora u društvima u kojima se takvo drmanje i inicijativa smatralo neobičnim, ako ne i sumnjivim. Ljudi koji su na poslovnim putovanjima u Japan i Sjedinjene Države vidjeli i nešto od onog drugog, šireg svijeta tako su živjeli usamljeno. Bio je to život opterećen sukobima, jer su svim snagama nastojali izgraditi minijaturne inačice supersila u dijelu svijeta koji je većina došljaka, kao i većina mjesnog stanovništva već smatralo rajem na zemlji.

Ljudi poput Salinisa njega i Saru, kao i njihov rad, promatrali su s velikom zbunjenošću, posve se jasno pitajući što traže zauzvat u svijetu u kojem se dobra djela očekuju od misionara koji izgaraju ne bili obratili mjesno stanovništvo, te pripadnika mirovnih snaga koji bi ubrzo otišli dalje. Stone se mogao samo nadati da gusarenje u jednom drugom oceanu nema nikakav utjecaj na igre i teritorijalne sukobe koji su tjerali krv u žilama na Salinisovim otocima.

Nekadašnji predsjednik zadovoljno se zasmijulji.

"Da, oduvijek sam mislio da te traži pobješnjeli Sarin suprug. Svaki tako strastveni par jednostavno je morao pobjeći... No, da... čini mi se da situacija u kojoj se nalaziš nekako ograničava mogućnosti koje ti se nude. Amerika nam je poslala novog konzularnog šupka koji je gori od prethodnog. Ako želiš, razgovarat ću s njim. Ali, on će te samo proslijediti dalje, tako da ćeš lisice na rukama imati i prije nego što počnu tražiti taj brod, jer će mu se živo fučkati za to što se dogodilo

s tvojom suprugom... Stvari ovdje postaju poprilično komplicirane, ako slučajno nisi uočio."

"Uočio sam da ispod košulje носиš pištolj."

"A drugi mi je pod sjedalom u automobilu. U spavaćoj sobi imam dvanaesticu, pumpericu. Netko me prati. Telefoni se prislušuju. Kod kuće, u uredu, čak i satelitski. Nije mi jasno što, dovraga, traže. Već sam izgubio izbore."

"Gdje je Amelia?" Njegova supruga, poglavičina kći. "Odvela je djecu svome ocu dok se sve to malo ne smiri."

"A što Joanna radi ovdje?"

"S tom djevojkom situacija mi jednostavno nije jasna. Ili je preglupa da bi shvatila što se događa ili je toliko vraški pametna da želim da bude uz mene. Vjerojatno nije ništa važno. Već dugo nismo nekoga doista i ubili zbog politike, a u to ne ubrajam 'samoubojstva' i ne posve uspjela podmetanja bombe pod automobile... Dođi, pogledaj ovo." Potom izvede Stonea na terasu i rukom mu pokaže potamnjeli mjedeni teleskop na tronošcu. "Pogledaj."

Stone se nagne nad okular. U vidnom polju odjednom mu se pojavi dvadesetpetmetarska motorna jahta, usidrena u mirnim vodama u podnožju brežuljka. Imala je satelitsku kupolu. Dva para pila su koktele na krmi. Izgledali su mlado i imućno, žene su bile u bikinijima, s puno zlatnog nakita, a oko pojasa su imale povezane paree jarkih boja; muškarci su bili u širokim bijelim košuljama i bermudama. U tom trenutku pojavio se poslužitelj koji je na pladnju donio kanapee. Bilo je očito da je riječ o izletnicima koji su se nakon cjelodnevnog ronjenja preodjenuli za večeru.

"Ondje su već tri dana", reče Marcus. "Pogledaj onog plavog tipa s dalekozorom."

Stone mu nije jasno razabirao lice, no čovjek o kojem je govorio Marcus imao je markantno i ogrubjelo

lice strastvenog ronioca i skijaša. U jednom trenutku zablistala je dijamantna ili zlatna naušnica dok je nehajno razgledavao more i okolne brežuljke, usput otpijajući gutljaje pjenušca. Zatim je naglo okrenuo dalekozor prema kopnu i usmjerio ga prema vrhu Marcusova brijega. Na trenutak je dalekozor ostao usmjeren točno na teleskop.

Plavokosi muškarac u tom trenutku domahne.

Stone slegne ramenima. Bio je toliko umoran da je već jedva stajao.

"Nekako", reče tada Marcusu, "moram pronaći Dallas Belle."

Marcus odmahne glavom.

"Bojim se da to neće ići. Već sam se malo raspitao. Dallas Belle postoji u Meksičkom zaljevu, to je brod za prijevoz kemijskih tereta i ondje plovi već godinama. Izgleda da je Sara imala pravo u vezi s lažnom registracijom."

"Idem u Hong Kong", reče Stone. "Riskirat ću i odlazak u Američki konzulat, bude li potrebno."

"A kako će oni pronaći taj brod?"

"Ratna je mornarica nekoć imala globalni akustički sustav praćenja za nadgledavanje Sovjeta tijekom hladnog rata... hidrofonske plutače, podmornice i satelite za bilježenje buke koju stvaraju brodovi. Zvuk propelera, motora i kopče jedinstven je na svakom plovilu, a sve što bi snimili pohranjivalo bi se u bazu podataka. Poput dosjea s otiscima prstiju. Pretpostavimo da tako mogu doći i do podataka za brod čiji je zvuk tog dana zabilježen u blizini Pulo Helene. Računalo bi tako otkrilo pravi identitet plovila. A snimke za dane nakon toga pokazat će nam kamo je otišao."

"Pod pretpostavkom da je taj sustav još u funkciji", reče Marcus, "i pod pretpostavkom da te ne strpaju iza rešetaka zbog gusarenja."

"Moj prijatelj, kapetan McGlynn, ima brata u australskoj Ratnoj mornarici. Nekako bi bilo logično da dvije mornarice razmjenjuju podatke. Možda bi on mogao pomoći. McGlynn je oduvijek bio jako sklon Sari."

"Ma zamisli samo, kakvo čudo..." Marcus se nasmiješi.

"I tako će možda pomoći, samo ako ga se uspijem domoći. U međuvremenu, u Hong Kongu imam prijatelje i među brodovlasnicima. U svakom slučaju, najbolja mi je opcija Hong Kong... A imam i jednog tipa s kojim bih se mogao vidjeti u Manili."

Stone prevrta snimku i ponovno uključuje reprodukciju. Tada se posve zanese na zvuk Sarina glasa, tog smirenog i snažnog tona, riječi u kojima nije bilo emocija: ovo su činjenice. Evo što znam. Sve ostalo isprazna su nagađanja... On zadrhti. I dosada je znao da mu je supruga snažna žena, no ovo je govorilo o snazi koja ga je plašila, o bezosjećajnoj odlici čije je priznavanje hotimice izbjegavao. Zaključa li ona jednom da on više nije za nju, odbacit će ga u more i ne osvrnuti se više.

"Michael, padaš s nogu od umora. Dođi, pojest ćemo malo ribe i spremi te na počinak."

"McGlynn me treba nazvati iz Australije."
"Joanna, pomoz mi."

Stone je tek nejasno bio svjestan Marcusova zdepastog lika koji se nadvijao prema njemu.

"Probudite me nazove li kapetan McGlynn."

"Podigni pokrivač, Joanna."

"I rezervirajte mi let iz Manile za Hong Kong."

Marcus ga je podigao sa sofe kao da je riječ o vreći. Osjetio je miris Joannina parfema i potom utonuo u san.

Sanjao je da čamac tone. Osjećao je težinu na prsima, a kada je podignuo glavu ne bi li došao do

zraka, neki dlan prekrpio mu je usta. Sapun s mirisom lavande. Budeći se, na koži je osjetio Joannine grudi, te njezine čvrste noge isprepletene sa svojima. Usnama mu je lagano dotakla uho.

"Tata kaže da se ne mičete", prošapće. "Netko je u kući."

Tijelo joj je drhtalo.

U svjetlu vanjske sigurnosne rasvjete, razabrao je njezine oči koje su pratile neko kretanje. Neka sjena prešla je preko zavjese. Pomična vrata s mrežicom tiho su zastrugala u vodilici, otvarajući se centimetar po centimetar sve dok ona sjena nije prošla kroz njih i ušla u sobu.

U tom trenutku na svjetlu zabljesne čelik.

Sada već posve budan i osjećajući navalu adrenalina, Stone se naglo prebaci na Joannu, baci jastuk i ščepa noćnu svjetiljku.

Uljez je od glave do pete bio u blistavom crnom ronilačkom odijelu. Kada se sagnuo da bi izbjegao jastuk, Stone je već bio pripravan, te ga je snažno raspalio svjetiljkom. Pojava je istog trena zateturala.

Iz hodnika se tada začuo čeličan zvuk repetiranja pumperice. Stone baci svjetiljku, ponovno pogodivši cilj, a uljez se naglo okrene i iskoči kroz prozor u trenutku kada je Marcus Salinis navalio kroz vrata, ciljajući lijevodesno puščanom cijevi koja je zjapila poput kakvog kanalizacijskog odvoda.

"Dolje!"

Stone pritisne Joannu pod sebe. Marcusova puška zagrmi i izriga plamen. Zavjese i mrežasta vrata istog su trenutka nestali. Marcus izbaci čahuru i zagleda se niza strminu.

"Promašio sam, dobijesa..."

"Odmakni se od prozora", poviče Stone.

"Ah, ne, tip još trči."

"Tata, to si trebao vidjeti! Doktor Mike zeznuo je tipa jastukom i onda tras! svjetiljkom. Bili ste divni, Michael."

Marcus pogleda kćer ispruženu pod liječnikom.

"Izvuci se ispod njega. Navuci nešto odjeće. Donesi po koje pivo... Ari" tada se obrati Stoneu, koji, činilo se, nije primjećivao nagu mladu ženu dok se dizao s kreveta kako bi se smeteno zagledao u mračno more. "Ti bi mi mogao objasniti zašto tip koji je došao ubiti mene najprije odlazi u gostinsku sobu?"

"Mama?... Mamice! Spremna sam za test."

"Kakav test?" Sara odvratila pogled od prozora koji je služio kao okvir za uvijek istu monotonu sličicu mora šibanog kišom, i to otkad je gospodin Jack naredio zaustavljanje motora.

Tako plutajući, brod Dallas Belle blago se ljuljao na jedva primjetnim, širokim valovima Istočnokineskog mora; bili su to pravilni pokreti koji su ljuljali makete ratnih zrakoplova. Gospodin Jack nije objasnio zašto su stali. A činilo se i da malobrojna posada ne radi ni na kakvim popravcima. Jutros je kapetan s malenih pokrajnjih vrata u trupu broda, u visini mora, porinuo gumeni zodiak s motorom i obišao brod. No Sara tome nije pridala osobito značenje budući da kapetani u pravilu rado dočekuju svaku prigodu za pregledavanje stanja brodske korita.

Pogled joj se neprestano zadržavao na spremniku za čamac za spašavanje na stražnjoj palubi. Velikim tovarom opterećeni brod plutao je nošen strujom brzinom od dva čvora, barem prema posljednjem očitavanju GPS-a. No čamac za spašavanje, koji na površini pluta poput pera, kretao bi se nošen vjetrom. A nazubljeni vrhovi malenih valova pokazivali su da vjetar mijenja smjer, da počinje

puhati u smjeru suprotnom struji. Tijekom noći, udaljenost između njih i broda mogla bi biti i trideset-četdeset milja, samo kada bi joj se ukazala prigoda i kada bi se na to odvažila.

Njezin je pacijent sjedio u postelji, a ogrtač od kašmira prekrivao je prsa i rame omotane zavojima, dok su osakaćeni prsti čvrsto držali uvijek prisutnu šalicu s kavom. Moss se uglavnom zadržavao u apartmanu, ulazeći i izlazeći iz spavaće kabine, opasan poput geparda, mračno pogledavajući Ronnie, koja je prekrštenih nogu sjedila do nogu gospodina Jacka. Umotana u veliki vuneni pulover iz brodske prodavaonice, u ruci je držala jednu od maketa, posve očarana, dok ju je starac poučavao dijelovima.

"Gospodin Jack ispitat će me sve dijelove zrakoplova."

"I što će biti ako sve odgovoriš točno?"

"Dobivam nagradu."

"Kakvu nagradu, gospodine Jack?"

Glas mu je još bio slabašan. Imao je britak naglasak koji je Sara povezivala s američkim glumcima irskog podrijetla u crnobijelim filmovima o New Yorku.

"Prva nagrada: odgovori li sve točno, dobiva zrakoplov."

"Doista? Mamice, smijem li?"

Sara kimne, zabrinuta zbog mogućnosti da njezina kći pokazuje klasične simptome stockholmskog sindroma, pri kojem se zatočenik zaljubljuje u tamničara. Ipak, bila je svjesna i toga da će joj gospodin Jack, taj čudni starac, što ga dijete više osvoji, vjerojatno manje nauditi. Tome se barem nadala.

"Druga nagrada - pogodiš li nazive većine dijelova - ispričat ću ti priču o tom zrakoplovu. Istinitu priču. Spremna?"

"Spremna."

No prije nego što je gospodin Jack uspio postaviti prvo pitanje, Moss je nasrnuo u spavaću kabinu.

"Bilo bi vrijeme za malo sna, gospodine Jack."

"Ne, posve mi je dobro."

"Nije li tako, doktorice? Ne bi li trebao spavati?"

"Sve dok se ustrajno trudi s dubokim udasima - duboki udasi, gospodine Jack - može još malo ostati budan."

"Kada budemo gotovi, Ronnie će znati više o Drugom svjetskom ratu od bilo kojeg vršnjaka. Spremna, mala?"

Moss prekriži ruke na prsima i stane ih mrko gledati iz kuta.

"U redu, počinjemo od laganih pitanja", reče gospodin Jack, pridržavajući zrakoplov u zraku. "Kako se zove ovaj aparat?"

Ronnie se pretjerano ozbiljno uspravi i reče:

"To je sjevernoamerički B-25."

"Ima još jedan naziv."

"Mitchell."

"A kakva je to vrst letjelice?"

"Srednji bombarder."

"To su bile lagane stvari, mala. Čekaj malo. Bit će puno težih pitanja." Potom nagne maketu prema Ronnie. "Što su ove male stvari na krilu?"

"Naprave za uklanjanje leda."

"Koliko brzo leti?"

"Pet stotina kilometara na sat."

"Kakve ima motore?"

"Wright Cyclone, dvoredne..."

Sara je s pola uha slušala kako Ronnie slavodobitno odgovara na svako pitanje.

"Tko sjedi ovdje?" .

"Čiljač."

"A ovdje?"

"Vi."

"Što si rekla?" upita je Sara.

"Gospodin Jack bio je radiovezist i topnik, mama. Borio se protiv kosookih."

"Borio se protiv Japanaca... Zasigurno ste bili vrlo mladi, gospodine Jack."

"Svi smo bili vrlo mladi."

Ronnie je i dalje verglala statističke podatke kojima ju je naučio. On na koncu reče:

"No, da, bila si poprilično dobra, mala. Malo si pogriješila u vezi s težinom eksplozivnog tereta koji nosi."

"Ne, nisam."

"Rekla si dvanaest tona."

"Oh, mislila sam dvije. Dvanaest tona ima posve opterećen avion, to je bruto težina. Znete na što sam mislila."

"Pravila su pravila."

"Prihvatit ću drugu nagradu."

"Uopće nisi zabavna. Prebrzo popuštaš."

"Ali, pravila..."

"Ne želiš maketu?"

"I te kako je želim. Ali, pogrešno sam odgovorila na pitanje. Možda sljedeći put..."

Gospodin Jack pogleda Saru.

"To je naslijedila od vas?"

"I od oca."

Ronnieino se lice snuždi.

Gospodin Jack uputi Sari ledeno smrknuti pogled.

"Popustite joj malo, doktorice." Taj mrki pogled razvio se potom u prepredeno, izazovno smijuljenje. "Dobro slušaj, Ronnie. Za nagradu si dobila priču o jednoj situaciji u kojoj sam u tom zrakoplovu poletio s nosača zrakoplova."

"Ne", ogласи se istog trenutka Ronnie. "Riječ je o zrakoplovstvu kopnene vojske, a ne ratne mornarice. Zar ste zaboravili, gospodine Jack?"

"Posve si u pravu, dijete moje. Ipak, poletio sam s mornaričkog broda. Zanima te kako?"

Ona se nagne bliže njemu, čvrsto držeći svoju maketu, širom otvorenih tamnih očiju koje se nisu odvajale od starčeva lica.

Činilo se, razmišljala je Sara, da starac za Ronnie utjelovljuje potopljene kosture letjelica i plovila iz Drugoga svjetskog rata iznad kojih su ronili s maskama. Ili, razmišljala je, izgleda kao kakav gladijator izišao iz rimskih ruševina koje je ona kao djevojčica istraživala na jugu Engleske.

"U redu", reče gospodin Jack. "Kao što sam ti već rekao, osnovnu obuku završio sam neposredno prije Pearla i tada su me poslali na tečaj za veziste. Bio sam među najboljima u klasi. Odredili su da se pridružim jednoj eskadrili u saveznoj državi Washington. Na obuci su nas drilali do posljednje kapi znoja. A onda su nas jedne noći prebacili u neku zabačenu bazu, negdje usred neviđene pustoši. Moj kompić, ciljač, rekao je da smo u Wisconsinu.

I tako sam odmah trebao shvatiti da se nešto događa, jer su mjere sigurnosti bile istinski stroge. Nije bilo pošte. Ni telefoniranja. Nije vbiло dopusta. Vježbali smo uzlijetanje na kratkim stazama. Vrlo kratkim. Našim pilotima tehniku je pokazivao neki mornarički časnik. No, da, samo nam je još trebao neki prokleti mornar da nam govori što nam je činiti. Ubrzo smo polijetali poput raketa. I onda su nam postavili lažne bombe od dvjesto kilograma i dodatne rezervoare sve dok nismo bili opterećeni poput teretnih vlakova, pa smo onda još malo vježbali.

Jednog smo dana odletjeli na zapad. Sletjeli smo po gorivo u Arizoni i izveli ono skraćeno polijetanje.

Trebala si čuti kontrolore: 'Jeste li vi, dečki, poludjeli?' I tako smo letjeli sve do Zapadne obale.

Pri slijetanju smo skrenuli nad luku, a ondje se nalazio nosač, U.S.S. Hornet, na površini je izgledao poput poštanske marke, a moj kompić, ciljač, koji uvijek prvi kuži stvari, kaže: 'To je naš brod'. 'Brod?'"

Oči gospodina Jacka se razrogače i Ronnie se nasmije.

"Kakav brod? Mislio sam da pripadamo kopnenoj vojsci'. No, da, moj je kompić imao pravo i za tili časak šesnaest bombardera B-25 čučalo je na nosaču poput jata albatrosa. Sada već svi znaju da se sprema nešto krupno."

"Kako ste spustili avione u hangar?" upita Ronnie.

"Mala, pamtiš kao slon." On tada zazove Saru, koja je i dalje bila zagledana u more.

"Hej, mama?"

Sara je razmišljala kako bi opasnost od ozljeda bila manja pri skakanju s broda koji se ne kreće, no, jednako tako, postojala je i veća opasnost od toga da netko na palubi začuje pljusak. Potom bi se za nekoliko sekunda aktivirali reflektori i puške i brzi čamac -zodiak! S izvanbrodskim motorom, a u blizini pokrajnjih vrata, nekoliko paluba iznad strojarnice. Bi li mogle...

"Hej, mamice?" reče ljutilo Moss. "Gospodin Jack obratio se tebi."

"Izvolite, gospodine Jack?"

"Vaša se kći sjetila da se krila mornaričkih zrakoplova sklapaju kako bi stala u dizalo koje ih spušta na palubu za parkiranje. Naša se krila nisu sklappala, tako da smo ih morali ostaviti gore, na vanjskoj palubi. Mornarica je to upravo obožavala. Nisu mogli polijetati vlastitim napravama jer smo im

blokirali pistu. I tako je Homet bio čista, nepokretna meta za svakog kosookog koji bi nas uočio."

Ronnie s nelagodnom pogleda Saru, koja reče:

"Ponavljam, gospodine Jack... U našoj obitelji govori se 'Japanci'. Imamo prijatelje u Tokiju koji su prema nama bili više nego dobri, iznimno velikodušni. Štoviše, jedan je gospodin ponudio da će Ronnie platiti školovanje u Švicarskoj."

"Ovo je slobodna zemlja", reče gospodin Jack. "Zovite ih kako god želite. No kako sam se protiv tih kućkinih sinova borio, ja ih zovem kosookima. Bilo kako bilo, na Tihi smo ocean izjurili po praktički najžurnijem prokletom vremenu koje sam ikada vidio. Isključene radioveze. Noću zamračenje. Osamnaest dana na moru, katkada toliko valovitom da nismo vidjeli ni pratnju. Vrijeme se još pogoršalo, a more postalo uistinu opasno. Imao sam nesnosnu mučninu. Jesi li kada imala morsku bolest?"

"Nisam."

"Imaš sreće. A vi, mama?"

"Nisam već godinama."

"Tata je katkada ima, kada predugo boravimo na kopnu." Ronnieino lice ponovno prekriju mračne sjene. I kada je gospodin Jack nastavio priču, na dugo i široko opisujući muke koje je doživio tijekom tog putovanja, kao i bezbroj tehničkih poteškoća sa zrakoplovima, ona se počela komešati. Gospodinu Jacku to nije promaklo. Lice mu je neugodno otvrdnulo.

"Za sada bi bilo dovoljno priče, gospodine Jack", umiješa se Sara. "Potreban vam je odmor. Ronnie, vrijeme je za zadaću."

"Ne, mamice, molim te."

Starac se nasmije, a potom problijedi i gotovo ostane bez zraka od boli u prsima koju je taj nagli pokret izazvao.

"Mama", reče ponovno došavši do daha. "Ovo je povijest za čistu peticu. Hej, Moss, reci mami što je rekao Bob Marley."

"Poznaješ li svoju povijest'," promrmlja Moss mrzovoljno, "'znat ćeš odakle si potekao'."

"Bravo, Moss. Vidite, doktorice, i ja imam učenika. Moss, nosi se odavde! Vučeš se uokolo poput pokunjene čimpanze."

Ronnie se zasmijulji.

Moss je prostrijeli pogledom, no ipak poslušao, u prijetećoj tišini izlazeći kroz vrata.

Bože moj, pomisli Sara. Ljubomorani su na Ronnie.

A Ronnie, koja je upravo za takve prilike imala razvijenu intuiciju pravog desetogodišnjaka, sada se slavođobitno smjesti natrag na krevet, budući da je bilo očito da je na koncu pobijedila.

"I što je onda bilo, gospodine Jack?"

"Nakon osamnaest dana na otvorenome moru najveći se dio pratnje povukao... kako bismo bili manje uočljivi. Nastavljali smo dalje, kao beskrajno lake mete za neprijatelja. More je bilo sve valovitije, pramac je poskakivao goredolje, tako da smo se osjećali kao na kakvom divovskom toboganu u zabavnom parku. Stiže nalog da napunimo spremnike gorivom i posljednji put provjerimo aparate..."

Sarmo je srce udaralo tako snažno da se pribojavala da će gospodin Jack primijetiti kako neobuzdano treperi pod bijelim liječničkim ogrtačem. Bi li ona i Ronnie mogle ukrasti zodiak? To bi bilo sigurnije od skoka s glavne palube, no postojali bi i veći izgledi da ih u tome uhvate. No Dallas Belle je imao tek malobrojnu posadu. Samo je dvanaestak mornara došlo intervenirati kada je došlo do istjecanja plina. Dok brod stoji, mogla bi čamac izbaciti kroz pokrajnja vrata u trupu, jednako kao što je to učinio

kapetan. Tiho otplutati izvan slušnog domašaja i, služeći se GPS-om, s pomoću motora doći do obale.

"Odjednom je brod iz neprijateljske predstraže opazio nosač. Razarač i krstarica koji su još bili s nama otvorili su vatru i raznijeli ga, ali ne prije nego što su kučkini sinovi uspjeli uputiti signal. I tako smo se našli oko četiri stotine milja dalje od cilja nego što je bilo zamišljeno. Zapovjedbno nam je da istog trenu poletimo, prije nego što nas zaskoči cijela japanska ratna mornarica.

Pokrenuli smo motore, i pukovnik je poletio prvi, posrćući u jurnjavi tim kratkim uzletištem, nastojeći polijetanje uskladiti s uzdizanjem pramca. Svi smo suspregnuli dah. Našao se u zraku, potonuo poput kamena i kunem se da je smočio kotače prije nego što se počeo uspinjali. U međuvremenu, dečki iz Mornarice ljuljaju naš zrakoplov, nastojeći stvoriti još malo mjesta za gorivo, ulijevaju ga iz kanistera. Drugi tip uzlijeće i zamalo pada. Potom i treći. A onda je došao red na nas."

"Jeste li se bojali?"

"Još kako... Da sam pilotirao, ne bih se bio bojao, no kako sam sjedio na devetsto kilograma bombi i toliko avionskog goriva da bi se njime mogao zapaliti cijeli jedan grad, nije mi preostalo ništa osim molitve - a nisam zapravo znao kako točno moliti. Upravo u tom trenutku zarekao sam se da više nikada, izvučem li živu glavu, nikada neću povjeravati život u tuđe ruke. Ne budem li mogao upravljati, nadzirati situaciju, neću to uopće činiti... Kapetan turira motore, čitav zrakoplov podrhtava. Otpušta kočnice i kreće palubom toliko prokleta sporo da izgleda kao da se vozimo u volovskoj zaprezi. Teški smo. A rub broda približava se užasno brzo. Padamo preko ruba. Ja sam bio u ovoj mitraljeskoj kupoli; osvrnuvši se, brodski

sam pramac ugledao iznad sebe. Padnemo li u more, nosač će nas pregaziti.

No, dobro, nekako smo uspjeli uzletjeti, stvoriti formaciju, uludo trošeći gorivo dok smo čekali ostale zrakoplove, i krenuti prema cilju. A do cilja smo imali sedam stotina milja mora pod japanskim nadzorom! Koliko bi nam vremena bilo potrebno za tu udaljenost, Ronnie?"

"Mmmm... Dva i pol sata."

"Da, pri brzini od tri stotine čvorova. No nastojali smo štedjeti gorivo, tako da smo smanjili na dvjesto dvadeset pet, leteći tako da smo praktički dodirivali valove."

"Gotovo četiri sata."

"Uhvatili smo kosooke na spavanju. Mislili su da mornarički avioni koje su uočili na nosaču ne mogu preletjeti više od tri stotine milja. I dok su ti prokletnici čekali nosač na tri stotine, mi smo već bili u zraku, nisko nad morem. Posve smo iznenadili japansku kopnenu i protuzračnu obranu. Nisu nas ni dotakli.

Stigli smo i do kopna i počeli letjeti iznad ribarskih sela i otoka, a kapetan nas je potom poveo uvis za nekoliko tisuća stopa* (*Uobičajena mjera za visinu u zrakoplovstvu je stopa: 30,48 cm.*). I tada smo ugledali cilj. Naša je skupina trebala napasti nekakvo brodogradilište. Nalazilo se točno ondje gdje je navigator predvidio. 'Bacaj bombe!'

"Avion je poskočio." On sada naglo podigne maketu uvis, lecnuvši se zbog tog naglog pokreta. "Poskočio je uvis. Vidio sam bombe kako se rasprskavaju poput krvavih cvjetova, a brodogradilište se raspada na komadiće. A onda, točno ispred nas, pojavio se velik niz rezervoara - benzin i avionsko gorivo. Da smo sačuvali bombe i pogodili to, gorio bi čitav grad. U ono je vrijeme bio izgrađen od papira."

"Koji grad?" upita Sara. "Tokio! A što ste mislili?"

Sara je bila zbunjena. Potkraj rata, zapaljive su bombe gotovo srušile grad sa zemljom.

No Ronnie je odmah shvatila o černu je riječ.

"Napad Doolittle! Sjećaš se, mama... Neposredno nakon iznenadnog napada. Trideset sekundi iznad Tokija? I vi ste to učinili, gospodine Jack?"

"Ja i moji prijatelji", odgovori gospodin Jack skromno. "Osveta za Pearl Harbor. Lijepo smo ih naučili: bombardirate li Ameriku, bombe će padati i na vas... Ali, dovraga, da smo pogodili te rezervoare, posve bismo ih spržili."

"Hej! A kako ste se vratili?"

"Pokazalo se da je povratak najteži dio. Nismo imali dovoljno goriva za povratak na Homet - on je punom brzinom jurio prema Pearlu, vraški sretan što nas se riješio. I tako smo nastavili prema Kini, nadajući se da ćemo sletjeti u neki dio koji Japanci nisu zauzeli. Poteškoća je bila u tome što su već bili okupirali najveći dio zemlje."

"I što se dogodilo?"

Gospodin Jack gurne maketu u Ronnieine ruke.

"Vrati ga na mjesto, mala."

Ronnie stane na krevet i ponovno učvrsti maketu za žicu koja je visjela sa stropa. "Onda, što se dogodilo?"

Izraz lica gospodina Jacka učas postane hladan, Ronnie ga je ozbiljno promatrala, a onda klekne pokraj njega i oprezno ga obgrli.

"To bi bilo dovoljno", reče Sara. "Ronnie, pođi čitati u salon. Moram pregledati gospodina Jacka."

Ronnie prkosno podigne pogled. No čim je ugledala izraz na Sarinu licu, brzo je sišla s kreveta i izišla iz sobe, na vratima zastavši samo kako bi se uvjerila da vani nema Mossa.

Isto to provjerila je i Sara, a potom je zatvorila vrata.

"Pet minuta."

Gospodin Jack već se bio svom težinom spustio na jastuke i sada je nepomično promatrao dlanove, mrtvački blijedog lica.

"Isuse, doktorice", reče promuklim glasom. "Bit će da sam malo pretjerao."

"Sada vam je jasno zašto vas želim smjestiti u bolnicu."

"Zašto ste istjerali Ronnie?"

"Kao što ste rekli, pretjerali ste."

"Sranje. Čujte, doktorice. Učinio sam puno toga što biste vi nazvali lošim. I imam planova za još puno toga. No zavatlavanje malih djevojčica nikada nije bilo na repertoaru. Vaša je kći uz mene sigurna."

"Ali nimalo ne oklijevate kada me trebate ovdje držati i prijetiti mi njezinim životom."

"Trebam vas, doktorice. I u tu ću svrhu upotrijebiti što god mi bude dostupno. Ali jamčim vam da neću zapovijedati i služiti se svojim položajem. Samo mi održavajte snagu i ni vi ni vaša djevojčica nemate se čega pribojavati."

"Hoće li se te politike pridržavati i Moss?"

"I Moss."

"A što ako na nas navali svojevrijem?"

"Neće... ako mu ne date povoda... Kanite mu dati povoda?"

"Savršeno dobro znate da nisam u položaju u kojem bih mu mogla dati povoda."

"Dok ste toga svjesni..." Netremice ju je promatrao. No ona je jasno vidjela da je umoran i slab, te da ga muči bol, tako da se upitala, odjednom gotovo bolno osjetivši nadu, bi li stockholmski sindrom mogao djelovati i u suprotnome smjeru, ako je zatočenik liječnica, a tamničar njezin pacijent. Dok je kao liječnica radila u Londonu, uvijek se neizmjerljivo čudila

tome kako i najnesposobniji liječnici kod pacijenta koji pati pobuđuju iracionalnu odanost.

Sjela je na rub postelje i hladne prste položila na nadlanicu iznad njegovih unakaženih prstiju. San mu je zastirao pogled.

"Recite mi...", prošapće tada.

"Što?" on se brzo pribere, potaknut sumnjom.

"Ono što niste mogli reći Ronnie. Je li vaš zrakoplov uspio stići do Kine?"

"Do pokrajine Chekiang. Prisilno smo se spustili na rižino polje."

"Uspjeli ste."

"Svi osim ciljača. On se utopio."

"Je li to bilo okupirano područje?"

"Kada smo mi stigli onamo, nije. Pokrajinu su još držali nacionalisti. Selo nam je priredilo veliku zabavu, a onda smo se dali u bijeg prema Chungkingu - Čang Kaišekovoj prijestolnici."

"Niste uspjeli doći do Chungkinga, zar ne?" upita ga tada tiho.

Ležao je nepomično i bez riječi toliko dugo da je Sara već pomislila da je zaspao. A onda je progovorio: "Želite li jedno manikiranje?"

"Kako, molim?"

"To me pitao Kempeitai."

"Bojim se da ne shvaćam, gospodine Jack."

"Kempeitai? To je japanska riječ, mamice. Japanska, označava pripadnika tajne policije..."

"Tako, dakle..."

"Tako, dakle." Naglim pokretom on joj unese dlan u lice. "Eto, kako, dakle. To je to na što je Kempeitai mislio kada me pitao želim li manikiranje, shvaćate? Ali vi ne želite da ih nazivam kosookima."

"Japan je na svršetku rata uništen zahvaljujući hrabrosti vojnika poput vas, gospodine Jack. No u tom

porazu japanski je narod učinio sve što su Saveznici od njih zahtijevali."

"Trebao bih im oprostiti jer su poraženi?"

"Bio bi to kršćanski čin."

"Oh, da? Gdje je, dovraga, bio Krist kada sam vrištao dozivajući ga?"

Sara se lecne od mržnje koja je ključala u njegovim očima.

"Ondje gdje živimo moj suprug i ja, otočani taj rat još nazivaju Velikim sukobom. Bio je to uistinu velik sukob, gospodine Jack, i okrutnosti je bilo u izobilju. Danas je stvar ipak u tome što se japanski narod u posljednjih pola stoljeća iznova rodio i to kao jedan od najmiroljubivijih naroda na planetu."

Gospodin Jack prijezirno se osmjehne.

"Jer su imali dobru staru Ameriku koja je umjesto njih pucala, dok su oni na sve moguće stvari i posvuda lijepili svoje prokleta izlazeće sunce. Jeste li vi slijepi, doktorice? Pošteno smo ih potukli jer su silovali i poubijali pola Azije, a čim smo im okrenuli leđa, ponovno su podivljali. Samo što smo im ovaj put pomogli u obrani od komunista - koji bi ih bili zaustavili kao i prošli put. Japanci su opasan narod, doktorice. Vi ih ne poznajete kao ja."

"Možda sam u svojim poznanstvima imala više sreće, gospodine Jack."

"Možda sam u svojim poznanstvima imala više sreće", ponovi on prijezirno. "Da vidim vaše ruke, doktorice... Da, imali ste 'više sreće'. Puno više sreće."

"Ne poričem da ste puno patili."

"Mislite da govorim samo o sebi? Isuse Kriste, doktorice. A što je s onih dvjesto pedeset tisuća Kineza koje su ubili pri osvajanju? Pobjeni ljudi. To su čudovišta."

"Njihova djeca i unuci nisu čudovišta."

"Čudovišta s novim licima. Preuzimaju cijeli svijet, doktorice. A kada ispune taj cilj, skinut će rukavice... i svima ponuditi manikiranje."

"Za zlodjela pojedinaca ne možete okriviti čitav narod."

On se nasmije.

"Želite čuti nešto uistinu smiješno? Naletio sam na tipa."

"Kojeg tipa?"

"Policajca, Kempeitajja."

"Čovjeka koji vas je mučio?"

"Prije pet-šest godina - vraška je to stvar. Bio sam u Singapuru, dogovarao koncesije za plin s Indonežanima, i osjećao sam određeni vanjski pritisak... kao da se netko pokušava ugurati u cijeli posao. Odmah sam znao da to moraju biti kosooki, pa sam ih pozvao na sastanak u Hong Kongu - na neutralnom terenu. Poslali su neke tipove koji nisu bili osobito blizu vrhu - namjerna uvreda. I tako sam potegnuo par veza kako bih torpedirao zajednički posao, odnosno shemu koju su planirali s Pekingom. To im je privuklo pozornost. Pozvali su me na objed u Tokio - sushi. Jeste li kada jeli sushi?"

"Svakako."

"Živi sushi? Ne bih rekao, doktorice. Ti tipovi - istinski velike zvjerke - jedu žive mlade jastoge. Ta se sićušna stvorenja još migolje kada ih vade iz ljuštore. Užasan prizor. Okrutnost zbog same okrutnosti - razmeću se moći koja im to omogućuje. No, dobro, bilo kako bilo... tko je na tom objedu? Kučkin sin koji mi je iščupao nokte nakon što je pod njih najprije ugurao bambusovo iverje. Plavo odijelo, crvena kravata, gospodin poslovni čovjek."

"Jeste li sigurni da je to bio isti čovjek?"

"O, da, bio sam siguran. Kao i on. Ja sam na rukama imao uobičajene rukavice, no kučkin je sin

vraški dobro znao da sam to ja..." Gospodin Jack ispusti dubok, grlen smijeh. "Njegov živi jastog nije prolazio grlom bez poteškoća kao kod njegovih kolega. Pustio sam nitkova da se tako prži na laganoj vatri. Nisam rekao ni riječi dok smo dogovarali sporazum. Sve do trenutka kada smo sve dogovorili. A onda sam svukao rukavice kako bismo se svi rukovali."

Starac u tom trenutku stane prstima povlačiti pokrivač, a njegov užareni pogled pratio je sjećanja.

"Dogodilo mu se nešto vrlo neobično. Mjesec dana kasnije netko ga je oteo. Dolje, u Jakarti. Neka bešćutna skupina muslimanskih fundamentalista u glavu si je utuвила suludu pomisao da upravo on ima pristup japanskim zalihama plutonija pogodnog za primjenu u vojne svrhe."

"Japanci ne gomilaju plutonij."

"O, da, gomilaju, srce moje. Imaju dovoljno plutonija za čitav arsenal, za slučaj da njihovi miroljubivi poslovni ljudi naiđu na tržište na koje ne mogu ući uobičajenim dampingom* (*Prodaja robe na inozemnom tržištu uz niske cijene (radi osvajanja tržišta)*)... Bilo kako bilo, otmičari su tražili plutonij - sve je to bila jedna velika zbrka. Nije imao blage veze o plutoniju - no oni su dobili pogrešne informacije, tako da su mu samo unedogled postavljali jednaka pitanja, sve dok mu nije otkazalo srce..."

Pogledavši Saru izravno u lice, tada se nasmiješi.

"Potrajalo je gotovo dva tjedna."

Morala je napeti i posljednji mišić u tijelu kako ne bi vidljivo zadrhtala. I dalje nastojeći steći njegovu naklonost, tada upita:

"Je li vas to zadovoljilo?"

Uz divljačku psovku, on naglo povuče dlan i zatvori oči. Potom mu se, polako, na licu pojavi krhak osmijeh.

"A što vi mislite?"

Redoviti poslijepodnevni let tvrtke Air Philippines za Hong Kong prevezio je elegantne žene čiji je španjolski jezik pripadao višim klasama. Nekoliko njih blago je sumnjičavo pogledavalo ispijenog Amerikanca koji je pokraj njih otišao u ekonomsku klasu, pretrpanu kućnim pomoćnicama tužnih pogleda koje su se iz posjeta kući vraćale na posao. Stone se uvuče na sjedalo pokraj prozora, iscrpljen, ali i odviše nestrpljiv da bi spavao, te prisloni lice uz plastičnu površinu kako bi na Južnokineskome moru pogledom potražio brod boje pjeska.

U Manili nije postigao ništa - Patrick se izgubio negdje "na ladanju", kako je to rekla njegova djevojka, koja nije imala pojma kada bi se plaćenik mogao vratiti.

Kapetan McGlynn još nije nazvao kada se Stone u zračnoj luci u Koroni oprostio od Marcusa. Kao ni Lydia Chin.

"Čuvaj leđa", bile su završne Marcusove riječi. "Još uvijek nisam uvjeren da je onaj tip kanio ubiti mene." No Stone je bio uvjeren da se kroz gostinsku sobu najlakše ulazi u kuću, te da je Marcus, a ne on, bio uljezova meta. Nitko nije znao da je u Kororu.

Ispraznio je svoj sefu Kororu i karte kupio gotovinom. Novac će prerasti u problem, bude li morao još puno trošiti na putovanja i informacije.

Nadao se da će ga u hongkonškom Yacht Clubu dočekati poruke. Negdje u pomorskoj mreži informacija, morala je postojati i neka priča o nestalome brodu, neki znak koji bi ukazivao na razloge zbog kojih je posada otela liječnicu.

Prema njegovoj najboljoj teoriji, tanker je otet zbog vrlo vrijednog tereta. Komprimiran u tekuće

stanje, plin koji se nalazio u tom plovilu vrijedio je milijune dolara. A kako je korupcija bila način života na južnokineskoj obali još davno prije nego što ju je Narodna Republika Kina institucionalizirala, otmičari su prije preuzimanja broda vjerojatno dogovorili prodaju plina nekoj kineskoj elektrani koja je bila voljna preuzeti ga u pola cijene.

Marcus Salinis nije se slagao s tom teorijom. Zašto, zanimalo ga je, nitko od njegovih poznanika, razasutih Mikronezijom, nije čuo za nekakvu otmicu? I zašto nije bilo nikakvih glasina na radioamaterskoj mreži?

"Ti govoriš o gusarenju. Gdje je posada? Gdje je brod koji se nije javio i koji je već trebao stići na određište? Kako to da nitko ne zna da se neki brod izgubio?"

"Na velikom smo oceanu."

"Svakoga negdje netko očekuje."

Stone je pretpostavljao da je riječ o vrlo profinjenoj igri papirima. Brodovi, koncesije i naftni tereti prodavali su se razmjenjivali vrlo uobičajenim postupcima. Vjerojatno su prikrili trag krivotvorenim dokumentima potvrđujući lažne prodaje, daljnje prodaje, registracije, a sve to potkrijepili lažnim radioizvještajima. Kapetan koji gleda u cijev pištolja radiovezom će prenijeti točno ono što mu nalože. Jednako kao što će i liječnica s djetetom učiniti upravo Ono što joj odrede.

Čvrsto se držeći te slamke, te svoje teorije, razvijajući je tijekom leta Air Mikeom do Manile, pretpostavljao je daje ozlijeđeni "stari" - kapetan u pomorskome žargonu - zapravo vođa otmičara, ranjen pri zauzimanju broda. Kako radi liječničke njege nisu mogli pristati u nekoj luci, oteli su Saru da bi se za njega brinula dok ne prodaju plin i napuste brod.

Od tog mjesta dalje, njegove su misli postajale nejasne. I plašile su ga.

Kako će pobjeći kad dobiju novac? Ne mogu ostaviti brod u pristaništu elektrane koja im je isplatila novac. A ne mogu ga ni prodati. Što je značilo da brod moraju potopiti - otvoriti ventile u trupu kako bi ga potopili na dubini većoj od pedeset hvata*(1 hvat = 183 cm.).

Ali što će učiniti sa Sarom i Ronnie?

Mlazni se zrakoplov počeo spuštati prema Hong Kongu. Bio je to njegov prvi dolazak u grad zračnim putem. Prije dvadeset pet godina uplovio je u Hong Kong kao mladi liječnik Ratne mornarice, stažist na ratnome brodu. Svaki put nakon toga dolazio je Veronikom u Sarmu društvu.

Tamna maglica na obzoru prerasla je u plave obronke pokrajine Guandong koji su se uzdizali prema sjeveru, u dubinu kontinenta. Gradski vrhovi i otoci razasuli su se prema moru, nadvijajući se nad inače ni po čemu osobitu obalu. Orijentirao se prema brežuljcima High Islanda i dubokom usjeku zaljeva Tai Pang, a pri konačnom prilazanju iz smjera jugoistoka ugledao je pretrpano lučko zaklonište od tajfuna u zaljevu Causeway, čija je površina bila gusto prekrivena džunkama i sampanima; Hong Kong Yacht Club zauzimao je zapadni dio zaljeva.

Pristanišna zgrada Cheklapkok bila je prava ludnica. Nijedan ni drugi let, kao ni kratko zadržavanje u Manili nisu ga pripremili ni za takvu gužvu ni za buku, na koju je nakon tjedana i tjedana provedenih na moru bio iznimno osjetljiv. Stigavši s masom do carinske kontrole, putovnicu je pokazao uz mučan osjećaj da neprijateljskim područjem trči gol.

Bio je to Stoneov prvi dolazak otkako je Kina preuzela nekadašnju britansku koloniju. Komunisti su obećali da će sljedećih pedeset godina omogućavati

procvat kapitalizma u tom gradu koji je postao pravim simbolom kapitalističkog napretka, no u Narodnoj je Republici vladala diktatura i samo je Bog znao kakvu su sve kompjutersku opremu pekinški vlastodršci pridodali britanskim graničnim prijelazima, te koliko će pomno provjeriti njegove dokumente.

U jednom trenutku pogledom je uhvatio vlastiti odraz u staklenoj pregradi. Izgledao je poprilično nedužno. Joanna Salinis ponudila mu je šišanje, a sam je skratio bradu, dok se preplanulost jednog brodolomca nije razlikovala od turističke boje kože. Ona mu je pronašla i novu odjeću - hlače od kepera, košulju kratkih rukava, te nepromočivu vjetrovku skupog izgleda za koju je tvrdila da ju je netko zaboravio u hotelu Paradise, no on je pretpostavljao da ju je kupila. S obzirom na prosinac u Hong Kongu, dobro će mu doći.

Njegova izlizana naprtnjača nije se uklapala u sliku "umirovljenog liječnika" koju je naveo u rubrici zanimanja na evidencijskoj kartici koju su svi putnici popunjavali tijekom slijetanja. On je skine s ramena i ponese u ruci. Hong Kong je rado primao sve, no to je u biti bilo poslovno središte u kojem su poštovanje donosili plavo odijelo i kravata. U rubrici svrha dolaska napisao je: "ukrcaj na jahtu".

Dvoumio se oko toga koju putovnicu da pokaže. Američki je dokument bio iznimno uspjela krivotvorina, no nije ga volio rabiti na mjestima na kojima bi neki profinjeni sustav mogao otkriti lažan broj. Bio je sigurniji na udaljenim otocima, gdje su njega i Saru obično dočekivali kao vrlo poštovane goste, a dužnosnici su bili sretni što imaju i kemijsku olovku koja piše.

Zbog toga je odlučio umjesto nje pokazati ponešto stvarniju putovnicu Republike Palau, koju mu je Marcus pribavio prije četi-ripet godina i koja je

podržavala opću sliku o američkome liječniku koji se nakon umirovljenja povukao u otočni raj. Kineski ju je službenik pomno proučio, kao i obrazac za ulazak u zemlju, na kojem je Stone kao adresu u Hong Kongu naveo nautički klub, te mu rukom pokazao da pođe dalje.

Potom je iz skrivenog džepa u naprtnjači izvadio američku putovnicu i stavio je u džep za slučaj da mu je carinici pretraže. No carinu je prošao bez pretraživanja, te ga je dalje ponijela rijeka shopping turista, kućnih pomoćnica, izletnika i azijskih poslovnih ljudi s kojom je ušao u kaotično predvorje zračne luke, gdje su vozači iz hotela s pet zvijezdica usmjeravali goste prema svojim limuzinama. Neki seljak s kontinenta, s kartonskim koferom u ruci, nehotice se sudario sa Stoneom, izbezumljeno se ispričavajući. Neki pekinški birokrat nasilno se provukao između njih. Stone se odvoji od obojice, te se uputi prema vratima.

"Hoćete li, molim, poći s nama, gospodine?"

Glas je do njega stigao sa stražnje strane, odrješit i prepun autoriteta. Okrenuvši se, ugledao je dvojicu policajaca u odorama: visokog plavokosog Britanca kojem je pomagao jedan Kinez.

Britanac je bio viši od Stonea. Snažno ga je uhvatio za lakat vodeći ga kroz masu ljudi, koja se razmicala pred odorama. Iznenađen zbog toga što vidi zapadnjačkog policajca, Stone zastane.

"Tko ste vi?"

"To je samo dekor", odgovori Britanac mirno. "Kinezi su neke od nas zadržali - degradirane u čin narednika - jer bi pogled na nasmiješene bobbyje trebao zapadnim poslovnim ljudima olakšati susret s novom vlasti u Hong Kongu. A sada, dođite, molim, ovamo..."

"U čemu je problem?" upita Stone.

"Riječ je o najobičnijoj formalnosti, gospodine. Uvjerem sam da ćete već za nekoliko trenutaka nastaviti svojim putem."

"Čekajte malo. Kakva formalnost? Upravo sam prošao policijsku i carinsku provjeru."

"Tako su nas i izvijestili." Stisak je dodatno ojačao, a onaj kineski policajac sada je prišao još bliže.

"Polakše malo", reče Stone. "Ne idem nikamo. Upravo sam vas upitao u čemu je poteškoća."

Pokušao je usporiti napredovanje, no Kinez ga je uhvatio za drugu ruku, pa su prolaznici počeli zadržavati poglede na nečemu što je izgledalo kao uhićenje. Dvojica policajaca na izlazu iz aerodromske zgrade uočila su ih kako se približavaju, te su im pridržali vrata, pozdravljajući visokog Britanca dok su Stonea odvodili do neobilježenog Rovera parkiranog uz pločnik.

"Čekajte malo! što je sve ovo?"

Ne ispuštajući mu ruku, Kinez otvori stražnja vrata, a narednik reče:

"Nemojmo nepotrebno pogoršavati situaciju, gospodine. Mirno uđite, a mi ćemo vas odvesti u postaju."

Stone se nije ni pomaknuo.

"Zahtijevam da mi kažete što se, dovraga, događa."

Narednik ga je nepopustljivo promatrao:

"Čim stignemo u bazu, možete nazvati Američki konzulat. Osim ako mene navedete na to da pozovem pomoć." Tada glavom pokaže prema policajcima koji su im pridržali vrata. "U tom slučaju, gospodine, mogu vam obećati da ćete provesti neugodnu noć u prljavoj ćeliji. A sada, ako smo se razumjeli, ulazite u automobil."

Stone nikako nije mogao pristati na odugovlačenje. Ako je riječ o rutinskoj provjeri, njegova

je putovnica s Palaua valjana. Već je prošla provjeru imigracijskih službenika, a senator - bivši predsjednik - Salinis, može je potvrditi telefonom. Ima prijatelje u nautičkome klubu. A pomoć može zatražiti i od odvjetnika Lydie Chin.

"Uredu."

Narednik sjedne pokraj njega. Šutljivi kineski policajac odvezao ih je iz zračne luke, preko mosta Kowloon, u uske ulice, široko se osmjehujući kada bi god uključio sirenu. Stone se već za nekoliko minuta posve izgubio, dok su polako prolazili pokraj tvornica i stambenih zgrada, vijugavim uličicama koje su s obiju strana imale požarne izlaze prekrivene obješenim rubljem i zbijene crvene neonske znakove. No činilo mu se da se kreću prema kopnu poluotokom Kowloon, a ne da se spuštaju prema luci.

"Vodniče Fong", reče narednik, "malo lakše sa sirenom. Baš i nismo uhitili velike pljačkaše vlaka." Potom ironično namigne Stoneu, kao da želi reći, domoroci uvijek ostaju domoroci. No umjesto da ga to umiri, nešto što mu je rekao ranije, u pristanišnoj zgradi, a što ga je cijelo vrijeme mučilo, sada se poput leda spusti njegovim leđima.

"Mislite li doista da će mi trebati američki konzul?"

"Rekao bih da hoće", odvrati narednik nehajnim tonom. "Ipak, dobro je znati da postoje. U čemu je stvar?"

"Bilo bi dobro", reče Stone, "da sam američki državljanin."

"Kako, molim?" Narednik se okrene prema njemu, zacakljenih očiju.

"To su vam na aerodromu trebali reći."

"Što reći?"

"Da sam s Palaua."

Vodnik Fong načas pogleda u retrovizor, a potom nagazi na papučicu gasa. U trenutku kada je narednik uvukao ruku pod tuniku, Stone sa zakašnjenjem i bolno uvidi da ga nisu uhitili nego oteli.

"Tko ste, dovraga...?" upita, osjećajući kako šok prerasta u bijes. Kako bi pronašao Saru, čamcem je preplovio dvjesto pedeset milja otvorenog Tihog oceana i zamalo poginuo na grebenu ispred Angaura. Proklet bio ako će ta njegova potraga završiti u nekakvoj uličici Mong Koka.

Stone tada natisne leđa na naslon stražnjeg sjedala, podigne obje noge i svom snagom udari vozača, petama mu stisnuvši uho. Snažno odbačen naprijed, vodnik Fong udari u vjetrombran, a oči mu se preokrenu unatrag. Rover postrance udari u neki kamion i odskliže se na suprotnu stranu ulice, zabijajući se u štand s ribom, rastjerujući kupce i razbijajući plastične posude sa živim šaranima.

Kada je automobil udario o zid od opeke iza krhkoga štanda, zračni se jastuk uz prasak rastvorio na licu vodnika Fonga, dok je narednika udarac odbacio na pod. On sada nogom udari Stonea. Stone je jednom šakom mahnito udarao dok je drugi dlan uvukao u narednikovu tuniku. Narednik ga raspali koljenom, zbog čega Stone ostane bez zraka, no ipak uvuče ruku još dublje, boreći se da mu preotme pištolj. Neka snažna ruka potom mu obavije vrat. On uvuče vrat, pronađe tvrdi metal i naglo povuče. Bio je to maleni automatski pištolj kalibra 0,22 - oružje ubojica. Potom snažno pritisne cijev na narednikov vrat. Čovjek ga pusti.

"Tko vas je poslao?"

"Jebi se."

Na prednjem sjedalu Fong je mlatarao rukama nastojeći se osloboditi ispuhanog zračnog jastuka koji

mu je izranjavao lice, te nastojeći otvoriti vrata. Stone premjesti pištolj s Britančeva grla na oko.

"Tko vas je poslao?"

"Ne znam", reče Britanac hladnokrvno. "Znam samo da nemaš muda povući okidač."

Brave na vratima u tom trenutku kliknu; Fong teturajući iziđe iz automobila. Oko razbijenog vozila već se okupila gomila ljudi koji su prstima upirali u štetu i rube koje su poskakivale na pločniku. Britanac se stane udaljavati od Stonea, pipanjem tražeći vrata. Mogao ga je zaustaviti jedino pucanjem. No automobil je okružila gomila znatizeljnika i ubrzo će stići i pravi policajci. Ili je on već predugo liječnik da bi nekome oduzeo život bez obzira na provokaciju?

"Čekaj. Onome tko te poslao, tko god to bio, reci da samo tražim svoju suprugu i kćer."

"Pođi sa mnom. Odvest ću te k njima."

"Kamo?"

"Nije daleko", odgovori ovaj. "Dođi."

Bila je to laž. Želio je povjerovati, bio bi dao bilo što da inu je mogao vjerovati. Ali, da su imali Saru i Ronnie, ne bi izvodili tu predstavu s lažnim policajcima. Britanac je bio tek plaćeni ubojica, što je dokazao čim je uvidio da Stone nije nasjeo na laž: "Moli se za to da te prvi uhite pravi policajci", reče mu.

Potom iskoči iz automobila i pojuri kroz gomilu, plavom kosom uočljivo stršeći iznad niskih i tamnoputih Kineza.

Stone ugura pištolj u naprtnjaču i potrči u suprotnom smjeru. Dvočlana uniformirana ophodnja pojavila se iza ugla, proguravajući se kroz zakrčenu uličicu. Stone se okrene kako bi potrčao. Pronađe li policija u njegovoj naprtnjači pištolj... Uočili su ga. Na trenutak ga je obuzela panika. A onda je odjednom osjetio potpunu budnost, adrenalin koji je nadirao čist

poput plamena. Pritrčao je policajcima, mašući, dozivajući:

"Možete li mi reći... možete li mi pokazati kako da dođem do hotela Peninsula?"

Projurili su kraj njega. Jedan palac pokazao mu je u smjeru ulice iz koje su upravo stigli.

Više se puta osvrćući, trčao je sve dok ulice nisu postale široke. Uskočio je u autobus, potom izišao na mjestu na kojem je ulica Nathan Road s objiju strana postala prepuna hotela i poslovnih zgrada. Tko je angažirao onog Britanca? Kako je znao gdje će ga pronaći?

Postaja podzemne željeznice MTR prepuna ljudi činila mu se sigurnim mjestom. Stone se brzo spusti stubama i uhvati vlak koji je ispod luke vozio do postaje Central.

Sada kada mu se konačno ukazao slobodan trenutak za razmišljanje, istina ga je upravo sledila. Tko god da je brodom Dallas Bette odveo Saru i Ronnie raspolaže snagom zadavanja udaraca i daleko od broda.

Marcus je imao pravo. U Palau su došli zbog njega. Ali kako su znali da će biti ondje? Jesu li natjerali Saru da im kaže kamo će se uputiti, uspije li otići s onog atola? Koliko su joj naudili kako nije na to natjerali? Sara je hrabra. On takvim mislima pokuša zapriječiti pristup umu. Kada mu to nije pošlo za rukom, počeo se nadati da briga za Ronnienu sigurnost Sari nije dopustila da zbog njega bude odviše hrabra.

U mislima mu se tada počelo oblikovati jedno drugo objašnjenje. Mogućnost koja je bila neusporedivo prihvatljivija, te je se očajnički uhvatio. Jesu li otmičari broda Dallas Belle mogli utvrditi da je Sarin poziv bio upućen Marcusu Salinisu? Potom

postaviti prislušne uređaje na njegovu liniju, za slučaj da Stone potraži pomoć od istog prijatelja kao i Sara?

Svakako. Tako su ga pronašli. I sam je Marcus priznao da se telefoni prislušuju. No Stone je na Koroni bio odviše umoran i zbunjen da bi se usprotivio senatorovoj tvrdnji da su u pozadini onog noćnog prepada njegovi politički neprijatelji. Zasigurno su utvrdili odredište njezina poziva - prema evidenciji satelitskih poziva ili s pomoću monitora signala. A to je bilo polazište i za napad u kući i za pokušaj otmice u zračnoj luci.

I ona jahta usidrena ispod Marcusove kuće i oni lažni policajci na Cheklapkoku bili su složene, skupe akcije, što je značilo da će biti i novih pokušaja. Mora doznati sve što je u Hong Kongu moguće doznati i brzo otputovati - prije nego što ga pronađu.

S postaje Central Stone je nazvao Lydiju Chin. Još se nije vratila iz Kine, rekla je njezina tajnica. "Možda možete nazvati kasnije."

"Recite joj da sam u nautičkome klubu."

Drugim je vlakom otišao do zaljeva Causeway i potom se pješice uputio prema obali, Gloucester Roadom, ulicom usporednom s autocestom koja je zatvarala obalu. Neposredno iza hotela Excelsior otvorio je neoznačena metalna vrata, ponovno na ulici pogledom potražio onoga visokog Britanca, pojurio niza stube, te kroz pješački tunel prošao ispod autoceste. Na drugoj je strani izišao u blizini lučkog zakloništa za brodove, uređenog za slučaj nailaska tajfuna. Nautički se klub nalazio na samome vršku poluotoka, tko god bi se uputio onamo, najprije je morao prijeći parkiralište Časničkog kluba hongkonške policije.

Nije ga dočekala nijedna poruka.

Bar nautičkoga kluba gledao je na zaklonište i luku Victoria. Tisuće prigušenih svjetala blistalo je na

jahtama, džunkama i sampanima usidrenima usporedo, u redovima, dok su nasuprot njima, s druge strane mračne vode, milijuni svjetala jarko svijetlili na obali Kowloona.

Bar je bio tipičan za takve nautičke klubove, otrcaniji nego većina ostalih, ali i duboko ukorijenjen u povijesti: na zidu nautičkih zastavica iz klubova širom svijeta visio je i pojas za spašavanje s natpisom: OVAJ KLUB PONOVO JE OTVORIO HMS VENSEANCE, 8. RUJNA 1945* (*HMS - His/Her Majesty's ship - brod Kraljevske mornarice, brod Njegova/Njezina Veličanstva.*), čime je obilježen završetak japanske okupacije Hong Konga u Drugome svjetskom ratu. On i Sara vrlo su cijenili počasno članstvo koje im je dodijeljeno kada se pročulo za njihovu ploveću kliniku.

Vrijeme za koktele primicalo se kraju i članovi su malopomalo odlazili na večeru. Među preostalim ozbiljnim ljubiteljima čašice nalazio se i snažno građeni australski jedriličar, poznat, prisjeti se Stone, pod nadimkom Zvijer.

U trenutku kada mu se Stone približio, Zvijer ga pogleda uz iskricu prepoznavanja u očima.

"Tako je! Znam to lice. Doktor Mike." Potom objema rukama primi Stoneov dlan. "Bob Simmons. Upravo ste uplovili?"

"Zapravo sam doputovao zrakoplovom. Iz Manile."

Simmons namigne.

"Ostavio gospođu na brodu i došao u Hong Kong na malo zabranjenog voća?" U tom trenutku smrknutom pipničaru, Kinezu, pokaže neka Stoneu donese piće. Kada ne plovi, prisjeti se Stone, Australac radi kao burzovni mešetar. Možda poznaje određene ljude.

"Živjeli." Simmons iskapi čašu džina s tonikom i pokretom ruke pokaže poslužitelju neka je ponovno

napuni. "Pomalo mi izgledaš poput brodolomca, stari družo."

"Nadrljali smo u blizini Tobija."

Simmons se nasmije.

"Bog blagoslovio sve vas koji imate vlastite jahte. Spreman sam s nekim isploviti ako treba već i sutra. Jeste li izgubili jarbol?"

"Samo pola", reče Stone, izvlačeći laž. "Puknuo je kod prvog križa."

Zvijer se nasmije još glasnije.

"Samo pola. To mi se sviđa, stari. Samo pola... a, reci, koju si polovicu izgubio?" Sav se zajapurio od radosti i užitka, te je šakom udario po šanku. "Koju polovicu... no da, to je nesreća... To vam je prigoda da modernizirate elektroniku i one stare sajle zamijenite šipkama."

"Ne volim opremu koju ne mogu popraviti na moru."

Zvijer je potom na sva usta počeo hvaliti prednosti opute od čeličnih sipki u odnosu na sajle.

"Jesi li čuo za otmicu?" upita Stone kada je ovaj zastao kako bi praznom čašom udario po šanku.

"Svi kažu da je to učinila kineska Ratna mornarica."

"Što? Onaj veliki tanker za prijevoz plina? Kapetan Amerikanac?"

Zvijer se zbunjeno namršti u trenutku kada ga je Stone čvrsto stisnuo za podlakticu.

"Ne", reče. "Mislio sam da govoriš o onoj japanskoj plovećoj palači koju su preuzeli ispred Tai Panga. Mornare su bacili morskim psima i odvezli brod na otočje San-Men."

"Mislio sam na brod. Na Filipinima su o tome pričali u brodogradilištu. Nitko nije znao ništa. Izgleda da se jednostavno izgubio."

"Potonuo?"

"Nije bilo nikakva poziva u pomoć. Pričalo se da ga je netko oteo."

Zvijer slegne ramenima. "Kineski ratni brodovi zadaju nam najviše glavobolje. Pomorske patrole Narodnooslobodilačke vojske. Pretvorili su se u proklete gusare... Kolonija je devedeset sedme otišla k vragu. Trijade* (*Trijade - tajne kineske gangsterske organizacije.*) su se raspomamile - oh, znam što misliš", reče preduhitrivši Stoneovo sljedeće pitanje. "Mislio si da će komunisti protjerati tajne družine kao što su to učinili četrdeset devete. Nema šanse, stari. Peking je objavio da su trijade 'domoljubne' organizacije i sada ti prokleti gangsteri i prokleta Narodnooslobodilačka vojska rade ruku pod ruku. Prije prelaska kolonije u kineske ruke, Kini je odgovaralo stvarati dojam da Britanci gube nadzor - i sada kada su Britanci otišli, imamo trijade u hongkonškoj policiji i zajedničke ekipe koje čine pripadnici trijada i Narodnooslobodilačke vojske, a koje otimaju filmske zvijezde, krijumčare organe, krađu Mercedese i šalju ih u Kinu. To ti je prokleti Divlji zapad... stari, pivo će ti ishlapjeli."

"Premoren sam", reče Stone. "Imao sam naporan dan." Osjećao se staro i umorno, bespomoćno i krajnje usamljeno. U tom trenutku u baru se polaganim, teškim korakom pojavio neki nosač iz kluba. U ruci je držao prljav komad kartona na kojem je bilo nazvrlijano DR. MICHAEL.

Stone otrči do telefona.

Lydia Chin reče:

„Michael, kako mi je drago što si se javio. Kako je Sara?"

"Nije dobro. Trebam tvoju pomoć." "Jesi li večerao?"

Lydia je živjela iznad Centrala. Zamolio je nosača da pozove taksi i izišao kako bi ga pričekao. Sampani su jurili uokolo, čitavim zakloništem. Istočnjak je

donosio hladnu maglicu i zvuk televizora s usidrenih džunki. U daljini, jedva su se nazirala prigušena svjetla na vrhu jarbola velike luksuzne jahte koja je oprezno prolazila kroz otvor u lukobranu.

Sirena se oglasila u trenutku kada je taksi naglo skrenuo na prilaznu cestu.

"Taksi, gospodine?"

Stone iza sebe tada začuje:

"Čekaj malo, stari."

Zvijer. Blago se ljuljao na najvišoj stubi.

Stone reče:

"Idem do Centrala, ako želiš poći sa mnom..."

Zvijer ga pozove prstom koji potom dramatično položi na usne i šaptom reče:

"Samo jedan savjet, doktore."

Uski pristanišni prostor, prljava voda i pijanci tri su razloga za izbjegavanje nautičkih klubova.

"Pomalo mi se žuri."

"To nije tvoj taksi, stari druže."

"Upravo sam ga pozvao... Oh, to je tvoj taksi?"

"Ako ne griješim," reče Zvijer, "izvadit će pištolj i oduzeti ti novčarku čim zamakne iza ugla."

Stone pogleda automobil. Vozač je nosio bijelu košulju i plastične sunčane naočale. Isuse Kriste, jesu li ga pronašli i ovdje?

"Mislio sam da se time bave samo u Manili."

"Navika se širi i ovdje. Toliko od zemlje poštenih radnika." On pritrči automobilu, nagne se i uvuče glavu u kabinu, te reče: "Odjebi, inače zovem policiju."

Taksi uz škripu guma odjuri dalje.

"Jesi li siguran?" upita Stone.

"Tip je pobjegao, zar ne?"

Stone sada pogleda Zvijer, kojem je nadimak upravo savršeno odgovarao, kako se uzdiže poput kakve ratoborne hridine i pomisli: ne odajmo se panici.

Vozač je mogao pobjeći i zbog posve nedužnog straha od divovskog Australca.

"Evo tvog vozila", reče Zvijer.

"Da, možda imaš pravo", reče Stone. "I učinilo mi se da je stigao jako brzo."

"I, da, hvala, prijevoz do Centrala došao bi mi kao naručen."

Ta golema ljudska masa ulijevala mu je sigurnost tijekom vožnje do Centrala, no kada ga je ostavio pred hotelom Mandarin i sam nastavio prema vrhuncu, Stone se na svakom mračnom dijelu ceste pripremao za najgore.

Ispred Lvdijina nebodera nalazio se park sa zavojitim prilazom popločanim zaobljenim kamenom, te s fontanama čiji je zvuk stvarao ugodnu, melodioznu zvučnu kulisu. Zgrada, se nalazila na obronku Victoria Peaka, u dijelu u kojem su se, kada je Stone prvi put stigao u Hong Kong, nalazile privatne kuće na terasastim posjedima.

Sigurnosne su mjere bile stroge. Dvojica vratara provjerili su je li njegovo ime na popisu. Jedan službenik proveo ga je kroz predvorje od talijanskog mramora do Lvdijinog privatnog dizala, te pritisnuo jedino puce.

Dizalo se uspelo trideset katova. Vrata su se potom otvorila u predvorju u kojem ga je dočekaao postariji Kinez, poslužitelj koji ga je odveo u dvoetažnu dnevnu sobu iz koje se pružao pogled na svjetla velegrada koja su se širila na sjever, prema kineskoj tami.

Lydia Chin bila je Kineskinja iz Hong Konga. Školovala se u gradu, a u obiteljski je posao ušla neočekivano, kada se pokazalo da je njezin brat više tenisač, a manje poslovni čovjek; njezin otac, čovjek praktičnih svjetonazora koji je zahvaljujući korejskome ratu izgradio brodovlasničko carstvo, bio je skloniji

tome da upravljanje poslom preda kćeri nego nekom neznancu. Njezin je suprug radio za jedno od starih britanskih trgovačkih poduzeća koje je otkupila NR Kina, te je svaki drugi mjesec živio u Tokiju.

Bila je to sitna, skladno građena žena koja je govorila s oksfordskim naglaskom.

"Robertu će biti tako žao što se nećete vidjeti. Dobro došao, Michael. Dobro došao." Dočekala ga je srdačno, ispruživši obje ruke, no kada joj se približio, lice joj se smrknilo. "Michael, izgledaš... Je li ti dobro?"

Ispričao joj je što se dogodilo Sari i Ronnie, a kada je dovršio priču, Lydia reče:

"To mi ne izgleda moguće."

"Tako je bilo", reče Stone, zahvalan zbog toga što ga barem ona nije istog trenutka počela ispitivati o prošlosti. "Jesi li čula štogod o otetom tankeru za prijevoz plina?"

"Nisam."

"Ništa? Jesi li sigurna? Nikakve priče, glasine, nikakve..."

"Ništa, Michael. Čula sam za presretanja u tjesnacu Melaka... znaš već, uobičajene stvari. Skinu kontejner-dva. Niz brodova u blizini Hong Konga napadnut je zbog sitniša i cigareta. Jedan naš kapetan ustrijeljen je na rijeci Pearl. A povremeno dođe i do krađe pokoje ploveće palače za naručitelja iz Kine, no ništa od toga nema razmjere koje ti navodiš u svojoj priči."

"To nije nikakva 'priča'. To sam vidio vlastitim očima."

"Da, svakako... Otet je jedan honduraški brod za prijevoz automobila - i to ni manje ni više nego iz sidrišta - iz hongkonških voda, no krađu je izvela kineska Ratna mornarica. Brod je na koncu ipak vraćen, dakako, uz manjak od nekoliko Mercedesa."

Ona odmahne glavom. "Ali nisam čula ništa ni o kakvom plinskom tankeru. Jesi li posve siguran?"

"Sve sam vidio vlastitim očima. A potom je, kao što sam ti već rekao, ostavila i tu poruku."

"Tako si rekao... No, dobro, ako je brod plovio prema Šangaju, onda je sada ondje."

"Imaš li kakvih starih prijatelja u Šangaju?"

"Imam samo suparnike", odgovori Lydia uz osmijeh. "Mi smo Kantonci."

"To znam. Samo sam se pitao..." Većina velikih hongkonških brodovlasnika u grad je stigla bježeći iz Šangaja nakon revolucije 1949. godine. Lvdijina obitelj nije posve pripadala njihovoj klasi.

"I posve si uvjeren da se radiovezom nije javila predstavnicima vlasti?"

"Kakvih vlasti?"

"Najprije bih pomislila na američku Ratnu mornaricu", odgovori Lydia, pomno ga promatrajući.

"Nije."

"Zašto?"

Poželio je izmišljati laži - kako drži da mu Mornarica neće vjerovati, kako misli da Mornarica neće brzo krenuti u potragu, kako im se već obratio, no nisu mu željeli pomoći - no Lydia je za takvo što bila odviše inteligentna i upućena, a on se ponovno našao točno u istome položaju kao i s Marcusom Salinisom, pribojavajući se da bi mu se sve što joj sada kaže moglo vratiti i opterećivati njihovu budućnost. Stoga reče: "Poznaješ nas već jako dugo. Moram te zamoliti da mi povjeruješ kada ti kažem da u našoj prošlosti - mojoj prošlosti - postoji nešto zbog Čega ne mogu zatražiti službenu pomoć. Možeš li to nekako prihvatiti?"

"No, dobro...", reče ona sumnjičavim tonom, "raspitat ću se, ali..."

U tom trenutku u sobu je ušla sluškinja, te se Lydiji obratila na kineskome.

Lydia ustane.

"Ispričavam se, Michael. Odmah se vraćam. Molim te, posluži se."

Stone polagano odabere nekoliko valjušaka iz mnoštva raznovrsnih oblika. Posljednji je put jeo za doručkom s Marcusom i Joannom, no uopće nije imao teka, budući da su mu umom počela sijevati sjećanja na onaj bliski susret u Mong Koku. Lydia se vratila, a izraz njezina lica bio je vrlo ozbiljan. Kada mu se obratila, njezino je držanje odavalo i određenu mjeru kritike.

"Michael, jesi li siguran da si mi sve ispričao?"

"Sve što znam."

"Znaš li da su te slijedili do mog stana?"

"Molim?!?"

"Vratar me upravo izvijestio da su dvojica pripadnika Chiu Chua pratila tvoj taksi i da su parkirali na suprotnoj strani ulice. Sada promatraju predvorje."

O kome god da je riječ, ljudi koji pod nadzorom imaju onaj brod i u zatočeništvu drže Saru i Ronnie slijede ga kao kakvu lovljenu životinju. Chiu Chau? Jesu li to trijade? Stone gotovo požali što više nije na čamcu onog preminulog starca.

Trebao bi se prepustiti u ruke američkog konzula. Mrtav nikako neće moći pomoći Sari. Ali, što mu uopće reći? "Neki zagonetni brod oteo mi je obitelj i jedrilicu. A sada me napadaju plaćeni ubojice i trijade." Ako ga već ne bi uhapsili, svakako bi ga strpali u umobolnicu.

"Ponovno te pitam, Michael, kao prijateljica. Jesi li mi sve ispričao?"

Stone priđe prozorima, no ulica je bila toliko daleko ispod njih da se nije ni vidjela. Ispriča li joj i za

noćnog napadača u Koroni, lažne policajce u zračnoj luci, lažnog vozača taksija, Lydia će steći još lošiji dojam.

"Dakako da jesam. Preklinjem te, pomози mi."

"Zašto te onda slijede Chiu Chau?"

"Chiu Chau? Za ime Božje, Lydia! Odakle bih ja to, dovraga, mogao znati? Čuj, svi su u ovom gradu zalučeni trijadama. Neki tip u klubu upravo mi je rekao da su postali partneri s Narodnooslobodilačkom vojskom."

"Vrlo je lako moguće da ima pravo."

"No da, oni tipovi s druge strane ulice vjerojatno samo čekaju djevojke."

Lydia ga je i dalje nepopustljivo promatrala.

"Jesi li sigurna da tvoj vratar ne fantazira? Hoću reći, odakle zna da su oni iz Chiu Ghaua? Jesi li ti pripadnica kakve trijade?" Tajna su se društva uvukla u sve segmente kineskoga života. Stone se sjećao jedne fotografije na kojoj je Lydia prikazana u časopisu Asia Week te kako je, ugledavši je, pripomenuo Sari kako mu se čini da je nekako neobično prekrížila prste, pitajući se je li to neki tajni znak trijade.

"Ne budi naivan, Michael. Mi smo vlasnici ove zgrade. Zapošljavamo sposobne ljude."

"Hoćeš reći da tvoj vratar pripada nekoj drugoj bandi?"

"Hoću reći da vratar zna prepoznati Chiu Chau pripadnike", odvrati Lydia hladnim tonom.

"Lydia, kunem se da o tome nemam pojma."

"A što je s onim nečim iz tvoje prošlosti?"

"To nema nikakve veze s time što se događa sada. Apsolutno nikakve. Bilo je to jako davno."

"Onda, čime se baviš sada?"

"No, hajde, znaš što radimo. Imamo ploveću bolnicu."

"Ali znam i da nisi iznad povremenog viđanja rane zadobivene nožem, a bez izvješćivanja policije. Zasigurno se dobro sjećaš kada sam uvjerala konjički klub da ti dodijeli određeni novčani iznos, pri čemu se podrazumijevalo da se radi podmirivanja računa više nećeš trebati baviti takvim stvarima."

"Činimo što moramo, no ne znam ništa o Chiu Chauu. Čuj, samo uludo trošim tvoje vrijeme. Vidjet ćemo se."

"Kamo ideš?"

"Moram pronaći Saru i Ronnie."

"Michael. Pratili su te ovamo. Naudit će ti. A sada lijepo na trenutak mirno sjedni dok razmislim."

Stone sjedne, također nastojeći razmišljati.

"Je li predsjednik Salinis mogao nekome reći da ćeš doći ovamo?"

"Ne. On je na mojoj strani."

"Kako bi, onda, netko znao za to?"

"Pretpostavljam da prisluškuju Salinisove telefone i..." Glas mu se izgubio. Lydia ga je promatrala upravo onako neobičnim pogledom kakvog se i pribojavao.

"A tko to?" upita ona.

"Ne. Ovo doista nema smisla", reče on. "Tako sam zbunjen."

Ona tada objema rukama, finima poput alabastera, uhvati njegov širok, izbrazdani dlan, te tužno odmahne glavom.

"Oh, Michael, ti si prava riba na suhome."

"Što bi to, dovraga, trebalo značiti?"

"Činiš divne stvari." Pokret glave u smjeru istoka obuhvatio je nepregledni Tihí ocean. "Pružáš medicinsku pomoć ljudima kojima nitko ne želi pomoći..."

"Nisam dobar liječnik", prekine je on, "nisam poput Sare."

"Dovoziš Saru onamo gdje je potrebna. Veronica prva donosi pomoć nakon tajfuna, prva dovozi dijete u bolnicu, posljednja odlazi prije nove oluje. Na moru te ništa ne može smesti. Izgubljen si na kopnu i izgubljen među ljudima s kopna."

Te njezine riječi umire Stonea. U njima je bilo više istine nego što je bio pripravan priznati. Ne smeta mu ako je riječ o fizičkoj dimenziji - "vodnik Fong" još će dugo začesljavati kosu preko otisaka njegovih peta - no nikako nije smio dopustiti onom Britancu da ga uopće namami u policijski automobil. A da nije bilo Zvijeri, načinio bi veliku pogrešku i ušao u lažni taksi.

I sama je Sara rekla da on sve teže funkcionira na kopnu, dok ga je Ronnie zadirkivala govoreći kako je tata poput morske kornjače na obali. To nije bio rijedak nedostatak u mornara na dugotrajnim putovanjima. No želi li ponovno doći do supruge i djeteta, i na kopnu će morati postati jednako oprezan i pozoran kao što je na moru. Jednako brz, pronicav i smion.

"Jednostavno moram ponovno steći noge za kopno", reče. "Sve će biti u redu."

Lydia u tom trenutku ustane. "Organizirat ću ti siguran povratak u nautički klub."

"Ne mogu u opasnost dovoditi nedužne ljude."

"Budi bez brige", reče Lydia uz blijedi osmijeh. "Oni se znaju pobrinuti za sebe. Ujutro ću se uhvatiti telefona i vidjeti što mogu doznati o tom tvom tankeru. Ali ja se na tvome mjestu ne bih osobito nadala. Za bilo što tako spektakularno čula bih već odavno."

Dvadeset minuta kasnije u sobu je ušla sluškinja, koja se obratila Lydiji, a ona potom reče Stoneu:

"Teretnim liftom spustit ćeš se do parkirališta ispod zgrade."

"Lydia, ne vjeruješ mi, zar ne?"

"Želim ti vjerovati. Ali sve je toliko nevjerojatno."

"U redu, a što im se drugo moglo dogoditi?"

"Ne znam, Michael... A sada me poslušaj. Ni pod kojim uvjetima o svemu ovome svojoj 'pratnji' ne smiješ pisnuti ni jedne jedine riječi."

"Ne razumijem."

"I što god činio, ne traži ih pomoć. Obećaješ li?"

"Ali ne razumijem."

"Šakali", reče Lydia, "kradu od lavova. Ne uspije li im to, i sami su više nego sposobni ubiti."

"Još mi nije jasno." "Samo mi obećaj."

Dostavni kombi čekao je na podzemnom parkiralištu. Dvojica Kantonaca u crnim hlačama i bijelim majicama kratkih rukava držali su otvorena vrata stražnjeg dijela vozila na kojem nije bilo prozora. Rukom su mu pokazali kartonsku kutiju zvučnika iz Radio Shacka na koju je Stone trebao sjesti. Stone pričekao da za njim zatvore vrata, no oni su samo stajali, sve dok on nije shvatio da ga netko promatra kroz tamno staklo BMW-a parkiranog iza kombija.

Neki napadno odjeveni Kantonac, tek nešto stariji od trideset, iziđe iz automobila i polako mu priđe. Zavirio je u kombi kao da razmišlja o tome hoće li kupiti ono što je u njemu, a potom je brzo pridignuo nogavice usko krojenog pamučnog odijela, toliko bijelog da se upravo ljeskalo, te uđe i smjesti se nasuprot Stoneu.

"Zovem se Ronald."

Zlatni sat optočen dijamantima blistao se na Ronaldovu ručnom zglobu. Nosio je svilenu kravatu. Zabavljeno je promatrao Stonea, u određenoj mjeri, pretpostavljao je Stone, prezirući njegovu odjeću, bradu i Rolex od nehrđajućeg čelika.

"Ja sam Michael."

Njegovi su ljudi sjeli u prednji dio vozila i navukli zastor između kabine i teretnog dijela.

"Samo se lijepo opustite i uživajte u vožnji."

"Što vide?" upita Stone u trenutku kada je kombi izišao s parkirališta i prošao pokraj stambene zgrade.

Njegov pratitelj tada vičući kroz zavjesu razmijeni nekoliko riječi na kantonskome* (*Jedno od narječja kineskog jezika, koristi se u Hong Kongu, Macau i Kantonu.*) s onom dvojicom. Začuo se smijeh i Ronald reče Stoneu: "Tipove koji bi svim silama htjeli postati Bruce Lee."

"Prepoznaju li ih?"

"Sitne ribe. Protuhe. Zašto je Ghiu Chau ljutit na vas?"

"Ne znam."

"Dugujete novac?"

"Ne."

"Sigurni ste? To su vrlo pohlepni tipovi."

"Nikada u životu nisam susreo nekoga od Chiu Chauga. I vraški je sigurno da im ne dugujem novac. Tek sam stigao ovamo."

"Nikada ne vjerujte Chiu Chauu. Nikada. Za novac su spremni učiniti bilo što, uvijek rade za onoga tko ponudi više."

"To je zasigurno nekakva pogreška."

Ronald slegne ramenima.

"Kako god ti kažeš, stari."

Lydijino upozorenje imalo je upravo suprotan učinak od njezine nakane - zahvaljujući njemu, sinula mu je nova zamisao. Preokrenuti situaciju u svoju korist i "angažirati" vlastitu trijadu. "Radite za Lydiju Chin?"

"Gospođa Chin je vrlo fina dama. Chinovi su fina obitelj."

"Moja supruga i ja", reče Stone, "vodimo ploveću bolnicu. Lydia Chin priložima pomaže u pokrivanju troškova."

"Vrlo fina dama, ta gospođa Chin."

"Ja sam liječnik", reče potom on. "Ako ikada mogu kako pomoći - kako bih vam uzvratio za ovu ljubaznost - molim vas, ne ustručavajte se zatražiti pomoć. Odsjeo sam u nautičkom klubu."

"Skup klub."

"Počasni sam član."

"Gospođa Chin kaže da činite dobra djela."

"Trudimo se. Želim samo reći da jako cijenim ovu uslugu i..."

"To je usluga gospođe Chin."

"Ipak bih volio pomoći, ako je to moguće. O čemu god bila riječ."

Ronald ga odmjeri od glave do pete.

"Kakav ste točno liječnik?"

"Za hitne slučajeve."

"Mislite na nesreće?"

"Sve vrste nesreća."

"Kao... nesretni slučaj s vatrenim oružjem?"

"Upravo tako."

"Nezgode s nožem?"

"Točno to."

"A kako je s nezgodama s djevojkom?"

Stone je sada oklijevao.

"Bilo bi joj bolje u ambulanti."

Ronaldovo se lice smrkne. Stone potom žurno pridoda:

"Ako zbog bilo kojeg razloga ne može ići u bolnicu, u mojim će rukama biti sigurna. Kao i kod moje supruge."

"Koliko?"

"Novac nije u igri."

"Što tražite?"

"Informacije."

"O čemu?"

"O nestalome brodu."

"Ne znam ništa o brodovima."

"No, hajde, Ronalde, u Hong Kongu smo - to je najveća luka na svijetu - a ako radiš za Lydiju Chin, moraš znati nešto o brodovima."

"Nisam rek'o da radim za gospođu Chin."

"Riječ je o velikom tankeru za prijevoz tekućeg plina koji je nestao."

"Kolika vrijednost?"

"Brod vrijedi puno. No teret vrijedi neusporedivo, vraški više."

"Koliko?"

"Milijune."

Ronald elegantno slegne ramenima.

"Gospođa Chin vrlo je fina dama", reče on. "Što još tražite?"

"Prijevoz?"

"Idite avionom."

"Privatni prijevoz."

"Kamo?"

"U Šangaj."

"Tanker je u Šangaju?"

"Moguće."

"To je velik grad. Što još tražite?"

"'Stare prijatelje' u Šangaju?" Stone je tražio poznanstva.

"'Stare prijatelje?' Što još?"

"Vizu za Šangaj."

"Kineski putnički ured. Viza, dva dana."

"Volio bih da moje putovnice ne uđu u računalu."

"Sada već govorite o velikoj nezgodi, doktore."

Prije nego što je Stonea otrpatrio do sobe, Ronald je popričao s vratarom nautičkog kluba. Čak je i provjerio je li soba prazna, pa mu tek potom poželio laku noć.

Stone je pod ručicu na vratima uglavio stolac, ispružio se u postelji, te tako ostao ležati budan, pitajući se kako bi mogao doći do Šangaja. Bojao se - bilo ga je strah za Saru i Ronnie, a te se noći bojao i za sebe. Na kraju je uključio svjetlo, iz naprtnjače izvadio Britančev pištolj, te ga spremio pod jastuk.

U trenutku kada ga je probudio telefon, Stone je još držao ruku na pištolju. Kroz prozor je prodirale sunčano svjetlo. Njegov ručni sat pokazivao je deset. Tada se prisjetio da je u nautičkome klubu.

"Molim?"

"Ovdje Kerry. U gužvi sam... naći ćemo se u Shit and Feathersu* (*Doslovce: "govna i perje", šaljiv naziv restorana "Eagle's Nest" ("Orlovo gnijezdo").*) u jedan."

Vlasnik tvrtke za spašavanje plovila prekinuo je vezu prije nego što je Stone dobio priliku pobuniti se: nema vremena lutati uokolo gradom. Eagle's Nest barem se nalazio u hotelu Hilton, od kojeg praktički i nema javnijeg mjesta. Za svaki slučaj pješice je otišao do policijskog kluba, te s još jednim putnikom podijelio taksi do Centrala.

Restoran se nalazio na najvišem katu. Nekoć veličanstven pogled na kolosalnu luku sada je bio ponešto zakriven novim, višim zdanjima. No restoran je i kod doseljenika i kod Kineza zadržao status omiljenog mjesta za poslovne objede.

Stone je pretpostavio da je netko od Kerryjevih većih klijenata rezervirao njihov stol, spektakularno smješten pokraj prozora. Tjesnac između otoka Hong Kong i Kowloona, te divovske sidrište iza njega, bili su prepuni usidrenih brodova, te obrubljeni pristanišnim mjestima za linijske brodove i divovskim pristaništima za kontejnerske brodove. S tog mjesta na zapadu se vidio otok Lantau, a na sjeveru kinesko kopno, unatoč novim zgradama koje su se uzdizale u blizini.

Kerry je stigao točno u trinaest sati.

S obzirom na činjenicu da se bavio spašavanjem i izvlačenjem brodova, Australac je bio malen; nizak i mršav, nikako teži od sedamdeset kilograma. Kako je uspio proći mornarsko naukovanje, povlačenje teške užadi, moglo se pripisati, razmišljao je Stone, samo agresivnosti koja je graničila sa surovim i dobro mu služila u tom nesmiljenome poslu.

"Gdje ti je prelijepa supruga?"

"Došao sam sam." Sve do trenutka kada ga je ugledao kako se kroz prepuni restoran probija poput razarača u napadu, Stone je planirao biti posve iskren i reći mu zašto ga treba. No ako Lydia nije povjerovala njegovoj priči, zašto bi mu povjerovao Kerry?

"Što se zbiva?"

Imao je dozvolu za sve tonaže i sva mora i, poput većine vrhunskih pomoraca koje je Stone poznao, imao je hladan pogled koji je pratio brze odluke i nemilosrdne prosudbe.

"Kao prvo", reče Stone, "jesi li čuo štogod o nestanku jednog tankera za prijevoz plina?"

"Nestanku? Kako to misliš?"

"O otmici."

"Nisam,"

"Ništa?"

"Ni slova."

"Pratiš sve pozive u pomoć."

"Sve signale u zapadnome dijelu Tihog oceana. Klijenti zovu. Što se događa?"

"U redu, recimo da nisu uputili poziv za pomoć."

"Očito nisu."

"Jesi li čuo za kakve brodove koji kasne?"

"Nisam. Osim kada je riječ o mojoj trenutačnoj mušteriji, dakako, koja će i te kako vraški kasniti ako ubrzo ne donese barem nešto novca. Ali, ne. Ništa... Čekaj malo." Na preplanulom licu tada se pojave bore i

on rukom punom ožiljaka prijede preko usta. "Ah. Poznaješ Momke?"

"Ne idemo onamo." Bandsko more oplakuje i Sarin Istočni Timor.

"Ne, ni ja ne bih išao dolje... barem ne bez raketnog bacača."

"Što je onda s tim?"

McGlynn rukom stisne usta i zagleda se na suprotnu stranu zaljeva, kao da će se sjećanje odbiti negdje s plavih kineskih uzvisina.

"O kojem razdoblju govorimo? O skorijem vremenu?"

"Prošli tjedan. Utorak, možda rano u srijedu."

"Da. U redu, stari. Početkom prošlog tjedna. Netko je slučajno uključio signal za poziv u pomoć. Imam jedan brod na navozu u Surabavi i taj je brod uhvatio signal i odgovorio. Pokazalo se da je sve to bila samo greška. Netko je pao i slučajno pritisnuo prekidač."

Stone kimne. Većina kratkovalnih radiouređaja ima poseban prekidač za slučaj opasnosti, poput gumba na protuprovalnom alarmu. "Javili su se radiovezom?"

"Tako je. 'Nema problema, hvala na pozivu, ispričavamo se na smetnji. Završavamo poruku'."

"Kako znaš da je to bilo u Bandskome moru?"

"I nisam znao. Ali kada si me upitao, sinulo mi je da je dva dana kasnije jedan od mojih kapetana uplovio u Surabavu vukući teglenjak za opskrbu. On i kapetan koji se nasukao pili su pivo, a ovaj je slučajno spomenuo da je približno u isto vrijeme čuo signal u Bandskome moru. Razlika je bila samo to što ga je on čuo na šesnaestom kanalu VHF-a."

Stone čvrsto stisne stolnjak i nagne se bliže. Signal koji je s broda došao do niskog teglenjaka nije mogao prijeći više od šezdesetak kilometara.

"Što su mu rekli kada se javio?"

"Ništa. Čuo je samo taj jedan poziv, a kada je pokušao uspostaviti vezu, nije se dogodilo ništa."

"I što je poduzeo?"

"A što je, dovraga, mogao? Čovjek je imao teglenjak od pet tisuća tona na kablu od osamsto metara. Zadužio je kuhara za radio, rekao promatračima neka budu na oprezu, i pokušao dozvati i druge brodove - ali nigdje nije bilo nikoga."

Stone se hvatao za svaku riječ, moleći se za kakavtakav pomak. Kerry ga je pogrešno shvatio i počeo se braniti.

"Moj kapetan nikako ne bi pustio teglenjak i krenuo u samostalnu potragu. Mogla je to biti obična pogreška. To je mogao biti i posljednji signal prije potonuća. Nije bilo ničega čega se mogao uhvatiti. Samo taj poziv u pomoć. Bez imena, bez identifikacijske oznake, bez položaja."

"Možda je osoba koja je uputila poziv ustrijeljena dok se opirala otmici, te je uspjela stići do uređaja prije nego što su je dokrajčili?"

"To je previše pretpostavki."

"Moguće", reče Stone. No Kerry ipak nije pronašao mecima izrešetano tijelo u onoj laguni Pulo Helene. "Gdje bi to bilo, šestsedam stotina milja jugozapadno od Pulo Helene?"

"A točno između tih dviju točaka nalazi se Nova Gvineja. Što se zapravo događa, Michael?"

Tridesetčetdeset sati vožnje punom brzinom kada je riječ o brzome brodu.

"Ali bez imena..." reče Stone. "Bez poziva bilo jednim bilo drugim uređajem. Ne bi li kratkovalni predajnik automatski dao i identifikacijski znak?"

"Ovaj nije... Što se događa? Gdje je Sara?"

"Nećeš mi vjerovati." Stone mu ispriča što se dogodilo pokraj Pulo Helene. Stručnjak za spašavanje

brodova slušao ga je bez prekida, sve do završetka priče.

"Vraška priča. I vraški stručna plovidba, Michael. Jako će se iznenaditi kada doznaju da si u Hong Kongu."

Volio bih da se iznenade, bio bi najradije rekao Stone, no Kerry ga je već promatrao s nevjericom.

"Prava je činjenica da mi pozivi u pomoć zapravo ne govore ništa, osim što potvrđuju moju pretpostavku o otmici."

"Meni to govori da je tek moguće da sve to nisi sanjao."

"Moguće?" ponovi Stone.

McGlynn mu uzvratil najhladnijim mogućim pogledom iskusnog pomorča.

"Michael, ja u svome poslu svjedočim svim mogućim prijeverama koje čovjek uopće može zamisliti. Znaš li na koliko me samo namjernih potapanja pozivaju kako bi ostavili dojam legitimnosti? O, Bože, brod je tonuo. Došli su remorkeri, no bilo je prekasno. Nasreću, izvukli su naš čamac za spašavanje. Katkada se osjećam kao prijevoznik raznoraznih gusara."

"Zašto bih potopio vlastiti brod?"

McGlynn reče:

"Dopusti da te nešto pitam... Koliko su ti valjani papiri?"

"Molim?"

"Je li Veronica pouzdano registrirana?"

"Registrirana je u Los Angelesu."

"Mogu li njezini papiri proći pomnu kontrolu?"

"Kako to misliš?"

"Mislim da znaš na što mislim. Isuse, Mike, svi znaju da s vama nešto nije posve u redu."

"To sam već čuo. Svi misle da Sara i ja bježimo od njezina razbješnjelog supruga."

"Ja ne", reče McGlynn. Izraz njegova lica odgovarao bi kakvom sucu koji je pripravan optuženika osuditi na smrt.

"Doista? A što si ti čuo?"

"Jedini razlog zbog kojeg nikada nisam osobito sumnjao u vas bio je taj što sam vas prvi put vidio kada si Veronikom prolazio tjesnacem, u koji se čak ni domoroci ne bi usudili ući, kako bi spasio neko malo dijete. Zaključio sam da se dovoljno iskupljujete za sve eventualne zločine koje ste u prošlosti počinili. No, sada smo razgovarali o Veroniki i dokumentima."

"Papiri su uredni. Tijekom godina bilo je nekoliko promjena imena. Kad smo ga kupili, brod se zvao Ashante. Naziv smo promijenili u Sara. Nakon Ronnieina rođenja nazvali smo ga Veronica."

"Kupili ste ga?"

"Račun je nestao u moru za tajfuna Mary."

"Zajedno s poništenim čekom?" McGlynn samome sebi dopusti jedva primjetan osmijeh.

"Zapravo smo ga platili gotovinom. Odnosno, Sara ga je kupila gotovinom."

"A prodavatelj?"

"Neki čovjek s rijeke Kongo."

"Koji je tek tako, slučajno, imao najskuplju jedrilicu izgrađenu u Finskoj. Je li vam je prodao povoljno, s obzirom na gotovinu?"

Kako se još nazirao tračak McGlynnova osmijeha, Stone reče:

"Da, preporučio nam je da brodu odmah promijenimo ime, te da zaplovimo stranim vodama."

"A da i vas dvoje malo promijenite imena?"

Stoneu se učinilo poštenim na to pitanje odgovoriti zagonetnim riječima.

"Znaš nas po tome tko smo."

Izraz Kerryjeva lica u tom se trenutku stvrdnuo.

"Ukradena jahta nije uzrok vašeg bježanja. Što si učinio, stari? Zašto me trebaš? Zašto se lijepo ne možeš obratiti američkoj Ratnoj mornarici?"

Ako je i postojala osoba u koju je mogao imati povjerenja, tada je to bio njegov prijatelj kojem je toliko bilo stalo do Sare. No Stone je svoju prošlost od sebe skrivao koliko i od svijeta, a te se navike bilo teško osloboditi. Morao je prihvatiti da nema mogućnosti izbora.

"Ispričaj ću ti sve u nekoliko riječi, Kerry", reče žustrim tonom. "Traže me zbog dvostrukog ubojstva, koje nisam počinio, te gusarenja, koje sam skrivio."

"Želiš li da ti pomognem, stari, bit će ti bolje da dodaš još pokoju riječ."

"No hajde, Kerry."

"Ne, hajde ti... Želiš da ti vjerujem? Uvjeri me."

Stone duboko udahne.

"To nikada nikome nismo rekli. Bit će ti jasno koji je tome razlog... Sarin otac - general - ubijen je u pokušaju provođenja državnog udara. Kada je pokušaj propao, palo im je na pamet da bi se mogli opravdati tako da ubojstvo prišiju meni."

Kerry je na to otkriće reagirao hladnim pitanjem:

"Što si ti radio u Nigeriji?"

Stone je i dalje nastojao formulirati oprezan odgovor, kada je odjednom osjetio kako mu se ona stara bol vraća užarena i neočekivana poput eksplozije na samo nekoliko centimetara od lica. Pričekao je još trenutak kako bi se pribrao.

"Moja se prva supruga zvala Katherine. Prodali smo svoj udio u pravima na proizvodnju ultrazvučnog medicinskog uređaja koji smo konstruirali i otišli na plovidbu. Bio je to svojevrsni drugi medeni mjesec, budući da smo u vrijeme vjenčanja bili odviše zauzeti. Kupili smo veliki debeli keč Halberg-Rassy s pomičnom kobilicom. To je u biti osnovni prvi brod kada čovjek

ima više novca nego pameti. Ispovraćali smo dušu prelazeći Atlantik, i na koncu se usidrili u Londonu. Ondje sam upoznao Saru. Stažirala je u King's Hospitalu."

"Pronašao si novog prvog časnika?" podsmjehne se Kerry, no glas mu je nekako iščeznuo kada je primijetio svjetlucaње u Stoneovim očima.

"Kerry, nema noći za kormilom kada ne žalim za Katherine. Ili da se ne pitam kako sam to, dobijesa, mogao postupiti drukčije da bih joj spasio život."

"Po tvojim riječima, čovjek bi rekao da je još voliš."

"I volim je."

"Više nego Saru?"

"Ne. Dakako da ne. Kada bih imao tisuću života, nikada ne bih još jednom pronašao ono što sam pronašao sa Sarom."

"Žalim, stari." Spasilac odvratil pogled. Kada je konačno smogao snage da se ponovno okrene prema Stoneu, uvidio je da se ovaj bori sa suzama.

"Katherine i Sara odlično su se složile - nas smo troje postali odličnim prijateljima. Sara je bila mlađa od nas, upravo se oslobodila muka studija medicine, te je bila toliko uzbuđena već i zbog same činjenice što ponovno živi. Bilo je zabavno družiti se s njom. I tako, kada joj je stari naložio da se vrati u Lagos, obećali smo da ćemo doploviti do njezina grada i posjetiti je. Stigli smo upravo usred nečega što je, pokazalo se, bio prevrat vrlo kratkoga daha. Provela ga je skupina nižih časnika koje je pogonskim gorivom opskrbio naš mjesni agent CIA-e."

McGlynn se zagleda dolje, u ostarjeli kineski teretni brod koji je presijecao put trajektu tvrtke Star. Stone duboko udahne, svim silama nastojeći ne pogriješiti u vezi s pojedinostima.

"Sarin je otac stotinu posto bio odan civilnoj vlasti, zbog čega je postao prvom metom. Međutim, njima nije bilo jasno da će i njegove jedinice ostati odane; on ih je bio obučio poput britanskih vojnika, naučio ih je da se klone politike. Kada je puč propao, kopilad je došla na genijalnu zamisao: atentat treba izgledati poput ubojstva - zločina počinjenog iz strasti - kao da sam zatekao generala kako vodi ljubav s Katherine i oboje ih ubio zaslijepljen bijesom ljubomore."

"Ubili su ti i ženu?"

"Radi vjerodostojnosti. Ustrijelili su je u postelji. Samo su generalovo truplo bacili na nju. Oboje su ih svukli. Tako smo ih zatekli... Sarina oca i moju prelijepu Katherine..." Bolne pojedinosti u istinskom gubitku. "Najgori od svega bio je izraz užasnutosti na Katherininu licu. Zacijelo se bila probudila, vidjela ih kako upadaju u sobu. Nikako ne mogu iz misli izbaciti strah koji je osjetila prije nego što je umrla. Učinio bih bilo što samo da to mogu nekako promijeniti."

"I je li im upalilo?" upita Kerry. "Jesu li se s tim izvukli?"

"Da, upalilo je. Da nije bilo Sare, ustrijelili bi me zbog 'opiranja uhićenju'. No ipak im je upalilo i ja sam se dao u bijeg, boreći se za goli život."

"Zašto nisi pobjegao u Američko veleposlanstvo?"

"Upravo je onaj tip iz CIA-e rekao Nigerijcima neka stvar smjeste onom bijelom Amerikancu."

Kerry mu uputi sumnjičav pogled. Na koncu reče:

"Kako je sve to preraslo u gusarenje?"

"Policija i vojska zaplijenili su moj brod, te su stali prevrtati čitav Lagos ne bi li me pronašli. Blokirali su prometnice, a nisam se mogao provući ni do zračne luke. Sara je rekla da će me ubiti, dođu li nekako do mene. Bilo mi je svejedno. Kako je Katherine bila

mrtva, i ja sam želio umrijeti. No Sara mi to nije dopuštala." Stone stane odmahivati glavom. "Još je čujem kako viče na mene... kako zahtijeva da ostanem na životu. U to smo vrijeme već bili shvatili da je CIA u Lagosu samo paravan za ekipu koja je vodila poslove ponuda i dodjeljivanja prava za postavljanje naftnih platformi na moru. I tako sam se odlučio za prolazak kroz sredinu i pobjegao u jednom od njihovih remorkera."

"Izgleda mi više poput velike krađe nego gusarenja."

"Da, no onaj tip iz CIA-e pošao je za mnom. Približio mi se nigerijskim patrolnim čamcem, na oko stotinu milja od obale..."

"I?"

"Punom brzinom usmjerio sam se na patrolni čamac."

"Je li potonuo?"

"Upravljao sam čeličnim remorkerom od šest tisuća konjskih snaga. U posljednjem prizoru koji sam vidio, pramac im je plutao prema Africi, a krma prema Brazilu."

"Koliko se ljudi pritom utopilo?" Stone ga pogleda.

"Nitko."

"Kako znaš?"

"I s jedne i s druge polovice po meni su pucali strojnicama."

"Kako si im umakao?"

"Sara - koja je bila posve čista i mogla je ondje ostati - izložila je život opasnosti kako bi ispraznila jedan od očevih bankovnih sefova i angažirala jednog krijumčara da me pokupi. Ostala je na brodu da bi me njegovala - bio sam ranjen. Krijumčar nas je odveo u Moandu, do svog prijatelja s rijeke Kongo, i Sara je ondje kupila Swan. I dalje su nas tražili, no ona je

ustrajno zahtijevala da pođe sa mnom. Stvar je postala poprilično opasna."

On sada načas pogleda Kerryja. Australac je odmahivao glavom. Nastojeći mu prenijeti prirodu Sarina nesebičnog držanja, Stone mu tada povjeri istinski važnu stvar:

"Čuj ovo, Kerry. Bio sam u užasnom stanju. Kada nisam krvario, plakao sam. Stoga ne govorimo o uzavreloj strasti - to je došlo kasnije."

"Ljubav?" prekine ga Kerry.

Stone uzdahne.

"Ti to ne razumiješ. Sara i ja zaljubili smo se još čim smo se prvi put ugledali. Još iz daljine. Ali bilo je to nešto za čim se ni ona ni ja nikada ne bismo povelili. Istinski sam volio Katherine. Znaš, ako si u sretnome braku, prihvaćaš činjenicu da Bog katkada zbija šale. Upoznaš nekog - osobu za koju istog trena shvatiš da ti je duhovni dvojniki - ali poštuješ svoju ljubav i preuzete obveze.

Uzgred, ne bih volio da me pogrešno shvatiš, nisam baš toliko častan. Ne bih ostao s njom zbog samog zavjeta, ali uistinu sam volio Katherine... Ipak, Sara i ja nevjerovatno smo se slagali od samog početka. No nikada ne bi došlo ni do čega... Zapravo... želim ti samo reći da Sara uz mene nije ostala samo zbog ljubavi. Ostala je i zbog časti. Zbog toga što je tako bilo ispravno. Katherine je bila nedužna žrtva, kao i ja. Sara se osjećala odgovornom, premda je bila jednako nedužna kao i mi."

"Pitaš li se kada čime zaslužuješ takvu ženu?"

"Svakog dana." Stone se nasmiješi. "Ali nikada je neću vratiti. Nikada."

Na Kerryjevu se licu tada pojavi zamišljen izraz.

"Tvoja bi priča izgledala uvjerljivije da je Sara ostala da bi osvetila očevu smrt."

"Uvjerljivije? Znači, ne vjeruješ mi?"

"A ti smrt supruge."

"Oh, ja sam ih želio poubijati sve redom. Skovao sam plan kojim bih došao do časnika koji su sve to učinili. I do tog kućkinog sina, do tog špijuna. Sara za to nije htjela ni čuti. Ona je kršćanka u najdubljem smislu riječi."

"Okrenula je i drugi obraz?"

"Moglo bi se i tako reći..." reče Stone. "Ja nisam bio jednako spreman na opraštanje, no ona mi je pomogla da shvatim kako mi ni sva ubojstva na svijetu ne bi vratila Katherine. A, dakako, Nigerijci i CIA i dalje su nas posvuda tražili", nastavi on, dovodeći priču do logičnog završetka.

Pratili su ih do Antarktike, potom u Drakeov prolaz i oko rta Horn, a onda su im iščeznuli među otočićima Mikronezije, poput prašine razasutima na dvadeset dva milijuna kvadratnih kilometara oceana. Izleti u "civilizaciju", radi popune zaliha i odmora i opuštanja, bili su rijetki, zaustavljanja kratka i nepredvidljiva. Osjećali su se razmjerno sigurnima, premda su najčešće izbjegavali dodire sa sve brojnijom legijom američkih jahta. Japanci i Kinezi iz Hong Konga koji su potpomagali rad brodabolnice nisu imali razloga raspitivati se o njihovoj prošlosti i njih su dvoje tako mogli nastaviti živjeti zauvijek da na njih nije naišao Dallas Belle koji je trebao liječnika.

"Vraška priča", reče Kerry još jedanput. Stone se nije obazirao na njegove riječi.

"Stvar je u tome da mi, premda se sve to dogodilo davno i petnaest tisuća milja istočno od ovog dijela svijeta, američka Mornarica neće biti ni od kakve koristi... Kako sada gledam na stvari, onaj tko je oteo Saru, tko god to bio, brod je ukrao zbog tereta. Netko je pri otmici ozlijeđen, pa su Saru uzeli kako bi se za tog nekog pobrinula. Tvoj neobjašnjeni poziv u pomoć točno se poklapa s onim mrtvacem na obali."

"Moguće."

"Funkcionira li još sustav akustičnog praćenja američke Ratne mornarice?"

"SOSUS*(*Sound Surveillance System.*)", odgovori Kerry McGlynn, "sustav zvučnog nadzora,"

"Kada bi mogli pregledati podatke za područje oko Pulo Helene mogli bi identificirati taj brod i odrediti gdje je sada."

"Moguće", reče Kerry.

"Ja se ne mogu obratiti američkoj Mornarici. No mogu se okladiti da ti možeš. Ili tvoj brat. Kladim se u što želiš da se australska Ratna mornarica može poslužiti tim američkim sustavom."

McGlynn je već odmahivao glavom.

"Zašto ne?"

"Od mene tražiš da opasnosti izložim cijelu njegovu karijeru."

"Tražim da mi pomogneš doći do Sare."

"Ne vidim načina da dođeš do nje a da otvoreno ne izneseš cijelu priču."

"Na putu do predavanja na milost i nemilost Američkome konzulatu imam dvije prepreke. Nas dvoje imamo dijete. Ako pronalaženje supruge znači da oboje moramo u zatvor, što će biti s Ronnie?"

McGlynn nije ni pokušao odgovoriti.

"No čak i kada bih se izložio takvom riziku, nitko mi ne može obećati da će oni krenuti u potragu. Znam da sve to zvuči suludo. Moja prijateljica Lydia Chin gledala me kao da sam posve poludio. A sada me tako gledaš i ti. Kako bi ti se sviđalo da hrpu birokrata trebaš uvjeriti u to da pozovu Ratnu mornaricu? Kriste, pa to bi potrajalo danima, tjednima. U međuvremenu, gdje je, dovraga, ona? Štojoj rade?"

McGlynn ga nepopustljivo pogleda izravno u oči.

"Promotri svoju priču iz mog kuta."

"Kako to misliš?"

"Doista zvuči suludo. Još luđe od tvoje priče o gusarenju."

"Ludo? Ili mi ne vjeruješ?"

Kerry uzdahne.

"Volio bih ti vjerovati. Uistinu bih ti rado vjerovao. Tebe i Saru poznajem već vrlo dugo. S prekidima."

"Ako lažem, gdje je onda Sara?"

"Na pamet mi padaju dvije mogućnosti: prva, spakirala je stvari i napustila te; ili, druga, ti si napustio nju."

"Napustio je? A gdje mi je brod?"

"To ti reci meni, stari."

U tom trenutku Stone je uvidio do tada prikrivenu cijenu života u izolaciji. Istinski prijatelj ne bi mogao ni pomisliti na takvu laž; no on od Kerryja nikada nije stvorio pravog prijatelja, tek poznanika, poput Marcusa Salinisa, poput ostalih tihooceanskih prijatelja, poput Lydije Chin. Ima samo jednog prijatelja, jednog jedinog, a to je Sara. Svi ostali nastanjuju rubne dijelove njegova života. A onamo ih je, to je sada morao priznati, postavio hotimice - ili im je dopustio da ostanu udaljeni, što je praktički bila ista stvar. Dok je Sara bila uz njega, to mu ni u jednom trenutku nije smetalo. Bez nje, ostao je posve sam.

"Zašto bih se", upita sada, "ako sam je ostavio, obratio tebi i pričao ti tu priču o tankeru koji mi je odnio brod, suprugu i kćer?"

Kerry ponovno uzdahne. Koliko god bio hladnokrvan pomorac, činilo se da mu nije ugodno s onim što se pod takvim prikazom stvari podrazumijevalo.

"Zašto?" nastavi neumoljivo Stone. "Sada ti zvučiš suludo. Ako sam je napustio, zašto bih se uopće trudio s takvom nekakvom pričom?"

"Možda ti je priča bila potrebna."

"Molim? Za što?"

"Kako bi objasnio..."

"Objasnio što?" upita Stone odlučnim glasom, uz užasan osjećaj da barem korak kasni za Kerryjem.

"Kako bi objasnio zašto su ona i tvoja kći nestale."

"Ne shvaćam o čemu govoriš, Kerry."

"Pogledaj me! Ako te ostavila, trebao bi imati određenu priču s kojom ćeš moći dalje živjeti. Ili, u najmanju ruku, koju ćeš moći pričati prijateljima."

"Kunem se da me nije ostavila."

"Michael, ne znam jesi li ti napustio nju ili ona tebe ili što već." Kerry je u ruci okretao čašu s pivom. Kada je ponovno progovorio, glas mu je bio blag. "Ljudi na moru čine razne sulude stvari. Sam si na pučini, razmišljaš o čudnim stvarima. Katkada čovjek i učini nešto neuobičajeno. Mogao bih se okladiti da jednom na mjesec neki pomorac jednostavno uzme protupožarnu sjekiru i ubije najboljeg prijatelja... Prošle godine jedan je tip sa supertankera želio otići kući, pa je stoga povezo plamenik aparata za rezanje za ventil na prednjoj palubi, misleći da će zbog požara helikopterom odletjeti u Sydney. Tako je i bilo, prevezli su ga u mrtvačkom sanduku; brod je bio prazan, tako da su rezervoari bili ispunjeni preostalim plinskim džepovima. To im je raznijelo prokleti pramac."

"Isuse Kriste. Misliš da sam nešto učinio Sari?"

"Takve se stvari događaju."

"Upravo sam ti rekao što mi znači. Volim je."

"Čuo sam te."

"A moja kći?"

"I to se događa."

"I potom sam namjerno potopio Swan?"

"To si ti rekao, a ne ja."

"Volim ih. No osim te činjenice, nisam u stanju nekome nauditi. Isuse Kriste, da sam to u stanju učiniti, ne bi li tvoji zubi sada već bili razasuti po podu?"

Kerry se zajapuri.

"Pokušaj, stari."

"Jebi ga, ne vjeruješ mi." Stone se sagne kako bi uzeo naprtnjaču. U tom trenutku snažan udarac zahvati mu zatiljak. Od siline naleta, sa stolca je pao pod stol. Najprije je pomislio da ga je Kerry bridom dlana raspalio po zatiljku. No nekako se razbio i prozor. U prostor je uletio hladan vjetar. Neka je žena vrisnula. I Kerry je padao sa stolca, na sebe povlačeći stolnjak i posuđe, dok mu je jarkocrvena krv šikljala iz ramena.

Jedna vinska boca melodiozno se rasprsnula na susjednom stolu, a posuda s ledom se razmrskala, posipavši Stonea sitnim komadićima leda.

"Na pod!" poviče netko. "Još pucaju!"

Stone se baci na Kerryja i na ranu natisne presavijeni ubrus.

Kerry McGlynn bio je bijel poput zida i očajnički je pokušavao doći do zraka.

"Što se dogodilo?"

"Promašili su mene."

Sa svih strana ljudi su u restoranu vrištali i bacali se na pod. Ostali su stajali kao paralizirani, rukama pokazujući rupe u prozoru. Neki sredovječni Amerikanac odgurnuo je Stonea u stranu i povikao:

"Mičite mi se s puta. Ja sam liječnik."

"Bježi, stari", prošapće Kerry.

Stone svom snagom potrči prema vratima. Šefica sale pozivala je hitnu pomoć vičući u slušalicu. Stone potrči prema dizalima, odjednom u njima ugleda stupicu, te se sjuri niza stube.

Nakon petnaest nizova stuba začuo je udaranje čizama i viku policijskog narednika koji je sa svojim vodom stubama jurio prema gore. Stone naglim pokretom otvori požarna vrata, uđe u hotelski hodnik, pojuri prema dizalima, te stane nervozno čekati, nadajući se da se policija nije odala panici i isključila sustav.

Dizalo je stiglo, a iza otvorenih vrata ukazala se preplašena gomila koja je bježala iz restorana. Stone se stisne među njih. Neka se Engleskinja nesmiljeno zagleda u nj.

"Čujte, niste li vi bili s onim muškarcem kojeg su ustrijelili?" Posve smeten, Stone odmahne glavom i odvrti pogled.

U predvorju su se ljudi zbog glasina o pucnjavi natisnuli kraj prozora, zagledani na ulicu, gdje su se policijska vozila i kola hitne pomoći gomilala oko ulaza i blokirala promet.

Stone priđe govornicama i nazove Lydiju Chin. Brodovlasnica je bila na nekom sastanku.

"Izvucite je. Ovo je vrlo hitno..."

Lydia mu se javi i prije nego što je on uspio bilo što izustiti, reče:

"Nitko nema nikakvih informacija o nestalome tankeru za prijevoz plina. Nema podataka o takvome brodu koji bi kasnio. Nigdje u svijetu."

"Reci svome prijatelju Ronaldu da želim razgovarati."

"Ne, Michael. Poigravaš se vatrom."

Na suprotnoj strani predvorja ugledao je ženu koja ga je prepoznala u dizalu kako razgovara s nekim policajcem.

"Već sam u plamenu, Lydia. Reci mu. Ili mi daj neki broj koji mogu nazvati."

"Vatra će te progutati."

"Više se nemam kome obratiti. Oni su mi posljednja nada."

"Ne", reče Lydia. "Ne mogu sudjelovati u..."

"Zaboravi cijelu stvar", reče Stone, već prekidajući vezu. "Tvoj me prijatelj upravo pronašao."

Pripadnik trijade sjedio je u naslonjaču, ne obazirući se na kaos i promatrajući Stonea s proračunatim izrazom na mršavome licu. Šakali, tako ih je nazvala Lydia. Žele ukradeni brod. Žele ga ukrasti kradljivcima i prodati teret. Odlično. On će poći s njima i pritom, prije nego što dođe do pucnjave, nekako spasiti Saru i Ronnie.

Kada je Stone krenuo prema njemu, ona Engleskinja podignutom ga rukom pokaže policajcu. Ronald to primijeti i brzo ustane te dugačkim koracima krene prema dizalu koje je vodilo do podzemne garaže. Stone potrči za njim, a dvojica Kantonaca, koji su dotada sjedili u njegovoj blizini, poskoče na noge, priječeći put policajcu. Ronald naglo skrene kroz požarni izlaz, pozivajući Stonea da se spusti stubama koje vode do parkirališta.

"Što, dovraga, ti radiš ovdje?"

"Hej, mornaru. Chiu Chau te još traži."

"Upravo su mi ustrijelili prijatelja."

"Promašili su tebe."

"Što ti radiš ovdje?"

"Momci prate. Moj se šef želi vidjeti s tobom."

"U vezi s čim?"

"Objasnim u autu."

Toyota ih je već čekala, s vozačem i čovjekom na suvozačevu mjestu. I jedan i drugi nosili su široke košulje s dovoljno mjesta za oružje na boku. Stone i Ronald uđu i automobil krene a da nitko nije rekao ni riječi.

Uputili su se prema zaljevu Causeway.

"Čime si razljutio Chiu Chauga?" upita ga Ronald.

"Već sam ti rekao, ne znam. Što želi tvoj šef?"

"Možda se ljute zbog broda? Možda si im se ispriječio na putu... Hej, mornaru. 'Ko kupuje?"

"Molim?"

"Brod s tvojom obitelji. 'Ko kupuje plin?"

"Elektrana. Pogon za proizvodnju električne energije."

Ronald u tom trenutku iz sakoa izvadi sklopivi prijenosni telefon, izgovori nekoliko riječi na kantonskome, još nekoliko trenutaka pomno poslušava sugovornika, sve vrijeme ne odvajajući pogled od Stonea.

"Policajci", reče zatvarajući telefon, "traže snajperista. Neki visoki Britanac. Žuta kosa." Tada se nasmiješi Stoneu. "Izgleda mi kao tip koji je jučer na aerodromu ukrao policijski auto... Čuo si za to?"

Stone pogleda kroz prozor. Kamo god pošao, neznanci znaju više od njega. U blizini zaljeva Causeway automobil se stao provlačiti vijugavim mnoštvom prilaza tunelima i autocestama, te se na koncu zaustavio pred nekim neboderom u kojem je bio smješten hotel, na manje od tri stotine metara od nautičkoga kluba.

Ronald Stonea povede kroz raskošno namješteno predvorje do dizala.

"Što tvoj šef želi?"

"Nemoj ga razljutiti."

"Kako se zove?"

"Zvat ćeš ga gospodin Chang." On povede Stonea u apartman staklenih zidova koji je gledao na zaklonište od tajfuna.

Na sofi je sjedio zdepasti sredovječni Kantonac čija su konzervativna odjeća - nenapadno plavo odijelo uobičajeno za poslovne ljude u Hong Kongu - te nenametljiv nakit - zlatni pečatnik i tanki vjenčani

prsten - bili u izričitoj opreci s Ronaldovim gangsterskim izgledom.

Ronald mu predstavi Stonea. U trenutku kada je kimnuo, s njegovih naočala žičanih okvira sijevnulo je svjetlo, no gospodin Chang nije ni ustao ni ispružio ruku. Na niskome stoliću stajala je pokrivena šalica za čaj. Na suprotnoj strani prostorije nalazio se konferencijski stol na kojem je bila raširena neka karta koju su na rubovima pridržavale pepeljare.

"Želite li čaja, doktore?" upita Ronald.

"Ne."

Uto se oglasi Chang, dubokim potmulim glasom.

"Tražite brod?"

"Tražim suprugu i kćer koje su na brodu..."

"A gdje je taj brod?"

"Držim da su u Šangaju." Odgovarajući, Stone je nastojao pogledom prodrijeti kroz svjetlucave naočale. "Želim doći do Šangaja, a da nitko za to ne dozna. I želim dokumentiranu potporu za priču kojom ću se pokrivati."

"Kakvu priču?"

"Reći ću da tražim lokacije na kojima bi strani ulagači izgradili marinu za jahte po uzoru na marine na zapadu."

Chang se doimao zainteresiranim. Ili je, u najmanju ruku, njegov nepopustljivi pogled postao intenzivniji.

Najprije oprezno pogledavši šefa, Ronald se naceri.

"Nije loše."

"Tražim vodiča. Prevoditelja koji poznaje obalu."

"Kao što sam već rekao, doktore, trebate puno toga."

"I brod za rijeku... Usto, trebat će mi i nešto novca."

"Sinoć ste rekli da ne želite novac."

"Novac za snalaženje. Novac za mito. Zauzvrat sam pripravan ponuditi sve što mogu."

Na Changovu licu nije se odražavalo ništa, no Ronald se još jednom nasmiješi.

"Uopće nisi zabavan, doktore. Kakva bi to bila pogodba?"

"Vraški dobro znaš da nemam vremena za pogađanja", odvrati oštro Stone. "Znaš što mi treba. I znaš da se skrivam. Liječnik sam. Voljan sam učiniti što god želite a što ja znam učiniti."

Tada se ponovno javi Ghang.

"Kina ima i više nego dovoljno liječnika."

"Zašto ste me onda, dovraga, uopće dovodili ovamo?"

Ronald tada priđe prozorima.

"Dođi ovamo, doktore." Potom tiho reče: "Momak koji tako govori s gospodinom Changom leti kroz prozor."

Dvadeset sedam etaža ispod njih, zaklonište u zaljevu Causeway izgledalo je pomno organizirano i uređeno, posve drukčije od nepregledne zbrke užadi za vezanje i sidrenje, brodova natisnutih razmu uz razmu, plovila toliko naguranih daje velik dio tog prostranog zaljeva s brodovima bilo moguće prijeći pješice, preskakanjem s palube na palubu.

"Vidiš li dolje?"

"Da, i?"

Ronald pomno manikiranim prstom pokaže prema zapadnome dijelu.

"Vidiš li tamo dolje?"

"Što? Nautički klub?"

"Da, Hong Kong Yacht Club."

"Dobro. Vidim ga."

"Tvoj klub. Počasno člansko mjesto."

"I onda?"

"U redu." On tada prstom pokaže prema suprotnome kraju zakloništa, kojih osam stotina metara istočno. "Završetak reda. Vidiš jahtu."

"Sa slijetalištem za helikoptere?" Jedan krug u blizini krme bio je označen velikim slovom H.

"Motorna jahta."

"I što je s njom?" Stone ju je sinoć vidio kako uplovljava, dok je čekao taksi. Bila je to najveća jahta u zakloništu, dugačka više od trideset metara i sva načičkana antenama. Bijele kupole zakrivale su tanjuraste antene za satelitsku komunikaciju.

"Tin Hau."

"Božica mora." Bio je to vrlo uobičajen naziv za brod u Hong Kongu.

"Velika jahta. Može ploviti bilo kamo."

Možda je gospodin Chang kanio tu jahtu upotrijebiti za krijumčarenje ljudskih organa iz Kantona rijekom Pearl. Poteškoća je bila u tome što je vođa trijade imao prenapuhano mišljenje o Stoneovim medicinskim sposobnostima.

"Ronalde, rekao sam ti još sinoć. Hitni slučajevi. Nemam pojma o transplantacijama."

"Nema problema, doktore. Kao što reče gospodin Chang, imamo više nego dovoljno liječnika."

"Za što me onda trebate?"

Umjesto da odgovori Stoneu, Ronald pogleda prema gospodinu Changu. Chang odmahne glavom. Ronald nije uspio prikriti koliko je razočaran. Već je zaustio da se pobuni. Chang ponovno odmahne glavom, nešto progunđa na kantonskome i ustane. Dvojica tjelohranitelja, odjevenih jednako konzervativno kao i on, tada se pojave iz susjedne sobe i izvedu ga iz apartmana.

Ronald je pričekao zvuk zatvaranja vrata.

"Sviđaš se gospodinu Changu."

Stonea su te riječi iznenadile. Činilo mu se da je komunikacija između njih dvojice govorila da je Chang protiv njih. "Sviđam li mu se dovoljno da bi mi pomogao?" upita.

"Gospodin Chang u Šangaju ima jako dobrog prijatelja. Poslovnog čovjeka. Nekoć je bio visoki kineski državni dužnosnik. Upravljaio je državnom tekstilnom tvornicom. Dan prije nego što se povukao iz državnog aparata, prodao je tvornicu privatnom 'dioničkom društvu' u supruginu vlasništvu. Sutradan je postao vlasnikom državne tvornice. Vrlo važan čovjek, taj prijatelj gospodina Changa. Vrlo bogat. U životu želi lijepe stvari. Gospodinu Changu čini se da bi se starome prijatelju svidjela ta jahta."

Stone ga u nevjerici pogleda. "Molim?"

"Još nijedna trijada nikada nije ukrala jahtu iz tajfunskog zakloništa. Tanke* (*Narod koji živi na brodicama u zaljevima oko Hong Konga.*) na brodovima nas mrže. Poput pasa čuvara. Ugledaju me da se približavam, počinju lajati. Ali ne laju na gweila koji je počasni član Hong Kong Vacht Cluba."

"Ludi ste."

"Zahvaljujući tebi, doktore, postat ću glasoviti gangster. Bogat i poznat. Bit će to velika stvar. A gospodin Chang bit će moj jako dobar prijatelj."

"Ja nisam lopov", reče Stone, no tim je riječima samo pokušavao dobiti na vremenu. Krađa broda bolja je od krađe organa; jedino što je ova stvar izgledala nemoguće.

"Nemaš izbora, mornaru. Čujem da u Hiltonu ubijaju ljude."

"Kako ću ga izvući odande, pod uvjetom da uopće dospijem na brod?"

"Dobro sam se raspitao. Svi kažu da si vrhunski pomorac. Kažeš da je jahta prevelika?"

"Snaći ću se ja s njom. Ali što će biti s mornarima? Dvojica sigurno i spavaju na brodu."

"Ti ćeš se pobrinuti za njih."

"Neću nikoga ubijati."

"Nema ubijanja. Samo ih svezi. Mi ćemo ih kasnije pustiti."

"Mogao bih se okladiti... A što je s policajcima? Čak i ako se uspijem izvući iz skloništa, što će biti ako mi na palubu dođe lučka patrola?"

"Sutra navečer je magla. Neće te vidjeti."

"Imaju radar."

"Mi imamo EPM."

"Šališ se."

Na Ronaldovu licu pojavi se nepopustljiv izraz.

"Gospodin Chang se nikad ne šali."

"Elektroničke protumjere?"

"Ima najsuvremenije kineske vojne uređaje za ometanje. Ometat ćemo radar pomorske policije. Ti trebaš samo umaknuti lučkoj patroli, sastati se s patrolom Narodne Republike i tada si već na sigurnome."

"Koliko je to daleko?"

"Trinaest milja."

Ronald ga potom odvede do stola. Na njemu je bila rasprostrta stara karta Ministarstva obrane broj 93733, prikaz u smanjenom mjerilu Hong Konga i neposrednog okolnog područja iz razdoblja prije povratka nekadašnje kolonije Kini. Ronald mu tada prstom pokaže smjer kretanja prema istoku iz zakloništa, potom južno oko otoka Hong Kong, pa u kanal Tathong, i zatim ponovno istočno između zaljeva Joss House i otoka Tung Lung. Od Tung Lunga, bio je to još poduži put u smjeru istoka, uglavnom otvorenim morem, prema točkastoj liniji koja je označavala nekadašnju granicu između "Hong Konga (Ujedinjeno Kraljevstvo Velike Britanije i Sjeverne Irske)" s bliže

strane i "Guangdong Shenga, Kina" na suprotnoj strani.

"Ondje čekaju prijatelji iz Narodnooslobodilačke vojske", reče Ronald. "Samo prijedi tu liniju i na sigurnome si."

Udaljenost je prije iznosila šesnaest nego trinaest milja. Stone reče: "Kako to misliš, na sigurnome? A što je s lučkom patrolom? I pomorska policija sada pripada NR Kini, zar ne?"

"Moguće je da neki pripadnici hongkonške pomorske policije pripadaju Chiu Chauu. Možda su neki pripadnici pomorske patrole NOV-a prijatelji gospodina Changa", odgovori mu Ronald. Potom, pretjerano naglašavajući strpljivost, pridoda: "Poznaješ li Los Angeles, mornaru?"

Stone je oklijevao.

Ronald se nasmije.

"Brod ti je registriran u L.A.-U, sjećaš se još? U L.A.-u imaš Bloodse i Crips. Cripsi ukradu kamion na području Bloodsa, Bloodsi se jako naljute. Isto je i s Hong Kongom i ostatkom Kine. Imaš li još pitanja, pomorče?"

"Da, Ronalde. Od mene tražiš da vjerujem da ćete vi, kada vam na moru predam taj brod, održati riječ i ispuniti svoj dio pogodbe."

"A zašto ne? Ti si stari prijatelj gospođe Chin. Usto, možda ćeš nam pomoći u Šangaju..."

"A čime to?" upita Stone oprezno.

"Ovo ti je najbolja prigoda, mornaru."

Uvlačio se sve dublje i dublje. Pitanje je bilo samo primiče li se time imalo Sari i Ronnie. Umjesto odgovora, osjetio je kako mu neobičan smiješak razvlači usne: bio je to jedan od načina na koje je ribu bilo moguće vratiti u vodu.

"Hej, što to radiš?"

Stone je već bio izišao na hodnik.

"Dopusti da je pogledam."

"Ja ću te odvesti. Chiu Chaui su posvuda."

"Probudi se, srce", prošapće Sara. Brod je i dalje plutao, blago se ljuljajući na širokim valovima.

Ronnie se probudila razdražljiva. "Stoje?"

"Šššš. Pokušat ćemo pobjeći."

Ona ubrzano zatrepće.

"Doista? Kada?"

"Sada. Navuci nepromočivu jaknu... Ostavi naprtnjaču."

"U njoj su sve moje stvari."

"Ne možemo nositi torbe. Uhvate li nas, reći ćemo da smo pošle u šetnju. Žalim. I ja ostavljam svoje stvari. Drži." Tada joj pruži GPS. "Skrij ga u džep. Ja nosim bocu s vodom i radiouređaj."

"Vidjet će nas."

"Neće, magla je gusta poput tijesta. Vidiš?"

Ronnie sumnjičavo proviri kroz prozor.

"Bojim se."

"I ja."

"A što ćemo s gospodinom Jackom?" prošapće Ronnie, bojažljivo pogledavajući starca u postelji.

"Dala sam mu tabletu za spavanje. Idemo."

"Gdje je Moss?"

"Na mostu."

"Jesi li sigurna?"

"Dođi."

Tada uhvati kćer za ruku. Ronnie čeznutljivo pogleda sada već toliko dobro poznatu kabinu, zrakoplove koji se ljuljaju, te svog Snoopyja. Sara je odvažno povede u prazni salon, potom kroz vrata i niza stube.

"Netko se uspinje stubama."

"Samo smo pošle u šetnju, zar si zaboravila?" Sara je zagrlila i nasmiješi se mornaru, Kinezu u radnom kombinezonu koji je žurio do blagovaonice za posadu. On pogne glavu. Spuštale su se spiralnim stubištem, ispod glavne palube, u trup broda. Kako glavni motor nije radio, svugdje je bilo nekako sablasno tiho, a čak i kada je Sara otvorila vrata palube na kojoj se nalazio pokrajnji izlaz iz trupa, jedini mehanički zvukovi koje su začule bilo je daleko šaputanje pomoćnog generatora koji je strujom opskrbljivao rasvjetu, te ritam kompresora koji su rashlađivali teret. Sve je izgledalo odviše lagano. Ili im se možda jednostavno posrećilo.

"Pogledaj!"

Zodiak, četverometarski polutvrđi gumeni čamac s izvanbrodskim motorom, stajao je naslonjen postrance, radi uštede prostora, pokraj vrata u trupu. Maleni motor još je bio učvršćen za čamac i povezan s rezervoarom od dvadeset dvije litre.

Za razliku od čamca za spašavanje, gumeni čamac nije imao platnenu krov, nikakav zaklon od sunca i atmosferilija. No one su imale svaka svoju nepromočivu jaknu, premda su jakne bile razmjerno lagane za zimu tako daleko na sjeveru. Sara priđe vratima i okrene teške zasune kojima su bila zatvorena. "Pomozi mi."

Ronnie se u međuvremenu bila spustila na koljeno, te je nešto petljala s tenisicom.

"Pomozi mi, mama,"

Već sva očajna, Sara klekne uz nju. "Što je to s tobom?"

"Ne podiži pogled."

"Zašto?"

"Jedna videokamera usmjerena je točno na vrata."

"O, Bože moj, što sam učinila?"

"Nisi ti kriva, mama", prošapće Ronnie. "Odlično je skrivena... Pretvaraj se da mi pomažeš."

Sara se pokušava usredotočiti i razmišljati.

"U tom ćemo slučaju ustati i otići odavde."

"Ne, ne možemo. Kamera je registrirala da sam je ugledala."

"Dobijesa..."

"Zaplešimo!"

"Molim?"

Ona poskoči prije nego što ju je Sara uspjela zaustaviti i domahne kameri, koja je bila napola skrivena u jednom čeličnome stupu. "Bok, gospodine Jack. Gledate li nas? Bok, Moss."

"Hajde, mamice. Gleda nas gospodin Jack. Bok, gospodine Jack. Bok, Moss. Hajde, mama." Potom povuče Saru na noge, obuhvati je oko struka i stane naizmjenično visoko podizati noge. "Jedan, dva tri, visoko. Jedan, dva tri, visoko. Kankan smo naučile u časničkome klubu u Kwajaleinu", vikala je, kao da ni jedna ni druga ne znaju da pod utjecajem tablete za spavanje leži u postelji. "Ispričavam se, gospodine Jack. Mama ne želi plesati, ona vam je prava Britanka, znate. Doviđenja!" Potom povede majku kroz vrata i zatim se stanu uspinjali stubama. "Jedan, dva, tri, visoko noga!"

Uspevši se za tri razine, naletjele su na Ah Leeja koji je na pladnju nosio whiskey, čaše i led. Kada ih je ugledao, njegovo se pretučeno lice istog trenutka snuždilo.

"Ne dopušteno. Ne dopušteno."

"Sve je u redu, Ah Lee. To smo samo mi. Idi."

"Ne dopušteno."

"Kreni."

"Vratite se."

"Pođi."

"Reći Mossu."

"Molim te. Nemoj."

Ah Lee požuri stubama prema gore. Sara potrči do čeličnih vrata koja su vodila na stražnju palubu. Magla je bila tako gusta da uopće nije vidjela ogradu palube. Kontejner sa čamcem bio je tek nejasan bijeli odsjaj.

"Brzo."

Bio je povezan pokraj vrata u ogradi. No vrata su bila neupotrebljiva zbog hrđe. Čamac su u more mogle prebaciti jedino preko ograde, koja je njoj dosegala do čela. Ona klekne pokraj kontejnera, pipajući tražeći užad kojim je bio povezan.

"Diži se, mama. Netko dolazi."

Sara je istog trenutka poskočila na noge i upravo se počela udaljavati od splavi kada se iz magle pojavio Moss. "Što vas dvije radite na ovom jebenom mjestu?"

Sara se posve uspravi.

"Biste, li, molim, malo pripazili na jezik u nazočnosti moje kćeri?"

Moss je snažno uhvati za ruku, stišćući je kroz jaknu.

"Ulazite."

Moss je Saru u kabinu za spavanje gospodina Jacka gurnuo toliko silovito da se stropoštala na krevet. Ronnie je odgurnuo za njom. Starac se probudio, još uvijek omamljen. No čim je ugledao izraz na Mossovu licu, istog se trena razbudio i postao smrtno ozbiljan, kao da djelovanje tablete za spavanje nadvladava čistom snagom volje. Ili je to bio strah? Izgledao je prestrašeno.

"Što su učinile? Uputile su poziv u pomoć?"

"Uhvatio sam ih kako se šuljaju glavnom palubom."

S očitim olakšanjem, gospodin Jack uz velike se muke pokuša pridići u postelji. Odlučnim pokretom otriasao se Sare kada mu je pokušala pomoći.

"Što ste, dovraga, radile na glavnoj palubi?"

"Izišle smo u šetnju", reče Sara. Osjećala je žarenje na mjestu na kojem ju je Moss držao za ruku dok ju je povlačio, no nikako mu nije željela pružiti zadovoljstvo koje bi osjetio kada bi je vidio kako trlja bolnu točku. Ubrzano dišući, Ronnie ih je promatrala razrogačenih očiju.

"Pregledavale su čamac za spašavanje."

"Nismo", reče Ronnie. "Bile smo u šetnji."

Moss reče:

"Bilo je to neposredno nakon što ih je kamera snimila uz pokrajnja vrata u trupu. Mali od kuhinje ih je uočio kako ponovno idu gore."

"Prestrašio nas je", reče Ronnie. "A vi me plašite sada." Njezino lice tada prekriju drhtave bore. "Gospodine Jack, zašto..."

"Dosta je, mala. Bolju glumu vidio sam i kod svinje." Bila je to jedna od onih šala kojima bi starac inače od djevojčice izmamio smijeh. Ali ne i u trenucima kada bi izgledao grublje i okrutnije čak i od Mossa.

"Mali od kuhinje rekao je da su ga pokušale nagovoriti da im pomogne porinuti gumeni čamac."

"To je laž! Nije to rekao."

"Tako mi je rekao, gospodine Jack."

"Jer si ga pretukao!" poviče Ronnie.

"Zaveži!"

"Reći će bilo što samo da ga ponovno ne ozlijediš."

"Oboje sada zašutite!"

U tom trenutku nad vodom se oglasio prodoran zvuk parne sirene.

Sara odjuri do prozora.

Iz magle se pojavilo dugo, tamno plovilo koje je jurilo izravno na Dallas Belle. Potom još jedno isto takvo. A zatim i treće. Tegljači, nagrizeni morem i

prljavi, koji su u maglu izbacivali gust dim. Mornari u crnim odorama natiskivali su se na palubama. Na brodovima su lepršale crvene zastave sa žutim zvijezdama Narodne Republike Kine.

I dalje se nadala da njihov dolazak znači i spas, kada je u kabinu uletio kapetan.

"Uz nas su remorkeri, gospodine Jack."

Starac se pridigne na zdrav lakat, zažarena pogleda.

"Oblaci se nisu razišli?"

"Kao što je i obećano. No magla se diže. Nemamo puno vremena."

"Vežite se za njih. Krenimo odavde... Ronnie, pođi po sladoled."

"Ne želim sladoled."

"Zašuti! Moss, odvedi je u kuhinju."

Činilo se da je Ronnie osupnuta. Još nikada nije na nju podviknuo. No Sara je mogla još samo bespomoćno kimnuti. "Pođi, dušo. Ja ću razgovarati s gospodinom Jackom."

Moss kratkim pokretom palcem pokaže prema vratima. Ronnie ga izbjegne i potrči ispred njega. Gospodin Jack hladnim pogledom prostrijeli Saru.

"Glupa kučko", poviče. "Tako opasnosti izlažeš i svoj i kćerkin život."

"Izišle smo u šetnju", reče Sara nepopustljivo. "Ah Lee se prestrašio. Nije shvatio. Ili je, što je još vjerojatnije, Moss lagao."

"Doktorice, dali ste se u potragu za nevoljama."

"Ne znam što time želite reći. Samo smo otišle u šetnju."

"Ostavite se laži. Pokušale ste pobjeći."

Sara već zausti kako bi se pobunila, i tada, ponovno, osjeti kako je obuzima malodušje, te ogorčeno odmahne glavom.

"Nismo. Ali ne biste li i vi pokušali da ste na našem mjestu?"

"Čini mi se da mi je glava ispunjena blatom. Podvalili ste mi tableticu?"

"Tableticu?" upita Sara, premda je znala na što misli.

"Pilulu za spavanje. Jeste li me uspavali?"

"Jesam. Dala sam vam tabletu za spavanje. Odviše ste aktivni. Odbijate se odmoriti."

"Više nema tableta a da me o tome prethodno ne obavijestite."

"Ako baš zahtijevate", složi se ona. Starac uzdahne. "Doktorice, doista me ljutite."

"Gospodine Jack, samo sam..."

Prekinuo ju je ljutitim pokretom ruke.

"Dajem vam još samo jednu priliku. Još jedan takav trik - usprotivite li mi se na bilo koji način, u bilo kojem obliku i u bilo čemu - samo jedan korak preko dopuštene linije, i snaći će vas kazna."

"Kazna?" Kako se samo usuđujete?!? Spasila sam vam život, za ime Božje. Kako se samo usuđujete prijetiti?!?"

Njegov unakaženi kažiprst pokazivao je izravno na njezino lice.

"Kada vas Moss natjera da puzite palubom, kada ga budete molili za milost, nemojte reći da vas nisam upozorio... A ne očekujte ni moju milost, jer ću biti uz njega i paziti da vas sredi tako da to nikada nećete zaboraviti."

"S obzirom na vaše zdravstveno stanje, gospodine Jack, ne bi vam bilo najpreporučljivije da vam liječnica bude prikovana za postelju u broskoj ambulanti."

"Nisam glup, doktorice. Moss je sa šesnaest godina bio svodnik. Kod žene može izazvati takvu bol da istog trena poželi umrijeti. I usto je još iste noći

postaviti na ulicu... Želite li malu pokaznu vježbu kada se vrati?"

Spustila je pogled prije nego što je on u njezinim očima uspio ugledati bijes ili strah.

"Odgovorite mi! Želite li malu predstavu, da vidite kako to izgleda?"

Zahvaljujući suzama, sag je poprimio nejasne obrise.

"Ne."

Uto se oglasio telefon. Uz ponešto mučnog petljanja, gospodin Jack podigne slušalicu sa stolića uz krevet.

"Molim?... Primit ću ga u salonu. Pošaljite mi puno jake kave. Za tog tipa moram razbistriti glavu."

Potom jednim pokretom spusti noge s postelje i dopusti joj da mu pomogne pridignuti se i odjenuti kućni ogrtač.

"Ne zaboravite. Ovo vam je posljednja prilika."

"Gdje je Ronnie?"

"Vraća se gore."

Vukući noge, izišao je iz sobe.

Pet minuta izgledalo je kao nekoliko dana. Ronnie se vratila, posve u redu i još uzdrmana, no, nasreću, zaokupljena nečim što je u međuvremenu vidjela.

"Mama, to je bilo nešto najsmješnije što sam ikada vidjela. Neki se Kinez došao vidjeti s gospodinom Jackom, ali je pao u more."

"S broda?"

"Ne. S tegljača, kada se pokušao ukrcati. Na pokrajnjim vratima. Na sebi je imao odijelo i mornari su ga uhvatili, ali hlače su mu bile mokre sve do struka. A cipele su mu šljapkale od vode. Trebala si ga vidjeti kako izlijeva vodu iz aktovke!"

Ronnie se počne smijati, a onda je obuzme sve ono što se u njoj nakupilo, te počne plakati. Sara je

čvrsto stisne, te je tako ostane držati sve dok se nije smirila.

"Mislim da je vrijeme za san, dušo." Kada ju je smjestila u postelju, Ronnie je već zijevala, a pogled joj je bio zastrt umorom.

"Je li tko rekao o kome je riječ?"

"Okome?"

"O tom Kinezu."

Veliki zijev pretvorio se u širok osmijeh. "Zove se Ah Wet* (*Wet, engl. moka*).!"

"To je jako smiješno, mlada damo." Sara se nasmije. "A sada lijepo zatvori oči."

Sara je sjedila uz Ronnie sve dok po njezinu ravnomjernom disanju nije uvidjela da čvrsto spava. Potom je uzela stetoskop i njime stala osluškiivati što se događa s druge strane vrata.

Nije uspijevala razabrati svaku riječ - zacijelo su sjedili na suprotnoj strani prostorije. "Ah Wet" je govorio tiho, dok je glas gospodina Jacka bio obilježen gutanjem slogova zbog one tablete - no razgovarali su o financijskim pitanjima i to je bila vrlo stručna rasprava o planu kupovine dionica na burzama širom svijeta. Razumjela je malo, samo da je riječ o iznimno velikim iznosima, a činilo se i da se nekakav dugoročni projekt primiče dovršenju.

Ronnie joj bešumno priđe. Sara poskoči. Nije ju čula kako izlazi iz postelje.

"Mama, čuvaj se. Moss je rekao da će te pretući pokušamo li još nešto."

Sara je privuče. Morala je utješiti dijete, no morala joj je sačuvati i život.

"Bez brige, srce. Gospodin Jack to nikako ne bi dopustio. Odviše si mu draga."

Kada je Michael Stone došao posuditi gumeni čamac, podnevna pucnjava u Hiltonu bila je glavna tema u baru nautičkoga kluba. Pričalo se da je Kerryju McGlynnu razmrskano rame. Stone je nazvao bolnicu Matilda, gdje su mu potvrdili da je pacijentovo stanje ozbiljno.

Djeca su s improvizirane splavi sa zanimanjem promatrala Stonea kako spušta čamac u vode zakloništa i vijuga pravim labirintom uskih kanala. Starice su jurile kraj njega u motornim sampanima, prevozeći robu i ljude do džunka i jahta. Nekoliko se puta dogodilo da je, izbjegavajući sampane, naletio na sidrenu užad ili veslima zapeo za korita brodova koji su zbog dužine provirivali izvan reda. Voda je bila prljava, mrtvo-sive boje, a zaudarala je čak i u prosinačkoj hladnoći. Bio je to dom tisuća ljudi koji su se rađali, živjeli i umirali na svojim plovilima.

Ipak, taj je plutajući velegrad bio selo, naselje ruralnog karaktera, tako da je Stoneu bilo posve jasno da bi uljez iz neke trijade ondje odmah bio lako uočljiv. Potežući vesla privlačio je znatiželjne poglede, a potom i bezizražajna lica, pošto su ga identificirali: gweilo, bijeli duh sa Zapada, koji se bavi tjelovježbom usred onoga što normalni ljudi smatraju radom. Ekscentrično, bezopasno i blago besmisleno, premda možda izvor zarade.

Neki sampan ga je presreo, prodajući riblje okruglice. Kupio je košaricu tog začinjenog jela i jedući ostao plutati. Čim je završio, odnekud se pojavio drugi sampan kako bi mu prodao vrući čaj. A kad je popio čaj, uz njega je pristao još jedan čamac. Njime je upravljala nasmiješena sredovječna žena koja je širokim, velikodušnim pokretom ruke pokazala prema ležaju postavljenom pod platneni krov i doviknula mu:

"Fukati, fukati?"

Stone bez riječi odmahne glavom, ne pouzdajući se posve ni u svoj kantonski namijenjen preživljavanju ni u znanje tanke kako bi odbijanje izrazio jasno i uljudno, te nastavi veslati, probijajući se između vezova prema istoku, pokraj džunki, u ponešto manje kaotično područje u kojem su bile natisnute jedrilice i jahte.

Iznenadilo ga je nevjerojatno mnoštvo iznimnih plovila velikih, tehnički najsuvremenije opremljenih jahta i sportskih plovila koji bi u plovidbi mogli i kružiti oko njegova starog Swana i još uvijek biti brži. Na većini se vidio trag i sjaj profesionalnih posada koje žive na brodu, a kamo bi god pogledao, mornari u crnim kombinezonima nešto su čistili, popravljali i preuređivali. Vrlo je vjerojatno bilo i stotinu brodova koji su bili u stanju za samo sat vremena isploviti za Filipine. Odmarao se naslonjen na vesla, držeći se kao da se divi nekoj divovskoj baltičkoj šalupi, kako bi prvi put bio u stanju valjano pogledati Tin Hau privezan na samome kraju sljedećeg reda. Mornar sa šalupe odmah se pojavio iz kabine i upitno ga pogledao.

"Trebate pomoć, gospodine?"

"Lijep brod", reče Stone, uranjajući vesla i prelazeći na novi položaj. Promatran kroz pravu šumu aluminijskih i grafitnih jarbola, Tin Hau je izgledao upravo kao plovilo po kojem su svi ostali slični brodovi dobili naziv "ploveće palače". Širinu i masu tamnoplavog trupa lukavo je prikrivalo profinjeno ultramoderno nadgrađe, koje je, premda poprilično visoko, bilo uređeno tako da je zahvaljujući dugačkim uskim tracima zatamnjenog stakla izgledalo skladno i elegantno. Izgleda, pomisli Stone, kao da su Talijani nekakav trgovački centar projektirali tako da postiže što veće brzine.

U trenutku kada se približio brodu, helikopter vrlo krhka izgleda uz bruhanje je stigao sa suprotne

strane luke i spustio se na stražnju palubu. Dvojica mornara pritrčali su i pomogli pilotu da sveže letjelicu za palubu i istovari kutije s alkoholnim pićima. Stone je veslajući prešao cijelu duljinu broda, uočio priručna pokrajnja vrata negdje oko sredine trupa, te nastavio prema prolazu u kamenom lukobranu koji je vodio u luku. Ondje je zastao dok je jedan sampan s pokrajnjih vrata pokupio pilota, te stao pomno proučavati vez.

Nije usidren, hvala Bogu. Oba su sidra bila učvršćena s unutarnje strane pramca, a jahta je bila na stalnom vezu. Okrenuvši čamac, uputio se natrag, ponovno prelazeći cijelu dužinu broda. Krma je bila svezana za još jednu plutaču; sve bolje i bolje. No kada je pogledao između jahte i njezina manjeg susjeda, primijetio je da su se međusobno vezali i sprijeđa i straga.

Tada je zamislio slijed poteza: kada plima preplavi prolaz, najprije će odbaciti pokrajne konopce, a potom krmenu cimu. Nakon toga pokrenut će motore. Otrčati naprijed i prerezati pramčani konopac. Pojuriti na most i pokušati se iskrasti a da pritom ne probudi pola zakloništa.

No još je preostajao problem ukrcavanja i suočavanja s mornarima, koji su bili posve nedužni. I, moguće, naoružani. Nošenje oružja u Hong Kongu bilo je ograničeno zakonom, no tko bi znao kakva je situacija na privatnoj jahti? Osim toga, mornarski nož u rukama spretnog dvadesetogodišnjaka bio bi dovoljno ubojito oružje, osobito u borbi dvojice protiv jednoga.

Razmišljao je o tome kako bi mogao ponovno isploviti čamcem na vesla, noću, i uspeti se krmenim konopcem. No u tom bi slučaju morao pretraživati jahtu koju ne poznaje i tražiti članove posade. Ponovno

uroni vesla u vodu i polako se počne vraćati prema nautičkome klubu.

Spuštala se noć i na obroncima su se počela paliti svjetla. Svjež i vlažan vjetar dopirao je s istočne strane. Unatoč veslanju, Stone zakopča vjetrovku. Pokraj njega u tom trenutku prođe mali ploveći restoran s nekim parom iz Europe. Ležali su na jastucima na krmi sampana, dok im je neka stara Kineskinja posluživala večeru. Potom je naišao još jedan sampan s neuvježbanim gudačkim trijom koji je svirao "Moon River".

Polagano veslajući, Stone je prebacivao vodu unatrag, dopuštajući plovećem restoranu da dođe ispred njega. Restoran se potom zaustavio uz jednu veliku motornu jahtu. Kuharica je zakucala na trup. Odmah se pojavio neki mornar koji je turistkinji spustio ljestve.

Stone je pustio čamac da pluta. Za nekoliko minuta ona se Europljanka vratila i ponovno stupila u ploveći restoran.

"To si trebao vidjeti", ispričala je svome pratitelju. "Ima i bide. Mramorni. Sa zlatnim slavinama."

Pola sata kasnije već je ponovno bio u svojoj hotelskoj sobi, sa šalicom čaja u ruci, uz RONALDA, koji je bio zagledan dolje, u lučko zaklonište.

Stone je čekao bez riječi, a čovjek iz trijade na kraju reče:

"Onda?"

"Reci mi nešto više o tom EPM-u."

Ronald slegne ramenima.

"Znam samo da kada pritisnem prekidač, radar pomorske policije više ne vrijedi ništa."

"Ti ćeš raditi na tom uređaju?"

"Ne. Imam jednog klinča... inženjera. Ja mu samo kažem kada treba pritisnuti prekidač. Hej, samo

polako, opusti se. Stigao je izravno iz Narodne oslobodilačke vojske."

"Gdje ćete s njime biti?"

"Dosta je pitanja." On iz kožne aktovke izvadi dva prijenosna UKV - primopredajnika i jedan preda Stoneu. "Jamčim cijelu stvar... Ti mi javi da zagušim radar, a ja ću lijepo zaslijepiti policiju."

"Mogu nas čuti kako razgovaramo ovim uređajima."

"Hej, misliš da smo amateri? Sve je kodirano. Čujemo samo ti i ja. Ima još kakvih problema?"

Stone je još nekoliko minuta pomno promatrao pomorsku kartu. A onda je prišao prozoru i zagledao se u zaklonište.

"Treat ću nekakvu ženu."

"Dogovoreno."

"Ne kurvu. Ženu sa Zapada uobičajenog izgleda. Po mogućnosti plavušu."

Ronald se na trenutak zamisli.

"Nema problema."

"Treat će joj pištolj i treat će znati njime rukovati."

"Nema problema."

"Treat ćemo lisice za mornare."

"To već imamo."

"Reci joj da nema nikakva pucanja. Treba izgledati lijepo, ljubazno i obično, sve dok ne izvuče pištolj. A onda mora izgledati opasno."

"Takva i jest."

"Dovoljno opasne da uvjeri mornare da se ne opiru."

"Kužim", reče Ronald. "Što još?"

Stone se vrati kako bi još jedanput pogledao kartu, a potom ponovno ode do prozora i zagleda se prema istoku, prema prolazu između Hong Konga i Kowloona.

"To ću izvesti večeras."

"Sutra navečer bit će magla."

"Magle će biti i večeras."

"Meteorolozi je najavljuju za sutra."

Još dolje, u zakloništu, Stone je maglu nanjušio u vjetru.

"Vjeruj mi", reče sada, "magla pada večeras. Plima dolazi u deset. Toj svojoj ženi reci neka u pola deset bude u baru nautičkog kluba."

"Dogovoreno."

"Kako se zove?"

Ronald slegne ramenima. "Kako želiš da se zove?"

Želio je da se zove Sara.

"Katherine."

"Dogovoreno."

"Je li Amerikanka?"

"Jest."

"Reci joj da se treba držati kao učiteljica iz Sjeverne Dakote na božićnom putovanju."

"Kao pita od jabuka."

U knjižnici nautičkoga kluba Stone je pročitao šangajski dio Upita za plovidbu za istočnu obalu Kine i proučio karte. Grad je bio nepregledno velik. U dužini od punih trideset kilometara obje obale rijeke Huangpu bile su pokrivene industrijskim zonama s tvornicama, završecima željezničkih kolosijeka, pristaništima za iskrcaj ugljena, rafinerijama, nebrojenim rezervoarima, elektranama i pristaništima. Činilo se da je to upravo savršeno mjesto za skrivanje i užasno mjesto za traženje broda.

Nazvao je nautički centar Falconer kako bi mu isporučili karte Šangaja 94219 i 94218 američkog Ministarstva obrane, te primjerak Uputa za plovidbu. Potom je otišao u bar i kupio paket Marlboroa. Sara bi

ga zbog toga ubila, no kutijom američkih cigareta u Kini je moguće kupiti velike količine prijateljstva.

Kada je "Katherine" u pola deset ušla u bar, Stone je istog trena uvidio da je Ronald u cijelosti održao riječ. Izgledala je upravo kao kakva učiteljica iz Sjeverne Dakote - visoka, snažne građe, žena ugodna izgleda koja je tek prešla tridesetu. Kosa joj je bila svezana u rep, imala je srdačan, otvoren osmijeh, te blago omamljeni izraz lica osobe koja je tek stigla na Istok.

"Katherine!" zazove je on mašući rukom, te joj priđe kako bi je pozdravio.

Bila je barem za pola glave viša od njega i pozdravila ga je nesigurnim držanjem novostečenog prijatelja.

"Tu si, znači. Kakvo otmjeno mjesto."

Stone je predstavi Zvijeri, s kojim je do tada pio, te nekolicini Simmonsovih prijatelja. U baru je bila gužva, budući da su ljudi dolazili s večere. Stone Katherinei naruči Seven and seven* (*Miješano piće: 7 up, whiskey Seagram 7 i led.*) koji je zatražila pa dok je ona čavrljala s drugima, Zvijer ga tiho upita: "Stara prijateljica?"

"Upoznao sam je u tramvaju."

"Kakav pokvarenjak. Previsoka je za tebe, stari. Njoj treba visok i zgodan Australac poput mene."

"Rekla mi je da je više zanima izdržljivost nego izgled", reče Stone.

Neki su ljudi izlazili na terasu, a u trenutku kada su otvorili klizna vrata, hladan i vlažan povjetarac ušao je u prostoriju i uskomešao duhanski dim. Svjetla u zakloništu postajala su sve neodređenija zbog magle koja se valjala iz luke. U deset sati više se nisu vidjela svjetla Kowloona i sada su se, kad god bi se otvorila vrata, čule sirene i zvižduci plovila u prolasku.

Činilo se da je Katherine posve obuzeta dodijeljenoj joj ulogom. Kucnuvši svojom čašom o njegovu, upita:

"Onda, kako živiš?"

"Odlično. Što kažeš na jednu vožnju čamcem?"

"Sada? Svakako. Kamo?"

"Malo ćemo veslati. Pokazat ću ti zaklonište za jahte."

"Pokvarenjak", promrmlja Zvijer pokraj njega.

Stone tada od barmena zatraži bocu pjenušca i dvije čaše.

"Bilo mi je drago što sam se upoznala sa svima vama", reče Katherine, širokim okretom silazeći s barskog stolca i prebacujući veliku torbicu preko ramena. "Vidimo se kasnije."

"Sviđaju mi se tvoji prijatelji", reče tada, dovoljno glasno da su je neki od njih čuli kada su njih dvoje krenuli prema izlazu. Stone s recepcije uzme naprtnjaču i povede je prema posuđenome čamcu. Kada su stigli na mol, Katherine skine cipele. Stone joj pomogne pri ulasku u čamac i posjedne je u stražnji dio, tako da je, veslajući, bio okrenut licem prema njoj.

Stotinjak metara od mola, čija su se svjetla počela gubiti u magli, on reče:

"Možda ne bi bilo loše otvoriti pjenušac."

"Samo trenutak." Ona stane nešto tražiti u torbici. Stone pritom načas ugleda veliki automatski pištolj. Začulo se i zveckanje lisica. Ona iz torbice izvadi nekakvu kapsulu. Jednim jedinim skladnim pokretom rastvorila ju je točno pod nosom, snažno udahnula i potom je odbacila u more.

"Hej, čekaj malo. Potrebna si mi bistre glave."

"Jebi se."

Stone povuče jedno veslo u suprotnome smjeru i okrene čamac.

"Kamo ideš?"

"Ostavit ću te na molu", reče on, uranjajući duboko i snažno povlačeći.

"Ne, čekaj."

Na njezinu licu iznenada je ugledao užas.

"Ako misliš da ću se na jahtu ukrcati s jednom narkomankom koja maše pištoljem, luđa si nego što izgledaš."

"Čekaj. Čekaj malo. Samo me poslušaj."

"Kod sebe imaš prokleti automatski pištolj. Vjerojatno ćeš povući okidač i zaboraviti ga pustiti."

"Znam se služiti pištoljem. Policajka sam."

"Policajka?"

"Bivša."

"Bivša policajka? Kako si onda dospjela...?"

"Uistinu te zanima kako sam iz Minneapolisa dospjela u Hong Kong? Pođimo. Molim te. Ubit će me ne ispunim li zadaću. Molim te. Učinit ću što god mi kažeš. Samo, molim te, učinimo Što trebamo. Sada, odmah. Molim te."

Stone ponovno okrene čamac i zavesla.

"Otvori bocu."

Polagano se premještajući kako bi stvorila mjesta za čaše, ona stane petljati oko boce, a potom izbaci čep u more i napuni čaše do vrha. Svoju je čašu iskapila u jednom gutljaju, potom je ponovno napunila; a zatim se, zažarenih očiju, nagnula bliže njemu s njegovom čašom i stala mu prolijevati pjenušac po usnama dok je on i dalje veslao.

"Onda, kakav je plan?"

"Vidiš onaj sampan na kojem onaj par večera? Ako žena tijekom večere želi napudrati nos, vlasnik sampana odvest će je do neke jahte, gdje će joj mornari, za određenu napojnicu, dopustiti da se posluži kupaonicom."

"'Napudrati nos?' S kojeg si se ti planeta spustio?"

"Plan predviđa da ćemo zakucati na bok Tin Haua, pokazati dvadeset dolara i zamoliti dopuštenje da se poslužimo njihovim higijenskim prostorijama."

"A oni će me samo tako pustiti na brod?"

"Kao i bilo koju turistkinju koja treba piškiti."

"A ako me ne puste?"

"Smislit ćemo nešto drugo."

Katherine je šutjela dok je Stone veslao vijugavim kanalom između džunki. Glazba i zvukovi s televizora bili su gotovo zaglušujući. Sampani su jurili, prevozeći obitelji koje su dolazile u posjet, te turiste i prostitutke. Pomno je promotrila jedno takvo plovilo u prolazu i, beznadnim tonom rekla:

"Evo kamo će me strpati ako zeznem stvar."

"Stoga nemoj zeznuti."

"Jebi se. Zbog čega ti to radiš? Lova?"

"Uistinu te zanima kako sam iz Minneapolisa stigao do Hong Konga?"

Usta su joj zahvaljujući osmijehu postala lijepa i ona ponovno zašuti. Kada su se primakli Tin Hauu, Stone podigne vesla, odloži ih u čamac i posegne za svojom čašom, te ponovno napuni Katherininu.

"Smijem li?" upita ona.

"Drži se kao da se zabavljaš."

"Mislila sam da trebam izgledati kao da mi se piški."

Čamac je polagano dopluta u kanal u kojem je bila vezana tražena jahta. Stone teatralno iskapi čašu.

"Čekaj malo, želim je dobro promotriti, vidjeti tko je sve na brodu."

Palube su bile puste, svjetla isključena, osim na okruglim prozorčićima na pramcu, gdje su se nalazile prostorije za posadu. Sidra su i dalje bila izvučena, a užad nije bila zamijenjena lancima. Krmeno se uže bilo ovjesilo, no pramčano je uže bilo posve napeto zbog plime koja je gurala stražnji dio. Jedan je generator

pucketao negdje postrance, vjerojatno pomoćni, budući da glavni generator ne bi bio potreban jer je jahta u biti bila spremna za noćenje.

"Hej, pazi!"

"Samo ih budim", reče joj Stone u trenutku kada je čamcem udario o visoki bok broda. Potom je odveslao do sredine trupa i zakucao na priručna vrata. U ruci je držao novac.

Bez reakcije. On ponovno zakuca. Dok je čekao, konopac sa čamca omotao je oko minijaturnog prstena pokraj vrata.

"Čujem nekoga", prošapće ona.

U tom trenutku u ležištu se okrene zasun brave. Stone reče:

"Ti si na redu", a potom, licu koje je provirilo kroz odškrinuta vrata: "Bi li se dama mogla poslužiti vašim nužnikom?"

Mornar pomno pogleda čamac, pjenušac i Katherine.

"On, molim vas", zacvili Katherine. "Raspuknut ću se. Reci mu na kineskome."

"Nije Kinez", reče Stone. "Tanka je."

To što je Stone uočio razliku izmamilo je osmijeh. Mornar tada odmah povuče vrata unutra, spusti ljestve od konopca i pruži Katherine ruku.

"Odmah se vraćam, srce", reče ona i iščezne u unutrašnjosti jahte, u pratnji drugog mornara, dok je prvi ostao sa Stoneom.

Činilo se daje Tanka tek nešto stariji od dvadeset godina, dobro građen i u vrhunskoj formi. Promatrao ga je s jahte, bezizražajna lica, sve dok nije primijetio Stoneovu vodonepropusnu naprtnjaču smještenu pod sjedalom - vrlo neobičnu pojedinost za jedan izlet čamcem uz pjenušac. Oči su mu se odjednom razrogačile, a cijelo tijelo ukočilo. Stone u jednom trenutku ugleda odsjaj cijevi pištolja koja mu je bila

prislonjena uza zatiljak i začuje oštar škljocaj lisica koje su se zatvorile. Gurajući ga dalje od vrata, Katherine odozgo dovikne:

"Dobro došao na jahtu."

Stone se brzo uspne, zatvori vrata i za Katherine i njezinim zatočenikom pođe hodnikom prema nužniku, gdje ih je čekao drugi mornar, kojeg je ona već bila svezala za vodovodne cijevi. On se sav šćućurio, užasnut, dok su mu usne bile razdvojene zbog posve ispunjenih usta. Stone raširi ruke i reče:

"Nikome se neće ništa dogoditi."

Katherine sveže i njegova partnera, te i njemu zatvori usta.

"Pazi da se ne uguši."

"To je loptica", reče ona bezličnim tonom. "Njima se služe i u bordelima."

Mornari su ih promatrali s puno zabrinutosti i nerveze. Stone se tada obrati muškarcu koji ih je pustio na brod:

"Razumiješ engleski?"

On kimne.

"U redu. Što prije odemo odavde, to vas prije mogu otpraviti u čamcu. Razumijete li?"

Obojica kimnu.

"Trebam li uključiti crpke za gorivo i ulje u strojarnici ili jahtu mogu jednostavno pokrenuti sa zapovjednog mosta? Katherine, oslobodi usta ovome..."

"S mosta."

"Trebam samo uključiti crpke i pokrenuti motor?"

"Da."

Stone čučne kraj njega i pogleda ga ravno u oči. Potom kratkim pokretom palca pokaže na Katherine.

"Ona je luda i ovisna o drogi. Dođe li do kakvih nevolja, početi će pucati. Ja je ne mogu nadzirati. Stoga te još jedanput pitam, mogu li sve pokrenuti s mosta?"

"Sve je na mostu."

"Odlično. Imate samo po jedno krmeno i jedno pramčano uže?"

"Da."

"Ima li još kakvih poveza?" upita Stone, kako bi utvrdio hoće li ovaj lagati.

"Dva konopca za susjednu jahtu."

"Odlično. Katherine, ostani s njima."

"Laže", reče ona, "ili je nešto prešutio."

Stone ponovno čučne.

"Bih li trebao znati još nešto? Tek tako, da se nikome ništa ne dogodi?"

Dvojica mornara smrknuto se pogledaju.

"Što je? Upozoravam vas, dečki, za vas je svakako bolje da nas ne uhvate."

Muškarac kojem su oslobodili usta reče:

"Lijevi motor, gecrkt."

"Kako to misliš?"

"Mijenjamo crpku za ulje."

"Isuse moj Kriste." Stone se zaljulja na petama, proklinjući Ronaldovu neinteligenciju.

"Koliko brzo može ploviti samo s desnim motorom?"

"Dvanaest čvorova."

"To nije dobro?" upita Katherine.

"To znači da nas mogu uloviti i jedrilicom."

"U redu. Odvedi ih u strojarnicu. A vi, dečki, sredite crpku za ulje... nemojte mi samo reći da to ne možete. Nećete biti slobodni sve dok taj motor ponovno ne proradi."

Njih se dvojica pogledaju. Onaj koji je znao engleski reče:

"Nema dijela."

"Kako to misliš?" Ali Stone je znao što mu je ovaj želio reći. Usred posla morali su prekinuti i pričekati

novi dio. Neko brtvilo, kako se pokazalo. Bez njega ne bi bilo pritiska ulja.

"U redu", reče on, sada se obraćajući Katherine. "Ostani s njima."

"A što ćemo s motorom?"

"Uspijemo li se odavde izvući a da ne probudimo pola lučkog zakloništa, možda će sve biti u redu."

"Možda."

"Ti duguješ uslugu Ronaldu. Moja obitelj računa na mene."

Na glavnoj je palubi, držeći se sjenovitih mjesta, odvezao dva pokrajnja konopca i tešku krmenu cimcu. Potom je pronašao protupožarnu sjekiru i odložio je pokraj napetog pramčanog konopca.

Našavši se na visokoj palubi na kojoj se nalazio zapovjedni most, ugledao je vrhove nižih plovila. Zakloništem je vladao mir, a tek gdjegdje vidjelo bi se kretanje pokojeg sampana. S tog mjesta vidio je i preko kamenog lukobrana. Luka je bila obavljena gustom maglom. No dok je prstima tražio prekidač za rasvjetu konzole s uređajima, ugledao je trepćuće plavo svjetlo koje se primicalo prolazu kroz lukobran.

Stone se ukipi, pogleda prikovana za prolaz. Bio je to patrolni čamac koji se pojavljivao iz magle. Na njemu su bila dvojica policajaca, jedan je upravljao a drugi je bio za radiouređajem. Je li nekako slučajno aktivirao nečujni alarm?

Čamac je polagano ušao u prolaz i načinio krug u malome bazenu okruženom usidrenim plovilima. Bio je to polutvrđi gumeni čamac koji su pokretala dva divovska izvanbrodska motora, sposobna razviti brzinu i od trideset čvorova. Na pramčanoj konzoli bio je postavljen radar. Čamac je ponovno izišao u luku, povećao brzinu i nestao.

Stone minijaturnom baterijskom svjetiljkom prijeđe konzolom i drhtavim prstima pritisne jedan

prekidač. Na indikatorima rada desnog motora pojavi se blijed crvenkast sjaj. On okrene ključ. Alarm za gorivo diskretno zazuj. On uključi elektropokretač.

Kazaljke u tom trenutku poskoče, a negdje duboko iz unutrašnjosti broda začuje se prigušena grmljavina. On potom uključi radar, dubinomjer i svjetla. Zatim pojuri na glavnu palubu i potrči naprijed. Pramčano je uže zbog plime bilo napeto poput čeličnog kabela. Oprezno se odmaknuvši, Stone svom snagom sjekiro mjesto na kojem se petcentimetarsko uže sastajalo s bitvom. Uže mu iz ruke izbije sjekiru i uz fijuk odleti u tamu.

Jahta počne plutati unatrag, prema susjednom redu čamaca. On odjuri u mračnu glavnu kabinu, uza stube, na zamračeni most, orijentirajući se zahvaljujući crvenom odsjaju konzole. Kratkim pogledom unatrag utvrdio je da se krma Tin Hau nalazi tek nekoliko metara od pramca velike škune, te da se razmak ubrzano smanjuje. Tada aktivira desni propeler. Paluba zadrhti, a brzinomjer se naglo spusti u trenutku kada se hladan motor našao na rubu gušenja.

Pojača dotok goriva, oprezno mu pomažući da se oporavi. Kazaljka brzinomjera zadrhti. On se osvrne. Jarboli na škuni neobuzdano su se ljuljali amotamo. On već pomisli da se Tin Hau krmom zabio u njezin pramac. No kada je Tin Hau krenuo naprijed, uvidio je da se škuna ljuljala samo zbog vrtloženja nastalog radom propelera.

Stone potom smanji gas i usmjeri pramac prema prolazu, odjednom shvativši kako je riječ o vrlo dugom brodu. Unatoč svojim tvrdnjama da može upravljati svime što pluta, kada ga je Ronald pitao može li to izvesti, činjenica je bila da je Tin Hau praktički bio pravi veliki brod - tri puta duži od Veronike i petnaesterostruko masivniji. Uz samo jedan motor,

potrebno je vrlo profinjeno upravljati kormilom kako bi se brod provukao kroz lukobran a da ne udari o kamenje.

On usmjeri pramac prema prolazu i osvrne se kako bi utvrdio kakvo je stanje straga. Netko je stajao na prednjoj palubi škune i prijetio stisnutom šakom; bio je to mornar kojeg je Stone tako grubo probudio. Jedan drugi mornar pojavio se na motornoj jahti uz koju je dotada stajao Tin Hau. Promatrao je kako Stone usmjerava veliku jahtu prema prolazu, a potom uočio užad koju je Stone odbacio u vodu.

Stone nije mogao odrediti koji mu je sljedeći korak jer je bio odveć zauzet upravljanjem glomaznim trupom. Posve okrenuvši kormilo, počeo je dodavati snagu za skretanje ulijevo koje je brod nekako odbijao izvesti. No upravo tada pamučasti nalet magle prešao je preko krme dopirući s istoka. On stoga smanji gas, nadajući se da će nalet vjetra umjesto njega izmijeniti smjer pramca. Još nekoliko dugih sekundi pramac je ostao nepomičan. A potom je skrenuo prema prolazu. On ponešto pojača gas i jahta tada polagano prođe kroz otvor u lukobranu i uđe u luku.

Služeći se kompasom, usmjerio je brod točno prema istoku i potom se osvrnuo. Lučko zaklonište već je bilo jedva vidljiva mrljica svjetla. A kada je ponovno pogledao unatrag - postavivši radar na kratki domet i namjestivši gumb pojačala signala - iza broda više nije bilo ni tog mutnog sjaja. Pred njim je bila magla, crna poput unutrašnjosti tunela.

Radar je bio najnoviji komercijalni model Furuna, uređaj za kakav bi bio u stanju i ubiti, samo kada bi ga nekako mogao postaviti i na Veroniku, sa svim mogućim zvonima i alarmima, te velikim monitorom u boji koji je crtu obale, kao i plovila u luci, prikazivao uz nevjerojatnu jasnoću, nalikujući filmu na velikom televizijskom ekranu.

Put pred njim bio je čist. On pojača gas. Velika jahta duboko utone krmom i malopomalo ubrza. Trebale su joj pune i duge dvije milje kako bi dosegla maksimalnu brzinu od četrnaest čvorova - dva više nego što su mornari bili predvidjeli. Stone još snažnije pritisne ručicu gasa, no krajnja je granica već bila dosegnuta. Bez drugog motora, trup nije mogao glisirati.

On sada uključi autopilota i namjesti ga tako da je kompenzirao asimetrični pogon sa samo jednim motorom. Potom pomnije pogleda radarski zaslon, tražeći zapreke ispred i eventualnu potjeru iza broda. Pomagalo za praćenje smjera ARPA postavio je tako da prati kretanje dvaju plovila: spore ikone veličine broda kojih osam stotina metara ispred i jednog brzog odraza sa stražnje strane za koji je pretpostavljao da je onaj patrolni čamac koji se uputio na sjever, prema Kowloonu. Postavio je kursor i na jedan i na drugi signal, kako bi pratio njihov smjer i brzinu, te programirao računalo da ga upozori ako dođe do bilo kakve promjene smjera.

U tom trenutku iznenada se oglasi Ronald. Govorio je posredstvom kodiranog VHF-uređaja, a glas mu se čuo posve jasno i glasno. "Hej, doktore, zašto ne ići brže?"

"Ne ići brže', ti kučkin sine, jer mi nisi rekao da im jedan motor neradi."

"Neradi?"

"Mijenjaju crpku za ulje."

"Sve u redu, stari. Nema problema. Imamo te na radaru. Na sigurnom si."

"To je obično sranje!" Do granice NR Kine još je imao trinaest dugačkih milja. A pred njim je bilo i pet najgorih milja puta - uski prolazi i mnogo plovila.

Na radarskom zaslonu uto je zatreperio rombasti znak. Sustav ARPA upozoravao ga je da je, policijski

čamac, koji se bio uputio prema Kowloonu, promijenio smjer kretanja. On to sada dojavu Ronaldu: "Čini mi se da su me policajci uhvatili na radaru."

"Nema problema. Ja ću im pokriti signal."

Stoneov radarski zaslon u tom trenutku prekrije jarkocrvena boja. Na radiouređaju čuo je Ronalda kako se smije. "Osljepili su. Slijepi su."

"Kao i ja", dojavu mu Stone. "Isključi taj prokleti uređaj. Točno preda mnom je veliki brod."

Mafijaš isključi signal za elektroničko ometanje. Stoneov radarski zaslon ponovno zatreperi i iznenada ponovno pokaže sliku luke, obiju obala kanala Tathong, te brod na dvjestotinjak metara ispred njega. Četiri milje iza njega, policijski je čamac promijenio smjer i krenuo točno prema njemu, poput navođenog laserskog snopa.

On radiovezom naloži Ronaldu neka im ponovno omete radar, no ovaj mu nije odgovarao, a policijski se čamac nastavio primicati.

"Ronalde."

Samo tišina.

Stone skrene prema brodu.

Potom zakoči kormilo i izađe na usku šetnicu kako bi ga bolje pogledao. Ondje ga zahvati vlažan vjetar koji je zaudarao po uskladištenom gorivu. Stajao je zagledan u maglu kada je gotovo osjetio veliki trup iznad sebe i ugledao teretni brod kako se izdiže visoko nad njim dok je jahta jurila uz njegov bok.

Tada se ponovno prihvati kormila, udalji se od broda, a odmah potom, u trenutku kada su se on i brod mimoišli, krećući se u suprotnim smjerovima, skrene iza njegove krme.

Prenuo ga je Katherinin glas. Nije ju čuo kada je došla gore i nije imao pojma koliko je dugo stajala iza njega, u tami.

"Kako nam ide?"

"Magla je toliko gusta da policajci ništa ne vide bez radara. Između nas sam upravo postavio veliki brod. Neće nas vidjeti još punu minutu."

"Ronald mi je rekao da imaju najsuvremeniju elektroniku."

"Ronald je više u cyberspaceu nego u stvarnosti. Još milju, pa možemo ponovno skrenuti prema istoku. Dovedi momke do pokrajnjih vrata u trup. Dobro pogledaj, uvjeri se da je čamac još učvršćen za brod. Uzmi ovaj vokitoki. Javi mi kada budeš spremna. Ja ću zaustaviti jahtu kako bi ih ti mogla spustiti u more."

"Čemu se uopće gnjaviti time?"

"Za moje probleme - kao i tvoje - oni nisu krivi."

Četiri minute kasnije, kada je već bio pripravan skrenuti između zaljeva Joss House i otoka Tung Lung, pokušao je ponovno javiti Ronaldu neka blokira radar. Nije bilo nikakva odgovora.

"Gasi!" poviče, no slika na radarskom zaslonu nije se promijenila. Kako se udaljenost među njima povećavala, brod ga je sve manje zaklanjao od policijskog radara.

On smanji gas i otrči dolje. Katherine - za koju se već napola pribojavao da će ubiti onu dvojicu - imala je pune ruke posla, nastojeći im otključati lisice i pritom ih i dalje imati pod nadzorom. Kao nekim čudom, čamac, kojim su njih dvoje došli do vrata broda, još je bio vezan za trup, udarajući o bok dok se jahta brzinom od jednog do dva čvora kretala u suprotnom smjeru od nailaska plimne struje.

"Gdje je ormarić za slučaj opasnosti?" upita on mornara.

Iza jedne ploče od tikovine nalazili su se kanisteri čamaca za spašavanje, baterijske svjetiljke, drveni čepovi, pojasi za spašavanje, pokrivači s refleksnim slojem, te hrana i voda. Stone iz spremišta

naglo izvuče jedan od kanistera i izbacila ga kroz vrata. Bijeli se cilindar rastvorio čim je dodirnuo površinu vode, i odmah se napuhao jarkonarančasti čamac.

On potom ubaci još jedan čamac.

Potom, dok je Katherine držala mornare na nišanu, on rastvori dva pokrivača, te im, prebacivši im sjajne kvadratiće od aluminijske folije preko ramena, naloži da uđu u čamac. Spustili su se brzo, dok im se na licima jasno odražavalo olakšanje.

Stone kratkim potezom oslobodi konopac i odbaci ga u čamac dok je maleno plovilo već počelo zaostajati za brodom. Potom zatvori vrata i pojuri do zapovjednog mosta, dok je Katherine trčala za njim. "Zašto si bacio i sve ono smeće?"

"Zbog istog razloga zbog kojeg sam dečkima dao i one pokrivače."

Stigavši na most potisnuo je ručicu gasa do kraja i naglo okrenuo kormilo. Jahta uroni krmom i naglo skrene prema istoku, iza sebe ostavljajući tri jarke točke na radarskome zaslonu - dva čamca za spašavanje i čamac u kojem su sjedili mornari omotani, radarima vrlo uočljivim, pokrivačima.

"Dok policajci utvrde tko je točno tko i izvuku mornare, vraški se nadam da ćemo mi biti na suprotnoj strani Tung Lunga."

Brzinom od četrnaest čvorova trebalo im je četiri minute kako bi se provukli između otoka i jarkih svjetala zaljeva Joss House. Deset minuta kasnije Stone je već provlačio brod kroz gustu skupinu malenih otoka i polako počeo vjerovati da je uspio. Gotovo se nalazio na otvorenome moru.

"Što su sva ova svjetla?" upita ga Katherine, naginjući se preko njegova ramena kako bi mu pokazala skupinu novih signala koji su se pojavili na jugu. Radar ih isprva nije razlikovao od jarkog odraza svjetionika Waglan. Stone ponovno pritisne tipku za

pojačavanje i postavi kursor na praćenje tih signala. Uređaju ARPA bile su potrebne dvije minute kako bi iscrtao vektor novih ikona. Kretale su se brzinom od četrdeset čvorova, smjerom presretanja.

Stone radiovezom javi Ronaldu neka im isključi radar. Poziv je ostao bez odgovora. Pokušavao je u nedogled, bez uspjeha.

"Što se događa?"

"Još uvijek nemamo vezu s Ronaldom."

"Što ćeš učiniti?"

Stone uključi i lijevi motor. Moguće je da bi se i u sadašnjem stanju mogao pokrenuti, no svakako ne bi radio dugo. Tada se oglasio alarm za gorivo. On pritisne gumb pokretača. Dizelsko se gorivo istog trena zapali. On posve potisne ručicu gasa.

Tin Hau poleti kao da je sa stražnje strane primio snažan udarac.

Katherine mu prstom pokaže mjerač pritiska ulja. Kazaljka se nije pomicala s nule.

"Novi će vlasnik morati ugraditi novi motor."

"Koliko može raditi bez ulja?"

"Moli se da izdrži pet minuta."

Mjerač brzine naglo poskoči kada se široki trup uzdigao i počeo glisirati, udarajući o vrhove valova, zbog čega je jahta podrhtavala i u maglu podizala gustu kišu kapljica. Dvadeset... dvadeset pet... trideset pet čvorova.

No pokazivač temperature lijevog motora neumoljivo se podizao u crveno područje. Oglasio se prodoran zvuk alarma. Motor je prestao raditi jednako naglo kao što se pokrenuo. Jahta ponovno uroni dublje u more, gubeći brzinu toliko naglo da su Stone i žena pali preko ploče, s instrumentima.

"Prekid dovoda goriva radi zaštite motora. Kučkini sinovi!" Katherine iz torbice izvadi pištolj i uputi se prema vratima.

"Što to činiš?"

"Ja ću ih odbiti."

"Zaboravi tu mogućnost", reče Stone. Jednom, kada su policajci zaustavili Veroniku radi provjere, tražeći eventualne tragove droge, zavirio je u ormar s oružjem na nekom brodu hongkonške pomorske patrole. Remingtonove sačmarice i automatske puške. "Odloži to", reče joj on. "Imaju jače naoružanje."

"Ne idem u kineski zatvor." Ona otkoči pištolj i snažno gurne vrata.

Stone palcem ponovno pritisne gumb radiouređaja.

"Ronalde? Ronalde?"

Radarski zaslon ispunio se trepćućim svijetlim rombovima u trenutku kada su plovila koja su ih pratila počela ulaziti u opasnu zonu. Tri svijetleća simbola straga. I sada, odjednom, dva ispred njih, koja su punom brzinom plovila prema njima, kako bi ih presrela.

"Dolaze s obiju strana", poviče on Katherine.

"Dođi, skočit ćemo u more."

Vjetar je donio glas iz tame iznad njega.

"Jebi se."

Stone odjuri dolje, do vrata, iz ormarića izvadi prsluk za spašavanje, odjene ga i poveže, priguši svjetlo i otvori vrata prema moru koje se pjenilo nepun metar ispod ruba vrata. Što duže čeka sa skokom, to će ga jahta dovesti bliže obali, no time se povećavala i vjerojatnost da ga policajci s patrolnih čamaca uoče u vodi.

Kraj jahte se odjednom ukaže neki veliki obris, a svjetlo reflektora obasja ga na vratima. On se pripremi za skok.

"Slijedi me!" Ronaldov megafonom pojačani glas odzvanjao je preko mora. "Pođi za mnom!"

Brzi motorni kuter s osvijetljenom zastavom Narodnooslobodilačke vojske prišao je jahti s boka. Gangster je stajao na svjetlu i mahao, dok mu je bijelo odijelo lepršalo na snažnome vjetru, a kravata bila prebačena preko ramena.

Stone se trčeći vrati za kormilo. Kuter se smjesti pod njegov pramac i promijeni smjer. Stone skrene zajedno s njim i potom pogleda radarski zaslon. Šest treperavih rombova počelo je zaostajati.

Katherine dugačkim koracima utrči u kabinu.

"Što se dogodilo?"

"Ispred nas je Ronald sa svojim prijateljima iz kineske vojske. A ono su", reče on pokazujući točkice na zaslonu, "topovnjače Narodnooslobodilačke vojske s kojih su vrlo ljutitim policajcima rekli: 'Tko prvi do djevojke...'"

"I što sada?"

"Sada ćemo doznati je li Ronald častan gangster."

U zavjetrini otočja San-Men, Ronald je radiovezom rekao Stoneu neka zaustavi jahtu i uključi reflektore. Svjetla s kutera osvijetljavala su teške strojnice na pramcu i kormilarnici. Mornari su povezali dva plovila bok uz bok. Stone je s mosta promatrao kako pomažu Ronaldu da prijeđe na jahtu. Blistajući od sreće, žurno je prešao mostić.

"Bravo, mornaru!" Potom obiđe zapovjedni most, pregledavajući ploču s instrumentima, te ponosno i bučno spusti dlanove na kormilo. "Svaka čast!;"

Stone glavom pokaže prema Katherine.

"Ova tvoja mlada dama bila je od velike pomoći."

"Gospodin Chang biti vrlo zahvalan."

U tom trenutku iz magle se pojavila desetmetarska drvena ribarska džunka, te se približila krugu svjetla oko dvaju plovila, pristajući uz vojno plovilo. "U redu, pomor;e. Evo i tvog prijevoza."

Stone na leđa stavi naprtnja;u.

"A što će biti sa mnom?" upita Katherine.

"Ti ostaješ."

"Molim?"

Ronald širokim pokretom ruke pokaže koliko se divi raskošnoj jahti. "Gospodin Chang kaže prelijepa jahta, prelijepa domaćica."

"Čekaj malo. Želiš reći da moram ići u Kinu?"

"To je dogovor u paketu. Novi vlasnik dobiva pravi luksuzni aranžman."

"Ne želim ići u Kinu."

"Tebe nitko ne pita."

Katherine se tada obrati Stoneu.

"To nije u redu. Obavila sam traženu zadaću. Reci mu da sam obavila svoj dio posla."

"Istina je", reče Stone. "Bez nje ne bih uspio."

Ronald uzvratil hladnim osmijehom.

"Pomorče, ja se zbog tebe izlažem velikim mukama. Šangaj. Dokumenti. Hotel. Vodič. Sve za tvoj tanker."

"Želim samo reći da joj treba malo i popustiti."

"Želiš ići u Šangaj? Ili si možda nekakav vitez u sjajnome oklopu?"

"Bez nje ne bi dobio jahtu."

Ronald na trenutak zastane, držeći se kao da razmišlja o tim riječima. Potom reče:

"U redu, vrli viteže. Ti ćeš isporučiti jahtu", i Stone sada, trenutak prekasno, shvati da je upao u ranije namještenu klopku. Mafiji je trebala još jedna usluga i računali su na to da će se glupi Amerikanac sam uhvatiti u stupicu.

"U Šangaj?"

"Ovi tipovi", objasni Ronald, glavom pokazujući prema plovilima Narodnooslobodilačke vojske, "možda bi mogli ukrasti jahtu od mene i gospodina Changa. U tebe imamo više povjerenja."

"Rekao si da ćeš me smjestiti na parobrod."

"Zadrži hostesu. Uključi autopilot. Osam stotina milja rukfuk."

"Ne s jednini motorom."

Ronald se nagne kroz vrata i izgovori pravu bujicu riječi na kantonskome narječju. Četvorica muškaraca i neki dječak brzo prijeđu na jahtu i sjure se niza stube do strojarnice.

"Oni će popraviti."

"Nedostaje jedna brtva."

Gangster se nasmije.

"Kineski su mehaničari siromasi. Popravljaju sve. Načine novu brtvu od kože broskog malog."

"A što će biti s carinicima u Šangaju?"

"Ribarski brod s Yangtzea dovest će dokumente na otvoreno more."

"I ti dolaziš?"

"Nema šanse. Patrole me uhvate, odrežu mi jaja. I njoj. Dogovoreno?"

Stone pogleda Katherine, koja reče:

"Bolje je od prethodne ponude."

"Katherine iz Šangaja ide kući?"

"Prvim razredom", obeća Ronald. "A ti jahtom pronađeš tanker."

"U Šangaju? Ovo će upadati u oči poput kakvog Masemtija."

Ronald slegne ramenima.

"Koji god brod želiš. Ali bez zezanja, bez predomišljanja. Gospodin Chang se razljuti, pošalje mesare da mi odsijeku ruke. Prije nego što on dohvati mene, ja dohvatim tebe, pomor;e. Zbog tebe se izlažem velikom riziku."

Ohrabren bijegom iz Hong Konga, Stone odjednom uvidi da je svoju sudbinu predao u ruke žongleru koji u zraku ima višak loptica.

"Želiš tanker, ali na to nisi uspio nagovoriti gospodina Changa. On je želio samo ovu jahtu."

Ronald u njegovu pogledu opazi iskru bijesa.

"Gospodin Chang zahvalan za brod pun plina."

"Sranje. Zna da je u Šangaju na tankome ledu. Vjerojatno se pribojava da bi se ti ondje s domorocima mogao zaratiti oko teritorija."

Ronald mu je uzvratilo ravnodušnim pogledom, u kojem je tračak bijesa bio manje ugašen a više skriven. Stone zašuti. Znao je da je u pravu, no bilo je prekasno da bi mijenjao saveznike na ukradenoj jahti.

"Moraš mi ostaviti mehaničara. Pokvari li se u Tajvanskom prolazu, obojica smo gotovi."

"U redu, u redu, dobit ćeš mehaničara."

Katherine je jasno osjetila Stoneovo raspoloženje.

"Neka budu dvojica, za slučaj da nam zatreba još kože."

Ronald je udaljenost između njih dvoje prešao jednim jedinim, skladnim korakom i pljusnuo je toliko jako da je Katherine zateturala. Uхватivši se za lice, na ruci je ugledala krv i istog trena iz torbice izvukla pištolj.

Ronald se prijezirno zagleda u cijev.

"Ubit ćeš čovjeka iz trijade?"

Već požalivši zbog nepotrebnog miješanja, Stone sada stane između njih dvoje.

"Odloži pištolj."

"Ubit ću tog jebenog pokvarenjaka."

"Dužna si mi."

"Oboje dugujete meni", reče Ronald. "Ne zaboraviti."

Sustav Sea Talk kojim je bio opremljen Tin Hau ujedinjavao je GPS, radar, dubinomjer i uređaj ARPA, zbog čega su plovidba i upravljanje najvećim dijelom bili stvar određivanja smjera i aktiviranja autopilota.

Stone ni u što od toga nije imao povjerenja, barem ne u priobalnim vodama u kojima ribari mnoštvo drvenih koća.

Stoga je u kormilarnicu postavio viseću mrežu. No ubrzo pošto joj je pokazao kako se treba služiti sustavom, stekao je povjerenje u Katherinine prosudbe, te je razmjerno mirno spavao za njezinih dežurstava.

Ronaldovih osam stotina milja "rukfuka" razriješili su još prve noći, kada je Katherine rekla: "Dužna sam ti. No, nemoj misliti da to želim."

"Hvala, ali svjesno odustajem od tog prava", reče Stone. "Imam i većih problema."

Od otmice je proteklo osam dana. A to je bilo i više nego dovoljno da brod kojim su otplovile Sara i Ronnie prijeđe i dvostruko veću udaljenost od one što ga je tada dijelila od Sangaja. Sada bi mogle biti u bilo kojoj od pedesetak luka. Ili možda mrtve na dubini od stotinjak metara.

"Ovo baš i nije Šangaj, zar ne, doktorice?" upita je gospodin Jack iz postelje, podrugljivim glasom. Glas mu je bio snažniji, newyorški naglasak izraženiji.

Sara je bila pokraj broskog prozorčića i promatrala remorkere.

Izbacujući oblake pare i dima nastalog izgaranjem ugljena, postavljali su brod uz nekakav mol usred hladne, jake kiše. No umjesto prizora šangajskog Bunda koji je nalikovao na neki europski grad iz dvadesetih godina, vidjela je samo sivo močvarno tlo i muljevite obale koje su se prostirale sve do obzora, dominirajući okolinom elektrane koja je mogla biti bilo koji priobalni pogon za proizvodnju električne energije bilo gdje na svijetu.

Mol se protezao kojih osam stotina metara u inače prazan zaljev. Na suprotnoj strani močvare, u nepreglednoj ravnici vidjela su se samo četiri visoka dimnjaka. U njihovu se podnožju skutrila elektrana, zdanje od opeka boje blata. Stupovi dalekovoda vodili su prema unutrašnjosti, dok je cjevovod povezivao elektranu s nadsvođenim rezervoarima za tekući zemni plin koji su poput divovskih iglua bili natisnuti uz obalu.

Starčev je um bio poput labirinta, kompleksan poput nevjerojatno zakučastih cijevi koje su plinske ventile na početku mola povezivale s rezervoarima. No otkako je njezin pacijent ponovno došao k sebi i stekao sve uobičajene sposobnosti, Sara je shvatila jedno: ništa ne govori bez razloga; svako je pitanje svojevrsni ispit.

I stoga mu odgovori:

"Nikada nisam vidjela kako izgleda Šangaj."

Zapravo, zahvaljujući Ronnieinu GPS-u, znala je njihov točan položaj u stupanj, minutu i sekundu. Ako se dobro sjećala koordinata Šangaja, bili su mu poprilično blizu, moguće i u nekoj od uvalica rijeke Huangpu ili negdje uz obalu zaljeva Hangchou. Bila je sigurna da dalekovodi koji se gube na sjeveroistoku vode do tog grada.

Muljevite obale mogle bi se nalaziti na rijeci Yangtze, ponešto sjeverno od otoka Chung-Ming, u riječnoj delti, ili u blizini grada Hangchou južno i zapadno od Šangaja. Odgovor bi se zasigurno pronašao u navigacijskom centru Dallas Bellea, pretpostavljala je, mračno zagledana kroz prozor šiban kišom.

Osjećala je kako tone sve dublje u beznađe, opijena tim očajem, više ne uspijevajući racionalno razmišljati. Dugi dani i noći zatočeništva počeli su se stapati još otkako su remorkeri počeli vući brod.

Beskonačni dani plutanja i čekanja, zaustavljenih motora, u magli i kiši, sve do onog užasnog poslijepodneva kada su se ona i Ronnie iskrale kroza samu utrobu broda: kada se Moss odjednom pojavio poput neke pojave iz pakla; do opake prijetnje gospodina Jacka da će Mossu naložiti da je "kazni". Zbog te riječi počela se osjećati bespomoćnom poput kakve robinje.

Njegova se prijetnja vremenski poklopila s iznenadnom i dramatičnom pojavom triju remorkera s crvenim zastavama koji su ispuštali oblake dima kao na kakvom Turnerovom morskome pejzažu. I zadržala se tijekom cijelog dugotrajnog tegljenja brzinom od četiri čvora. Što bi iskrcavanje u toj močvari i usred potpune pustoši značilo za nju i Ronnie, nije željela ni zamišljati.

Sada je vrijeme mjerila prema stupnjevima vraćanja snage gospodina Jacka i žutilu koje je zahvaćalo modrice, jasnog Ah Leeja. Već se jedva i prisjećala one provale plina - onog divovskog oblaka koji je izbio kroz neispravan ventil - te svoje mahnite jurnjave do satelitskog telefona, u vrijeme dok se još osjećala hrabrom.

"Hej, mala!"

Ronnie podigne pogled s knjige koju je dobila od njega.

"Molim, gospodine Jack?"

"Otrči dolje i reci kuharu da želimo sladoled s preljevom."

Ronnie pogleda Saru. Ona joj pokretom glave pokaže da može ići. Čim je Ronnie izišla, gospodin Jack reče: "Recite mi nešto, doktorice... Ronnie mi je ispričala sve o tome kako je odrastala na brodu. A vi? Odakle ste? Britanka?"

"Nigerijka sam", odgovori ona, pitajući se odakle mu odjednom zanimanje za to.

"Govorite poput Britanke."

"Otac mi je bio vojnik. Za Građanskog je rata majku i mene uputio u Englesku. Živjeli smo kod njegova nekadašnjeg zapovjednika. Moja je majka umrla, a ja sam završila na školovanju u samostanu."

"Vaš je otac bio britanski vojnik?"

"Do proglašenja neovisnosti. Potom je pripomogao stvaranju nigerijske vojske."

"Kako se zvao?"

"Soditan. Josiah Soditan."

"Doista? Upoznao sam ga."

"Šalite se."

"Dopustite da vam nešto kažem, srce, ako se u Nigeriji bavite naftom, vraški je važno da znate generale."

"Moj otac nije bio korumpiran."

Starac samo slegne ramenima i lecne se.

"Ja to ne bih mogao znati. Odande sam se izvukao prije dvadeset godina, čim sam uvidio da cijeli cirkus nezaustavljivo juri nizbrdicom. Kako su samo upropastili tu zemlju. Nigerija je mogla vladati čitavom Afrikom. Vaš je otac imao veze s onim prevratima?"

"Nije."

Gospodin Jack uputi joj pronicav pogled.

"Bio je to jako velik čovjek, zar ne? Veći i krupniji od Mossa?"

"Puno veći", reče Sara i, na vlastito iznenađenje, zaplače.

"Hej, hej, hej... Zašto plaćete? Rekao sam vam da će sve biti u redu, samo ako ne prijedete granicu dopuštenoga."

"Izbezumljena sam od brige za supruga."

Oštre crte lica gospodina Jacka poprimile su mekša obilježja, tako daje sada izgledao, pomisli Sara, gotovo poput djeda, gotovo blago.

"Polako, doktorice, opustite se. S njim je sve u redu."

"Vi to ne znate!"

"Sjedi u Yacht Clubu u Hong Kongu."

Nije se usudila vjerovati mu. To je svakako morala biti nekakva smicalica. Pa ipak... Uz nadu koja se u njoj upravo razbukovala promatrala je kako gospodin Jack nespretnim pokretima uzima papirnatu omotnicu koja je ležala na ormariću pokraj njegova kreveta. Kako je nije mogao dohvatiti prstima bez noktiju, samo ju je odgurnuo na pokrivač. Ona je uzme oprezno, ne znajući čemu bi se mogla nadati.

"Otvorite je."

Sara otvori omotnicu i iz nje izvadi faksiranu fotografiju. Srce joj istog trena zakuca brže. Bila je snimljena s velike udaljenosti i kroz prozor, no izbočena ramena i odlučno nagnuta glava govorili su joj da to može biti samo Michael Stone.

"Ovo je snimljeno u Hiltonu."

Sara odjednom osjeti toliku lakoću da joj se učini da bi mogla poletjeti. Okrenula se prema gospodinu Jacku s radošću zbog toga što je Michael ipak živ i s gotovo neizdrživim osjećajem zahvalnosti.

"Hvala." No još dok je izgovarala te riječi, osjetila je pravu mučninu zbog te silne okrutnosti: zahvaljuje čudovištu jer joj nanosi manje boli. Ronnie nije bila usamljena u podložnosti stockholmskome sindromu.

"Kako ste... odakle vam ta fotografija? Kako ste ga pronašli u HongKongu?"

"No, hajde, doktorice, što mislite, s kime imate posla? Pratimo sve što ulazi i sve što izlazi. Nazvali ste Marcusa Salinisa u Kororu. Moss je mojim ljudima naložio da osiguraju prisluškivanje Salinisovih telefona, a vaš je suprug nazvao Hong Kong. Kada je sletio, mi smo ga ondje već čekali."

Te su je riječi šokirale. I dotada se pribojavala da oni znaju za onaj poziv satelitskim telefonom, no ni u jednom joj trenutku nije palo na pamet da bi moć gospodina Jacka mogla sezati tako daleko izvan broda - daje on dio nečeg puno većeg. Ili da jednostavan bijeg s broda ne bi jamčio i preživljavanje.

"S kim to razgovara?" upita je gospodin Jack.

Svi instinkti govorili su joj da treba poreći da poznaje Kerryja; no bilo je posve sigurno da gospodin Jack već ionako zna o kome je riječ. Gospodin Jack rođeni je spletkar. A ovo je, pod krinkom ljubaznosti, bio još jedan ispit njezine pouzdanosti. "To je kapetan McGlynn", prizna ona.

"Vlasnik tvrtke za spašavanje brodova."

"Točan odgovor, doktorice. Što mislite, o čemu razgovaraju?"

"Uvjereni sam da to možete pretpostaviti, gospodine Jack."

"No, da, dobro..."

"Kada je to snimljeno?"

"Prije par dana. Kako se, dovraga, izvukao s onog atola?"

Sara se nasmiješi. Srce joj se nadimalo od olakšanja i ponosa.

"Otplovio je, rekla bih."

"Što mislite, koji će mu biti sljedeći potez?"

"Sam Bog zna."

"Ali Bog nije ovdje. Biste li željeli nagađati?"

Sara odmahne glavom.

"Samo sam znatiželjan", reče gospodin Jack. "On za nas nije nikakva prijetnja. Ni slučajno. Samo se i za njegovo i za vaše dobro nadam da se neće odlučiti za neku glupost."

Sara spusti pogled na dlanove. Odviše je dobro poznavala Michaela da bi pretpostavila kako će još

dugo besposleno sjediti u hongkonškom nautičkom klubu.

Gospodin Jack vedro se zasmijulji.

"Čujte me, srce. Da sam onog dana kada smo naišli na vas bio pri sebi, i njega bih doveo na brod zajedno s vama i malom. Što mislite, što smjera? Rekli ste mu da mislite kako smo se uputili u Šangaj ili na Tajvan. Što mislite, kamo će poći?"

"Najiskrenije, ne znam."

"Mislite li da će se obratiti vlastima?"

"Ne znam."

"Ali ipak mislite da to neće učiniti."

Ponovno je odvrtila pogled, a misli su joj stale vrtoglavo strujati glavom kada je sa zakašnjenjem uvidjela da je cijeli njihov razgovor, pa tako i jamstva o Michaelovoj sigurnosti, bio tek uvod u novo ispitivanje.

"U toj ćete omotnici", reče on medenim glasom, "pronaći još jednu sliku."

U krilo joj u tom trenutku ispadne još jedna fotografija, ekstremno krupni plan. Na njoj su se vidjele dlake Michaelove brade, bore od škiljenja koje su se širile od njegovih očiju, kao i nekoliko ožiljaka koji su bilježili uspomene na nezgode u životu provedenom na moru.

Izgledao je mršavo i ispijeno, onako nagnut prema Kerryju. Zapanjila ju je i rastužila količina sjedina koje su mu prošarale bradu, bila je to mrlja koja se širila, a koju je jedva i primjećivala kada su bili zajedno, mrlja koja je, međutim, na ovoj snimci pokazivala dob jednog izmučenog, očajnog muškarca.

Ona prstom dodirne bijeli polumjesec, ožiljak pod njegovim okom. Taj dio kože nikada ne bi potamnio, a kad god bi pogledala njegovo lice, podsjetio bi je na onog zloduha u vlastitom srcu.

„Što je to?" upita gospodin Jack, pomičući njezin prst. "Nekakav madež?"

"Ožiljak."

Njegov pronicav pogled pomno je pretraživao svaku pojedinost na njezinu licu. A ona se sada pitala bi li istina u starcu mogla pobuditi vjeru u to da mu je sada nekako naklonjenija. Taj je pokušaj bio vrijedan svake, pa i najmanje novostečene prednosti.

"Na to sam ga mjesto udarila dalekozorom."

"Vi? Sam šećer i dobrota? Zašto?"

"Rekao mi je da me ne voli."

"Zašto me onda gnjavite da vas pustim kako biste mu se vratili?"

"Lagao je."

"Zašto?"

"Kako bi me zaštitio."

"Od čega?"

"Bilo je to davno. Bila sam vrlo mlada. Bila sam tek prvi put zaljubljena."

"Brak vas je od toga izliječio?"

Sara ga u tom trenutku fiksira prodornim i nepopustljivim pogledom.

"On je zrak koji udišem."

Michael ju je tada pokušao zaštititi, vrijeđajući njihovu ljubav u nespretnome pokušaju da je otjera. Još dandanas osjećala je težinu dalekozora u ruci, te bijesno rezanje koje joj je, kao u kakve životinje, odvojilo usne od zuba. Zauvijek će biti vojnikova kći, pomisli sada s gorčinom, zauvijek u nemogućnosti svijetlim idealima i vjerom u Boga zatomiti očevu krv.

"Moss drži da ste vas dvoje u bijegu. Što ste učinili, opljačkali neku banku?"

Bilo je teško usredotočiti se: bila je toliko sretna zbog dokaza o tome daje Michael na životu.

"Hej, meni to ne znači ništa", reče starac. "Meni se živo fućka za to od koga će vaš suprug zatražiti pomoć. Nikada neće pronaći Dallas Belle. Mi ne postojimo..."

"Je li to tako planirano?"

"Još kako. Za to je bilo potrebno puno planiranja. Puno planiranja i puno novca."

"Zašto?" upita ona.

"A kako bi bilo da se brinete samo za to da ostanem na životu?"

"Upravo zbog toga želim vas smjestiti u bolnicu." Dok je izgovarala te riječi, ruka joj se automatski našla na stetoskopu. Drugu ruku uvukla je u džep poslužiteljeva bijelog sakoa koji je počela nositi umjesto svog bijelog liječničkog ogrtača. "Zabrinjava me infekcija. Brinem se zbog upale pluća."

"Znam hrpu ljudi koji su infekcije i upalu pluća zaradili u bolnici, doktorice. Bolje mi je na brodu nego u nekoj prljavoj kineskoj bolnici."

"Let od Šangaja do Hong Konga traje dva sata", odvrati Sara.

"To neće ići, doktorice. Usto, ja ovdje ne vidim Šangaj, a vi?"

Ona se ne osvrne na tu porugu.

"Osobito me brine mogućnost moždanog udara."

"Moždanog udara?" On je prodorno pogleda. "O čemu vi to...?"

"Prema svim nalazima, i prema snazi vaše konstitucije, očito je da ste aktivna osoba."

"Na palubi C postoji cijela jedna soba prepuna sprava za vježbanje. Održavam kondiciju. Zato se tako brzo oporavljam."

"Da, to je točno. No, prema mome iskustvu, iznenadna nepokretnost, zbog bolesti, poput vaše, kao posljedicu često ima moždani udar. Nepokretno ležanje, dan za danom, opasno je za starijeg muškarca koji je inače aktivan."

"Ja neću doživjeti nikakav moždani udar."

"Ja ne mogu liječiti moždani udar. A valjana njega u prva dvadeset četiri sata od presudne je

važnosti za umanjivanje štetnih posljedica i osiguravanje oporavka. Čovjek vaše dobi zasigurno je već vidio nekoga od prijatelja pogođenog moždanim udarom. Znaete kakve su posljedice."

"Ništa od toga, doktorice... Mislite da bih se možda trebao podvrći nekakvom obliku terapije? Fizikalne terapije?"

"Možda vam Moss može pomoći da šćete brodom... možda i malo aktivnosti na tim vašim spravama. Koliko ćemo se još zadržati ovdje?"

"Nedugo."

"A što ćemo tada?"

"Polako, doktorice, korak po korak..." On se nasmiješi. "Usto, ne biste mi povjerovali da vam i ispričam kakav je plan."

Sara se povuče do prozora. Kiša je sada padala jače. Brod se prestao kretati toliko postupno da to i nije primijetila, tako da je sada bio svezan za mol. Ona tri remorkera gubila su se u kiši, pod zastavama koje su bučno vijorile na vjetru, za sobom ostavljajući jednak smrad izgaranja ugljena.

Sam je Bog znao koje su namjere gospodina Jacka, no ona ga je barem uspjela prestrašiti pričama o moždanom udaru.

"Hej, doktorice," zazove je on sa suprotne strane kabine, "ako se bavite nekakvim afričkim voodoo vračarijama i sa suprugom slučajno održavate neku vrstu mentalne telepatije, recite mu da u Šangaju neće imati onoliko sreće kao u Hong Kongu."

"Što time želite reći?" upita ona, uzburjana jer je on već pokušao nauditi Michaelu, a to će svakako pokušati ponovno.

"Šangaj je moj grad."

Lučki pilot iz Šangaja usmjerio je Tin Hau prema moru od grebena pred lukom i Stoneu se učini kako mu se osjećaj za vrijeme prebacuje unatrag dok je riječne obale uspoređivao s kartom broj 94219. Hladan, vlažan zrak prigušivao je zvuk motora; sirene i zvučni signali zavijali su sa svih strana. Dim od izgorjelog ugljena teško je lebdio na beživotnome vjetru. Prodornim mu mirisom ispunjavajući nosnice i pekući mu oči, širio se preko muljevutih obala, neprepoznatljivo se stapajući s nebom.

Pogled na tri prastara parna remorkera koji su kanalom plovili ispred jahte - i bili neposredan izvor tog dima - dodatno je pojačao dojam o boravku negdje daleko, u nekom drugom vremenu, kao i drveni teglenjaci, maune i motorni sampani, te cijele legije mornara koji su obavljali poslove umjesto strojeva. Dickensov London zacijelo je imao jednak vonj.

Stone prebaci pozornost na divovske brodogradilište Wusong koje se počelo pojavljivati s desne strane. Ledena kiša šibala je palubu. On se vrati u kabinu, dok mu je voda kapala sa zimske kabanice koju je Ronaldov ribarski brod s Yangtzea isporučio zajedno s vizama.

Nakon dvodnevnog proučavanja karte, obje riječne obale zriao je napamet. No Huangpu je vijugao kroz najveći grad na svijetu, a taj ga prikaz na papiru nikako nije pripremio na tu silno veliku luku, na širinu rijeke, kao ni na beskrajne prostore muljevutih obala i močvarnih područja.

Na riječnoj obali počelo se izdizati brodogradilište Donghai. Bio je zapanjen upravo nevjerovatnim razmjerima potrage koju je sam odredio. Samo u ovom brodogradilištu cijela šuma okvirnih dizalica i derika okruživala je dvanaestak brodskih trupova; neki su bili djelomično zakriveni skelama od bambusa, dok

je nad jednim navozom bio postavljen i hangar, dovoljno širok da zakloni i bojni brod.

Prema karti i Uputama za plovidbu, na onih petnaest milja plovnoga puta koji je bio prazan, nalazilo se devet takvih brodogradilišta, šest remontnih pogona, jedna rafinerija, te devedeset osam molova uz komplekse rezervoara, terminale i tvornice. Petnaest rječica, kanala i rijeka vodilo je u unutrašnjost, a neke su možda bile dovoljno duboke i za Dallas Belle. A kako je primjerak Uputa za plovidbu potjecao iz 1979., kada je izgradnja luke bila tek započela, te su se brojke do danas bez poteškoća mogle i udvostručiti.

Sljedeće je brodogradilište imalo navoze pokrivene dvama hangarima toliko širokima i visokima da su se i dizalice nalazile pod krovom. Jedno je mjesto bilo prazno. Na drugom je bio neki putnički linijski brod. U sivilu tog prijedodneva ugledao je odlučno sijevanje aparata za varenje i rezanje, te plamene kaskade iskri oko radnika koji su se u mnoštvima skupili na skelama od bambusa koje su s vanjske strane iskrižale slojevito brodske nadgrađe nalik na svadbenu tortu.

Hladna je kiša počela šibati još jače. Stvari bi mogle biti i gore, pomisli on. Prosinac je poznat po jutarnjoj magli. Kiša se iznenada pretvorila u prolom oblaka, gust poput magle, tako daje zakrio pogled na riječne obale, pred Stoneove oči dovodeći nejasnu, sivkastu sliku tisuća kineskih radnika koji se, na putu do posla, pod crnim kišobranima i nepromočivim kabanicama roje na pontonima trajektnog pristaništa.

"Pogledaj sve te ljude." Katherine zadržti. "Milijuni. Poput mrava... Bože, kako bih željela otići kući."

Stone ne reče ništa. Bila je dobar mornar, uvijek pripravna pomoći u svakodnevnim poslovima na

brodu. I na smjenu bi uvijek dolazila deset minuta ranije. Znala je kada govoriti, a kada ne, i unatoč svim njezinim bezbrojnim problemima, djelovala je hrabro i samouvjereno, i to mu se sviđalo.

No povratak "kući" nije pripadao u krug mogućnosti otvorenih pred jednom policajkom koja je uhvaćena pri pomaganju dečku koji je preprodavao drogu. Tu mu je priču ispričala druge noći na Tin Hauu, dok je jahta jurila Tajvanskim prolazom. Jedan pomoćnik okružnog tužitelja, koji joj je bio više nego sklon, na vrijeme ju je upozorio da pobjegne pred optužbom.

Kada se pljusak konačno stišao, iza broda je ugledao sve nejasnije obrise velikih rezervoara kod kojih je Dallas Belle mogao iskrcavati teret. On na karti označi to mjesto. Ispred njih, na objema riječnim obalama, vidjeli su se trajekti i putnici koji su stizali na biciklima. Potoni još jedno brodogradilište, napola skriveno uzvodno širokom rječicom.

Kiša je ponovno zapljusnula rijeku i vidljivost je ponovno pala ispod stotinu metara. Koraćao je amotamo palubom, presijecajući je u svim smjerovima, frustriran i zbunjen, s beskorisnim dalekozorom i kartom namočenom od kiše. Nakon beskonačnog čekanja, dok su brodogradilišta i pristaništa neprimijećeno prolazila pokraj njih, kiša se načas stišala. On tada ugleda stovarište ugljena, stotine sampana natisnutih u pristaništu i potom, na istočnoj strani rijeke, divovske brodogradilište Šangaj, gdje je uzaludno tražio Dallas Belle boje pijeska.

Kiša se spustila poput zavjese, tako da je ponovno bio praktički slijep. Kada je konačno prestala, Bund se ukazao na oko kilometar i pol ispred njih, uzdižući se iznad riječnoga kaosa poput kakve vizije Čarobnjaka iz Oza, poput prikaze veličanstvenih kolonijalnih banaka i poslovnih centara, kamenih

nebodera i tornja sa satom iz devetnaestog stoljeća. Stone se osvrne. Iza njih su bili kilometri riječne obale koje nije vidio.

Jahta koja se sporo kretala sada se zaustavi i peljar je dovede do mola, Stone dobaci užad lučkim radnicima, koji privežu jahtu i učvrste mostić. Vojnici Narodnooslobodilačke vojske u zelenim odorama potom zauzmu mjesto u njezinu podnožju, a na jahtu se uspne carinik u tamnoplavoj odori. On zatim potvrdi Stoneovu i Katherininu vizu, na temelju kojih su se u Kini mogli zadržati tri mjeseca.

Stone odjene suhu odjeću, poslovno odijelo koje mu je Ronald uputio uz poruku: Odijevaš se vrlo nemarno, pomorče. Takvo je odijelo odgovaralo njegovoj priči kako traži pogodno mjesto za izgradnju luksuzne marine, Katherine mu je morala pomoći svezati prvu kravatu nakon dugog niza godina. Ona reče:

"Ja bih vjerojatno trebala ostati čekati ovdje. Možda se vidimo kasnije."

On posloži dokumente, pisma, preporuke i posjetnice, te uzme naprtnjaču,

"Hvala za sve." Bio bi je prijateljski zagrlio, no njezin obrambeni sustav bio je u punoj pripravnosti. On joj pruži ruku.

"Puno sreće u traženju obitelji."

Jedan putnički brod pristao je ispred njih, dok je mol bio prepun rođaka koji su čekali putnike. Ljude koji su čekali nezainteresirano su promatrali kineski vojnici prema čijim se licima moglo zaključiti da se dosađuju. Sve je to, pomisli on, unatoč potpunom neuspjehu u pretraživanju rijeke, gotovo odviše jednostavno.

Petorica vojnika. Dvojica policajaca u civilu. I elegantno odjeveni Šangajac koji je domahivao s ruba

mase. Stone se do njega probije kroz zagrljene rođake i između kartonskih kutija, te se predstavi.

"Zovem se William Sit", reče Kinez, uz stidljiv osmijeh. "Ja ću biti vaš prevoditelj. Nastavnik sam engleskoga. Posve je izvjesno da će mi vaš posjet uvelike pomoći u učenju suvremenog engleskoga."

"Vaš je engleski odličan."

"Možda ima ponekih poteškoća u razumijevanju idioma i žargona. Vi ćete mi pružiti pomoć i hrabrost."

"Dogovoreno", reče Stone, nestrpljivo podižući naprtnjaču. "Hoćemo li...?"

Činilo se da je Sit posve zbunjen. A zbunjenost je potom prešla u neugodu.

"Hoćemo li...?"

"Poći", reče Stone. "Hoćemo li poći?"

"Poći! Da! Da, svakako. Moj prijatelj ima taksi. On će nas povesti." Njegov prijatelj, koji je na sebi imao crno odijelo i vozačku kapu, zvao se Wang. Gospodin Wang. Njegov je taksi bio crn, ulašten i dobro održavan, a Sit je, dok su ulazili, objasnio da gospodin Wang vozi za jednu državnu tvornicu, ali je uzeo slobodan dan kako bi mogao voziti Stonea.

"Hoćemo li?" upita Sit. "Hoćemo li poći u hotel?"

"Imate li kakvih poruka za mene?"

"Ne."

"Koliko ima do hotela?"

"Tek oko kilometar i pol."

"Odlično." U Ronaldovu je pismu stajalo da bi mu se "određeni ljudi" mogli javiti u hotel. "U tom se slučaju možemo provesti obalom."

"Gospodin Wang povest će vas onamo ako želite, no vaši su vam prijatelji osigurali plovilo."

"U redu, skoknimo, dakle, do hotela, a potom..." Sit je izgledao očajno. "Skoknuti?"

"Želio bih se smjestiti i pokupiti poruke, a on nas potom može odvesti do broda."

"Hoćemo li?" uzvratiti Sit, uz osmijeh.

William Sit potom se obrati gospodinu Wangu - objašnjavajući Stoneu da govori šangajskim dijalektom Wu - i taksi iz pristaništa Waihongqiau iziđe pokraj duge povorke putnika s onog drugog broda koji su svoje zavežljaje nosili u grad.

"U Šangaju je došlo do velikih promjena", reče William Sit dok je taksi, napuštajući otrcano pristanište, prelazio rječicu Suzhou. Kiša se ponovno bila stišala, tako da su se s mosnog luka na svim stranama vidjele stotine poslovnih nebodera u izgradnji - Čelične i betonske traverze koje se uzdižu prema nebu okružene skelama od bambusa - i stotine dovršenijih zdanja koja su se mračno uzdizala. Pogledom je pretraživao molove ne bi li negdje ugledao Dallas Belle, no vidio je samo putničke linijske brodove i izletnička plovila.

"Šangaj više nije onaj nekadašnji Šangaj, no ubrzo ćemo možda prestići Hong Kong."

Stone je u raznim dijelovima Pacifika već godinama slušao takve priče. Samo će najprije morati opremiti grad za suvremenu komunikaciju; poboljšati luku pronalaženjem načina za produblivanje ušća Huangpua kako brodovi ne bi morali pola tereta iskrcavati na moru; dopustiti uvođenje slobodne i konvertibilne valute; uspostaviti pravosudni sustav za rješavanje poslovnih sporova i riješiti se turobnih, vlažnih zima.

"Stalno se provodi poboljšanje prometa", objasni William Sit. A u parku kraj rijeke, reče potom Stoneu, u svitanje može promatrati tai chi. Stone je već uočio mjesto na kojem bi brodice mogla doći po njega.

Hotel Peace, divovska stara građevina, nadvijao se nad park i rijeku. Izbljedjeli sjaj raskoši - sumorni stropovi pokriveni ukrašenim drvenim pločama, tamne drvene obloge, jeftine nove pregrade - oživljavala je

klijentela koja se sastojala od hongkonških trgovaca željnih ljubavnih avantura.

Prijavljivanje u hotel prošlo je bez ikakvih poteškoća. Pomoćnik upravitelja koji je govorio engleski izdvojio je Stonea iz reda i osobno ga upisao u knjigu gostiju. I ovaj je pjit sve izgledalo odviše jednostavno, tako da se sa zabrinutošću počeo pitati kakva će biti krajnja cijena.

Negdje između Hong Konga i Šangaja otpočeo je s prijelazom iz uloge pomorca u bijegu do uloge gradskog čovjeka, do života kojim je živio godinama i godinama provedenima u New Yorku, s Katherine. Odmjeravajući hotelsko predvorje uvidio je da se osjeća gotovo ugodno. Činilo se da mu se tlo prestalo ljuljati pod nogama, a njegova su se osjetila ponovno svela u ljudskije, opreznije razmjere od onoga što je zahtijevala plovidba samo sa suprugom i kćeri.

"Jedna poruka, gospodine. Da je prevedem?"

William Sit, koji je do tada oko njega lebdio poput najpokornijeg sluga, upravo istragne papir iz ruke pomoćnika upravitelja.

"Ja ću prevesti... Pozvani ste na doručak u čajanu Huxingting." Pritom se sav zapuhao od truda i ponosa. "Dim šum*(*Lagano kinesko jelo koje se sastoji od raznovrsnih komadića pikantne hrane, među njima i malenih okruglica.*). Gospodin Wang će nas odvesti."

"Tko me pozvao?"

"Gospodin Yu. Savjetnik u kontejnerskom terminalu Fuxing Islet. Gospodin Yu zasigurno poznaje puno lokacija za vašu marinu."

"Nemam vremena. Moram na brod."

"Ova poruka govori da brod još nije spreman."

Stone stisne čeljusti. To je manje poziv, a više zapovijed. "U redu, idemo."

"Ne želite vidjeti soba?" upita upraviteljev pomoćnik.

"Kasnije." Stone uzme naprtnjaču i uputi se na ulicu. William Sit potrči za njim. Stone ga upita: "Je li gospodin Yu pripadnik neke trijade?"

William Sit pogleda ga širom razjapljenih usta. Potom se nasmije, dlanom pokrivajući usne. "Zašto postavljate takvo pitanje?"

"Koliko ja znam, barem je do sada svaki lučki 'savjetnik' bio gangster."

Sit objasni gospodinu Wangu koje im je odredište, te uđe i sjedne kraj Stonea, vidljivo uzrujan.

Stone ga upita:

"Kako su vas angažirali kao mog prevoditelja?"

"Prijatelj suprugina rođaka", odgovori Sit, čiji je engleski odjednom postao nesiguran i nespretn. Određena elegancija u njegovu držanju i ophođenju govorila je da je potekao iz školovane obitelji koja je vjerojatno puno propatila tijekom Oslobođenja, Velikih skokova i Maove kulturne revolucije. Danas, u razdoblju procvata, nastavnik kojeg je žestoko pritisnula inflacija objeručke bi prihvatio svaku prigodu za dodatnom zaradom.

Wang ih poveze Bundom i zaustavi automobil u uskim uličicama Staroga grada. Potom su pješice otišli do parka Yu. Neposredno iza velikih ulaznih vrata, Sit povede Stonea preko jezerca, vijugavim mostićem, te tako uđu u dvoetažnu drvenu čajanu s krovom koji su ukrašavali likovi zmaja. Za stolovima su se natiskivali postariji Kinezi, te pokoji turist sa Zapada. Sredovječne poslužiteljice raznosile su pladnjeve dim suma čitavim restoranom.

"Vaš predsjednik Nixon ovdje je pio čaj", reče William Sit.

"Odlično. Je li to gospodin Yu?"

Za stolom pokraj prozora, pred jezercem, sjedio je jedan krupni Šangajac u poslovnome odijelu. Imao je prodoran pogled i nagnječeno lice čovjeka koji je

odnosio pobjede u uličnim borbama. Uglavnom je bio ono što je Stone i očekivao: azijska inačica zlovoljnog irskog ili talijanskog gangstera u brooklvsnoj luci. Njegov pratitelj, koji je, onako napadno odjeven, leđima bio okrenut vratima, poskoči na noge i s ispruženom rukom prijeđe čitavu prostoriju.

"Dobro došao u Šangaj, pomorče."

"Tko je taj tvoj prijatelj, Ronalde?"

"Moj novi 'stari prijatelj', gospodin Yu. Gospodin Yu ne govori engleski. Ja ne govori Yu. Prevodit će William Sit."

Stone ni na trenutak nije povjerovao da "savjetnik" toliko bogatog izvora podmićivanja i provizija kao što je kontejnerski terminal Fuxing Islet ne govori univerzalni jezik međunarodnog brodarstva. "Dopusti da ti kažem samo jednu stvar, Ronalde. Taj tip govori engleski jednako dobro kao ti i ja. Zašto ne bismo razgovarali izravno i tako uštedjeli malo vremena?"

Ronald sijejne pogledom prema Williamu Situ i prevoditelj istog trenutka ustukne, tako da ih više nije mogao čuti. Gangster tad progovori tiho:

"Pomorče, sada smo na kopnu. A na kopnu ne izgovaramo svaku sitnicu koju znamo. Ti i ja možda nekako pomognemo gospodinu Yuu."

"Ispričavam se. U redu."

"Šangaj je njegov grad. Misli da maže oči glupom Hongkonžaninu i priglupom barbaru. Neka tako bude."

"Kužim."

Potom su sjeli s gospodinom Yuom, koji je nestrpljivo prešao upoznavanja, a zatim stao govoriti nadugo i naširoko.

William Sit je prevodio:

"Gospodin Yu želi vam dobrodošlicu u Šangaj i želi vam puno sreće u vašoj potrazi za lokacijom marine za jahte. Uvjeren je da Šangaj nudi mnoga

takva mjesta i da će vam od silnih mjesta biti teško pronaći ono pravo i najbolje. Dat će vam određene prijedloge, koje je već prenio čovjeku koji će vas voditi rijekom, kao i pismene preporuke koje ćete pokazati patrolama..."

Na stol je stigao čaj, koji su poslužitelji odmah ulili u šalice, kao i košarice sa sjajnim valjušcima.

Yu uzme štapiće za jelo, uhvati valjušak i ponovno se oglasi.

"Gospodin Yu nadalje kaže da bi kontejnerski terminal Fuxing, premda vam ne može ponuditi mjesto na rijeci na kojem bi bilo moguće izgraditi marinu za jahte, rado uložio u takav poslovni pothvat..."

Gospodin Yu se promeškolji, vrlo znakovito.

William Sit stane mucati.

"Moguće je da sam upotrijebio neku pogrešnu riječ. Pod ulaganjem se podrazumijeva da bi Fuxing osigurao valjana poznanstva za zemljište koje bi vaša tvrtka mogla unajmiti."

"Riječi samo stvaraju pomutnju", reče Ronald ljubaznim tonom.

U tom se trenutku u razgovor umiješa Stone:

"Recite gospodinu Yuu da je silno ljubazan i da ću mu, što se prije ukrcam na brod koji mi je tako susretljivo osigurao, to prije moći donijeti unosan posao. Recite mu da mu zahvaljujem za pisma i preporuke, za brod i slastan doručak, no da je sada vrijeme za posao."

William Sit prevede njegove riječi. Yu nešto progunda.

Stone već počne ustajati.

"Biste li mogli gospodina Yua upitati još jednu stvar?"

"Da?"

"Recite mu da je očito kako je pravi stručnjak koji u pojedinosti poznaje šangajsku luku. Bi li mi stoga mogao reći koje elektrane rade na zemni plin?"

Sit postavi traženo pitanje. Yu nešto zareži.

"Takvih nema."

"Nema?" Što to, dovraga...

"Jeste li sigurni da je rekao da ih nema?"

"Rekao je da tako opasna postrojenja u samoj luci nisu dopuštena."

"Nema ih?" ponovi Stone, posve zapanjen.

U tom se trenutku razgovoru priključi Ronald, ulagujući se osmijehom.

"Molim vas, biste li gospodinu Yuu mogli objasniti da nemamo pojma o Šangaju i upitati ga bi li neka takva elektrana mogla postojati u okolici grada?"

Skladno lice Williama Sita skupilo se u izraz koji je govorio da radije ne bi odviše pomno ispitivao savjetnika, te stoga upita Ronalda:

"Kakve veze plin ima s marinama?"

Stone uvidi da je prevoditeljeva neočekivana smjelost Ronalda posve zatekla. Stoga se brzo ubaci, sliježući ramenima prema Yuu, dok se obraćao Williamu:

"Pitajte ga. Ja samo znam da to zanima predstavnike banaka."

Yu je odgovorio ovako:

"Elektrane rade na plin u zaljevu Hangchou. Pedesetak kilometara odavde."

"Kod Jianshana?" U Uputama za plovidbu ondje je bio označen tankerski terminal.

"On kaže da je to točno. Malo sjevernije od terminala."

Oprostili su se površno i već nekoliko trenutaka kasnije Stone i Ronald, iza kojih je na pristojnoj udaljenosti koraćao Sit, brzim su korakom vijugali preko jezerca.

"Dobro ti ide, pomorče. Brzo učiš."

"Što se događa kada novi 'stari prijatelj' Yu shvati da je cijela priča tek pokriće za pronalaženje tankera?"

"Kakva priča? Pokriće je odlična zamisao."

"Želiš graditi marinu?"

"Stranim novcem na državnome zemljištu? Još kako, stari moj. Usto, dobivam sigurno mjesto za prekrcaje."

"Ali je memorandum koji si mi tiskao lažan."

"Ne, ne. Gospodin Chang stvorio je pravu tvrtku. East-West Yacht Marina, Ltd. Registrirana je u Hong Kongu. Ti si potpredsjednik za osiguravanje zemljišta."

"Znači, ne želiš brod?"

"To nisam rekao. Jako želim taj brod. Jednako kao ti. No, zahvaljujući našoj maloj priči, na području Šangaja više nisam toliko 'tanak'... Eh, sada sam se sjetio... Katherine će ostati dok ne pronađeš brod. Čuvat će ti leđa. Paziti na Britanca koji bi se mogao pojaviti."

"Ovdje?"

"Ja sam ovdje. Ti si ovdje. Zašto ovdje ne bi bio i taj Britanac?"

"Što žele od mene?"

"Izgleda da ih zanima samo tvoj goli život, pomorče."

"Ali, zašto? Ja želim samo doći do Sare i Ronnie."

"Samo polako, opusti se. Wang će te odvesti do broda."

"Ne shvaćam", reče Stone. "Što im je, dovraga, pravi cilj?" No Ronald se već izgubio u masi ljudi koji su se okupljali na ulazu u park Yu, te je posve iščezao iz vidokruga.

William Sit dostigao ga je kraj automobila.

"Zatražite od gospodina Wanga zemljovid područja u okolici grada", zatraži Stone. Kada mu je Wang dao kartu, Stone ju je prstom pokazao cestu koja je vodila obalom zaljeva Hangchou.

"Koliko?"

"Sat vremena."

"Najbrže što može."

Na brod su stigle kineske novine i, kada su mu se pridružile za kasnim doručkom, Sara i Ronnie zatekle su gospodina Jacka kako teatralno raspreda o Japancima. Starac je pretresao novine i potom ih raširio preko tanjura.

"Pogledajte ovo."

Među dugačkim stupcima japanskih znakova nalazila se fotografija otisnuta posredstvom agencije New China News Service koja je prikazivala ratni brod s japanskom zastavom.

"Kučkinci sinovi ponovno se naoružavaju. Upravo su porinuli novi nosač helikoptera. Toliko o vašem 'najmiroljubivijem narodu na svijetu', doktorice." Tada bijesno pogleda Saru. "Što mislite, za što im je potreban ofenzivni nosač?"

"Ne koriste li se helikopteri prvenstveno za spašavanje?"

"Svakako, doktorice. Ali vrlo su pogodni i za napade na glavne gradove nekadašnjih kolonija u jugoistočnoj Aziji."

"To mi izgleda malo prenategnuto, gospodine Jack."

"A zašto im je onda potreban?"

"Rekla bih da je to neizbježno, s obzirom na činjenicu da Sjedinjene Države smanjuju prisutnost u njihovoj zemlji."

"Žuti kučkinci sinovi."

Sara prstom dodirne novine.

"Što", upita tada, "na to kažu Kinezi?"

Gospodin Jack pogleda je poprijeko.

"Da, znam čitati kineski... ne pretjerujte, doktorice. Upozorio sam vas da ne prelazite liniju dopuštenog. A to se odnosi i na znatiželju."

Ronnie se kraj nje šćućuri od straha, iznenađena njegovim tonom. Sara se ispriča, nastojeći izgladiti stvar. "Oprostite. Samo me zanimalo što o tome misle Kinezi."

Gospodin Jack ponovno je pogleda ispitivački. Potom reče:

"Ovdje piše da su japanski postupci, citiram: 'provokacija i prijjetnja ravnoteži snaga u Aziji'."

Potom ustane i uz bolove u tijelu priđe prozoru te uzme vokitoki. "Kapetane, gdje su, dovraga, ti remorkeri?"

Kapetan odgovori istog trenutka.

"Upravo su se pojavili na radaru, u zaljevu. Uputili su se prema nama, gospodine Jack."

"Recite im neka malko požure. Naoblaka se razilazi. Što se prije nađemo pod krovom, to bolje."

"Gospodine, stižu i neki drugi posjetitelji. Upravo su na molu."

"Uputite ih gore. Recite im da ćemo isploviti, no mogu se vratiti s peljarem. I reci tim remorkerima da se pripreme za vuču."

Stoneov vozač poznao je prečace za izlazak iz prometom vrlo zakrčenoga velegrada. A kako se Stari grad nalazio razmjerno blizu zapadnim predgrađima, već dvadeset minuta nakon prelaska rijeke jurili su kanalima ispresijecanim poljoprivrednim zemljištem koje je unatoč tmurnome danu i blatnjavim zimskim

poljima, a zahvaljujući novim građevinskim zahvatima bilo prepuno živosti.

"Bogati seljaci", objasni William Sit. "Farmeri svoje nastambe sada podižu od opeke." Wang taksijem brzo zaobiđe nešto što je Stoneu izgledalo kao niz staromodnih Gravely traktora s tri kotača koji su vukli prikolice prepune građevinskog materijala.

Ispred njih, na ravnome obzoru koji su ispresijecala ogoljela stabla nalik na perje na nasipima, ugledao je visokonaponske dalekovode. Kada su došli do mjesta na kojem su dalekovodi prelazili cestu, Stone Wangu pokaže neka skrene na pošljunčanu cestu koja je vodila pokraj stupova.

"Ne", reče William Sit. "Idemo izravno do elektrane."

I Wang i Sit istodobno odmahnu glavom, a prevoditelj rukom pokaže na velika kineska slova na znaku učvršćenom za najbliži stup.

"Područje ograničenog kretanja. Pristup nije dopušten." Wang nešto reče, a Sit preveđe: "Sigurnije je obalnom cestom."

Nakon još dvadeset minuta stigli su do obalne prometnice i uputili se prema jugu, uza široku aluvijalnu zaravan koja se prostirala sve do praktički neuočljive obale zaljeva. Već drugi put tijekom istog dana Stone je stekao gotovo sablastan osjećaj plovidbe na suhome. Sve to podsjećalo ga je na Nizozemsku, u divovskim, neizrecivo sumornim razmjerima. Promet cestom bio je rijedak, a u zaljevu, premda je bio načičkan malenim plovilima, nije bilo ni jednog velikog broda.

"Ondje je!" reče Stone.

Četiri visoka i iznimno uska dimnjaka ukazala su se u trenutku kada se pljusak prorijedio i pretvorio u maglicu. Pošto su se još primaknuli, ugledao je obrise zdepastog zdanja u kojem je bio smješten

generator i potom, lijevo od njega, na samoj obali, niz rezervoara koji su se na blijedome svjetlu sjajili poput aluminijskog posuđa. On izvadi dalekozor koji je ponio s Ronaldove jahte i pogledom stane pratiti cjevovode. Oni su do rezervoara vodili od mola koji se protezao daleko u zaljev. Završetak mola gubio se u gustome naletu kiše.

Daleko ispred njih, cesta je ponirala ispod divovskog cjevovoda kojim je gorivo od rezervoara odlazilo do elektrane. Kada su se našli dvjestotinjak metara od cjevovoda, nalet kiše otišao je dalje. Mol je bio prazan.

Stone reče Wangu neka zaustavi automobil. Vozač i prevoditelj bez riječi se pogledaju.

"Zaustavi, dobijesa!"

On tada iskoči, te dalekozor usmjeri prema moru iza završetka mola. Osjećao je kako ga privlači nejasan, neuočljiv prostor na srednjoj udaljenosti, te je neprestano fino namještao žarište vrhunski kvalitetnog dalekozora, nastojeći prodrijeti kroz tu maglicu. Čula su mu, činilo se, bila neuobičajeno budna. Osjećao je hladan vlažan vjetar i imao dojam da ga netko promatra. William Sit žurno mu priđe s leđa, šapćući:

"Vojnici. Na cjevovodu."

Na vrhu cjevovoda nalazio se pješački mostić s ogradom, a na njemu pripadnici uniformirane milicije koji su ih promatrali.

"Nije dobro", reče Sit. "Nije dobro. Hvala na zanimanju. Sada idemo."

Stone se zadrži na mjestu. Sada ponnije pogleda dimnjake. Kako je radila na zemni plin, elektrana je izbacivala nevidljiv dim, tako da je bilo moguće razabrati tek prozirne valove topline koji su podrhtavali na vrhovima dimnjaka. Zašto je osjetio i miris ugljenog dima?

Potom ponovno usmjeri dalekozor prema moru. Negdje u daljini, učini mu se, lebdio je nekakav četvrtasti obris, ne toliko određena pojava, koliko nagovještaj nečega. Brod usred naleta kiše?

Wang tada nešto reče usrdnim tonom, a Sitov glas stane prelaziti u kreštanje:

"Moramo poći, gospodine."

Wang nije čekao pristanak. On pojuri taksijem i brzo ga okrene nasred ceste, pogleda prikovana za vojnike koji su počeli silaziti stubama.

Naleti kiše i vjetra počeli su se stapati, kojih kilometar i pol od obale, iza zastora snažne, mračne kiše, skrivajući ono što je Stone naslutio da se ondje nalazi, o čemu god bila riječ.

"Idemo!"

"U redu, u redu. Recite gospodinu Wangu da se vraćamo u Šangaj. Idemo na brod."

Wang objema rukama ščepa upravljač i oni pojure obalom, a potom i unutrašnjošću, poljoprivrednim zemljištem, vijugajući između bicikala i traktora, izbjegavajući pješake, kamione, svinje. William Sit sav se zgurio, dlanova sklopljenih u krilu, kao da se ne usuđuje podignuti pogled, pribojavajući se da bi ih negdje mogli zaustaviti pripadnici Narodnooslobodilačke vojske. Stone, koji je od Wanga tražio da vozi još brže, sumnjao je da će sutra moći računati na njih dvojicu.

On se sada pokušava i sam pribirati. Nije si mogao dopustiti prepuštanje panici, nije smio izgubiti koncentraciju pitajući se je li brod Dallas Belle već došao i otplovio; ili se posada sprema napustiti brod, budući da su prodali teret; niti jesu li Sara i Ronnie još prije nekoliko dana izgubile život.

Mora pretražiti šangajsku luku kao da je uvjeren da je Dallas Belle usidren pokraj jednog od nebrojenih molova. Pomorsko iskustvo naučilo ga je da je gotovo

nemoguće vidjeti ono za što čovjek vjeruje da ne postoji. Čamac, jahta, pa čak i brod, ostaje tvrdokorno nevidljiv sve dok promatrač ne prihvati mogućnost njegova postojanja; neočekivano kopno pojavljuje se iznenadnošću koja donosi šok.

On sada pogleda na ručni sat. Još je bilo rano - prava sreća - tek trinaest sati. Tada izvadi kartu i raširi je preko stražnjeg sjedala.

"Upitajte gospodina Wanga gdje se nalazi moj brod."

Sit postavi pitanje vozaču, potom se okrene unatrag, zbunjeno promatrajući kartu, te napokon prstom pokaže stovarište ugljena na bližoj riječnoj obali, tri kilometra uzvodno od Bunda. Taksu se već nalazio na području predgrađa i on reče:

"Onamo ćemo stići za manje od dvadeset minuta."

Wang je stigao za petnaest, kroz velika željezna vrata divovskog, prljavosivog stovarišta, vijugajući između sivocrnih brda ugljena do dokova. Stotine sampana bilo je svezano uz dokove za iskrcavanje. Povezani jedan uz drugi, i po deset plovila odjednom, tako su činili velike splavi koje su stršale prema sredini rijeke. Ugljen su sa sampana istovarivali lopatama i primitivnim prijenosnim vrpčama.

Gospodin Wang iziđe iz automobila uz otresit pokret koji je značio da trebaju poći za njim, time dokidajući i posljednje sumnje u to da radi za trijadu i da je on angažirao svog prijatelja Williama Sita, a ne obrnuto. Nastavnik se zadržao pokraj taksija.

Stone već ispruži ruku kako bi stisnuo Williamovu nadlakticu, no onda se prisjeti kako Kinezi ne vole da ih stranci dodiruju. Stoga samo reče:

"Williame, vrlo sam zahvalan za vašu pomoć. Bez vas bih bio posve izgubljen."

"Ne, ne. Moj se engleski već popravio. Ovo je bila velika pomoć meni."

"Uvjeren sam da je cijelo iskustvo bilo užasavajuće, ono ranije, s vojnicima. Cijenim to što ste ostali uz mene."

Činilo se da je William uhvaćen u zamku, što je upravo i bila Stoneova nakana, za slučaj da se jadnik naumio nekako izvući. Gospodin Wang nestrpljivo ga zazove.

"Hoćemo li?" upita Stone.

William kimne, preko volje, a potom požuri za vozačem. Wang ih povede pristaništem, pokraj mjesta na kojem se obavljao iskrcaj, do mjesta na kojem je bio privezan jedan prazan sampan za ugljen. Posada, neki sredovječni muškarac, njegova supruga, te troje djece tinejdžerske dobi, ispirali su palubu kantama s riječnom vodom.

Wang doskoči na srednji dio broda i pokretom ruke pokaže Stoneu i Williamu neka pođu za njim. Stone pomno pogleda sampan. Bio je dugačak dvadesetak metara i imao je nisku kormilarnicu na krmu, te velik, otvoreni tovarni prostor za ugljen. Odlično: puno mu se više sviđjela kamuflaža nego pokazivanje pisama š preporukama. Priljavi drveni brodić izgledao je posve jednako tisućama takvih plovila koja su redovito prometala rijekom, dok će kabina sakriti bradatog Amerikanca koji bi inače posve sigurno privukao pozornost posada kineske Ratne mornarice koje su patrolirale rijekom.

Kapetan kratko kimne Wangu, no i on i njegova supruga, kao i ugljenom umrljani sinovi i kći pomno su izbjegavali pogledati Stonea i Williama u lice. U niskoj kabini jedva se prolazilo i pognute glave. Malena stuba vodila je do motora u praznome hodu, stroja koji je Stone odmah prepoznao kao General Motorsov model 4-71, star najmanje četrdeset-pedeset godina.

Iza stube nalazio se zastor, a kada se kći, nevjerojatno lijepo dijete, koje dvije godine starija od Ronnie, provukla kroza nj, Stone ugleda ležajeve i lonac na peći na ugljen koja je bila postavljena na kardanskim ležajevima.

"Toliko djece", prošapće William, posve očito zapanjen zbog toga što je vlasnik sampana dva puta izigrao zakonske odredbe kojima svaka obitelj može imati samo po jedno dijete.

Kći je ponovno prošla kroz kabinu, kriomice i stidljivo pogledavši Stonea. Vratila se već nekoliko trenutaka kasnije. Njezin joj je otac tada uputio nekoliko oštrih riječi i ona odmah istrči na palubu, kako bi pomogla braći u odvezivanju brodića, dok je on dugačku ručicu mjenjača prebacio u položaj za vožnju unatrag. Bučni se dizelski motor pokrenuo, izazivajući podrhtavanje prozor i čamac se stražnjim dijelom pokrene prema struji.

Stone izvadi kartu koju je presavio tako da se vidio taj gornji dio rijeke, te sada kapetanu pokaže dva remontna brodogradilišta koja je želio pogledati - prvo se nalazilo neposredno pokraj stovarišta ugljena, a drugo kojih kilometar i pol uzvodno.

Ni u jednom od dvaju brodogradilišta, kao ni na molovima između njih nije bilo broda Dallas Belle.

"U redu", reče on tada. "Niz rijeku. Ovamo!"

Prazni sampan okrene se u širokome luku. Stone je prstom pokazao dug riječni zavoj koji se protezao od stovarišta ugljena uz Bund, te kapetanu naložio da zaplovi uz desnu obalu, gdje su bili usidreni brojni veliki brodovi. Čim su prošli Bund, te njegov hotel i rječicu Suzhou, rekao je kapetanu neka prijeđe rijeku i nastavi lijevom obalom, koja je bila prepuna pristanišnih mjesta, a među njima je bio i putnički terminal Waihongqiau, gdje je Tin Hau još bio na vezu

i izgledao, kao što je Stone i bio predvidio, poput novog Maseratija na automobilskom otpadu.

Vrijeme im je išlo na ruku. Kiša je prestala, a niska se naoblaka uzdigla. Uz pomoć dalekozora, Stone je vidio i na udaljenosti do pet-šest kilometara. No zimsko se nebo nadvijalo svom težinom i pred njima je bilo, u najboljem slučaju, još dva sata dnevnoga svjetla. Polako su prošli pokraj još gotovo dva kilometra pristaništa: Gaovanglu, Gonpinglu, Huishan, Huangpu. U jednom trenutku srce mu stane neobuzdano udarati. Neposredno iza pristaništa Huangpu nalazio se suhi dok brodogradilišta Shanghai Shipvard West, a na njemu žutosmeđi brod, brod boje pijeska, četvrtast i nalik na kakvu veliku kutiju.

Vrata navoza bila su zatvorena. Brod se na suhome uzdizao visoko, okružen skelama. Drhtavim rukama usmjerio je dalekozor prema njemu. Činilo mu se da veličinom odgovara slici koju je zapamtio kada je posljednji put vidio Dallas Belle. Već trenutak kasnije Stone razočarano zastenje.

"Je li vam dobro, gospodine?"

Stone odmahne glavom. To nije bio tanker, tek brod za prijevoz kontejnera, uglatih Unija uobičajenih za suvremene teretne brodove.

Iza suhog navoza nalazila se pličina, a plovni je kanal skretao prema istoku. "Na drugu stranu."

Sampan se vrati na desnu stranu, gdje se cijelom obalom prostiralo brodogradilište Shanghai Shipvard East. Kapetan je još nekoliko kilometara vozio uz tu obalu, zaustavljajući sampan zbog još jedne lažne uzbune. Noć se sada već spuštala ubrzano i na molovima, te su u brodogradilištima i tvornicama natisnutima uz obalu gorjela svjetla.

U jednom trenutku oglasio se kapetan koji je dotada samo šutio.

"Mrak", prevede William.

"Idemo dalje."

Brod je plovio približno brzinom od osam čvorova i u sljedećih pola sata prešli su još četiri milje. Pomno je promotrio rafineriju, koju prvi put nije vidio zbog kiše. Ali nije ugledao ništa nalik na tanker.

"Na drugu stranu!"

I ponovno su prešli kanal, izbjegavajući brodove i remorkere. Već su se približavali Wusongu kada je Stone ugledao onaj veliki putnički brod pod krovom hangara koji je rano ujutro vidio s jahte. Pokretom ruke pokazao je kapetanu da priđe bliže. Mjesto kraj turističkog linijskog broda još je bilo prazno. Aparati za lučno varenje i plamenici za rezanje obasjavali su unutrašnjost golemog hangara poput prigušenog svjetla u diskoteci. Sampan nastavi nizvodno pokraj brodogradilišta, sada već u potpunoj tami.

"U redu, okrenimo se i pođimo uzvodno ovom stranom." Pošli su istim putem natrag, ponovno prošli pokraj onog putničkog broda. Nalazio se u rezalištu u kojem su se dotrajali brodovi pretvarali u staro željezo. Iza njega se nalazila vrlo prometna željeznička pruga na kojoj su ranžirne lokomotive amotamo prevozile zatvorene i otvorene teretne vagone. Stone je želio prići bliže, no kapetan je odmahnuo glavom, a njegova supruga, koja se pojavila iza zastora imala je smrknut izraz lica, te je samo prodornim tonom uzviknula: "Aaaiivaa."

"Što se događa?" upita Stone.

Činilo se da William radije ne bi odgovorio.

"Što je bilo?"

"Kompleks Osamdeset šest Vrhovnog narodnog suda grada Šangaja."

"A što je to?"

"Stratište. Ovdje zatvorenike ubijaju jer su... osuđeni na smrt."

Stone proviri prema mjestu koje mu je prevoditelj pokazao rukom. Mračno mjesto usred posvemašnje pustoši, iza željezničkih tračnica. Prikladno susjedstvo za rezalište brodova.

Stone iziđe na palubu i zagleda se u tamom obavijene obale rijeke. Potom samome sebi reče kako je danas pregledao poprilično veliko područje. I vidio niz mjesta koja su mu ujutro zbog kiše promakla, pridoda tada, boreći se protiv osjećaja razočaranosti i iscrpljenosti. Odspavaj malo. Sutra počni rano. Svim srcem nadao se da sutra neće biti magle.

Bund - svjetlima okupanih pročelja - ukazao se nakon sat vremena. Stone, promrzao do kosti i već s osjećajem vrtoglavice od gladi -jer nije ni pogledao dimšum gospodina Yua i nije ništa pojeo još od doručka - reče Williamu neka zatraži da ga kapetan ostavi u parku nasuprot hotelu. Sampan pramcem priđe sluzavim kamenim stubama. Stone prenese upute kako ga treba pokupiti sutra u svitanje, uvjeravajući potom Williama Sita, koji se na te riječi pobunio, da se sam može vratiti u hotel, te nesigurnim korakom krene kroz jarko osvijetljen park.

Katherine ga je čekala u predvorju. Lice joj je bilo gotovo izobličeno od napetosti. Jednu ruku držala je duboko uvučenu u torbicu.

"Dođi u moju sobu."

"Što se dogodilo?"

"Mjere sigurnosti smrde na kilometre."

S upravom hotela dogovorila je da joj sobu zamijene za apartman s dva izlaza. Prije nego što mu dopusti jesti ili spavati, pomno mu je objasnila plan bijega, zahtijevajući od njega da zapamti smjerove koji vode do obližnjih požarnih stuba. U zid nasuprot vratima ugradila je tanke i uske komadiće ogledala kako bi kroz ključanicu mogla promatrati hodnik.

Kada je poslužitelj u sobu donio večeru, vrata je otvorila držeći pištolj iza leđa.

U ponoć, kada se probudio, ona je sjedila na rubu svog kreveta, u širokoj košulji i netremice ga promatrala.

"Je li ti dobro?" upita je on.

"Da. Super."

"Želiš li razgovarati?"

"Ne, ne želim razgovarati. Trideset tri su mi godine, nikada nisam s tipom hodala duže od šest mjeseci i znam se samo ševiti i biti policajka, a u policiju više ne mogu. Nije mi baš jasno što će biti sa mnom."

"Pa..."

"Reći ćeš mi da će na koncu sve biti u redu?" upita ga ona.

"Neću. Ali u torbi imam nekoliko antidepresiva."

Uzvratila mu jednim onim svojim tihim, praznim smijehom.

"Hvala. Ovaj ću put preskočiti tu opciju. I sama sam žena od tableta."

Stone sklopi oči.

"U redu, no ako se predomisliš..."

"Kako možeš spavati od tolike brige za Saru?"

"Stara navika s broda. Spavam kada mogu. A to ne znači da ne umirem od brige. Kad god prođe još jedan dan a da ih ne pronađem, razmišljam kako bi brod mogao juriti nekamo dalje ili bi ga otmičari mogli napustiti i potopiti, a one umirati pod vodom."

Dallas Belle ponovno se kretao, a vukli su ga remorkeri koji su izbacivali guste oblake dima. Mutno, naletima kiše umrljano nebo progutalo je kopno već nekoliko trenutaka pošto su se udaljili od elektrane, a kada se nad vodu spustila noć, Sara je osjetila

potpunu dezorijentiranost. Proteći će još sati i sati prije nego što gospodin Jack zaspe, pa da dobije prigodu da Ronnieinim GPS-om provjeri položaj i smjer kretanja.

On je bio udobno zavaljen u svoj naslonjač u raskošno namještenom glavnom salonu, gdje je pio Canadian Club. Njegovi su posjetitelji donijeli raskošnu brošuru koju je, tako se barem držao, čitao dok je zapravo promatrao Saru kako korača amotamo.

Ona za šankom napuni još jednu čašu vode Pellegrino, odsutno otpije gutljaj i ponovno obiđe prozore. U odrazu na crnome staklu, ona i njezin uzničar izgledali su mrtvo poput kipova.

On odbaci brošuru na niski stolić. Sara je uzme. Na naslovnoj stranici bio je prikazan elegantan crnobijeli putnički bord, Asian Princess, registriran na Bahamima. Sličio je brodu Queen Elizabeth II, koji je posljednji put vidjela u Singapuru. Brošura je bila ukrašena četverbojnim turističkim fotografijama Japana. Tekst je bio zavodljiv, namijenjen imućnim putnicima kojima je udobnost draža od stvarnosti.

Obični turistički brodovi zaustavljaju se u Yokohami, odakle vas do središta Tokija očekuje dvadeset pet kilometara prometnih čepova.

Vaša Asian Princess pristaje na molu Takeshiba, u samome srcu Tokija, gdje se zadržava kao vaš raskošni hotel, na samo nekoliko koraka od strogoga središta dinamične suvremene metropole koju dvanaest milijuna Tokijaca naziva domom.

Nekoliko koraka dalje nalazi se glasovita Ginza, spravim labirintom najraznovrsnijih prodavaonica; četvrt Marunouchi, u čijim je bankama pohranjen velik dio svjetskog bogatstva; vrtovi Carske palače, sjedište štovane japanske carske obitelji; te Tokio Tower, najviša građevina u Japanu, viša od Eiffelova tornja u Parizu.

Umorili ste se od hodanja? Stvar je vrlo jednostavna: osobnim pagerom pozovite jednu iz cijele flote limuzina broda Asian Princess koje samo čekaju da putnike prebace na željeno odredište.

Za vas više nema nerazumno skupih hotela. Nema nevjerojatno skupih vožnji taksijem. Nema nemogućih gužvi u zračnoj luci. Nema guranja na ulasku u sredstva javnog prijevoza. Razgledajte Tokio onako kako ga turisti još nisu razgledavali-iz svog raskošnog salona u plovećem hotelu, na prvoklasnome brodu s pet zvjezdica, Asian Princess.

"Kanite poći na krstarenje, gospodine Jack?"
"Kupio sam tu tvrtku. Što kažete na moj novi brod?"

"Doista izgleda da klijentima jamčite apsolutno nikakav dodir sa stvarnim Tokijom."

"To i jest bit krstarenja. Jeste li kada bili na takvom turističkom putovanju?"

"Bojim se da su raskošna krstarenja malo iznad naših mogućnosti."

"Evo kako ćemo... kada sve ovo završi, dopustite da častim vas i vašeg supruga. Svadbena putovanja, ja snosim sve troškove."

"Možda bismo se na brod mogli ukrcati još večeras?"

"Žalim, doktorice." On iskapi čašu i pokaže joj neka je ponovno napuni. "Čujte, recite maloj da za vas dvije imam iznenađenje, već sutra."

Maleni, mračni apartman visokih stropova koji je Stone dijelio s Katherine imao je prastari telefonski aparat koji se oglašavao poput cvrčka. Javila se Katherine i odmah predala slušalicu Stoneu. Zvao ga je Ronald.

"Hej, pomorče. Naš prijatelj iz Hong Konga kaže da nazoveš prijatelja u bolnici."

"Neka me vrag odnese!"

"Primio poruku?"

"Hvala."

Službenica na centrali bolnice Matilda preusmjerila je poziv u Kerryjevu sobu, gdje se pacijent javio ovim riječima:

"Gdje si, dovraga, stari?"

"U Kini", odgovori Stone oprezno, sjedeći na krevetu. "Kako je rame?"

"Preživjetću."

Sudeći prema glasu, stručnjak za spašavanje bio je prijateljski raspoložen. No govorio je jasno, glasno, kao pravi iskusni pomorac, i Stone je gotovo osjećao njegov prodoran pogled.

"Ležeći ovdje, ponešto sam promijenio mišljenje. O tvojoj priči."

Stone istog trena ustane, još snažnije pritišćući slušalicu na uho.

"Jesi li razgovarao sa svojim..."

"Nije važno kako sam došao do toga. Provjerio sam SOSUS, a oni nemaju puno fiksnih sonarnih uređaja u zapadnome dijelu Tihog oceana. Njihov je sustav bio namijenjen praćenju sovjetskih podmornica pri izlasku na otvoreno more."

"Toga sam se i pribojavao."

"No podmornice i helikopteri još osluškaju. A dio signala koji uhvate odlazi u ADAC - bazu podataka o zvukovima brodova."

"Odlično."

"I više je nego odlično, stari moj. Neusporedivo bolje. Imao si sreće. Dva puta. Koliko ja mogu odrediti, evo štp se dogodilo: jedna od naših podmornica za obučavanje posade nalazila se u blizini indonezijskog Jugozapadnog otočja, kada je neki novak koji je učio rukovati hidrolokatorom uhvatio signal nekog broda.

'Što je to?' 'Ne znam, gospodine.' 'No, dobro, utvrdimo o čemu je riječ!.'

"Snimku su usporedili s bazom podataka koja je postojala na podmornici", nastavi Kerry. "Ondje nije bilo odgovarajućeg zvuka. Znači, nije bilo riječi o ratnome brodu. No instruktor je vjerojatno rekao: To je vrlo velik i težak brod za ove vode. Nalazi se više od dvije stotine milja izvan uobičajenih brodskih pravaca.' Potomdojavljuje kapetanu: 'Hej, kapetane, poslušajte ovo'. Kapetan kaže: 'Obratite se stožeru u Brisbaneu'. Baza podataka u Brisbaneu povezala se s vašim Pentagonom, odakle su stigli podaci za traženi brod. Tanker za prijevoz tekućeg zemnog plina od pedeset tisuća tona, registriran u Liberiji, Amy Bodman."

"Bodman?"

"Iz tvrtke Bodman Line. Stara tankerska flota, kupljena još davno, otada preživjela četrnaest konglomeracija. No do trenutka kada su do podmornice stigli traženi podaci, brod je već odavno bio daleko od njih, a podmornica je imala i važnijeg posla. I to bi bio svršetak priče..."

"Da...?" ponuka ga Stone.

"Da japanska i australska Ratna mornarica nisu imale zajedničku vježbu u Istočnokineskome moru - australske podmornice i japanski ratni brodovi. Helikopteri su uronili sonarne sonde i uhvatili upravo signale Amy Bodman."

"Gdje?"

"Oko četiristo milja od Šangaja."

"U kojem je smjeru plovio?"

"Na sjeverozapad."

On osjeti kako mu srce udara sve snažnije. Brod je ovdje!

"Izravno prema Šangaju, upravo onako kako je Sara rekla."

"Ima još."

"Što?" upita iznenađeno Stone. "No, hajde. Ispričaj mi sve."

"Požurivanje neće pojednostaviti stvar. Čuli su tanker za prijevoz plina upravo negdje ondje gdje su takve brodove i očekivali, tako da to nikoga nije iznenadilo. No uza sve te vježbe i provjere rada komunikacijskih sustava, podatak je prenijet u Brisbane, a odande automatski u Pentagon. Amy je u bazi podataka."

"Znači da je u Šangaju", reče Stone, osjećajući kako mu cijelo tijelo zahvaća osjećaj olakšanja.

"Ne nužno."

"Kako to misliš?"

"Brod se zaustavio."

"Kako to misliš, 'zaustavio'?"

"Stajao je nepomično nasred mora. Na pola puta između Okinawe i Šangaja. U jednom trenutku čuli su se motori. Već trenutak kasnije motori nisu radili, propeler se nije okretao. Zamolio sam jednog prijatelja da mi pogleda satelitske snimke. Od toga ništa. Gusta naoblaka, magla, kiša tri dana. Ništa od slika."

"Infracrvene?"

"Ništa."

Ledeni stisak obavio je Stoneovo srce. Napušten i potopljen.

"Potopili su ga."

"Moguće", reče Kerry. "A možda i nisu. Četiri dana nakon što su snimili taj zvuk, jedan od helikoptera ponovno je uranjao sonde i tada su snimili neki neobičan zvuk. Nije bio propeler, nije bio motor, nije bio ni kit. Samo nekakvo potmulo tuptuptup."

"Ne shvaćam."

"Razmisli malo."

"Prestani me zajebavati!" poviče Stone. "Reci mi!"

"Ne želim ti nametati svoje zaključke, Michael. Samo nagađam. Ratna se mornarica nije potrudila

proanalizirati zvuk i istražiti stvar. Bilo je to komercijalno plovilo, a oni imaju pune ruke posla s ratnim brodovima. Čini mi se da znam što su čuli. Razmisli, zanima me misliš li na istu stvar."

Stone zatvori oči i spusti se na postelju, nastojeći uvesti red među misli koje su mu se kovitlale mozgom. Katherine klekne iza njega i stane mu masirati ramena.

"Mala pomoć", reče Kerry. "Ne zaboravi da je riječ o brodu za prijevoz plina."

"Kompresor!"

"Tako je!"

"Sustav za hlađenje plina."

"Provjerio sam stvari. Brod Amy Bodman dovoljno je nov da bi imao takvu opremu. Stari su brodovi bili tek nalik na termos-boce, no ovaj je noviji. Zato su čuli lupkanje kompresora, dok je brod četiri dana stajao na kiši."

"Zašto su se zaustavili?"

"Najvjerojatnije zbog popravaka."

"Jesu li se motori ponovno pokrenuli?"

"Ne znam. Zajednički su manevri završili i svi su otplovili kući, jedni na pivo, drugi na šake."

"Ali, je li prijavljen nestanak Amy Bodman?"

"Nije. Nije prijavljeno ni kašnjenje na odredište."

"Tko je vlasnik broda?"

"To je teško reći. Bio je iznajmljen, najam je okončan, potom je ponovno dan u zakup... Moj odvjetnik za pomorsko pravo dva se dana bavio tim pitanjem. Postoji cijela mreža međusobno povezanih tvrtki i najamničkih spletki. Znam samo da je teret preuzeo u Surabayi."

"To smo očekivali."

"Je li ti poznato ime Jack Powell?"

"Nije."

"Veliki brodovlasnik koji se prvenstveno bavi prijevozom nafte. Amerikanac. S poslom je počeo još u vrijeme Ludwiga i Aristotela Onassisa. Powell je oduvijek bio sličan Ludwigu, tajnovit. Mnogi drže da bi brod mogao biti njegov."

"Ali zašto ne bi prijavio njegov nestanak?"

"Možda ima toliko brodova da ne primjećuje da je jedan nestao. Možda ga je nekome iznajmio."

"To ne bi trebao biti podatak do kojeg je teško doći."

"Ne javlja se na ostavljene poruke. Ima ured u New Yorku, ali nema razloga da se odazove na poziv jednog običnog nedostojnog agenta za spašavanje brodova."

"Još će se teže javiti meni. Jesi li razgovarao s Lydiom Chin?"

"I ona je pokušala. Ništa. Na sličan je pokušaj nagovorila čak i jednog od svojih prijatelja mega brodovlasnika. Njega su se oslobodili razni pomoćnici."

"Možda je Jack Powell na tom brodu."

"Sumnjam."

"Dakako da nije... Isuse, toliko blizu da su mogli doći u Šangaj."

"Želim ti puno sreće, prijatelju moj. Sve to možda ne znači ništa, sve su možda obične podudarnosti. No ako su nastojali sakriti brod od satelita, postupili su glupo, zaboravljajući kompresor, a tebi se osmjehnula sreća. I dalje ću nastojati doznati tko je vlasnik broda, kao i kako doći do gospodina Powella."

"Bože, kako bih samo želio da je na tom brodu."

"Zašto?"

"Najviše od svega bojim se da će negdje prodati teret i potopiti brod, na njemu ostavljajući Saru i Ronnie."

"A što će takvom tipu tvoja supruga i kći?"

Odloživši slušalicu, Stone je pokušavao dobro promisliti o svemu, odvajajući povoljne novosti, prelazeći preko pitanja koja su ostala bez odgovora, sumnji, pa čak i zagonetke u vezi s time koje su nakane otmičara. Brod se zaustavio u blizini šangaja, zakriven slojem naoblake. Bio je uvjeren da je kasnije ponovno krenuo. Brod nikako ne bi potopili zajedno s teretom. A znao je da je natovaren jer su još radili uređaji za hlađenje plina.

Katherine mu je i dalje masirala ramena. Bile su to najjače ženske ruke koje je ikada vidio.

"Nikako ne mogu dočekati zoru", reče on. "Moraju biti ovdje."

Na vratima se uto začulo kucanje. Katherine uzme pištolj. Potom stane pokraj vrata i ogledalom iz toaletne torbice pogleda kroz špijunku. Potom dovikne: "Zakorači ulijevo", pogleda ogledala na suprotnoj strani hodnika i otvori vrata.

Ronald uskoči u sobu, pogleda sličnog oštrim iglama.

"Što je novo?"

Pripravan okladiti se ako treba i u novac da je gangster podmitio službenicu na centrali, Stone mu ispriča što je doznao. Ronald je dugim koracima prelazio sobu amotamo i Stone se stane pitati što se zapravo događa.

"To zvuči dobro. Ha, što kažeš, pomorče?"

"Mislim da jest dobro. Ti si dobro?"

"Da, sve u redu."

Katherine tada reče:

"Na porubu nogavica imaš krvi."

"Moje su dečke isjeckali. Ništa strašno."

"Ništa strašno?" upita Stone. "Već si ionako bio na nesigurnome terenu."

Katherine upita:

"Je li Michael ovdje siguran?"

"Nema problema."

Ona reče:

"Meni se ovo ne sviđa."

Ronald poleti prema njoj.

"Ne sviđa ti se? Jebi se, ako ti se ne sviđa."

Katherine je u ruci još držala pištolj.

"On je moja karta za odlazak odavde. Još te jedanput pitam: je li na sigurnome?"

Ronald već podigne ruku da je pljusne. Ona uzdigne pištolj, ne dovodeći ga posve do visine njegovih prepona, no više ga ne držeći ni usmjerenog prema podu. I ovaj put, na Stoneovo iznenađenje, mafijaš uzmakne. Uhvativši ručicu na vratima, obrati se Stoneu:

"Budi bez brige, pomorče. Dobro se brinem za tebe."

Postoje izišao, Stone upita:

"Što misliš?"

"Prestrašen je. Mogla bih se okladiti da ga je Chang napustio."

"Bit će najbolje da pođemo."

"Ako znamo da smo ovdje, znat će i da smo otišli."

"Predlažeš da ostanemo?"

"Predlažem da sutra pronađeš taj brod."

"Hej, doktorice! Doktorice! Dovedite malu. Vrijeme je za iznenađenje."

Ronnie podigne pogled s knjige.

"Iznenađenje?" Istog trena poskoči s kreveta.

"Dođi, mama."

Nekoliko koraka iza nje, Sara začuje kćer kako je zamalo ostala bez daha.

"O, Bože sveti! Predivno je, gospodine Jack."

Sara zastane na vratima i s nevjericom pogleda u susjednu prostoriju. U kutu nasuprot naslonjaču u

kojem je sjedio gospodin Jack stajalo je božično drveće visoko do stropa, s treperavim svjetlima i blistavim staklenim ukrasima. Svjež miris zimzelenih iglica ispunjavao je cijelu kabinu. Ronnie polako priđe drvetu, lica ozarena od zadivljenosti.

"Što je bilo, mala? Nikada nisi vidjela božično drveće?" I dalje je pio, unatoč Sarinim nalogima. Lice mu je bilo zarumenjeno.

"Samo na slikama. Mama i tata obično postavljaju minijaturno drveće, ali ovo je tako zeleno. Mama, pomiriši!"

"Obično ukrasimo malu palmu", objasni Sara, dirnuta starčevim darom, unatoč whiskeyjem obojenu osmijehu zbog kojeg je izgledao poput paklenskog Djeda Mraza. "Odakle vam drvo?"

"Rekao sam vam, doktorice, Šangaj je moj grad."

U tom trenutku u kabinu uđe kapetan, crvenih očiju i umoran od tri dana manevriranja brodom priobalnim vodama.

"Što se događa, kapetane?"

"Wusong Kou, gospodine Jack. Još malo pa smo u rijeci. Usidrit ćemo se do plime i potom pojuriti dalje."

Huangpu, pomisli Sara. Ili je mislio na Yangtze?

"Koliko dugo?"

"Do pristajanja, tri sata."

Šangaj. Divovski velegrad, mjesto kamo bi mogle pobjeći i skriti se.

"Hej, što kažeš na drvo, mala?"

"Predivno je."

"Što želiš za Božić?" upita gospodin Jack, a potom njezin odgovor preduhitri glasnim povikom: "Imat ćemo prvorazredan Božić. Vidjet ćeš."

Sara je ostala preneražena.

"Do Božića je ostalo još deset dana, gospodine Jack. Ne kanite nas valjda ovdje držati još deset dana?"

"Još kako, doktorice. Ali bit će to Božić koji će se pamtiti. Obećajem."

"Je li tata još u Hong Kongu?" upita Ronnie.

"Koliko ja znam...", odgovori starac.

Ona je fotografija praktički izbrisala sve Ronnieine strahove. Sada se držala kao da je s majkom na odmoru. Premda se Sara pitala koliki je dio takvog stava zapravo gluma čiji je cilj bio njoj olakšati situaciju, omogućiti joj da se manje brine. Ronnie je oduvijek snažno i jasno osjećala i njezine i Michaelove emocije, što je bila posljedica života u skućenome prostoru, i bila je velikodušno dijete koje je rado i puno davalo. I odviše velikodušna, pribojavala se Sara. Gorak osmijeh tada joj blago razvuče usne: uobičajene majčinske brige doimale su se bizarnima sada kada su njezin i Ronniein - čak i Michaelov - život bili u rukama nesmiljenog starca koji je bio jednako lud koliko i moćan.

Uto je stigao Ah Lee s večerom, velikom zdjelom na pari kuhanih šangajskih rakova. Sara pomogne gospodinu Jacku da se pridigne iz naslonjača. Sada je već bio snažniji, no zbog boli u prsima i ramenu, kretnje su mu bile otežane. Pošto ga je posjela za stol, gdje je Ah Lee čistio rakove i pokazivao Ronnie kako izvaditi meso, on zatraži svoje piće.

Moss je ušao kada su prelazili na desert, Ronniein omiljeni sladoled s okusom kave. Dok je smrknuto promatrao prizor, Sara pomisli kako zasigurno izgledaju poput obitelji iz kakve televizijske komedije: majka, kći i djed, večeraju dok tata radi prekovremeno. Ili gospodar i njegove robinje.

"Što je bilo, Moss?"

"Društvo. Dovezao ih je patrolni brod."

"Moje dame... Kako bi bilo da se lijepo nekako izgubite? Uzeli smo nekoliko Disnevjevih laserskih diskova. Pogledajte neki film."

Bila je to naredba i one se povuku u kabinu za spavanje. Sara se pitala je li ih gospodin Jack protjerao kako ih gosti ne bi vidjeli ili one nisu trebale vidjeti goste.

Ah Lee nečujno je ušao u sobu donoseći čaj, kolačiće i filmove, a potom je žurno izišao. Ronnie u uređaj ubaci Snjeguljicu i sedam patuljaka i stiša ton. Sara na uši stavi stetoskop i membranu prisloni na vrata.

Ronnie prošapće:

"Što pričaju?"

"Govore na kineskome."

"I gospodin Jack?"

"Ššš!"

"Dopusti da poslušam, mama."

Sara joj preda stetoskop.

"Neprestajio govore: 'stari prijatelj'", prošapće Ronnie. A potom odjednom: "Čekaj, sada govori na engleskome... Evo, ti poslušaj." Ona izvadi slušalice, pruži stetoskop Sari i smjesti se na krevet uz Snjeguljicu.

Sara ponovno pritisne membranu na vrata i začuje gospodina Jacka kako se šali: "Dovraga, čak su i komunisti u stanju odnijeti velik plijen kada unaprijed znaju da će burza..." Rečenicu je dovršio na kineskome. Što god da je rekao, reakcija je bila gromoglasan smijeh.

Sara je uzalud čekala još koju riječ na engleskome, čula je zveckanje čaša i prigušene razgovore, srdačan smijeh, a potom i kada je Ah Lee stigao s pladnjevima s jelom i novim pićima. Dim cigareta prodirao je ispod vrata. Da su se čuli i kakvi

ženski glasovi, sve bi izgledalo kao da prisluškuje pred vratima kakvog puba.

Film je završio. Ronnie je zaspala. Sara je pokrije još jednim pokrivačem i upravo je razmišljala kako bi i sama mogla poći u postelju kada je osjetila da je brod stao.

Ona odmah priđe zavjesi nad brodskim prozorčićem i proviri van. Snažni reflektori osvjetljavali su mol i okvir divovske dizalice. Iza te jarke svjetlosti više je naslućivala nego vidjela nekakav zid. Stekla je sablastan osjećaj da je brod negdje unutra, u nekakvom divovskom hangaru.

Kada je ponovno prišla vratima, razgovor je već bio završio. Ona tiho zakuca, kako ne bi probudila Ronnie.

"Uđite, doktorice."

Gospodin Jack bio je sam, umorno ispružen u naslonjaču. Oči su mu se caklile od iscrpljenosti, jezik se pleo od alkohola.

"Vrijeme je za spavanje, doktorice?"

"Predugo ste ostali budni. Pretjerali ste." Ona dlanom pokuša rastjerati dim. "Smijem li pretpostaviti da niste pušili?"

"Ja nisam, doktorice. Samo moji stari prijatelji. Puše poput parobroda. Oduvijek. Ti bi luđaci u zasjedi dočekali kakvu japansku kolonu tenkova samo da bi se dočepali njihovih cigareta." Tada je pogleda zamućenih očiju, no odjednom se posve razbudi.

"Što ste čuli, doktorice?"

Ona dodirne stetoskop i tek tada uvidi da ga je zaboravila skinuti. Brzo mu priđe, rastvori njegov ogrtač, te mu na prsa položi hladnu membranu. Prema zvuku, srce mu je udaralo snažno, dok su pluća bila znatno manje ispunjena krvlju.

"Prestanite s tom komedijom. Pitao sam vas što ste čuli?"

"Okrivljujete me?"

"Doktorice, poigravate se vatrom."

"Pitala sam: 'Okrivljujete li me?' Moje dijete i mene držite u zatočeništvu. Moj jadni suprug sada je sam Bog zna gdje."

"Upravo ste zaradili mali susret s Mossom."

On tada pritisne jedno od brojnih puceta kojim je uputio poziv na Mossov pager, te na njezin iznenađen izraz lica uzvрати hladnim i nepopustljivim pogledom.

"Upozorio sam vas, doktorice. Nema milosti."

Činilo joj se važnim ne pokazati mu strah. No osjećala je kako joj se usne grče.

"Smijem li vas nešto upitati?"

"Gotovo je s time... više nisam vaš naivac. Pretjerali ste, ovo je bio jedan korak previše."

"Kako čovjek poput vas dolazi do osobe poput Mossa?" Gospodin Jack zadovoljno se zasmijulji. "Strašni ste, doktorice. Bože moj, da sam samo prije četrdeset godina upoznao ženu vaše odvažnosti... Zna li što je čovjek prvog kata?"

"Ne."

"Provalnik. Penje se do prozora na prvom katu. Osim u gradu poput New Yorka, gdje je Moss i odrastao, ondje se radi o dvadesetome katu. Neki 'ujak', ili majčin dečko ili tko god, klinca je angažirao za penjanje zidovima zgrada. Bio je izvrstan. Mogao je postati cirkuskim hodačem na žici, samo da su mu se ukazale valjane prigode. Uхватili su ga i strpali u dom za maloljetne prijestupnike."

"Koliko mu je bilo godina?"

"Deset, jedanaest. Bit će da je u to vrijeme bio mršavi mali vragolan."

Sara istog trena pomisli na Ronnie kako klizi niz prednju priponu.

"Kada su ga pustili bilo mu je šesnaest godina. Odrastao je brzo, dizao utege, borio se za život. Pronašao je unosan posao kao svodnik - kao što sam vam već rekao. S posla discipliniranja kurvi napredovao je do mjesta glavnog prevoditelja ugovora za jedan narkokartel. Bile su to krupne stvari, život na visokoj nozi, sve dok ga ponovno nisu uhvatili. Ubojstvo, itd. Dvadeset godina u Attici - u zatvoru u saveznoj državi New York. Bilo je to teško razdoblje. Ondje sam ga i pronašao. Sudjelovao sam u programu rehabilitacije. Znae već - velike tvrtke kriminalcima pružaju još jednu priliku."

"To mi izgleda kao velik i divan doprinos društvu, gospodine Jack."

"To je odličan način za pronalaženje osoblja... Odmah sam shvatio da je Moss barem za stupanj iznad ostalih - sociopat s dovoljno samodiscipline da se istakne. Izvukao sam ga. Angažirao sam privatne učitelje, naučio ga čitati, računati, stekao je temeljna znanja o elektronici. Uputio sam ga u Kaliforniju kako bi se naučio služiti računalima, ovamo radi obuke u rukovanju oružjem. Mali je genijalac, premda možda ponešto devijantan."

"Čini se da vam je zahvalan."

Gospodin Jack slegne ramenima.

"Bio bi vraški velika budala kada mi ne bi bio zahvalan... Ah, tu si, Moss. Uđi. Gospođa doktorica poprilično je prešla dogovorenu granicu."

"O, doista?"

"Nanesi joj pravu bol. Bez tragova."

Nije mogla vjerovati da se sve to doista događa sve dok se on nije nagnuo nad nju, a njezin je mozak stao užasno predviđati gdje će je pogoditi prvi udarac.

"Čekaj malo, Moss... Hej, doktorice?"

"Što je, gospodine Jack?"

Jedva je uspijevala kontrolirati glas.

"Pokušajte biti tihi. Ne bi bilo zgodno da se mala probudi i gleda vas, zar ne?"

Uzvratila mu je pogledom ispunjenim nevjericom. On potom upita:

"Razumijete li?"

"Da."

"Sve spremno?"

Čak ni tada nije mogla posve vjerovati da će on samo tako mirno sjediti dok joj Moss hotimice i promišljeno nanosi bol. No ruke tamnoputog muškarca sada su se već počele micati, poigravajući se zrakom u samoj blizini njezina lica. Ružan osmijeh razvukao mu je usne.

Ruke su mu se kretale brže nego što ih je ona uspijevala pratiti. Snažan udarac posred uha u glavi joj je izazvao odzvanjanje. Njezine ruke tada polete prema bolnome mjestu, izlažući tako trbuh i grudi. Zbog prave kiše kratkih udaraca presavila se u trbuhu i pala na pod, očajnički nastojeći doći do zraka.

Bol se sada širila poput požara i ona se svim silama trudila kako bi u sebi zadržala krik koji joj se poput kakve pomahnitale životinje pokušavao oteti iz grla. Jedan jecaj koji nije uspjela zatomiti donio je upozorenje gospodina Jacka.

"Nemojmo probuditi Ronnie, može? Nećete biti u stanju pjevati uspavanke."

Udarac koji je nalikovao na ubod užarenog noža zahvatio je, činilo joj se, lijevi bubreg i ona pomisli, uz iznenađan goli strah, da će je Moss nehotice ubiti. Bol tada poskoči iz bubrega u prsa, a potom u mozak i ona osjeti kako tone u duboku tamu.

Moss joj na lice izlije ledenu vodu iz posude za hlađenje pjenušca.

Sara se probudi pljujući, rukama obavijajući tijelo, stenjući.

"Tiho."

Ona se ugrize za usnu.

"U redu?"

Ona kimne. Nije ju ubio. Samo je imala takav osjećaj.

"Idemo dalje", reče gospodin Jack.

Ponovno je molitvama dozivala nesvijest. No Moss je sada bio pažljiviji, paklenski profinjeniji, a došao je i trenutak kada mu je gospodin Jack naložio neka prestane kako bi joj zatvorio usta.

"U interesu", kako je rekao, "Ronnieina sna koji će joj donijeti ljepotu." Upotrijebio je ručnik iz bara i učvrstio ga pojasom.

Osvijestivši se, shvatila je da je na podu kupaonice, dok joj je pred očima lebdjela tamnocrvena maglica, u glavi joj se nezaustavljivo vrtjelo, a tijelo joj nezadrživo drhtalo. Uz osjećaj mučnine, nekako se dovukla do nužnika i povratila, a potom se beživotno spustila na hladne pločice, grizući se za usne kako je Ronnić ne bi čula.

Osjećala je bol pri svakom udahu.

Još se dugo koncentrirala ne bi li nekako prikupila snagu za uspravljanje u stojeći položaj. Konačno se pridigavši, u zrcalu je ugledala vlastito lice. Izgledala je divlje. I užasnuto. što je bilo najnevjerojatnije, na njoj nije bilo ni traga udarcima. Premda joj je lice bilo blago otečeno. Ronnie će reći da je otekla od previše kineske hrane.

Ronnie! Ona se sada dovuče do vrata, blago ih odškrine i proviri u sobu. Ronnie je ležala sklupčana na krevetu, pod pokrivačem, i čvrsto spavala. Kako su je unijeli a da nisu probudili djevojčicu?

Sara zaključa vrata i ponovno se spusti na hladne pločice. To je dijete oduvijek imalo čvrst san, no zašto ju je gospodin Jack zaklonio od tog divljačkog napada? Je li nakana bila njoj ostaviti tračak nade?

Nade da će Ronnie, posveti li se ona zdravlju gospodina Jacka, ostati pošteđena?

Ležala je u boli, razmišljajući o tome, te zaključila da nema nikakve nade. Ovaj nasilni napad dokazivao je da će ih gospodin Jack obje ubiti kada dovrši ono što radi s kineskim generalima, što god to bilo, odnosno kada se bude moglo Vratiti kući, u neku bolnicu na Zapadu. Više nego ikada bilo je nužno pobjeći.

Nalaze se toliko blizu kopnu. Mol je dvadesetak metara ispod brodske ograde. Moss je bio glavna prepreka. Negdje u najdubljem zakutku duše znala je da čak ni nakon što ju je pretukao ne bi mogla zloupotrijebiti liječničke sposobnosti kako bi ga ubila. No bi li ga mogla nekako onesposobiti?

Ruku drhtavih od straha, otvorila je liječničku torbu. Ketamin se u anesteziji koristi kako bi se postigla paraliza mišićnog tkiva. Počinje djelovati sporo, no mogao bi proizvesti željeni učinak. Međutim pokušaj uštrcavanja sredstva snažnome napadaču običnom iglom odviše bi ovisio o sreći. Mora biti u stanju ubosti ga brzo i jako, i to samo jedanput.

Za hitnu pomoć pri teškim alergijskim reakcijama imala je autoinjektore epinefrina za jednokratnu uporabu. Žrtva uboda pčele jednostavno bi zabila iglu u bedro i ampula bi se uštrcala sama od sebe. Ona sada pod svjetlom pomnije prouči plastičnu bočicu, razmišljajući o tome bi li nekako mogla izvaditi epinefrin i zamijeniti ga ketaminom. U pokušajima probijanja rupice slomila je nekoliko igala za inzulin i tek potom shvatila da joj je razmišljanje posve pomučeno: uštrcana količina bila bi premala; za zaustavljanje čovjeka Mossove građe bilo bi potrebno pet do šest kubičnih centimetara.

Više nije mogla podnositi takvo stanje. Postelja joj je izgledala kilometrima daleko. Ona se ponovno

zgrči na hladnome podu. Zubi su joj cvokotali. Prsni koš gorio je od boli i bijesa. Još je gori bio strah da će je napustiti odlučnost.

Promrzao do kosti nakon još jednog dugog, besplodnog dana provedenog na rijeci, Stone se otuširao vrućom vodom i oteturao do kreveta. Katherine se cijeli dan skrivala iznad lažnog stropa i nadgledala hotelsko predvorje. Nije uočila nijednog "ubojicu". No Ronald im se nije javio, a ona je željela što prije otići iz Šangaja.

"Još jedan dan", obeća joj on. "Još samo jedan."

Ona mu ponudi vino koje je pila.

"Lakše ćeš zaspati", reče, pružajući mu napola punu hotelsku čašu iz kupaonice. Naslonjen na jastuk, Stone otpije gutljaj te stane tonuti u san.

"Jesi li kada prevario ženu?"

"Ne."

"Nikada?"

"Nema potrebe."

"U redu, ali što bi bilo kada bi te netko uzbuđivao puno više od nje. Neusporedivo više."

"Takva bi žena bila zabranjena u skladu s odredbama sporazuma o neširenju nuklearnog oružja."

Katherine mu uzvratila jednakim osmijehom.

"Dopustio bi da se nekakav sporazum ispriječi na putu između tebe i najboljeg seksa koji si ikada doživio?"

"To je moja žrtva čovječanstvu."

Odjednom se posve uozbiljivši, ona reče:

"Bože, kakav si ti sretnik."

"Znam. Zato i želim ponovno biti s njom." Katherine prekriži ruke i nasmiješi mu se.

"Ne, i inače bi želio da se vrati... ti si jedan od onih koji se brinu za ljude."

"I kći."

"Ja nikada neću imati djece."

"Ne govori tako. Mlada si i..."

"Prestani!"

Bijesno odvrativši pogled, tada krikne:

"Pazi!" te se očajnički baci na svoju torbicu.

Britanac je stajao na vratima dnevne sobe. Na pištolju je imao prigušivač. Stone je čuo metke kako poput tupih udaraca zasipaju Katherininu prsa.

Katherine se prevali preko kreveta. Britanac zakorači u sobu, još držeći uzdignut pištolj.

"Vrlo zabavna potraga", reče. "Ti si nekakav hiperaktivan tip."

Stone tada zaurla:

"Gdje je moja supruga?"

"Nemam pojma, stari moj." Potom usmjeri pištolj, a Stone osjeti kako cijeli njegov svijet vrtoglavo tone u crno oko njegove cijevi.

"Samo dovršavam započeti posao."

Tada odjednom odjeknu dva gromoglasna pucnja. Katherine je pucala uz Stonea. Uočio je krv koja joj je tekla iz usta. Bilo je očito da se ne može nositi s povratnim trzajem pištolja. Prvim metkom raznijela je Britančevu ruku, zbog čega je ovaj odletio unatrag, kroz vrata dnevne sobe. Drugi je metak promašio i ona padne na krvlju natopljeni krevet.

"Bježi!" prošapće ona, odgurujući pištolj prema Stoneu. "Uzmi ga!"

"A ti?"

"Meni ne možeš pomoći. Bježi! Traži ženu i dijete." Krv joj je sada već istjecala posve nesputano. Načas joj zaguši usta i ona zakašlje. "Provjeri jesam li sredila onu budalu. Dokrajči ga jer će te inače progoniti cijeli život. Jebeni bolesnik."

Stone uzme pištolj.

"Otkočen je. Samo povuci okidač."

On dugim koracima brzo uđe u dnevnu sobu.

Britanac je ležao na tepihu i bolno puzao prema svome pištolju, koji je ležao u blizini vrata prema hodniku.

"Ne miči se", reče Stone.

Britanac se okrene, ugleda Stonea kako stoji na vratima s Katherineinim pištoljem.

"Nemaš ti muda za to, stari moj."

Stone se osvrne prema Katherine. Ležala je posve beživotno, širom rastvorenih očiju. Britanac je sada već puzao brže. Taj ga je čovjek pokušao ubiti tri puta, "samo dovršavajući započeti posao". Sada ga ustrijeliti s leđa bilo bi ravno smaknuću, no Katherine je imala pravo: profesionalnom ubojici to je postalo nekakvim perverznom pitanjem časti, te bi ga nastavio progoniti do kraja života.

On mu priđe još bliže i pritisne cijev pištolja na njegov zatiljak.

"Ili ću te ubiti ili te posve onesposobiti za barem godinu dana. Ti odlučuješ."

Britanac se osvrne. Kada je ugledao izraz Stoneova lica, na njegovu se licu umjesto prijezira pojavilo poštovanje. Ili strah. Stone to nije znao točno odrediti, a to ga i nije zanimalo.

"Ti odlučuješ", ponovi sada.

"Čuj, stari, a kako bi bilo da samo uzmeš moj pištolj? Bit ću u bolnici s ovom rukom."

"To nije dovoljno dugo", reče Stone. Daleko dolje, na ulici, čule su se sirene. On sada premjesti cijev pištolja na stražnju stranu muškarčeva lijevog bedra i bez čekanja povuče okidač, tako mu razmrskavši bedrenu kost. Britančevo se tijelo tržne, izvije; on krikne. Potom se onesvijesti, posve se ispruživši na podu, kao da se nekako rastopio. Stone ponovno povuče okidač i razmrskava mu i drugu nogu.

Potom ščepa naprtnjaču, odjeću i kaput, te pogleda na hodnik. Neki sredovječni Japanac virio je sa svojih vrata. Stone otrči do stubišta, ondje navuče hlače, cipele, čarape i vuneni pulover. Čule su se sirene. On potrči niza stube.

Skupine uniformiranih pripadnika policije slijevale su se u predvorje, vičući nešto recepcionarima, koji su im uzvraćali jednakom vikom. Stone se ponovno povuče do požarnih stuba i otrči u podrum, te, slijedeći miris smeća, iziđe kroz velika vrata za istovar opskrbnih vozila.

Zvuk sirena ispunjavao je neonskim svjetlima obasjanu noć. On odvažno prijeđe na suprotnu stranu ulice i uđe u prvi lokal na koji je naišao, nekakav jazz klub, osvijetljen svijećama i rotirajućom kuglom. Postariji američki turisti slušali su nekakav još stariji sastav. Poslužiteljica dođe do Stonea. On naruči whiskey i ispije ga u jednom gutljaju. Ruke su mu toliko drhtale da je žena jedva odvojila pogled od njih.

Rukom joj pokaže neka donese još jedan.

Blok skladbi je završio. On im dopusti da mu donesu još pića, te jela koja nije mogao jesti. Odslušao je i posljednji blok, a lokal se oko jedan iza ponoći počeo zatvarati. Zadrži li se još malo, na sebe će privući pozornost.

Oprezno je izišao na ulicu, zaklanjajući se iza bučnog društva koje je zajednički pošlo prema prijevozu za hotel. Policija posvuda. Skrenuo je u smjeru staroga grada, nastojeći se držati ulica u kojima je vladala razmjerna živost.

Jarko svjetlo pred njim pokazalo mu je gdje se nalazi noćni sajam. Ondje se stao vrzmati između sklopivih štandova, niječnim pokretima glave odbijajući ponuđene razglednice, lutke iz Pekinške opere, plišane pande, rupčiče od čipke, te nakit od zada. Potom je, pomislivši kako bi time možda mogao

promijeniti sreću koja ga prati, te se u atmosferu uklopiti poput svakog uobičajenog turista ili poslovnog čovjeka koji zbog promjene vremenske zone ne može zaspati, kupio minijaturnu plišanu pandu za Ronnie i rupčić od čipke za Saru. Čitava mala gomila ljudi okupila se oko njega kako bi promatrala kupnju, a ulični prodavači su tek tada nemilice navalili na njega.

Jedan je starac bio osobito ustrajan, starac u podstavljenosti jakni koji je nudio željezne kugle iz Baodinga - dvije sjajne lopte koje su unutra imale zvona, što je stalno i pokazivao, vičući:

"Dobro zdravlje, dobro zdravlje", vrteći ih u jednome dlanu poput neurotičnog, ali dobroćudnog morskog vuka. Stone se udalji od mase. Starac pođe za njim.

"Amerika? Amerika?"

I ovdje se primicalo vrijeme zatvaranja, tako da su trgovci počeli zatvarati štandove.

"Amer?" poviče starac. "Amer. Zrakoplovstvo."

"Molim?"

U radosnom osmijehu pokazalo se petšest požutjelih zuba.

"Deseta zrakoplovna. 1945. Mehaničar. Aviomehaničar. Deseta zrakoplovna. Isprašili usrane Japance."

Stone zastane, a starcu je to bio i više nego dovoljan poticaj.

"Pokušaj!" Potom utisne kugle Stoneu u ruku. "Aviomehaničar. Isprašili usrane Japance."

Stone pogleda sjajne kugle i u tom trenutku, jedna narančasta ulična svjetiljka u svakoj je od njih zasjala poput sićušne zvijezde Betelgeuse. On izvadi novac. To je zasigurno bio svojevrsan znak. Utisnuvši novac u starčev dlan, on spremi kugle u džep.

"Ne, ne. Uzmi." Starac mu odlučno vrati novac. "Deseta zrakoplovna. 1945. Aviomehaničar. Platt and

Whitney* (*Pratt and Whitney - poznati proizvođač zrakoplovnih motora i opreme; zbog kineskog izgovora glas "r" postao je "I"*). Isprašili smo usrane Japance."

"Hvala vam, gospodine. Puno vam hvala. Izvolite, mali dar od mene." Tada iz torbe izvadi kutiju Marlboroa i predaje starcu.

Osmijeh se pretvorio u divovski izraz zadovoljstva.

"Vrlo dobro. Lucky Strike."

Stone pogledom obuhvati ulice koje su se ubrzano praznile.

"Gdje vam je bila baza?"

Starac rukom pokaže prema istoku.

"Vojna tajna. Velika tajna." Saginjući se kako bi složio svoj stol i stolac, tada ponovi:

"Deseta zrakoplovna. Amer prijatelj", te šakom udari po prsima ne bi li tako naglasio riječi.

"Sada bi mi dobro došao jedan prijatelj", reče Stone. "Dopustite, pomoći ću vam s time."

Kada ju je probudilo daleko udaranje i zvečanje teških strojeva, Sara je osjetila bol u svim mišićima. U bubrezima je osjećala žarenje, a učinilo joj se i da u ustima osjeća okus krvi. Skupivši svu snagu, te prigušivši stenjanje kako ne bi probudila Ronnie, otetura kroz kabinu za spavanje u prazni salon. Potom pogleda da vidi što se nalazi s lijeve strane broda. Na veliko iznenađenje, ondje je ugledala neki drugi brod, neposredno uz Dallas Belle, putnički linijski brod koji je, činilo se, bio podjednako dug kao i tanker.

Nadgrađe mu je bilo obavijeno bambusovim skelama. Kroz okrugle prozorčice i prozore vidjelo se isprekidano svjetlo aparata za rezanje koje je osvjetljavalo skupine radnika u kombinezonima i s kacigama na glavi.

Kao što je prošle noći i pretpostavila, navoz je bio natkriven divovskim hangarom. Kranovi i okvirne dizalice nadvijali su se nad putnički brod s mola, a klizni podizači spuštali su se s divovskih krovnih greda. S krmne strane, rijeka je bila zakrivena gustom maglom.

Žudjela je za time da se uspne stubama koje vode do mosta, no svijest joj je zaglušivalo ono zvečanje, te se morala pribrali i skupiti snagu i hrabrost. Više nego ikada dosada, njezin i Ronniein život ovisili su o njezinoj odvažnosti. Mora nešto poduzeti.

Kada se konačno uspela, zatekla je prazan hodnik, kao i navigacijski prostor i sobu s računalima. Iskrala se naprijed i razmaknula zastor koji je vodio na most. Ondje nije bilo dežurnog časnika, samo jedan mornar, koji je spavao u kapetanovu velikom kožnom naslonjaču pokraj vjetrobrana. Bešumno se krećući, prišla je staklu. S prednje strane nije bilo puno toga što već nije vidjela: ekipe radnika na susjednome brodu, divovski krov nad dvostrukim navozom, pramac broda Dallas Belle koji se gubio negdje u tamnoj sjeni.

No dok je tako gledala, a jutro postajalo sve svjetlije, shvatila je da je stražnji dio hangara otvoren i da izlazi na ranžirni kolodvor, na mnogobrojne kolosijeke kojima jure teretni vlakovi. Kada bi se nekako domogle vlaka, mogle bi se odvesti do samoga grada, izgubiti se na ulicama. Možda bi nekako uspjela doći i do britanskog konzulata, ući unutra zahvaljujući naglasku. Posve obeshrabrujuća pomisao: visoka crnkinja i malena crna djevojčica u kineskome bi se gradu isticale poput kakve vojske koja je krenula u napad.

Dolje, na glavnoj palubi, ugledala je neko kretanje. Vođa palube izvodio je radnu skupinu iz nadgrađa. Prišli su Swanu i počeli uklanjati poveze

kojima je bio učvršćen za postolje. Sara otrči dolje i probudi gospodina Jacka.

"Što radite s mojim brodom?"

"Samo polako... Ah Lee. Ah Lee. Gdje si, dovraga? Kava! Doktorice, nekako sam mislio da ćete nakon sinočnjeg plesa s Mossom duže spavati."

"Premještaju moj brod."

"Samo polako, smirite se. Spustit ćemo ga u vodu i prebaciti ga na drugu stranu, kako ne bi smetao."

"Dopustite da to učinim ja."

"Doktorice, ponovno mi počinjete ići na živce."

"Molim vas. Nazovite kapetana." Ona mu pruži telefon. "Recite mu da ću ja premjestiti brod. Molim vas, to je naš dom. Nešto će zeznuti,"

Starac slegne ramenima i nazove broj.

"Doktorice, ne uzrujavajte se... Kapetane? Neka doktorica premjesti svoj brod. Boji se da biste ga mogli probušiti. U redu. Već kreće." On prekine vezu. "U redu, otrčite na glavnu palubu. I, doktorice... Bez trikova. Ostavite brod na mjestu koje vam odrede i vratite se. Ronnie ostaje ovdje,"

Dizalom se spustila do glavne palube, otvorila teška čelična vrata, te preko visokog praga zakoračila u hladnoću. Zrak je bio vlažan, a buka sa susjednog broda upravo zaglušujuća. Brodska je dizalica već prihvatila remenje za podizanje. Neki joj mornar pridrži ljestve i Sara se uspne na Veroniku.

Paluba je bila pokrivena finim slojem soli i ugljenog pepela. No, kao što je još prije tjedan dana vidjela s mosta, stvari su bile valjano zaštićene. Ona sada pokrene motor, kako bi se uvjerila da će sve raditi, potom ga isključi, budući da je zbog sustava hlađenja trup morao biti uronjen u vodu. Potom preko ruba prebaci odbojnice, koje su članovi brodske posade bili spremili u kabinu.

Uto na palubu iziđe Moss. U trenutku kada ga je vidjela kako se uputio prema ljestvama, srce joj snažno zakuca od straha. Sara odgurne ljestve, a onaj se mornar izmakne kako bi ih izbjebao.

"Moss", dovikne ona, "reci dizaličaru da pazi na moj jarbol." Rukom pokaže prema krovu i zadovoljno uoči kako je Mossa, kao i nju prvi put, zbunila optička varka. Zapravo je bilo i više nego dovoljno prostora za jarbol, koji je jedva dolazio i do prozora zapovjednog mosta, dok se krov uzdizao još iznad broskog dimnjaka i radiojarbola.

Remeni se tada zategnu. Veronica poskoči pod njezinim nogama. Ona ščepa rukohvat pod stalkom za kompas i uhvati ravnotežu dok se brod dizao s postolja.

"Pazite na kobilicu", dovikne sada Mossu. "Pazite da se podigne iznad ograde."

Tada pogleda preko ruba broda i ugleda Mossa kako odlazi pod korito broda dok je dizaličar polagano prebacivao Veroniku preko ograde velikog broda. Sada, kada više nije bila iznad broda, Veronica se počela spuštati, zanoseći se između dvaju velikih brodova.

Negdje na pola puta do vode počela se ljuljati poput klatna. Sara je nastojala sprječavati sudare čakijom, no inercija je bila prejaka, tako da je korito dvaput strugnulo po čeličnome brodu uz škripu od koje je boljelo srce.

Ona podigne pogled. Ronnie joj je mahala s krila mosta, u društvu kapetana koji je voki tokijem izdavao naloge. Veronica potoni pljusne o površinu vode. Povezi se opuste, a Sara, koja je postupak poznavala zahvaljujući popravcima u brodogradilištima i bojanju donjeg dijela korita, pokrene motor i oslobodi kopče. Dizalica podigne remenje i Veronica tako ostane slobodna.

U kanjonu između dvaju brodova nije bilo dovoljno mjesta za okretanje, tako da je na otvoreno morala izići vozeći unatrag - što za jedan jedrenjak nikada nije jednostavna operacija. A trik kojem ju je naučio Michael sastoji se u tome da se naglim ubrzavanjem rada motora pokrene snažan protok vode preko kormila, premda bi u tako skućenome prostoru svaki instinkt čovjeku govorio da to treba po svaku cijenu izbjeći. Tim je manevrom postigla željeni cilj. Brod je krenuo unatrag prema rijeci i nakon jednog užasnog trenutka u kojem je izgledalo da će pramcem nekontrolirano udariti u putnički brod, Sara je stekla nadzor nad plovilom, smanjila gas i polako se izvukla između krmi dvaju velikih brodova.

Plima se povlačila, a riječna je struja bila snažna. Rijeka Huangpu primamljivo se prostirala pred njom, široka gotovo osam stotina metara i načičkana džurikama, maunama, sampanima, priobalnim teretnim plovilima i prekooceanskim brodovima.

Moss se hitro spusti jednim od konopaca za vezanje, te se obruši na mol poput divovskog šišmiša. Elegantno doskočivši, skine radne rukavice dostojanstvom aristokrata koji se upravo vratio kući s opere, te joj rukom pokaže gdje treba pristati.

"Mama!" Ronnie joj veselo domahne s broda.

Struja je Veroniku nosila prema molu. Sara ostavi motor u položaju za vožnju unatrag, te blago pokrene kormilo, okrećući krmu prema struji, polako se povlačeći na rijeku.

"Ovamo!" poviče Moss kroz skupljene dlanove.

"Brže!"

Čeznutljivo je promatrala rijeku. Uzvodno je ležao grad. Nizvodno more i sloboda. Obična glupost. Ne može ostaviti Ronnie. Osim u slučaju da pronađe pomoć, ali odmah. Dok je tako neodlučno stajala,

razmišljajući o nemogućemu, maleni vojni patrolni čamac izdvojio se iz kolone plovila koja su se kretala prema moru i poskakujući na valovima pojurio prema njoj, uz bljeskanje crvenih svjetala.

Srce joj istog trena zakuca brže i ona osjeti kako joj neizmijerna radost poput adrenalina struji čitavim tijelom. Oglasila se i sirena. Ona ugleda postarijeg vojnog časnika kako se čvrsto drži pokraj vjetrobrana. Činilo se da se kaput njegove odore ljeska poput ribljih ljuski, a kada se čamac približio, uvidjela je da su prsa pokrivena medaljama i odlikovanjima. Na kapi je imao mnoštvo generalskih zvjezdica. On uto mahne rukom. A odozgo, s balkona iza vlasnikove kabine, začuo se povik. Sara podigne pogled.

Na balkonu je stajao gospodin Jack u kućnom ogrtaču, te je, nasmijan od uha do uha, odmahivao zdravom rukom.

"Hej, stari. Gdje si dosad?"

Stari general domahne mu bocom.

"Doktorice", poviče Moss, "odmah dovucite dupe ovamo!"

Posve obeshrabrena, Sara pokrene motor naprijed i okrene pramac prema molu. Uz pravo vrenje mora iza propelera, patrolni se čamac zaustavi na kraju mola, ostavljajući mjesta za Veroniku. Pokazujući dostojanstvenu pokornost, članovi posade tada generalu pomognu da se uspne uz ljestve, a dvojica dotjeranih mladih časnika pođu za njim na Dallas -Belle.

Moss je zlurado likovao.

"Dobacite mi uže, doktorice."

Nije znala točno odrediti je li je on naveo na prkos ili je bila pod nepopustljivim utjecajem instinkta za preživljavanje, no u tom je trenutku, posve bez razmišljanja, okrenula brod u suprotnome smjeru. Rukama je sigurno upravljala kormilom i ručicom

gasa. Sada se služeći povoljnom strujom, u prostor između broda i mola Veronikom je ušla unatrag, tako da je, kada je Mossu na koncu dobacila uže, brod bio okrenut prema van, pramcem prema rijeci.

"Hej, bravo, mama. Kakvo pristajanje!" dovikne joj Ronnie odozgo. "Šteta što te tata nije vidio."

Sara tada prebaci krmeni konopac oko bitve na molu i zaveže ga na brodu. Potom se usigne na mol, odveže pramčani konopac koji je Moss učvrstio oko druge bitve, te njegov kraj vrati na Veroniku. Moss ju je sumnjičavo promatrao kako se spušta po još konopca, koji je potom razvukla dijagonalno, kao krmene i pramčane osigurače.

Dvapat ih provukavši kroz prsten za vezanje na zidu mola, učvrstila ih je na brodu.

Potom je sve odbojnice prebacila na stranu do mola. Na kraju je donijela i dva sidra, koje je prebacila preko pramčanog i krmenog konopca kao utege.

"Zbog plime", objasni Mossu, koji ju je i dalje pratio sumnjičavim pogledom.

"Jeste li završili?"

Sara zatvori vrata i još jednom načas pogleda rijeku. Svu užad povezala je tako da je može osloboditi s broda. I sve to njemu pred nosom.

"Morat ću ga pogledati u vrijeme oseke."

"Idemo. Smrznut ću se."

Uistinu je bilo hladno. Imala je toliko posla da to dotada i nije primjećivala, tako da je čak zaboravila i bol. Sve do sada, kada su joj do kosti doprli i bol i hladnoća. Još je drhtala dok su dizalom išli do palube na kojoj se nalazio vlasnikov apartman. Nepomično je gledala pred sebe. Na aluminijskoj oblozi kabine odražavao se Mossov osmijeh.

"Dobro si se provela sinoć?"

"Sve me jako boli, ako te to zanima. Obavio si zadaću."

Činilo se da ga je iznenadilo što mu je uopće odgovorila, tako da je rekao samo:

"Gospodin Jack želio bi da upoznate njegova prijatelja."

Oni kineski časnici čuvali su vrata. Moss ispruži ruku između njih i zakuca. Gospodin Jack reče mu neka uđe. On i general sjedili su svatko s jedne strane boce maitaia*(*Jako alkoholno piće od sorga.*). Zrak je bio zagušljiv od dima, a u trenutku kada je ušla u sobu, general je upravo palio novu cigaretu.

"Ah, stigli ste, doktorice za pristajanje. Vidio sam da ste brod povezali tako da je okrenut prema rijeci - spreman za bijeg?"

"Činilo mi se da će se tako bolje nositi s valovima koji ostaju iza brodova."

"Svakako, svakako." Potom se obrati svome gostu. "Generale, evo zašto mi nije potrebna bolnica. Imam vlastitu liječnicu. Što kažete?"

General je bio smežuran starac živahnih očiju i vedra osmijeha, kože ogrubjele zbog života provedena na otvorenome. Odmjerio je Saru od glave do pete i promrmljao nešto na kineskome. Gospodin Jack se nasmije.

"Da, ljepotica je. Mossu jezik visi sve do rasporka na hlačama."

General tada upita Saru:

"Popravlja li se zdravlje mog prijatelja?"

"Trebao bi ležati u bolnici", reče Sara otvoreno.

"Vrlo tvrdoglav čovjek, taj gospodin Jack", reče general, osmijehom joj pokazujući da se može povući.

"Ne mogu se potužiti na stvari koje sam u životu postigao", reče gospodin Jack kasnije te večeri, pošto je Ronnie već zaspala. "Ali sam sitna riba u odnosu na svoje prijatelje. Pomislite samo: šačica nekadašnjih gerilaca već pedeset godina pod vlašću ima milijardu ljudi."

Sara nikako nije mogla znati pretjeruje li gospodin Jack u vezi s prijateljevom moći, premda je činjenica da su patrolni čamci i vojnici Narodnooslobodilačke vojske neprestance prolazili pokraj broda i na vodi i na kopnu pokazivali da general ima odlične veže u Šangaju, a možda i dio onoga što je bio cilj planova gospodina Jacka, o čemu god već bila riječ.

"Kako ste se upoznali?" upita ona.

"Sjećate li se da sam vam pričao kako smo prisilno sletjeli u pokrajini Chekiang?"

"Svakako." Pila je čaj. On se držao whiskeyja, razvodnjenog zbog njezinog upornog traženja. U džepu bijelog poslužiteljskog sakoa, omotane u rupčice, imala je dvije igle, koje je, zahvaljujući vježbi, u dlanu mogla držati poput oružja - jednu za starog, jednu za Mossa. Pitanje je bilo samo kada ih upotrijebiti. Dio odgovora ovisio je o tome kada će se sljedeći put pojaviti magla koja bi ujutro u najvećem broju slučajeva posve prekrila rijeku.

"Spustili smo se u rižino polje. Ciljač se utopio. Vraški dobar dečko. Mi ostali prošli smo dobro - pilot, kopilot, topnik i ja. Iskobeljali smo se iz vode, a oko nas je bilo stotinjak kineskih seljaka koji su se samo smiješili. Došlo je cijelo selo. Divovska proslava."

"Njih nekolicina znala je engleski - misionari su doprli i do njih - i oni su nam rekli da između nas i Chunkinga ima puno japanskih gadova. Zatim se pojavio i ovaj general. Tada je, kao i ja, bio tek klinac. Ali imao je pogled kojim je posve prodirao kroz čovjeka. I to držanje. Stajao je tako ponosno - kao pravi borac - poput Mossa. Samo..." on stiša glas "...samo što je imao više razloga za borbu. Zna, doktorice, ovdašnje seljake gazili su i tlačili dvije tisuće godina. General je bio komunist. Pobunjenik. Imao je gerilsku jedinicu koja se borila protiv Čang Kaišeka i sada su se borili

protiv Japanaca, 'Proslava je završena', rekao je tada general.

Japanci su nas progonili. Ljudi su nas skrili u kuće i pomogli nam da se uputimo prema Chunkingu. Vojnici i seljaci nosili su nas u nosiljkama, prevozili riječnim brodovima, konjskim zapregama. Jednom smo putovali autobusom koji je umjesto na benzin vozio na ugljen. Japanci su nam bili za petama cijelim putem.

Podivljali su, doktorice. Pokrajinu Chekiang poharali su s pedeset pješačkih bataljuna. Poubijali civile, uništili čitava sela, ubijali seljake koji su nam pomogli, ubili svakog Kineza kojeg su se uspjeli dokopati. Za dva mjeseca vjerojatno su ubili i kojih četvrt milijuna seljaka. Dvjesto pedeset tisuća ljudi." On u jednom gutljaju ispije piće i pokretom ruke pokaže joj da mu natoči još. Ona mu natoči razrijeđeni whiskey. Kada mu je donijela čašu, zagledala se u njegove dlanove.

"Čini se da su Kinezi platili strašno visoku cijenu za to što Šte bombardirali Tokio."

"Užasno", složi se gospodin Jack. "Ali postigli smo što smo željeli, pa i još ponešto. Bio je to istinski poticaj američkome moralu. Dodatna je prednost bila i to što smo uzdrмали Yamamota - povrijedili mu ponos - prestrašili ga tako da je na Midwayu prenaglio - i polovicu njihovih zračnih snaga vezali za zaštitu carske palače, kako mi ne bismo ponovili svoju predstavu.

Prekinuli smo njihovu inicijativu. A kada je zabrljao na Midwayu, bio je to početak kraja. Izlazeće sunce nakon toga se prestalo dizati." On se tada s gorčinom nasmije.

"Barem do završetka rata."

"Čini mi se da osjećate određenu krivnju, gospodine Jack."

"Ja? Ni govora. Platiao sam svoje. Kaznili su me. Kučkini su me sinovi uhvatili, zar ste zaboravili?" Tada joj pokaže svoje prste bez noktiju. "A to je bio tek početak. Vidjeli ste ožiljke koje imam na leđima."

"Jeste li im rekli što ih je zanimalo?"

"To nije bilo važno."

"Kako to?"

"Već sam vam rekao. Ubijali su sve, bilo da nam je netko pomogao ili nije. Ubijali su sve u selima."

"Zašto nisu ubili vas?"

Gospodin Jack odvrati pogled. Potom reče:

"Spasio me moj stari prijatelj, general. Napao je prokletu policijsku postaju koju su bili zauzeli ti divljaci."

"Ah, sada mi je jasno."

On se naglo okrene prema njoj.

"Što?"

"Kinezi običavaju reći: spasiš li nekome život, za taj život i odgovaraš."

"Ah, to. Da, ali ja sam podmirio račun. Dvije godine borio sam se u njegovoj jedinici. Nisam ni dospio do Chunkinga. Onda smo se dočepali nekih zrakoplova, pa sam počeo letjeti za njega... Otada smo odlični prijatelji."

Sara je bila gotovo uvjerena da je želio ispričati još više. Imala je nekakav neobičan osjećaj da je ostao u Kini i nakon poraza Japanaca, te se sve do Oslobođenja nastavio boriti protiv Čang Kaišeka. To bi svakako bilo dobro objašnjenje za njegove iznimne veze s Narodnom Republikom.

"Mama?"

Ronnie je stajala na vratima, napola u snu.

"Srce..." Sara je zagrlila. "Ne možeš spavati?"

"Ružno sam sanjala."

"Stisni se uz mamu, mala. Upravo sam joj pričao o letenju u Kini. Znaš li kako smo obavljali ukrcaj u zrakoplove?"

"Ne."

"Slonovima."

"Ma, dajte, gospodine Jack."

"Misliš da se šalim? Prevozili smo benzin. Kljovama su podizali bačve od dvjesto litara. Vidio sam to vlastitim očima. Slonovi."

"Gospodine Jack? Kada ćete nas pustiti da idemo kući, tati?"

"Hej... Budu li se svi ponašali kako treba, za Božić ćemo svi biti kod kuće."

Nakon doručka, dok je magla i dalje posve zakrivala rijeku, gospodin Jack primio je još jednog posjetitelja.

"Nestajte, cure. Otrčite na most. Pozvat ću vas kada završim. I, doktorice, šape dalje od telefona."

Kada mu je Moss javio da su stigle gore, daleko od slušnog dometa stetoskopa, te da je on osigurao telefone i radiouređaje, gospodin Jack reče:

"Čekaj još malo, Moss."

"Izvolite, gospodine Jack?"

"Prije nego što dovedeš gosta... Čujem da je tvoj britanski buldog još jedanput zeznuo stvar."

Moss ostane stajati širom razjapljenih usta. Kako je, dovraga, doznao za to?

"Uistinu mi je žao, gospodine Jack. To se više neće ponoviti."

"Vraški je sigurno da se neće ponoviti."

Moss nije znao što bi o tome mislio. Gospodin Jack rekao mu je neka uvede gosta i stane iza njegova naslonjača.

Za razliku od generala koji su u posjet dolazili plovilima, gospodin Yu na brod je stigao s mola. Bio je to zdepasti tip opasna izgleda, nalik na kineskog

mafioza. I imao je odlučno držanje, sve dok ga gospodin Jack nije slomio pogledom razbješnjela psa i rafalom kineskoga koji je zvučao poput vatrenog okršaja u kakvom tunelu.

Kineze je, obično se drži, teško čitati, no lice ovog tipa govorilo je puno toga. Za približno trideset sekundi, odlučnost se pretvorila najprije u bijes, a potom u paničan strah.

U tom trenutku gospodin Jack podigao je pogled prema Mossu, ne obazirući se više na mafijaša u plavome odijelu.

"Upravo sam gospodinu Yuu - koji u pristaništu ima lijepo uhodan sustav reketarenja - rekao da sam čuo kako je ušao u naše područje. Gospodin Yu počeo se izvlačiti sve dok mu nisam rekao tko su naši prijatelji. Sada je malko promijenio mišljenje."

Moss shvati poruku, te i sam brigama onog Kineza pridoda svoj najzlokobniji pogled.

"Upravo se spremam objasniti mu koliko će se naši prijatelji razočarati ne učini li nešto, i to vrlo brzo, kako bi ispravio to što je učinio."

Pošto je gospodin Jack završio, gospodin Yu istrčao je iz sobe krećući se unatrag, klanjajući se poput čovjeka koji izmiče mecima. Moss reče:

"Smijem li nešto priupitati?"

"Pitanjima učiš, Moss. O čemu je riječ?"

"Što je tip učinio?"

"Kučkin je sin liječnicinu suprugu dao prokleti sampan kako bi nas mogao tražiti."

"A kako je, dovraga, suprug dospio ovamo?"

"Spandao se s nekim sitnim pripadnikom jedne hongkonške trijade."

"Znači, rekli ste gospodinu Yuu neka ga sredi?"
Imao je užasan osjećaj da se gospodin Jack sprema za završni potez i da to kani izvesti sam.

"Ne, ne. Samo sam mu rekao da nam se skloni s puta. To će riješiti stari prijatelji."

To je još gore, pomisli Moss. Uza sve te dugogodišnje prijatelje, što će on još gospodinu Jacku?

"A zašto mu ne dopustite da nas pronade? Pa ga sredimo kada se pojavi na našim vratima."

"Moss." Gospodin Jack ubrzano je gubio strpljenje. "Pogledaj kroz prozor, Moss. Što vidiš?"

Moss pogleda.

Gospodin Jack reče:

"Još mi samo treba da taj kučkin sin skrene pozornost na moj brod."

Stone se iz nastambe onoga starog uličnog trgovca iskrao prije zore i pridružio se prvim skupinama muškaraca i žena koji su se slijevali ulicom Nanjing kako bi uz rijeku vježbali taichi. Sa zvučnika u parku još nije treštala glazba, no ranoranioci su se već zagrijavali. Njima su se pridružili brojni turisti sa Zapada u sportskoj opremi za trčanje, ali, kao što je već uočio prethodnih jutara, samo su se Kinezi udaljavali sa stazica kako bi razgovarali s drvećem. Stone odabere jedno stablo tako da je od njega mogao promatrati stube na nasipu uz rijeku, pritisne čelo na čađom pokrivenu koru i pogledom stane tražiti moguću zasjedu.

Ne pronade li danas brod, morat će priznati da su mu pretpostavke bile pogrešne, da je Kerry bio u krivu, te da je Dallas Belle/Amy Bodman na nekom drugom kraju svijeta. Još samo jedan pokušaj. Pod uvjetom da onaj tko je dao informacije onom Britancu, tko god to bio, nije postavio zamku na mjestu na kojem se ukrcava na sampan za ugljen.

Zapravo se napola i iznenadio ugledavši ga kako brekće iz tame, te osjetio olakšanje kada su vlasnikovi

sinovi iskočili na pramac i s iščekivanjem stali promatrati obalu. On je čitavo mjesto promatrao već petnaest minuta. Sve je izgledalo sigurno. Uz sićušno bockanje u području kraljeznice, on kroza sve veću gužvu požuri do obale i niza stube.

Stariji sin dočeka ga je s osmijehom i pružio mu ruku kako bi lakše doskočio na brodić. Mlađi mu je pomogao da se spusti u središnji dio. U kormilarnici ga je s pokrivenom šalicom čaja stidljivo dočekala njihova sestra; majka je za nekoliko centimetara rastvorila zastor kako bi ga pozdravila bezubim osmijehom; čak mu je i kapetan srdačno kimnuo dok se brodićem, vozeći unatrag, vraćao prema riječnoj struji. Stone rukom pokaže nizvodno, a dizelski motor ubrza zvuk zavijanja.

Gospodin Wang promatrao ih je iz sjene, samotan poput vrane u svom crnom odijelu i s vozačkom kapom na glavi. No William Sit pozdravio je Stonea pravom bujicom riječi:

"Sada ovdje imamo odlično vrijeme za traženje marine za jahte". Kao i obično, upravo je umirao od želje za uvježbavanjem engleskoga. "Je li vam drago zbog ovakvih vremenskih uvjeta, gospodine?"

Vrijeme je konačno stalo na njegovu stranu. Jučer i prekjučer gusta je magla zakrivala luku sve do deset sati. Danas je vjetar puhao sa sjeveroistoka. Tako dobru vidljivost Stone u tom gradu još nije vidio, tako daje sada osjetio novu nadu koja je raspršila očaj, posljedicu one užasne noći.

Gospodin Wang zamišljeno ga je promatrao. Kada je Stone uzvratilo vozaču pogled, ovaj je samo pogledao na drugu stranu.

Prošli su pokraj molova ispod putničkih terminala, pokraj suhog navoza brodogradilišta Shanghai Shipyard - gdje se nalazio onaj brod za prijevoz kontejnera za koji je pogrešno pomislio da je

"njegov" tanker - i prešli rijeku, dolazeći do Shanghai Shipyard Easta.

"Zamolite kapetana da smanji brzinu na četiri čvora."

Kinezi razmijene upitne poglede: Amerikanac valjda ipak zna da poslom tako opterećeno brodogradilište nema viška prostora koji bi moglo iznajmiti nautičarima, osim, dakako, ako njegovi prijatelji imaju iznimno dobre veze.

Vidjeli su se brodovi na postoljima, brodovi uz molove i brodovi na navozima urezanima u riječnu obalu. Svaki od njih, bez obzira na boju, pomno je promotrio dalekozorom. Proteklo je već toliko vremena da su žutosivi trup mogli posve prekriti i crnom bojom. No nijedan od tih brodova nije bio Dallas Belle.

I kemijskoj tvornici nizvodno, pokraj koje je stajao niz tankera, posvetio je jednaku pozornost. Kada je sampan prošao pokraj tvornice, Stone je bio posve siguran da nijedan od njih nije tanker koji traži. Pregledao je i susjedne tvornice, premda u većini pristaništa nisu bili tankeri nego teretni i kontejnerski brodovi.

Rafinerija se nalazila nizvodno od tvornica - bio je to divovski kompleks cjevovoda, reaktora koji su izbacivali oblake dima i rezervoara. Sva plovila odreda bili su tankeri - tankeri za sirovu naftu dovozili su sirovine, a razni specijalizirani tankeri punili su se gotovim proizvodima. Ta je rafinerija nudila više nego dovoljno prostora i prirodnih zaklona za skrivanje tankera za prijevoz plina. Međutim i nju je pretražio, i to već dvaput.

Ipak, ona ga je ponovno privukla jer je to bilo toliko logično mjesto. Ona elektrana u zaljevu Hangchou jednako ga je privlačila, tako da ju je posjetio još jedanput - bez uspjeha - u taksiju vrlo neraspoloženog gospodina Wanga.

Dalekozorom je redom proučavao brodove. Kako je Huangpu bio plitak, tankeri sa sirovom naftom stizali su tek djelomično puni, trupa visoko podignuta iznad površine vode, pokazujući boju donjeg dijela korita, koseći rijeku propelerima koji su djelomično bili iznad površine.

Manji brodovi za prijevoz benzina, dizelskog goriva i kerozina koji su odvozili gotove proizvode za cilj su imali, rekao je vlasnik sampana, rijeku Yangtze, te su tako opskrbljivali unutrašnjost zemlje. Stone se, međutim, pomno koncentrirao na svako plovilo, jer s obzirom na silnu veličinu prostora i brodova nije imao puno povjerenje u vlastiti osjećaj za razmjere. Gledan s tihooceanskog atola koji je bio toliko nizak da se jedva izdizao nad površinom mora, brod Dallas Belle silno se nadvijao nad njim. No u Šangaju, podsjećao je samog sebe bez prestanka, malo toga razlikovat će taj brod od tisuća drugih bezličnih čeličnih divova u luci.

Kada su stigli do močvarne obale, naložio je da prijeđu na suprotnu stranu rijeke. Činilo se da izraz kapetanova lica i više nego jasno govori: i zadnja budala - čak i nespretni čovjek s kopna poput tog prevoditelja - uvidjela bi da bi taj plitki, neiskorišteni dio rijeke bio upravo idealno mjesto za barbarske jahte; čak i taj gangster, vozač u kičenoj kapi, shvatio bi da bi ovdje usidrene jahte bile sretne - blizu riječnog ušća, a time i manje vjerojatno na putu sampanima za ugljen na kojima obitelji imaju dovoljno problema i dok nastoje zaraditi za preživljavanje.

Stone je želio još jedanput pogledati veliki hangar u rezalištu. No negdje na pola puta preko rijeke, kapetan je ispustio grlenu inačicu uzvika "aijjee" svoje supruge i promijenio smjer kretanja. Stone pomisli kako se boji gubilišta skrivenog negdje iza željezničkih tračnica.

"William, recite mu neka me doveze bliže."

No, kapetan nešto pokaže rukom, a Stone sada ugleda ono što mu je promaklo dok je dalekozorom pomno promatrao rezalište. Patrolni čamci kružili su u svojevrsnoj stražarskoj ophodnji u polukrugu ispred rezališta. Vozeći polagano u suprotnome smjeru, kretali su se usporedno s prednjim dijelom hangara, okretali se i ponovno se mimoilazili, posve očito čuvajući to područje.

"Recite mu neka se drži sredine." On sada podigne snažan dalekozor i promotri obalu. Putnički je brod imao društvo, neki veliki brod na susjednom navozu. Novi kandidat za pretvaranje u staro željezo oko trupa je dobivao mrežu bambusovih skela. Vidjela se samo krma i stražnji dio nadgrađa. Što je bilo vrlo neobično, činilo se da radnici na skelama trup premazuju crnom bojom.

Stone čvršće stisne dalekozor.

"Jahta!" reče vlasnik sampana.

"Kapetan kaže da vidi nekakvu jahtu", reče William Sit.

Veronica se nalazila u sjeni, između broda koji su premazivali bojom i mola. On pokuša izoštriti sliku u dalekozoru i tek malopomalo uvidi da najprije treba obrisati oči.

Jedra su bila smotana i pokrivena, a jedrilica je bila svezana vrlo stručno, s osiguračima i za nailazak plime opterećenim pramčanim i krmenim konopcima. Dok je na brodu tražio Sarine i Ronnieine tragove, uvidio je da je užad svezana na brodu, što je značilo, ako ga vid nije varao, da se netko, tko god je povezivao brod, pripremao za trenutačni polazak. Sara. To je morala biti Sara.

Odjednom izvan sebe, on stane na mračnome molu tražiti nju i Ronnie, a potom pretraživati i veliki brod - brod boje pijeska koji su premazivali crnom bojom. Zbog ograde nije vidio glavnu palubu, no vidio

je krila zapovjednog mosta i svojevrsan balkon na stražnjem dijelu nadgrađa, jednu razinu ispod mosta.

"Recite kapetanu neka se ovdje zaustavi i neka se ne miče."

Williamovim posredovanjem, kapetan odgovori da stajanjem u kanalu privlači pozornost patrolnih čamaca.

"Podsjeti ga da imam papire", reče Stone i dalje pregledavajući prozorčić po prozorčić na velikome tankeru.

"Kapetan kaže: 'Ne i za te brodove, to nemate'. Držim da biste trebali vjerovati kapetanu, gospodine. A i gospodin Wang kaže da misli jednako tako. Uz veliko poštovanje, gospodine, obojica držimo da bi se kapetan trebao udaljiti."

"Polagano", reče ljutito Stone, gledajući kroz dalekozor. Brod je bio manje od četiristo metara od njih. Do njega bi mogao i doplivati.

Kapetan svom snagom odgurne ručicu gasa i sampan za ugljen pojuri niza struju. Stone je ostao zagledan unatrag. Tako blizu. Već nekoliko sekundi kasnije zid hangara zakrio je Dallas Belk. Još nekoliko trenutaka i sam je hangar postao sićušan, stapajući se sa slikom riječne obale, sve dok je više nije bilo moguće razlikovati od trajektnog pristaništa, sivih muljevutih obala i olovnog neba.

"Vratimo se za sat vremena", prevede William Sit.

Kapetan uhvati Stoneov pogled i kimne s puno pouzdanja. Bilo je očito da u rezalištu neće nastati nova marina, no bilo je jednako očito i da je Amerikancu ondje do nečega iznimno stalo.

Stone rastvori kartu i ponovno prouči to područje. Rezalište s kopnene strane graniči sa željezničkom prugom. Dalje prema kopnu, gubilište, koje, dakako, na karti nije označeno. On sada upita

Wanga postoji li cesta koja kroz močvare i muljevita područja vodi do tog mjesta. Vozač taksija odgovori potvrdno.

"Ali kretanje tom cestom ograničeno je", reče William Sit. "Nije dopušteno."

Sampan je još nekoliko kilometara plovio niz rijeku. Stoneu je svaki novi kilometar izgledao kao tisuću kilometara. Kapetanova supruga podijelila im je čaj. Stoneov se čaj ohladio dok ga je držao u ruci. A onda je kapetan konačno pristao izložiti se riziku ponovne plovidbe uzvodno. No sada se plima povlačila. Snažna struja usporavala je sampan koji je sada plovio toliko sporo da se Stoneu već učinilo da će poludjeti od čekanja.

Kapetan je uspio uvući sampan pod krmu nekog hrđavog teretnog broda iz Hanoja, a neposredno ispred izletničkog broda čiji je vodič, glasa kreštavo pojačanog zahvaljujući velikim zvučnicima, goste vodio u razgledavanje rijeke Huangpu. Na koncu se ukazalo i rezalište. Turistički je vodič zašutio kada su se približili gubilištu. Ona dvočlana patrola i dalje je vrebala rijekom.

U trenutku kada se počeo pojavljivati prostor iza zida hangara, Stone podigne dalekozor, ruku drhtavih od iščekivanja. Pred njim se pojavio jedan ugao nadgrađa broda Dallas Belle, polagano se šireći sve dok nije ugledao cijelu širinu. Koncentrirao se na gornje palube. Krila mosta i dalje su bila prazna, kao i onaj balkon ispod mosta.

On načas pogleda Swan - napušten u sjeni, posve izvjesno prazan - potom nastavi pregledavati veliki brod, promatrajući okrugle prozorčice i nekoliko velikih prozora na najvišim palubama. U nekim kabinama bila su uključena svjetla. Njoj nije bilo ni traga.

Molećivim pogledom okrenuo se prema kapetanu. Bi li se zaustavio? Kapetan pogleda patrolne čamce i odmahne glavom. Kada je sampan nastavio ploviti uzvodno, turistički brod počeo mu je i prebrzo zaklanjati pogled na tanker. Bio je prepun radnika u kacigama. No one vatrene kaskade i jarki odsjaji aparata za varenje koje je Stone vidio nekoliko dana ranije sada su nestali - što je bilo vrlo logično s obzirom na eksplozivni teret novog susjeda - a radnici koji su se nalazili oko broda bili su zauzeti razvlačenjem kablova i premještanjem kranova na tračnicama postavljenima po cijeloj dužini mola.

On opazi da je putnički brod visoko iznad vode - više od metra ispod linije gaza - što je značilo da u njemu nema ni goriva, ni vode, ni zaliha ni opreme, te je tako posve spreman za posljednje putovanje u zaborav. Dallas Belle, uvidio je trenutak pošto mu je brod nestao iz vidnog polja, također je izgledao nekako lagano, kao da su iz njega izvukli dio tekućeg zemnog plina kako bi prešao pličine.

"Williame... Upitajte kapetana zna li zašto je onaj tanker u rezalištu."

Kapetanovu slijeganju ramenima nije trebalo prijevoda.

"Molim vas, upitajte je li kada ranije na tom navozu viđao brodove za prijevoz plina?"

William postavi traženo pitanje. Odgovor je istodobno bio i raskošno zamršen i nedvosmisleno jednoznačan.

"Kapetan kaže da je obiteljski čovjek, da treba prehraniti mnogobrojna usta, da prevozi ugljen i gleda svoja posla."

"Recite mu neka me ostavi na obali."

"Ovdje?"

"Pokraj onoga trajektnog pristaništa... ne, ispred njega. Na onom starom pontonu."

William prenese nalog i sampan iz središnjeg dijela struje skrene prema pontonu koji je, kako se činilo, ostao napušten kada je dvije stotine metara uzvodno podignuto novo trajektno pristanište. Kapetanovi sinovi otrče naprijed, te se s pramca pomno zagledaju u mutnu vodu. Mahniti znak rukom naveo je kapetana da naglo zaobiđe neku podvodnu prepreku. On se tada obrati Williamu Situ.

"Kaže da budete pripravní iskočiti. I da dobro pazite jer je ponton vrlo star i hrđav."

"Reci mu neka me dođe pokupiti za sat. A ako me nema, neka se vraća svaki sat, sve dok me ne ugleda."

"Trebam li poći s vama, gospodine?"

Stone je sada oklijevao. Nizvodno, ispred rezališta, patrole su se sastajale na svojim polukružnim putanjama. No prigodom ovog susreta, čamci su zajedno skrenuli prema sredini rijeke i uputili se uzvodno. On i kapetan pomno su ih promatrali, no nitko s tih čamacá nije pokazao nikakvo zanimanje za sampan te su samo nastavili pokraj njih, pokraj trajekta i dalje, prema središtu grada.

"Da. I recite gospodinu Wangu da ćemo trebati i njega."

"Smijem li priupitati držite li da ste otkrili važnu moguću lokaciju za marinu?"

Stone je već izišao kroz vrata, slegnuvši ramenima, zaklonjen naprtnjačom. Nije se obazirao na pitanje, nego je samo rekao:

"Pokupite Wanga. Idemo!"

Kada su se sva trojica našli na pramcu, kapetanovi sinovi postavili su ga između sebe i usmjerili. Pramac je blago dodirnuo zahrđali čelik i kada se, na Stoneovo veliko olakšanje, ponton nije raspao, on doskoči i ispruži ruku da pomogne Williamu. Gospodin Wang iz čamca je iskočio bez

pomoći. Jedan po jedan potom su prešli klimavi most koji je ponton povezivao s riječnom obalom, gdje im je stazica pokazala put prema rezalištu poljem niskog raslinja bez lišća.

Primicalo se podne, a nisko zimsko sunce nalazilo se praktički u zenitu, dok je hladan vjetar i dalje ustrajno puhao. Daleko ispred njih uzdizao se ogromni brodski hangar. Nešto dalje prema kopnu, na drugome kraju ravnice, grmjele su ranžirne lokomotive koje su amotamo prevozile teretne vagone.

William Sit tjeskobno pogleda tu pustoš i javi se s jasno izraženim stavom, što je za njega bila velika rijetkost i hrabrost:

"Nužno nije vjerojatno da će vlasti biti oduševljene prijedlogom da se ovdje izgradi marina za jahte, jer je to možda odviše blizu Kompleksu Vrhovnog narodnog suda grada Šangaja."

"To ću prepustiti vlastima", odgovori Stone odsutno, pomnim pogledom promatrajući stazu. Činilo se da ni Wang nije osobito oduševljen mjestom na kojem su se iskricali, a još manje volje pokazivao je za to da ih slijedi. "U redu, gospodo, pogledajmo samo taj otvoreni prostor između ovog mjesta i rezališta... William, molim vas, recite gospodinu Wangu da ćemo ovo sada malo razgledati." Stone zagazi kroz raslinje i ne osvrćući se, te trenutak kasnije osjeti olakšanje kada ih je čuo kako iza njega hrskaju gazeći uvelo lišće i slomljene grančice.

Tako je hodao još kojih osam stotina metara. Staza je vodila najvišim dijelom obale, koja je bila viša od polja, budući da se neprestano povisivala učestalim jaružanjem riječnoga dna. S manjih uzvisina, koje bi se pojavile svakih nekoliko desetaka metara, vidjela se željeznička pruga. S jedne takve uzvisine dalekozorom je ugledao zid od opeke boje blata na čijem je vrhu, činilo se, bila razapeta bodljikava žica. Zid se nalazio

gotovo dva kilometra prema unutrašnjosti, te nešto manje od kilometra iza pruge.

Jedan kolosijek skretao je prema rezalištu. Kompozicija otvorenih vagona stajala je na sporednom kolosijeku u podnožju divovske hrpe odbačenog metala. Jedna je dizalica utovarivala željezo na vagone, prenoseći ga magnetskom kukom koja se ljuljala od opterećenja.

Stone promotri prugu. Ne uspiju li odande isploviti Veronikom, željeznica nudi mogućnost bijega u sam Šangaj. Posljednja mogućnost, ali i to je bolje nego da nema nikakve nade.

Vjetar je donosio udaranje i zveket teških strojeva, te pneumatskih bušilica i čekića, kao i muklo podrhtavanje opterećenih dizalica. Na veliku hrpu neprestano su pristizale nove količine željeza iz rezališta.

"William, želio bih pogledati kako je u onom hangaru. Volio bih upoznati susjede."

"Susjede?"

"Treat će nam pisma i preporuke, moramo ih imati pri ruci."

Gospodin Wang nešto reče, a William, koji je i do tada izgledao nervozno, odjednom je postao užasnut.

"Gospodin Wang podsjetio me da su upravo ispred tog rezališta patrolni čamci... patrolirali. S dužnim se poštovanjem pita ne bi li bilo mudrije na valjan se način predstaviti poslovodstvu poduzeća."

Stone tada shvati da je ta faza pustolovine završena. Ni William ni mafijaški vozač nisu pokazali ni najmanji mogući znak koji bi rekao da bi ih bilo moguće uvjeriti, zastrašiti, pa čak i pištoljem prisiliti na ulazak u rezalište.

"U redu... Williame, evo što tražim od vas. Vratite se na sampan. Tek je prošlo podne. Recite kapetanu neka se do pontona vraća svakih sat

vremena, na puni sat, sve dok me ne ugledate. Ne zaustavljajte se ako me ne vidite. Dogovoreno?"

"Zabrinut sam za vas, gospodine."

"Sa mnom će sve biti u redu. Vidimo se za sat vremena. Ili za dva sata. Ili tri. Svaki sat, na puni sat, može?"

"Dogovoreno."

"Prenesite gospodinu Wangu."

Stone se okrene, ne obazirući se na Wangove prosvjede, te požuri prema hangaru, koji se na pozadini poput dima sivoga neba nad okolni prostor nadvijao poput divovske garaže za džambodžet. Na zidu od metalnih ploča nalazila su se mnogobrojna vrata.

U tom je trenutku odjednom, silno snažno i bolno, postao svjestan svih onih godina koje su protekle od pogibije prve supruge. Ako i jest u stanju prizvati nešto od onoga što ga je kao osobu krasilo tada, onda je to bila nužnost djelovanja - malko razmisliti, nastaviti se kretati. Nasumce je odabrao jedna vrata. Kako im je prišao usred bijelog dana, nisu bila zaključana.

Otkopčao je prvih nekoliko pucata na baloneru kako bi otkrio bijelu košulju i kravatu. Naprtnjaču je nosio u ruci i pogledom intenzivno tražio kacigu. Imao je sreće s vratima za koja se odlučio, jer se našao pokraj zida prepunog obješenih plastičnih zaštitnih kaciga i aparata za gašenje požara. Brzo pokupi najčišću crvenu kacigu koju je vidio, obriše je rukavom, te učvrsti remenčić. Zatim dugačkim koracima iziđe na mol koji je okruživao navoz, govoreći samome sebi kako, uz mase inženjera sa Zapada koji su dolazili u Šangaj sudjelovati u zajedničkim projektima proizvodnje komercijalnih zrakoplova, telefona i poljoprivrednih traktora, jedan bradati

Amerikanac s plastičnom kacigom na glavi neće izgledati toliko neobično.

U hangar je ušao u blizini sredine zdanja, te se našao negdje oko sredine velikog turističkog broda čiji je trup bio ispresijecan šarama hrđe. Svakih tridesetak metara dizala u samostojećim konstrukcijama, unutar okvira od bambusovih motki, dizala su se do glavne palube. On krene u smjeru od rijeke, prema pramcu, kaneći običi brod kako bi došao do tankera. Onih nekoliko ljudi koje je susreo na molu bili su radnici koji se na njega nisu obazirali. Sudeći po razini buke koja se slijevala s visine, većina radnika bila je angažirana na nadgrađu. Koračao je brzo i odlučno - bio je šef pred kojim je važna zadaća.

Između njega, Sare i Ronnie stajao je samo taj linijski putnički brod. Drugih prepreka nije vidio, samo prigode. Zaobići će pramac, proći pokraj prednjeg dijela velikog tankera, te pronaći stube kojima će doći na taj brod. U jednom predivno radosnom trenutku to je izgledalo upravo jednostavno. No kada se približio pramcu, u podnožju jedne od dizalica ugledao je veliku skupinu radnika. Predradnik ga uoči, nešto poviče u vokitoki, te zakorači prema njemu da ga pozdravi.

Stone naglo skrene i uđe u najbliže dizalo. Naglim pokretom palca pokaže prema gore. Radnik koji je upravljao dizalom pokrene motor i platforma se uz štropot podigne do glavne palube, ogoljele do čistog čelika i prepune radnika koji su se mučili sa čeličnom užadi.

Iziđe iz dizala, očima već prateći stube koje su vodile jednom stranom nadgrađa, te brzo krene prema njima, samo jureći pokraj radnika. Grabio je po dvije stube odjednom, ugledao jedna vrata i, prethodno se uvjerivši da ga nitko ne prati, projurio kroz njih. Samo načas ugledao je posve prazan, loše osvijetljen prostor.

A već trenutak kasnije padao je naprijed, glavom tonući u duboku tamu.

Povik je šuplje odzvanjao njegovim umom, dok je krik ostao zagušen tutnjavom, zvečanjem i grmljavinom radnika i strojeva koji su rastavljali brod. Ispod njega sve je bilo crno. Iznad njega se okretala konstelacija radnih reflektora, prigušenih poput zvijezda na oblacima zastrtome nebu, veličanstveno prolazeći pokraj njegovih očiju u slijedu usporenih slika.

Činilo se da na raspolaganju ima bezgranično vrijeme u kojem može shvatiti da pada. No samo jedna jedina pomisao, hvala Bogu što sam stavio kacigu, naglo je prekinuta neizmjernom boli koju je odjednom osjetio u boku, te drugim takvim udarcem koji je osjetio u području pazuha. Činilo se da mu je ruka istrgnuta iz prsnoga koša.

Ponovno je počeo padati, skliznuvši s čeličnog užeta razapetog vodoravno između neopaženih pregradaka. Stone ga ščepa drugom rukom, razrezavši dlan na grubim pramenovima žice, te pokuša utvrditi gdje se nalazi. Svjetla su bila kojih desetpetnaest metara iznad njega. Prostor se širio u tamu. Imao je vraške sreće. Dolje je njegova naprtnjača ležala na palubi. Nije se sjećao da ju je ispustio.

On sada bolnu ruku prebaci preko kabela, stisne žicu obim dlanovima, te doskoči na palubu, gdje je ostao još nekoliko trenutaka sjediti, gledati oko sebe dok mu je srce usporavalo ritam kucanja, a um se prestajao vrtoglavo kovitlati.

Izvadili su čitavu unutrašnjost broskog nadgrađa. Sada je vidio i više od stotinu metara prema krmu i desetpetnaest metara prema stropu koji je činila najviša paluba. Ljuštura - sve ono što je ostalo od kabina, paluba i javnih prostorija - bilo je ispresijecano dugačkim redovima okruglih otvora i prozora. Sve to

izgledalo je poput kakvog planetarija s projekcijom nepravilno raspoređenih nebeskih tijela.

Prijeđe taj prostor i kroz okrugli otvor bez stakla pogleda Dallas Belle. Glavna paluba tankera bila je viša od glavne palube putničkog broda. Potom se stane uspinjati nekim ljestvama, sve dok mu se odozgo nije pružio pogled na nekoliko jutara cijevi, plinskih ventila i protupožarnih postaja. Na krmi se visoko uzdizalo nadgrađe, iz kojeg je gotovo osjećao Sarino zračenje.

Radnici rezališta postavili su priručne mostove između dvaju brodova, pri pramcu, oko sredine trupa i straga, te su prelazili amo-tamo, noseći alat, razna pomagala i materijal. Na prednjoj su strani broda odmotavali veliko platno i prevlačili ga preko cjevovoda, tako nad palubom razapinjući svojevrsni šator. A onda je uvidio i da se kod svih protupožarnih postaja na tankeru nalaze ekipe u punom sastavu. Vatrogasci u ogrtačima s kapuljačom stajali su pokraj povišenih vodenih topova i mlaznica s pjenom. On zaključio da ono platno treba sprječavati širenje požara i služiti kao zaštita od iskrenja s plamenika za rezanje koji su ponovno počeli raditi na napuštenom putničkom brodu.

Luđaci. Doslovce se poigravaju vatrom, premda je teret pod pritiskom, komprimiran u snažne rezervoare, manje podložan slučajnim eksplozijama nego nafta u kakvom običnom tankeru. Teoretski, čovjek bi na glavnoj palubi ovog tankera mogao postaviti roštilj. Ali samo teoretski. Što svoju obitelj prije izvuče s ploveće bombe, to bolje.

Na stražnjoj strani broda, radne su se ekipe skupljale na palubi iza nadgrađa velikog tankera. Činilo se da je most na sredini broda najmanje aktivan, tako da je Stone za prelazak odabrao upravo njega, sve dok mu nije sinulo da bi u tom slučaju morao prijeći još kojih stotinu metara u povratku

prema nadgrađu, te da bi cijelo vrijeme bio i te kako vidljiv s mosta i s velikih prozora na palubi ispod mosta.

Stoga je tu udaljenost bolje prijeći unutrašnjim dijelom putničkog broda. On oprezno krene prema krmu, zaobilazeći hrpe otpada i komade odrezanih stupova i potpornja, uz hrskanje ostataka izgorjelog čelika pod cipelama, saginjući se ispod niskih traverzi i prelazeći preko napetih kabela koji su poput paukove mreže pokrivali unutrašnjost toga velikog prostora. Svakih petnaest-dvadeset metara zastao bi pokraj nekog prozora ili okruglog otvora kako bi se orijentirao i podigao pogled prema nadgrađu broda Dallas Belle. Okrugli otvori s tog broda uzvraćali su mu pogled, poput očiju nezainteresiranih i bešćutnih kao u Ronaldova gospodina Yua.

Strop se počeo spuštati na mjestima na kojima su završavale više palube nadgrađa konstruiranog u obliku višekatne torte. Stigavši do završetka, Stone se osvrne prema tom iznimnom prostoru. Sada je vidio kojih stotinu trideset-četrdeset metara ispred sebe, te kroz prednji dio broda, kroz redove prednjih prozora, od glavne palube do najviše i sve do vjetrobrana gdje se nekoć nalazio zapovjedni most.

Našavši se nasuprot nadgrađu broda Dallas Belle, manje od trideset metara od mostića do njegove stražnje palube, izišao je kroz otvorena vrata. Predradnici, uočio je, nose iste postavljene jakne kao i radnici; šefovi nose kapute i ogrtače kao on. I jedni i drugi u ruci drže vokitokije.

Stone iz naprtnjače izvadi svoj VHF-uređaj. Još jedanput samome sebi ponovi da bradati Zapadnjak s crvenom plastičnom kacigom na glavi svakako pripada šangajskom rezalištu sve dok on vjeruje u tu mogućnost, te odlučnim korakom iziđe na palubu, vidljivo držeći radiouređaj prislonjen uz uho.

Žurnim korakom prošao je kroz pravi vrtlog radnika koji su vikali i bučnih strojeva, te stigao do mostića preko kojeg su narančasta crijeva za komprimirani zrak razvlačili na Dallas Belle. Odjednom se okrene na drugu stranu. Možda može prevariti Kineze, ali ne i krupnog Amerikanca koji je vodio jednu radnu skupinu na početku prijelaza.

"Ti, ti i ti", reče Stone, rukom energično pokazujući na trojicu Šangajaca. Oni podignu pogled uz univerzalan izraz lica koji je govorio "ja?-nisam ništa skrivio" i koji je nadilazio svako jezično izražavanje. Stone uzvratil mrkim pogledom koji je govorio "da, ti", te poviče: "Ovamo!"

Uz dodatno gestikuliranje i pravu bujicu besmislenih naloga izdanih vrlo autoritativnim glasom doveo ih je na krmu.

"Uzmite ovo!" Pokazivao im je radio-uređajem i dvojica radnika podignu malenu bačvu sa zakovicama. "I ono!" Treći za remen uhvati pneumatsku bušilicu i prebaci je preko ramena.

"Na most!" Raspršivši skupinu besposlenih radnika koji su čučali na palubi, on svoje ljude povede na stražnji dio napuštenog broda.

"Čekajte me ovdje i ne mičite se!" Njegova ekipa spusti se u čučanj.

Stone prinese radiouređaj ustima kako bi se bolje zakrio i podigne pogled prema nadgrađu broda Dallas Belle, koje se uzdizalo gotovo jednako visoko kao i nadgrađe putničkog broda. Prozor po prozor, otvor po otvor, pomno je pregledavao to impozantno zdanje, nadajući se da bi mu se moglo posrećiti, posvećujući osobitu pozornost najvišim razinama - časničkom području - gdje bi najvjerojatnije mogao biti Sarin pacijent, onaj ozlijeđeni "Stari".

Odjednom ju je ugledao.

Prošla je pokraj jednog velikog prozora, sedamnaest-osamnaest metara iznad glavne palube. Stone ubrzano zatrepće, pitajući se je li to bila samo iluzija. Taj se prozor nalazio na desnoj strani stražnjeg dijela nadgrađa, jednu razinu ispod palube na kojoj se nalazio zapovjedni most. Promatrao je i čekao.

Onda ju je opazio još jedanput. Gledala je dolje sa susjednog prozora. Najprije ju je ugledao kao siluetu, njezin izražajan, prelijep profil. Kada se okrenula prema njemu, čitavim licem, osjetio je kako mu duša polijeće prema njoj i poput noćnog leptirića udara o staklo koje ih dijeli.

Usporenim pogledom prelazila je palubama prepunim aktivnosti. I ne razmišljajući, Stone mahne. Ona je stajala licem natisnuta na prozor, kao da svaki djelić njezina tijela žudi za slobodom. Oči su joj se čeznutljivo pomicale i on, užasnut, jasno ugleda bore napetosti koje su joj se urezale oko usta i na obrazima. Lažan osmijeh pojavio joj se na usnama u trenutku kada je okrenula glavu, kao da se obraća nekome u toj prostoriji. Potom se udalji i nestane iz njegova vidnog polja. Duboki jecaj protrese Stoneova prsa. Kinezi se zbunjeno pogledaju.

Odjednom svjestan izloženosti tuđim pogledima, Stone pokuša utvrditi je li njegovo mahanje privuklo čiju pozornost. No na krmama dvaju brodova radilo je stotinjak ljudi i nitko - čak ni onaj Amerikanac koji je čuvao prijelaz - nije primijetio da je on mahao.

Sara se ponovno pojavi na prozoru. Osmijeh je iščeznuo, izraz lica bio je bezizražajan. Stone osjeti kako se u njemu budi novi bijes: još je nikada nije vidio toliko utučenu i ispunjenu beznađem. Da je u tom trenutku imao takvu mogućnost, ubio bi onoga tko joj je to učinio, tko god to bio. No još dok ju je promatrao i svim se srcem molio da ga primijeti, uvidio je kako se počinje oporavljati. Pogled joj je postao

koncentriran, a oči su marljivo upijale pojedinosti, tražeći nešto što bi joj moglo donijeti bilo kakvu pomoć. A onda, posve iznenada i bez ikakva upozorenja, pogledi su im se susreli.

Ako je pri prvom pogledu na nju osjetio čistu radost, sada je tu radost udvostručila ljubav. Sve njihove zajedničke godine, svi dani i sve noći, sva mora koja su preplovili, odjednom su se stopili u jedan jedini dragocjeni trenutak beskonačnosti.

Sara ga pogleda razrogačenih očiju, a njezini zubi zabljesnu ga zapanjenim osmijehom, koji ona već trenutak kasnije pokrije upozorenjem: prstom prekrivajući usta. Stone desnom rukom uzdigne radiouređaj, a lijevom pokaže pet prstiju. Peti kanal. Ona kimne, i dalje držeći kažiprst na usnama, a potom se naglim okretom udalji od prozora.

Stone se pogne do posve zbunjenih radnika.

"Gospodo, ja odlazim. Preporučujem vam da pronađete svog poslovođu prije nego što on pronađe vas." Tada ispod ruba kacige podigne pogled. Neki crnac širokih ramena gledao je dolje sa Sarma prozora. Stone ponovno pogne glavu i novim se besmislicama obrati onim Kinezima. Potom, rukom im pokazujući neka se podignu na noge kada se onaj crnac konačno udaljio od prozora, povede ih prema najbližim vratima, kroz koja uđe i izgubi se u ispražnjenome nadgrađu.

Iz njega se pojavio oprezno, negdje oko sredine broda, s lijeve strane, te se poslužio drugim priručnim dizalom kojim se spustio do mola. Tada je iza sebe začuo nekakve povike. Držeći naprtnjaču u ruci i pritiskajući radio na uho, prešao je mol i iz hangara izišao prvim vratima na koja je naišao. Izišavši iz polutame, našao se na svjetlu blijedog zimskog sunca i potrčao.

Od raslinja bez lišća dijelilo ga je dvadesetak metara. Potom je začuo i drugi povik. Stazom je otrčao

još stotinjak metara i tek se potom osvrnuo. Hangar se sada jedva vidio kroz mnogo grana i osušenih grančica. Još je nekoliko trenutaka osluškivao, a kako nije čuo ništa osim udaranja i zvečanja iz unutrašnjosti, okrenuo se i ponovno potrčao.

Nastavio je trčati poljem sve dok nije stigao do čistine pokraj napuštenog trajektnog pontona. Tada pogleda na sat - pola dva - vrati se među raslinje, pronađe peti kanal na radiju i tri puta klikne prekidačem predajnika. Nije bilo odgovora.

Pet minuta do dva polako se iskrao na ponton i među riječnim prometom pogledom počeo tražiti svoj sampan za ugljen. U dva je ponovno pogledao na sat, potom u dva i pet, a zatim i pet minuta kasnije. Oko pola tri već je i samome sebi prvi put priznao da se neće vratiti po njega. U tri je već krenuo prema novom trajektnom pristaništu, nadajući se da će odande nekako autobusom stići do Bunda.

No uvidio je da jednostavno ne može otići iz tog područja. Sara je jednostavno preblizu. Tada se vrati među šiblje i ponovno iskuša radioaparatus. Ona je kimnula kada joj je pokazao uređaj. To je značilo da je uspjela zadržati radio, kao i Ronnien GPS. On pokuša još jedanput, ali ostane bez odgovora. Čekat će. Mrak će se spustiti za manje od dva sata. Ponovno će se neopaženo uvući u rezalište.

Među svim zvučnim signalima i sirenama koje su stvarale stalnu melodiju s rijeke, jedna je izgledala bliža i ustrajnija. On proviri iz grmlja. Sampan za ugljen se vratio; kapetanovi sinovi držali su ga uz ponton, a William i kći pogledom su pretraživali gužvu u trajektnom pristaništu. Kapetan je stajao na vratima kormilarnice, smrknuta izraza lica.

William reče:

"Svima nam je iznimno žao što kasnimo, gospodine. Ali imali smo velikih problema."

"Gdje je Wang?"

"Otišao je."

"Što se dogodilo?"

"Vašeg suradnika iz Hong Konga uhitila je Narodna policija."

"Ronalda? Zbog čega?"

"Trgovine kulturnim blagom."

"Zbog krijumčarenja?"

"To je jedan od najvećih prijestupa, kažnjava se smrću."

Nema RONALDA. Nema WANGA. Kome se, dobijesa, uopće može obratiti?

"Jeste li i vi optuženi?"

"Ne znam", reče William, nesretno odmahujući glavom.

"Upitajte kapetana kako je s njim."

William prevede kapetanov odgovor.

"Pripadnici trijade nikada ne govore."

Cijeli je sampan odisao strahom. Kapetan se nadao da mafijaši nikada ne odaju suradnike.

"Možete li nekako doći do RONALDOVIH prijatelja?"

"Više nema nikoga."

Bezbojno zimsko nebo bacalo je sivozeleno svjetlo na prometnu rijeku, nepregledno polje obraslo niskim raslinjem, na hangar rezališta u daljini. U smjeru kopna, sastavljajući kompoziciju teretnih vagona, parna lokomotiva na ugljen u zrak je izbacivala nove količine dima, dok su dvije dizelske lokomotive jednu dovršenu kompoziciju zajedno vukle prema Šangaju.

Pogled mu tada privuče neko ubrzano kretanje uzvodno od njih. Stoga onamo usmjeri dalekozor. "Patrola Ratne mornarice. Recite kapetanu neka se što prije udalji odavde. Vi otrčite do trajekta."

"A vi, gospodine?"

"Bježite. Izgubite se na trajektu." Kapetan se već počeo vraćati prema sredini rijeke. Stone preko klimavog mosta koji je vodio do pontona otrči na obalu i uđe među šipražje. Kada se osvrnuo, William Sit je žurno, pognute glave, koračao prema trajektnom pristaništu, a sampan se polagano, uz brektanje motora, udaljavao prema sredini plovnog kanala, opustjele palube i zatvorene kabine.

On otrči do prvog povišenja, oprezno pridigne glavu i ponovno pogleda unatrag. U velikoj gužvi Williamu više nije bilo ni traga. Patrolni čamac, stari drveni minolovac, sve se brže primicao sampanu. No dok ga je Stone promatrao, projurio je pokraj njega, zaljuljavši ga velikim valovima koje je ostavio iza sebe, te se uputio izravno prema pontonu.

On ponovno pogne glavu i potrči. Minolovac uz bučan tresak pristane uz ponton. Desetina vojnika izjuri na obalu.

"Doktorice, rekao bih da nekako blistate od sreće. Kada ne bih bio upućen u situaciju, pomislio bih da ste, dok sam spavao, pronašli nekog tipa."

"Došla sam kako bih vas i Mossa povela u sportsku dvoranu."

"I dalje osjećam vraški jaku bol."

"Želim da budete aktivni", reče ona odlučno te prekrizanih ruku pričekava da on nazove Mossa.

"Smijem li poći i ja?" upita Ronnie.

"Uz dopuštenje gospodina Jacka."

"Dođi s nama, mala. Vidjet ćeš kako se stari muči i preznojava... Moss, doktorica me želi odvesti na sprave." Tamnoputi se Amerikanac nečujno uvukao u spavaću kabinu. U trenutku kada je prekrizio ruke na prsima, prave zmije mišićnog tkiva stale su se izvijati pod njegovom pripijenom majicom kratkih rukava.

"Prerano je, gospodine Jack. Još je jako rano za to."

"Moss", reče Sara, "osjećaš li se sposobnim za pružanje liječničke njege gospodinu Jacku, možda možeš pozvati taksi i mene i kćer prebaciti u zračnu luku."

"Pođimo, Moss. Nešto joj je danas dalo novu snagu." Starac potoni oprezno spusti koščato stopalo na sag i pruži zdravu ruku Mossu, te se povlačenjem pridigne u uspravan položaj. Zakoračivši u papuče, popravi položaj kućnog ogrtača. "Idete li, doktorice?"

"Svratit ću nakon što vas Moss zagrije."

Osjećala je kako je njegove pronicave stare oči pomno promatraju, tražeći tragove laži.

"Moss", reče ona, "zapamti pravilo: ako nešto može, neka to nastavi činiti. Trebate se istegnuti i razgibati, gospodine Jack. I upotrijebite ta pluća. U redu, a sada idite. Čvrsto se držite za Mossovu ruku, gospodine Jack. Ronnie, otvori vrata."

Ronnie, utopljena poput medvjedića, u vunenom puloveru koji joj je sezao do koljena, zastala je i dostojanstveno pridržala vrata, a potom potrčala ispred njih kako bi otvorila sljedeća. Sara je slušala povlačenje papuča gospodina Jacka i Mossove glasne poticaje sve dok kabinu, u trenutku kada su se zatvorila vrata dizala, nije obavila tišina kojoj nije smetalo ni zvečanje strojeva s druge strane prozora, kao ni potmulo pulsiranje vlastita krvotoka koje je čula u glavi.

Ona tada Ronnieinu malu naprtnjaču uzme u kupaonicu, ondje uključi tuš i zaključa vrata. VHF-radiouređaj sakrila je u Ronnienu torbu još kada se Pulo Helena počela gubiti iza broda, računajući kako će otmičari manje vjerojatno pretraživati djetetove stvari. Zapravo, koliko je ona znala, Moss nikada nije pretražio ni njezinu torbu - a to je, moguće, bila

prednost, jer je dojam koji su ostavljale bio: bespomoćna majka i kći. Što, pomisli sada zlovoljno, i nije bilo tako daleko od istine.

Stišala je ton i tek potom uključila uređaj i pronašla 5. kanal. Pokazivač ispražnjene baterije zasjao je crvenom bojom. Nikakvo čudo, budući da baterija nije punjena više od tjedan dana. Ona nekoliko puta pritisne puce predajnika i nasloni radio na uho.

Nije bilo odgovora.

Ponovno je pritisnula prekidač i potom još malo osluškiivala. Kako se nije čulo ništa, uključivanjem prijema i provjerom ostalih kanala iskušala je snagu baterija. Čuli su se tihi signali kineskog riječnog prometa. Ona ponovno uključi 5. kanal.

"Doktorice! Doktorice!"

Sara preneraženo poskoči. Vrata su se zatresla kada je netko po njima stao udarati šakom.

"Doktorice!"

Ona skriva radio i isključi tuš.

"Tko je?"

"Ah Lee, doktorice. Gospodin Jack kaže čaj."

"Pričekaj da se odjenem." Tada namoči kosu i otvori vrata brišući je ručnikom.

Poslužitelj ju je čekao s pladnjem na kojem je donio čaj, a bilo je očito da ga je k njoj uputio Moss, kako bi je motrio dok se on bavi gospodinom Jackom. Modrice su se s njegova lica počele gubiti, obraz koji mu je zašila gotovo je zacijelio, a ona se sada upita blijedi li tako i njegov strah. Bi li im on pomogao?

"Možeš li me odvesti do gospodina Jacka?" Ah Lee odgovori najnovijom Ronnieinom verzijom potvrdnog odgovora, koju je ona pokupila od kapetana:

"Dogovoreno, mama."

U dizalu je pokušavala zamisliti gdje se u tom trenutku nalazi Michael. Bilo je posve nadnaravno

razmišljati o njemu u krugu od stotinjak metara, te upravo užasavajuće zamišljati opasnosti. On nema ni najnejasniju predodžbu o moći kojom gospodin Jack raspolaže u Šangaju.

Na palubi na kojoj se nalazio most nalazili su se i VHF uređaji, a njihove baterije bile su na postoljima za punjenje. Ona sada načas pogleda Ah Leeja koji je bezizražajno piljio u pod. Koliko može biti hrabar nakon što je onako divljački pretučen? Koliko je hrabra ona nakon onih batina?

Tada blago dodirne njegovo rame. Ah Lee se trgne kao podboden električnim štapom. Pogledao ju je razrogačenim očima. Ona prstima dodirne usne i rukom pokaže gore, prema mostu. Dizalo se zaustavi i vrata se otvore. Sara spusti ruke no njemu uputi upitan osmijeh.

Ah Lee odmahne glavom i umjesto da pričeka da ona prva iziđe iz dizala, što je običavao činiti, izjuri van i praktički otrči do vrata sportske dvorane.

Ondje je zatekla Mossa kako nogama diže utege, znojeći se u potocima i stenjući od napora. Gospodin Jack i Ronnie sjedili su nadvijeni nad dvije limenke Coca-Cole, utonuli u razgovor poput dvoje nautičara u klupskome baru.

"Hej, doktorice. Uхватili ste me na djelu."

"Upravo je prestao, mama. Bio je uistinu dobar. Trebala si ga vidjeti."

U lice mu se vratilo ponešto boje. Ona ga uhvati za ručni zglob i opipa mu bilo. Brzi i pravilni otkucaji.

"Znate, gospodine Jack, uistinu ste se već gotovo posve oporavili."

"Prestat ćete zanovijetati o bolnicama?"

"Vrijeme je da nas pustite."

Moss prestane stenjati. Gospodin Jack samo se hladno nasmiješi.

"Božić, doktorice. Obećao sam vam nezaboravan Božić."

Ronnie podigne pogled prema Sari, procjenjujući njezinu reakciju.

"Mama", reče tada tiho, "gospodin Jack želio bi mi ispričati nešto o kosookima..."

"To su Japanci!"

"Ali rekao je da ti moraš dati dopuštenje."

"Kako to mislite?"

"Malu zanima što mi se dogodilo s rukama."

"Ne. Ne, žalim, gospodine Jack, to neće ići."

"Mamaaaa!"

"Premlada si, Ronnie."

"Ne, nisam. Gospodin Jack kaže da sam uistinu odrasla."

"Zaboravi stvar, mala. Mama je već donijela konačnu odluku... Hej, prestani se duriti. Gora si od Mossa kada je zlovoljan. Evo kako ćemo... Priču ću ispričati tvojoj mami - cijelu stvar. Ona će ti je prenijeti kada zaključiš da si za nju spremna. Što kažeš?"

"Bez veze."

"Pristani na to, mala. Bolju ponudu nećeš dobiti... Hej..." Izraz njegova lica odjednom se uozbilji. "Izlazi sada odavde. Želim razgovarati s tvojom majkom. Odvedi je gore, Ah Lee. Donesi joj sladoled. Hajde. Bježite. Svi. I ti, Moss. Izlazite!"

Čitavo mu se lice zajapurilo. Ah Lee izjuri s Ronnie. Moss pođe za njima, smrtno ozbiljna izraza lica. Starac se polagano odvuče do jedne od sprava.

"Mislim da vam je bilo dosta", reče Sara, zbunjena promjenom raspoloženja koja je čak i za njega bila odveć nagla.

"Zaveži, 'mamice'!" On sjedne na spravu uhvati ručice i stane ih povlačiti. "Trebaš li manikiranje?"

"Kako, molim?"

"Čula si me."

"Ali, ne razumijem."

"Nešto se zbiva. Ne znam što. Ali od tebe više ne želim nikakvih smicalica."

"Ništa se ne 'zbiva'."

"Njušim nešto u zraku. Vidim ti to na licu."

"Ne znam..."

On je prekine.

"Doktorice, ne znam imate li čelična muda ili se možda palite na bol. Znam samo da se ne bojite Mossa. Razmišljam o tome da mu kažem da vas siluje."

"Nema toga..."

"Ali držim da čak ni silovanje ne bi pomoglo. Čelična muda. Nasreću, u rukavu ipak imam još jednog asa."

"Kako to mislite?"

"Jeste li znali da Šangajci često i puno posluju s Arapima?"

"Nisam znala", odgovori ona polagano. Kamo to vodi?

"Počeli su krijumčareći afrodizijak spravljen od roga nosoroga. Veliko tržište, osim što su otkrili da još veći novac leži u ljudskim bićima... Znae, uza zakone koji obiteljima omogućuju da imaju samo po jedno dijete, kineski seljaci prodaju kćeri, nadajući se da će u sljedećem pokušaju dobiti sina. Svi to čine, kažu mi prijatelji, tako da je tržište zasićeno malim Kineskinjama. Ali, mala crnkinja..."

"Molim?" Sara osjeti kako joj iz lica nestaje i posljednja kap krvi. "Ronnie bi postigla vraški visoku cijenu."

"Ne! Nemoguće je da to doista mislite."

"Izvršno podrijetlo - uz takvu majku bit će prava mačka - dovoljno mlada da nauči..."

"Molim vas, gospodine Jack."

"Samo jedna smicalica ili pokušaj i Ronnie ću prodati krijumčarima."

Krv joj sada navali u glavu potaknuta neobuzdanim bijesom. Bez razmišljanja, ruka joj se nađe u džepu, kako bi ga mogla ubosti onom iglom. Jedva je i čula glas koji joj je govorio da bi bilo upravo suludo bježati prije nego što stupi u vezu s Michaelom.

Glas joj je podrhtavao. "Je li vaše prijateljstvo s mojim djetetom samo jeftina predstava?"

"Ne bih to tako nazvao, doktorice. To dijete volim kao daje moje vlastito. Ali imam određene prioritete. Nema zafrkavanja."

Stone premaže lice blatom i stane u molitvama zazivati noć. S kopna su se čuli vlakovi neusporedivo bliže. S rijeke, pripadnici patrole kineske vojske pred sobom su, pretražujući polje, lomili grane i gazili pucketavo lišće.

Kaput mu je bio jedini oblik obrane, budući da je gotovo posve odgovarao sivosmeđoj boji polja s niskim raslinjem i sve tamnijem nebu prošaranim dimom. Posve zakopčan, štitio ga je dok je s puteljaka bježao u gusto grmlje.

Primicali su se brže nego noć. Tijelom zakrivajući jarkonarančastu naprtnjaču, povlačio se dublje u polje, saginjući se koliko je mogao niže i nastojeći se, ne uz osobit uspjeh, kretati što tiše. Činilo se da se tama nekako diže iz tla, tako daje i dalje vidio grančice u visini očiju, te bi s vremena na vrijeme na pozadini neba na zapadu ugledao obrise kineskih vojnika, no nije vidio vlastite cipele. Često se spotičući o korijenje i niske grane, bio je tek neznatno tiši od vojnika. Kada bi se samo u jednom trenutku svi odjednom prestali kretati, mogli bi na njega navaliti poput čopora vukova.

Zalazak sunca obilježio je komadić neba koji je bio tek za nijansu manje tmuran od svega ostaloga, ispresijecan morskim oblacima koje je vjetar nanosio nad zaljev Hangchou. Na udaljenosti od kojih stotinu metara neki je vojnik podignuo oružje, i Stone ugleda obris kratke automatske puške. Kapa sa zaslonom tvorila je još jedan jasno vidljiv oblik. Potoni su se pojavili traci svjetla iz ručnih baterijskih svjetiljki koji su počeli u svim smjerovima rezati tamu.

Pomno je osluškivao. Prema zvuku, činilo se da su doveli još jednu desetinu. Gotovo posve pognut do mračnoga tla, primicao se ranžirnom kolodvoru, pazeći da se njegov obris ne bi ukazao negdje na osvjetljenoj pozadini postaje.

Neki mukli zvuk iz daljine, za koji je isprva mislio da potječe od jedne od onih manevarskih lokomotiva, odjednom se pojačao. On podigne pogled i ugleda neku sjajnu zvijezdu kako se brzo pojačava u intenzitetu i povećava, sve dok nije razabrao helikopter koji je reflektorskim snopom svjetla pretraživao polje. Zvuk motora i kloparanje propelera upravo su ga zaglušivali.

On potrči.

Svjetlo ga je tražilo poput prsta koji optužuje. Stone se baci u grmlje i ispruži se na zemlji baš u trenutku kada mu se snop približio. Potom na trenutak ugleda vlastitu ruku osvjetljenu na nekoliko centimetara od lica. Snop se zatim premjesti dalje i on potrči. Vojnici iza njega vikali su, a netko se bez prestanka oglašavao zviždaljkom, tako da ga je taj prodorni zvuk pratio poput poludjele ptice.

Helikopter je brzo otišao dalje i jednako se brzo vratio, režući zrak poput kose. Svjetlo reflektora prodirale je kroz raslinje. Odjednom su se začuli pucnji iz teške strojnice. Potom krikovi, a zatim i ljutiti povici u trenutku kada se helikopter iznenada uzdigao i stao

lebdjeti podalje od njih. Vika i jecaji prodirali su kroz noćnu tišinu - jer već je bila noć, posve naglo postalo je tamno kao u rogu, a jedino svjetlo dopirale je iz smjera željezničke postaje, te helikoptera koji se bio povukao u daljinu.

Stone potrči. Pogodili su vlastite vojnike, no kada se priberu, za njim će navaliti još neusporedivo žešće. Željeznički nasip uzdizao se točno ispred njega, prijećeci mu put. Čuo je kako vojnici iza njega trče šibljem. Helikopter se spustio blizu mjesta na koje je pucao.

On se puzajući počne uspinjali nasipom. Helikopter poleti, bučno se penjući prema oblacima, uz neprestano sijevanje snažnog reflektora. Stone pojuri prema neizvjesnom zaklonu jarka uz prugu. No umjesto da nastavi potragu, helikopter se uputi prema rijeci.

Ponovno se začuje zviždaljka. Povici vojnika. Lica priljubljena uz tlo, Stone nastavi puzati nasipom, užasavajući se mogućnosti da pokaže obris na pozadini svjetala postaje. Na vrhu nasipa, kada je oprezno podigao glavu i osvrnuo se prema polju, ugledao je desetak baterijskih svjetiljaka kako probadaju tamu.

Obronak je bio prekriven kamenjem otpalim iz prostora između i oko tračnica. S nelagodom se premještao na krupnim komadima kamena i oklijevao. Vojnici su se primicali nasipu, raspoređeni cijelom širinom od kojih osam stotina metara polja. Ostane li na mjestu, uhvatit će ga ovdje, na nasipu. No prijeđe li vrh nasipa kako bi prešao prugu, vojnici u polju zasigurno će vidjeti njegov odraz zahvaljujući svjetlu sa stražnje strane.

Krene li udesno, prugom prema rezalištu, doći će bliže Sari, ali i na snažnije svjetlo koje ondje dopire iz hangara. Krene li ulijevo, prugom u smjeru grada,

na koncu će stići do ceste koja vodi prema trajektnom pristaništu. No, za razliku od Williama Sita, on bi se teško izgubio u gomili Kineza, osobito u gomili koja je vidjela onaj helikopter i čula pucnjeve.

Razmišljao je i o povratku prema rijeci, o tome da hrabro prijeđe samu liniju potrage i dođe sve do rijeke. To bi bio vrlo riskantan potez, a jedina prednost bio bi faktor iznenađenja. Ali što nakon toga? Čak ako i uspije neopaženo proći između vojnika i ostati neotkriven tijekom cijele duge noći, svitanje bi ga zateklo još u stupici između rijeke i pruge, između rezališta i ceste koja vodi do trajekta.

Hladan, vlažan vjetar koji se provlačio kroz šiblje donosio je zvuk pucketanja grančica. Stone zadržti. Nekolicina vojnika probila se dalje od ostalih, a njihova svjetla nalazila su se na manje od stotinu metara od mjesta na kojem je ležao. On preko njih pogleda prema rijeci, posutoj zelenim i crvenim signalnim svjetlima plovila, a potom prema rezalištu, gdje su, tako blizu, čekale Sara i Ronnie.

Svjetlo odjednom rasprši tamu.

Stone priljubi lice uz nasip. Tlo počne podrhtavati, hladno kamenje vibrirati uz njegov obraz. Čula se grmljavina teškog motora. Odjednom se pojavi jarko svjetlo i on učas uvidi odakle potječe: dizelska lokomotiva polako se primicala s desne strane, a njezino svjetlo imalo je srebrn odsjaj na tračnicama, obasjavajući i nasip.

S polja su se začuli povici. Uočili su ga.

On ugleda još jedan plitki jarak koji je kišnica izdubila u nasipu i otkotrlja se u nj. Zviždaljke su prodorno pištale, okupljajući lovce. A onda, u trenutku kada je lokomotiva protutnjala pokraj njega, vukući niz teretnih vagona, on se vododerinom brzo uspne do vrha nasipa i baci se pod vlak.

Pod kompoziciju je upao tridesetak centimetara iza prednjih kotača jednog teretnog vagona i dočeka se na pragovima među tračnicama. Njegova naprtnjača, koju je držao za kratki remen, zapela je naramenicom za jedan klin, a torba je ostala ležati preko tračnice, na mjestu prema kojem su jurili stražnji kotači vagona. Stone je izbezumljeno povuče. U njoj se nalazio radio - jedina veza sa Sarom. No kada je povukao, uvidio je, prekasno, da se druga naramenica uglavila ispod jednog dubokog ivera.

On se premjesti da bi povukao još snažnije i pritom pridigne glavu. Neka neizmjereno velika masa - neki dio vlaka koji je tutnjao iznad njega - projurila mu je kroz kosu, tako da je ničice pao na pragove. U trenutku kada su mu se stražnji kotači posve približili, Stone odgurne torbu preko tračnice, pričekava prolazak stražnjih kotača i potom još prednjih kotača sljedećeg vagona, ponovno je ščepa i snažnim pokretom oslobodi, pritom se srušivši unatrag i prevalivši preko druge tračnice te se otkotrlja niz suprotnu stranu nasipa.

Naprtnjača se u međuvremenu poderala. Pištolj i radio ispali su iz nje. Vlak je i dalje služio kao prepreka dolasku vojnika, no posljednji se vagon brzo primicao. On sada stane mahnito pipati u tami, te pronađe radio, ali ne i pištolj. Potom se pridigne na noge, pogne i, ostavljajući vlak za leđima, počne trčati prema velikom ranžirnom kolodvoru, koji je gdjgdje bio osvijetljen fenjerima i crvenim sjajem signalnih svjetala.

Prešao je i drugi kolosijek, pa potom i treći, trčeći koliko su ga noge nosile, držeći se mračnih mjesta. Ispred njega se nalazio još jedan niz kolosijeka, a s desne strane primicao se još jedan vlak, koji se kretao brže od onog prvog. Sada je oklijevao. Treba li se izložiti njegovu svjetlu ili pričekati? Vojnici će mu se

za to vrijeme približavati. Vlak je išao prebrzo da bi se mogao baciti pod vagone.

Neodlučno stajanje potrajalo je predugo. Lokomotiva je odjednom prošla pokraj njega i tako je ostao blokiran. Za sobom je vukla dug niz zatvorenih teretnih vagona koji je izgledao beskrajno, poput beskrajnog repa koji nestaje u noći. On potrči naprijed, do vlaka, nastojeći procijeniti njegovu brzinu kako bi utvrdio bi li se mogao baciti između kotača. A onda ugleda jedan otvoreni vagon, stane trčati uz njega, ubaci naprtnjaču u mračni otvor i potom, položivši oba dlana na grubi pod, pokuša uskočiti.

Vagon se kretao brže nego što je on mogao trčati. Tlo mu je izmaklo pod nogama. Dok se i dalje čvrsto držao za pod vagona, cipele su mu se vukle po kamenju i pragovima. Prikupi snagu za još jedan pokušaj i pridigne noge. Ni kasnije više nije znao samome sebi objasniti kamo su mu otišle noge, ni stopala koja su se vukla, kao ni koljena koja je pogodila iznenadna bol, no već u sljedećem trenutku ležao je na leđima u vagonu, hvatajući dah, dok mu je u glavi sve hučalo, a vlak štropotao pod njim, bučno poskakujući na spojevima tračnica.

Vlak se kretao prema Šangaju, sve više ubrzavajući, udaljavajući se od vojnika. On pogleda van s druge strane vagona: mračno kao u rogu. Vlak ga je izbavio tek kada je u bijegu prešao cijelu širinu ranžirnog kolodvora. Sada je bio na sigurnome, a vojnici, rezalište i Sara ostajali su daleko iza njega.

Preпусти li se razmišljanju o signalnim kutijama, stupovima sa znakovima i zahrđalome otpadu kojeg je područje oko pruge bilo prepuno, na vratima vagona ostat će sve dok ne prijeđe pola Kine.

Vlak je ubrzavao. Osjećao je kako vjetar, nastao zbog te brzine, postaje sve prodorniji. S vanjske strane vrata bilo je posve mračno.

On zaroni lice u meku stranu naprtnjače i iskoči. Sada je imao vremena žaliti, dok je u beskraj padao kroz prostor. Nešto ga snažno povuče za kaput. Beskrajno zamrznuta sekunda čistog užasa. Noge mu se okliznu na šljunku. On posrne i poleti prema naprijed, posve nekontrolirano, očajnički nastojeći podviti ruke i noge i zakotrljati se.

Silina udarca iz pluća mu je izbila sav zrak i raširila mu udove na sve strane. Kližući se na leđima, ugledao je dva crvena svjetla na završetku kompozicije, te se konačno zaustavio u jarku ispod nasipa. Ondje je pobrojao bolna mjesta na tijelu i pokušao procijeniti situaciju.

Bio je u stanju pomicati i ruke i noge. Nalazio se na samome završetku ranžirnog kolodvora. Nasreću, oko njega je vladala potpuna tama. No prije nego što se tutnjava vlaka posve izgubila u daljim, začuo je vojničke zviždaljke.

Tada krene, tiho i šepajući. Udaljujući se od sjaja kolodvora i rezališta koji su mu ostajali iza leđa, kretao se neravnim terenom, spotičući se, često padajući. Mislio je da se oslobodio vojnika, no kada je zastao kako bi osluhnuo vjetar, čuo je njihovo dozivanje i viku. A onda je tamom proletio snop baterijske svjetiljke.

Ponovno je pao, pridigao se, krenuo dalje, naletio na nešto u što je bolno udario koljenom i porezao čelo. Pipao je u potpunoj tami. Bio je to zid podignut od opeke ili kamena. Opeka - razmaci ispunjeni žbukom bili su ravni, pravilni i blizu jedni drugima. On pogleda gore i nastavi istraživati dlanovima. Zid je bio visok oko dva metra, a malopomalo, na njegovu je vrhu otkrio i žicu.

Zid gubilišta, shvati tada - Kompleks Vrhovnog narodnog suda grada Šangaja. Iza sebe čuo je dobro poznatu buku - vratio se i onaj helikopter sa strijelcem

koji ne oklijeva povući okidač, a njegov reflektor sijevao je poput bijesnog oka.

Stone odbaci naprtnjaču visoko u zrak, preko žice, pa odmah snažno povuče remen tako da se torba zakvačila za bodlje na žici, te se popne uza zid.

Sara je držala Ronnie, koja joj je spavala naslonjena u pregibu lakta, i uz uho čvrsto pritiskala radiouređaj. Stišala ga je tako da je čula samo blago pucketanje i, s vremena na vrijeme, prigušeno kreštavo oglašavanje poruka između brodova na Huangpuu. Činilo joj se kao da rijeka diše u postelji pokraj nje.

Brodski sat u salonu otkucao je osam puta. Ponoć. Kroz vrata je dopirao smijeh. Pajdaši gospodina Jacka na brod su stigli u deset i, ako se moglo suditi po prethodnim noćima, tako će bančiti do tri.

Izvana je dopirala stalna buka raznih strojeva, te, gdjekad, vrištanje izmučenog čelika. Krevet se odjednom zatrese, a čitav brod zadrhti. To se dogodilo već dvaput tijekom večeri; bio je to iznenadni trzaj, a potom tresak nečeg vrlo teškog što se uz odzvanjanje spustilo na palubu.

Svim srcem željela je znati gdje je Moss.

Kapetan - koji je, koliko se činilo, bio ponešto obuzet i premoren kaotičnim zbivanjima izazvanim preuređivanjem broda, poslom čiju prirodu Sara iz vlasnikova apartmana, okrenutog prema krmu, nije mogla utvrditi - čvrsto je spavao u svojoj kabini. Bio joj se obratio s molbom za, kako je to rekao: "valij ili nešto slično", kako bi konačno mogao malo odspavati. Početkom tjedna na njegovu molbu dala mu je da iskuša valij i halcione s crnog tržišta. Te je večeri propisala sekobarbital kojim se obično služila kao

sedativom za pacijenta pred operacijom. Pet stotina miligrama. Kapetan će spavati do podneva.

Na žalost, Moss nije pio ni tablete ni alkohol, a njegove ovisnosti ograničavale su se na obožavanje gospodina Jacka, tjelovježbu na spravama Nautilus i surfanje Internetom u sobi s računalima. Pribojavala se da je i sada ondje i mogla se samo moliti da ne prisluškuje radiosignale.

Oboružana samo temeljnim poznavanjem radiosustava - cijelo područje elektronike prepustila je suprugu - Sara je nekako pretpostavljala da je podatak o njezinu telefonskom pozivu posredstvom satelita, kojim je njihov položaj prenijela Marcusu na Palauu, brodskom računalu dojavio stalno uključeni radioskenner. (Ako je automatski snimio njezin razgovor, tada je jedini razlog zbog kojeg Moss nije tražio GPS bila pogrešna pretpostavka da je položaj očitala s instrumenata na opustjelome mostu.) Takav monitor za signale odlično bi funkcionirao na otvorenome moru, no na rijeci Huangpu, u samome srcu najprometnije luke na svijetu, stotine i tisuće radiosignala jednostavno bi zagušile sustav. A to je, nadala se ona, značilo da ga je Moss isključio.

I Ah Lee, pet paluba niže, bio je budan, pijančevao je sa svojim rođacima u salonu za posadu. Čekali su da vođa palube završi smjenu, pa da iz njegova skladišta mogu odnijeti pedesetmetarski namotaj najlonskog konopca. Nakon očajničke unutarnje borbe - i izmučena onom užasnom prijetnjom koju je gospodin Jack izrekao u vezi s robljem - Sara mu se obratila izravno. Premda se Ronnie s njim sprijateljila i proširila njegov engleski rječnik, Sara nije imala povjerenja u to da bi njezina kći bila u stanju prikriti činjenicu da je njezin otac negdje u blizini.

Gospodin Jack, uvidi ona sada s gorčinom, uspio ju je nadmudriti, zavodeći Ronnie neusporedivo uspješnije nego što je djevojčica zavela njega. Sam Bog zna koliko je ona zbunjena i koliko bi njezina odanost sada bila poremećena. Za to je okrivljavala sebe: u pokušaju da Ronnie zaštiti od straha, te daje upotrijebi kao sredstvo kojim će doprijeti do srca gospodina Jacka, prepustila je kćer kaosu emocija kakav desetogodišnjoj djevojčici nikako nije mogao biti shvatljiv.

Klikklik. Klikklik.

Ležala je posve nepomično, ne usuđujući se povjerovati.

Klikklik.

Drhtavim prstom pritisnula je puce predajnika, bez glasa izgovorivši molitvu. Potom ga je otpustila. Pritisnula-otpustila.

"Dušo!"

Ona ponovno pritisne puce i prinese uređaj usnama, uvelike svjesna da je od gospodina Jacka dijele tek tanka, nezaključana vrata, te da su Mossovi mikrofoni postavljeni u stropu. "Ovdje sam", prošapće tada. "Ne dolazi na brod. Spustit ćemo užu na Veroniku. Odaberi vrijeme."

Odgovorio je tek nakon pune minute razmišljanja.

"Pola sata nakon jutarnje magle. Trideset minuta. Jesi shvatila?"

"Pola sata nakon magle."

"Završavam."

Bio bi dao i cijelu godinu života samo da je s njom mogao popričati još minutu duže. Godinu za to da je čuje kako mu šapće da ga voli, da je Ronnie dobro, da će se ubrzo vratiti svojem uobičajenom životu. Zbunio ga je upravo taj njezin šapat - taj grleni,

prisni glas, koji je ipak bio opterećen opasnošću kojoj su oboje gledali u oči.

On zadrhti, djelomično zbog emocija, a djelomično zbog vlažne hladnoće koja je izbijala iz tla i ledenog zida. Pravokutno područje koje je zid okruživao bilo je vrlo prostrano, dovoljno veliko za igralište za baseball i veliko gledalište. Ako bi kut u koji se utisnuo leđima zamislio kao središnje polje, tada bi mjesto udaraca na dijagonalno suprotnoj strani bilo udaljeno dobrih stotinu pedeset metara.

U svjetlu u tom kutu vidjeli su se obrisi nečega za što je, kada se tek prebacio preko zida, pomislio da je desetina vojnika koji nepomično što je čekajući daljnje naloge. No dok je u potpunome miru promatrao taj dio prostora, skutren na mjestu na koje je doskočio, malopomalo uvidio je da su odviše mirni. Sada su izgledali kao odrezani i očišćeni komadi stabla, po dva do dva i pol metra debla bez grana. Preostali dio ograđenog prostora bio je jednako mračan kao i kut u kojem se skrivao.

Odjednom je uočio aktivnost u blizini ulaza. Učinilo mu se da je netko prošao ispred svjetla. Potom su se otvorila vrata u ogradi, a iza njih je ugledao poveće svjetlo koje se kretalo. Potraga. Čuo je i razgovor - kratke i oštre riječi koje su prema tonu izgledale vojnički i autoritativno. Vojnici su zahtijevali dopuštenje za ulazak. On se pridigne na bolne noge kako bi ponovno preskočio zid. Došlo je do pravog verbalnog okršaja, a stražar je potom odvratio patrolu od ulaska i zatvorio vrata. No nekoliko trenutaka kasnije, možda i ponovno promislivši o svom položaju, stražar je sam krenuo u pretraživanje ograđenog područja, obilazeći zid uz pomoć baterijske svjetiljke.

Počevši od mjesta za udaraca, otišao je do prve baze i potom ušao u desno polje. Stone je njegovo napredovanje pratio zahvaljujući svjetlu, a kada je

skrenuo prema njegovu kutu u središnjem polju, tiho, u tami, dugačkim je koracima otišao prema drugoj bazi i naglo skrenuo iza stražara, u svoj se kut ponovno smjestivši kada je ovaj stao pretraživati rubne dijelove lijevog polja.

Zadrijemao je, a onda se probudio drhtureći. Potom je još malo odspavao, naglo se probudivši i s tjeskobom pogledavajući ručni sat. Sati su odmicali polako - dva, tri, četiri. Pomislio je na rizike kojima se mora izložiti i gotovo poludio od sumnje. Spavao je od pet do pola šest i probudio se tek nešto malo osvježen, dok mu se želudac silno bunio od velike gladi, a usta mu bila posve suha. Žudio je za kavom.

Promatrao je ograđeni prostor, pomno proučavajući drvene stupove na najudaljenijem dijelu, i tek je tada uvidio da je već svanulo, te da kroz naoblaku prodire dovoljno svjetla da razabere i udaljene dijelove zida. Oni stupovi.- jer bilo je posve sigurno da je riječ upravo o drvenim stupovima usađenima u zemlju - stajali su poput stražara koje je zamišljao u mraku. On se oprezno pokrene, pomno promatrajući zidove s lijeve i desne strane. U jutarnjem svjetlu ukazalo se zapušteno polje nekošene trave s vrlo malo mogućnosti za zaklanjanje. Kada bi netko na suprotnome kraju valjano promotrio zid oko njega, svakako bi ga uočio.

Svjetlo je sada već postalo intenzivnije.

On stane proklinjati samoga sebe zbog predugog čekanja. Trebao, se ranije probuditi. S druge strane, ono malo magle što se vidjelo u tankim se slojevima držalo tla. Je li isto tako i iza zida, ili su zidovi zaustavili napredovanje magle s rijeke? Sara će krenuti pola sata nakon što magla postane gusta. To može utvrditi samo uspne li se na zid, a u tom slučaju svakako će ga ugledati. Ipak, bolje je pokušati sada, prije nego što se pojavi još ljudi.

Stone usmjeri dalekozor prema suprotnome kutu. Nekakva drvena šupa nalazila se pokraj širokih vrata u zidu od opeke. Imala je vrata i prozor, te cijev koja je iz peći odvodila bijeli dim. Onog stražara nije bilo nigdje. Još jedanput pomno promotri čitav prostor. Sve je bilo prazno. Nije bilo čak ni lica na onom prozoru. Bolje prigode od ove neće biti i on se počne dizati.

U tom trenutku u koljenima mu sijevne bol koja se proširi goredolje ukočenim nožnim mišićima. Prisili se na ustajanje i, čim se na njih posve oslonio, u stopalima osjeti bol koja je prodirala do samih kostiju. Potom su popustila koljena i on se spusti, napola ponovno padajući na tlo, praktički paraliziran od jučerašnjeg dugotrajnog trčanja poljima, od skoka iz vlaka i noći provedene na vlazi i hladnoći. U torbi je pronašao tri ibuprofena, koje je progutao na suho, te je počeo masirati nožne mišiće, razgibavajući koljena i zglobove, opuštajući ih kako bi mogao pokušati još jedanput.

Tada se odjednom uz tresak otvore vrata one daščare. Stražar izjuri iz nje i ramenom gurne vrata, otvarajući ih pred nekim bijelim kamionom. Iza njega se nalazila kolona kamiona s platnenom ceradom. Onaj zatvoreni bijeli kamion zaustavio se pokraj drvenih stupova. Ostali su se parkirali bez reda. Iz njih su iskočili vojnici, nešto vičući i mašući puškama.

Stone je nabrojio dvadesetoricu zatvorenika koji su nespretno izlazili iz teretnog prostora kamion s ceradom. Lancima svezani za ručne zglobove i gležnjeve, drhtali su u tankim pamučnim majicama i hlačama. Među sobom su bili povezani žicom učvršćenom za lisice.

Vojnici su ih stali tjerati prema onim drvenim stupovima.

Zaprepašten i šokiran, Stone čvrsto stisne dalekozor, pogleda prikovana za jednu dobro poznatu drsku pojavu. Elegantna odjeća tog zatvorenika bila je poderana i umrljana, a njegovo lice natečeno od modrica. No to je ipak bio onaj isti Ronald, s pogledom punim nade usmjerenim prema nebu, uvjeren da će mu neki dugogodišnji prijatelj u pomoć uputiti helikopter.

Prisilili su ga da klekne, skinuli su mu lisice kako bi mu ruke povezali na leđima, oko stupa. Ronald je uz osmijeh nešto povikao. Potom su mu oko vrata i stupa omotali žicu i slegnuli je toliko čvrsto da više nije mogao govoriti.

Zapovjednik desetine uto zazviždi.

Vojnici iskorače iz skupine, svaki pred jedan stup, te podignu puške. Tada se ponovno oglasi zviždaljka i oni ispale neusklađenu salvu. Glave zatvorenika samo se tržnu. Prasak pušaka odjekivao je prostorom između zidova. Ronald klone na žicu, dok mu se tijelo i dalje trzalo, poput ribe uhvaćene u mrežu.

Stone osjeti kako se i čitavo njegovo tijelo napelo, u pripremi za završni udarac. No ovdje nije bilo daljnjih hitaca. Umjesto toga, fotograf je uz pomoć bljeskalice aparatom snimio svako tijelo, a neki dužnosnik s bijelim rukavicama uklonio je lance i žice. Istodobno, banda - bila je to jedina riječ koju je Stone, osjećajući neizmjernu mučninu, bio u stanju upotrijebiti - bolničara u bijelim ogrtačima iskočila je iz onog bijelog zatvorenog kamiona, koji je, uvidi konačno Stone, zapravo bio veliko i jezivo vozilo hitne pomoći. Slušali su zatvorenike stetoskopima i potom, radeći vrlo brzo, neka tijela, među njima i Ronaldovo, odnosili u kola.

Činilo se da se čak i krvnicima gadi to kako ekipa mesara odvaja one koji su privremeno ostali na

životu, a čiji su vitalni organi pogodni za transplantacije. Oni su se zadržali na jednoj strani, pušeći, zagledani u zemlju.

Kada se manji bijeli kamion napunio, pojurio je, bučnim oglašavanjem sirene tražeći otvaranje vrata, iza kojih se, pošto su se otvorila, ukazala magla gusta poput snijega.

Stone poskoči prema zidu, uglavi nožne prste u prostor između dvaju redova opeka, ščepa žicu između dviju skupina zahrđalih bodlji, te se podigne i iziđe iz prostora gubilišta.

Dok je trčao, magla ga je obavijala sa svih strana, no mjestimice, poput nepouzidane ljubavnice, nestajalo bi je bez upozorenja i na tim bi se mjestima razrjeđivala i pretvarala u izmaglicu nošenu vjetrom. Hangar u rezalištu uzdizao se poput udaljene planine ili neuvjerljive prikaze. Odjednom, izgubljen u zapuhu magle guste poput tijesta, pokuša odrediti položaj prema dugotrajnome pisku parne sirene; vjetar se uto uskovitla i on se tako, jednako naglo, nađe sam usred širokog kruga. U taj krug odjednom grmeći uđe vlak. Stone naglo skrene na suprotnu stranu, trčeći prema smjeru u kojem je, tako mu se barem činilo, bio ugledao rezalište.

Deset minuta do sedam sati, kada se već dovoljno razdanilo da je Sara s prozora vidjela i riječni promet, magla se nadvila nad Huangpu i prelila se preko njezinih obala. Nakupljala se poput nabtira plašta oko plovila na rijeci, preklapajući se, udvostručujući, nabirući. Kada je posve obavila brodove, ona počne odbrojavati onih Michaelovih pola sata.

Bude li se vrijeme pridržavalo uobičajenih jutarnjih obrazaca, do podizanja magle na raspolaganju će imati možda i tri, čak četiri sata. No vjetar, lagan i iz smjera sjeverozapada, stao se

premještati. Povuče li se posve do sjeveroistoka, kao što se to ujutro dogodilo dan ranije, zapuhat će snažno i raspršiti maglu.

U sedam i petnaest pritisnula je puce predajnika na radiouređaju koji je držala u ruci. Nije bilo odgovora. U sedam i dvadeset pritisnula ga je još jedanput. A kada Michael ni tada nije odgovorio, zaključila je da nema druge mogućnosti nego se pridržavati dogovorenoga. Ronnie je bila u postelji. Dok je Sara nervozno koračala od prozora do prozora, Ronnie ju je pratila pogledom.

Stari još nije otišao na spavanje.

Sara se u jednom trenutku nadvije nad Ronnie i prošapće joj kraj uha: "Tata nas je pronašao."

Ronnieino lice zasvijetlilo je poput sunca.

"Tata je o..."

"Ovdje je? O, mama, što će gospodin Jack..."

Sara prošapće:

"S tatom ćemo pobjeći Veronikom. Ja sada idem srediti gospodina Jacka. Odjeni se. U najtoplije stvari."

Ona napipa iglu i otvori vrata salona, koji se stišao negdje oko pola šest. Dvojica naboranih generala Narodnooslobodilačke vojske ležali su ispruženi na sofama, rastvorenih ovratnika i bez cipela. Jedan je hrkao. Drugi je bio toliko tih i nepokretan da je izgledao kao mrtav.

Gospodin Jack spavao je u svom naslonjaču, a glava nalik na lubanju bila mu je klonula na stranu. Tanke usne bile su čvrsto stisnute, a disanje pravilno. U trenutku kada mu se Sara približila, oči su mu zasvijetlucale.

"Što trebate, doktorice?"

"Spremit ću vas u postelju."

"To je odlična zamisao." On pogledom obuhvati prazne boce i prepune pepeljare. "Isuse." Potom se nesigurno uspravi. Sara ga uhvati za zdravu ruku i

povede prema spavaćoj sobi. "Možete li provjeriti ima li kod mojih prijatelja znakova života?"

"Zabrinjavaju me vaši znakovi, gospodine Jack. Pokušavate li se to ubiti?"

"Bez brige. Neću se istrčavati."

Već mu je bila odmaknula pokrivač s postelje. Laganim pokretom noge zatvorivši vrata iza njih, ona ga sada povede prema krevetu, posjedne ga na rub, te klekne kako bi mu skinula papuče.

"Ovo vam ide jako dobro, doktorice. Mužić je sklon čašici?" Sara mu podigne mršave noge i uvuče ih pod pokrivač. "Moj je otac pio, nakon smrti moje majke."

"Mislio sam da ste bili u školi u Engleskoj." Ona ga blagim pritiskom polegne, namjesti mu jastuk, te ga pokrije, sve osim desne ruke, koju oprezno položi na pokrivač. "Nakon građanskog rata vratila sam se kući za praznike. Bio je vrlo usamljen." Ruke su joj drhtale. "Zatvorite oči, gospodine Jack."

"Činilo mi se da ste rekli da je imao ljubavnicu." "Isprva nije." Ona sjedne na rub kreveta i potapše mu nadlanicu. "Željela bih da sada spavate. I željela bih da mi obećate da ćete prestati s tim pićem."

"Život je kratak, doktorice."

"A vi ga dodatno skraćujete." Ona plahtom prekrije deku i namjesti mu je pod bradu. Pomno ju je promatrao, premda mu je san već zamagljivao pogled. Dok mu je namještala pokrivače, široki rukav pidžame podigla je prema laktu.

"Probudit ću vas oko podneva", reče, "i pokušati uvesti više reda u vaš raspored spavanja. Otpremit ću vaše prijatelje i zatražiti da vas se klone barem noćdvije. Može tako, gospodine Jack?" Jasno je vidjela pulsiranje vene na najvišem dijelu njegove podlaktice.

"Sve ide po rasporedu", promrmlja on. "Nema problema."

Uz dlan položen na njegovu podlakticu, ona drugu ruku uvuče u džep kako bi uzela iglu; skinuvši gumeni pokrov tako što ga je zakvačila za rub džepa, ona iz ogrtača izvuče injekciju.

"Kriste, kako sam umoran", prošapće gospodin Jack. "Noć, doktorice." Potom zatvori oči. Sara je sjedila nadvijena nad njim, s iglom u jednoj i njegovom podlakticom u drugoj ruci. Gotovo je osjećala kako ga sve brže napušta budnost.

"Gospodine Jack?"

On uzdahne, a bore na njegovu licu tada se opuste i on utone u dubok, dubok san. Sara je još oklijevala. Tada pogleda Ronnie, koja ju je promatrala s vrata kupaonice. Ronnie joj rukom pokaže neka mu uvuče iglu.

"Hajde, mama!" izgovori bez glasa.

Ubode li ga i promaši, probudit će se i iz sve snage početi dozivati Mossa. Ovako je bolje. Usto, ostaje joj dodatna injekcija za Mossa.

Sara je još nekoliko trenutaka neodlučno čekala, a onda polagano ustane, držeći iglu kraj tijela. Potom rukom pokaže prema ormaru u kojem su ih čekale spremne torbe. Ronnie bešumno prijeđe preko saga, na leđa stavi naprtnjaču, a Sari doda njezinu torbu. Sara uzme radio i još jedanput pogleda gospodina Jacka.

Potom odškrine vrata i pogleda u salon.

Kineski generali nalazili su se točno u istom položaju kao i kada ih je posljednji put vidjela, obojica staraca mrtvi pijani i čvrsto usnuli. Majka i kći na vrhovima prstiju obiđu sofe i stignu do vrata koja su izlazila na stražnji balkon. Magla je sada bila toliko gusta da se rijeka više uopće nije vidjela. Nisu se vidjeli čak ni stupovi i krov hangara. Vlasnikov apartman na brodu Dallas Belle jednako je tako mogao biti i na vrhu neke planine obavijene oblakom.

No kada je otvorila vanjska vrata, uvidjela je da iz tog vlažnog oblaka koji je vonjao po dimu dopire prava kakofonija zvukova strojeva i brodskih sirena. Jedan general zastenje i okrene se na drugu stranu. Drugi se napola pridigao na koljeno, zbunjeno trepćući, te pružajući ruku zahvaljujući desetljećima razvijanom instinktu posezanja za oružjem. Sara progura Ronnie kroz vrata, iziđe za njom, zatvori ih i osvrne se kroz prozor.

Kada je Kinezova ruka na mjestu na kojem je nekoć visio pištolj pronašla samo debelo i fino sukno, i on je samo utonuo natrag na sofu. Sara ponovno počne disati.

"Ah Lee skrio je uže u vreću za smeće. Potraži ga."

Zajedno su pretraživale uski balkon, no nigdje nije bilo nikakva konopca.

"Možda ga je Moss uhvatio", prošapće Ronnie.

Sara osjeti kako je napušta hrabrost.

"Nije važno. Vjerojatno ga je ostavio na glavnoj palubi." Za slučaj da do toga ipak nije došlo, ponijela je ručnike kojima bi se mogle spustiti niz konopce kojima je brod vezan za mol.

"Misliš li da je ozlijedio Ah Leeja?"

"Nije. Da ja pođem prva?"

Ronnie pogleda ljestve, koje su se uz jednu stranu nadgrađa gubile u magli. "Bit će bolje da ja idem prva."

"A sada se dobro drži."

"Mama!"

"Objema rukama. Hajde, daj mi svoju naprtnjaču."

"Nije teška."

I uz te riječi Ronnie se prebaci preko ograde i pođe niz ljestve. Sara pričekava da se spusti do prve sljedeće palube i, teško gutajući od straha, okrene leđa

nevidljivome ponoru, te se nesigurno i nevoljko prebaci preko ograde, pronađe uporište za obje noge i krene prema dolje, ruku i nogu ukočenih od napetosti.

Dok se spuštala pokraj dva reda okruglih prozorčića, dviju paluba, osjećala je da joj koljena drhte gotovo posve izvan nadzora i daje snaga napušta. Činilo joj se kao da joj strah rastapa mišiće i da se hladna magla uvukla u svaku bolnu ozljedu koju joj je nanio Moss. Još dvije palube i jedva je uspijevala stisnuti šake oko metalnih prečki ljestava.

Ronnie joj rukom lagano dodirne nogu.

"Stani."

"Što je?"

"Na palubi ima ljudi", prošapće Ronnie.

Sara spusti pogled. Vidjela je samo maglu,

"Čekaj. Čini mi se da odlaze."

Sada ih je čula kako govore. Na kineskome. Radnici koji su se dotada rojili čitavim brodom. Netko je nešto izgovorio oštrim tonom i udaljio se vukući noge, za sobom povlačeći nešto što je zveckalo. Hladan, vlažan vjetar zahvati joj obraz. Magla se na trenutak razide, no prije nego što je uspjela razabrati još nešto osim ne posve jasnog obrisa ograde na rubu glavne palube, magla je ponovno nahrupila, gusta i siva, s mirisom ugljenog dima. Sirene su odzvanjale sa svih strana; zbog magle su izgledale kao da su blizu, kao da brodovi prolaze neposredno ispod njihove krme.

Ronnie je ponovno lupne po nozi.

"U redu je."

Ona se stane spuštati, brojeći prečke i prozorčice. Još jedna paluba. Ostala je još samo jedna. Ovdje, iza zaklona ograde na glavnoj palubi, magla je bila rjeđa. Vidjela je kako je Ronnie lako doskočila i udaljila se od ljestava. Oko nje su se nalazili nekakvi tamni obrisi - strojevi, materijal, nije znala točno odrediti što. Dok je žurno silazila posljednjim

prečkama, pogledom je među obrisima tražila konopac koji im je trebao ostaviti Ah Lee.

U jednom trenutku nogom je dodirnula palubu. Kada je sišla s ljestava noge su joj toliko drhtale da se ponovno morala uhvatiti za ljestve kako bi se pribrala.

Ronnie je jurila među hrpama raznog materijala i alata, tražeći konopac. Sara joj se pridruži, pitajući se ima li u rukama dovoljno snage za spuštanje konopcem, sedamnaestnaest metara do Swanove palube. Ronnie krene prema još jednom obrisu u sjeni, a onda se, u trenutku kada se ovaj pokrenuo, naglo zaustavi.

"Tražite ovo?"

Moss se nad njih nadvio iz magle, mašući vrećom za smeće u kojoj je bio namotan konopac. Na bijeloj majici kratkih rukava imao je krvave mrlje, a u trenutku kada je vrećom udario Saru u lice, izraz njegova lica govorio je da je manje ljutit, a više sretan jer će je ponovno moći ozlijediti. Udarac ju je odbacio unatrag, te bi bila pala da nije tresnula o ogradu. Naprtnjača ju je zaštitila od tvrdoće čelika.

Udarac namotanog konopca u plastičnoj vreći donio joj je prije šok nego bol.

Sara hitro uvuče ruku u džep i dlanom obavije iglu. Ronnie dojuri između njih. Sara je pokušala odgurnuti.

Moss podigne ruku kako bi je ponovno udario. No prije nego što mu se za to ukazala prigoda, on naglo okrene glavu na jedan novi zvuk koji se probio kroz brujanje strojeva, brektanje sampan i zvukove brodskih sirena. Čula ga je i Sara. Bio je to najljepši uopće zamisliv zvuk - dobro joj poznato štucanje, a potom i umoran štropot starog, starog Perkinsova dizelskog motora koji je nevoljko oživio na Veroniki.

Moss ugleda radost na Ronnieinu licu.

"Tata se vratio", reče uz podrugljivo smijuljenje.

Sara zakorači unutar njegova dohvata i svom snagom zarije iglu u njegov divovski biceps.

"Kučko! Porezala si me!"

Moss se trgne unatrag, pogrešno držeći da je u njezinoj ruci nož, a ne igla, te snažno zamahne prema njezinu licu. Sara mu u dlan ubrizga i posljednju kap tekućine. On vrisne ugledavši iglu kako mu visi iz šake i jednim je pokretom odbaci.

"Što je..."

Sara iz džepa izvadi još jednu iglu.

Moss je pogleda razrogačenih očiju.

"Što je to... Što si...?" Potom zatetura unatrag, podižući vreću sa smećem kao štit. Sara poleti prema njemu. On zavitla vreću i iz ruke joj izbije iglu.

Ronnie se baci prema njemu. Oponašajući filmski kungfu udarac nogom u letu, ona objema nogama nasrne na Mossovo koljeno. Krupni je muškarac odbaci kao da je riječ o komarcu. Ona se zakotrlja palubom, čičeći od boli. Sara iz pokrajnjeg džepa na naprtnjači izvuče brodski nož i navali na Mossa.

Zatečen žestinom njezina napada, on se povuče, no odmah se i pribere, prateći i odmjeravajući njezine pokrete uz divljački osmijeh. Činilo se da sredstvo uopće ne djeluje.

"Pozdravi se sa svojim zgodnim licem, doktorice."

Tada krene prema njoj, premještajući plastičnu vreću iz ruke u ruku.

Sara privuče nož uz tijelo i u tom trenutku uz užasno pouzdanje shvati da će ga ubiti i preostali dio vječnosti provesti u uzaludnom kajanju i pokori. Već deset tisućiti put prisjetila se kako je njezin otac poubijao ljude koji su joj napali majku. Vidjela je njegovu svečanu sablju kako se zabljesnula na suncu i konačno shvatila da je u žaru borbe njezin otac djelovao hladno i precizno.

Točno je vidjela što će se događati u sljedećih nekoliko trenutaka: Moss će izvesti varku namotanim konopcem u plastičnoj vreći; ona će se izmaknuti; on će napasti; ona će biti pripravna i kirurškom rukom okrenuti oštricu tako da mu je zarije među rebra.

U tom trenutku palubu je potresla eksplozija.

Jarko svjetlo bljesnule je s krova hangara. Sjene su počele poskakivati poput crnih munja. S dalekog prednjeg dijela palube dopirala je grmljavina nalik na zvuk brane koja je popustila pod silinom vodene mase, čuli su se povici i krikovi, a potom i brodski požarni alarmi i zvana a, trenutak kasnije, kao potpuni šok, oglasila se i parna sirena.

Moss poleti do ograde i zagleda se naprijed, kraj nadgrađa prema prednjem dijelu broda. Magla se u hangaru već bila razrijedila, tako da su se na njegovu licu odražavali odsjaji plamena. Njegov izbezumljeni pogled naglo se podigne, do vrha nadgrađa, gdje je spavao gospodin Jack. Ispustivši iz ruke vreću u kojoj se nalazio konopac, on se baci na ljestve, te se stane uspinjati divovskim koracima, stajući tek na svaku drugu prečku, iz sveg glasa grmeći:

"Gospodine Jack, gospodine Jack!"

Stone na Veroniku povuče i posljednji konopac, trčeći se vrati do kormila i uključi propeler. Na požarom zahvaćenom brodu Dallas Belle zvonila su sva zvana i alarmi, a sirena je grmjela gotovo jednako bučno kao i ona eksplozija. Stup plamena poletio je s prednjeg dijela palube do krova rezališta.

Magla je dozivala. Šivan se željno udalji od mola.

Za još samo nekoliko sekundi svi članovi posade jurit će prema požaru, sve vojne patrole s rijeke Huangpu okupit će se oko rezališta, dok će Veronica juriti prema Istočnokineskom moru.

Stone se približi velikom brodu, dobro pazeći da jarbolom ne udari izbečenu krmu. Podigavši pogled, potražio je Saru.

Pod platnom navučenim preko prednje palube tankera, plavi plamen acetilenskog plamenika za rezanje usmjerio je na plinski ventil i plamenik povezao u tom položaju. Kada je plamen probio rupicu u čeliku, zapalio je plin koji je šikljao pod silnim tlakom, koji će ugaziti plamen i udaljiti ga od čvrstih, debelih, odlično izoliranih rezervoara. No kada je bila riječ o gašenju velikog plamena i zaustavljanju istjecanja plina, posadu je čekalo naporno prijepodne.

"Michael!" Sarin povik probio se kroz kakofoniju zvona, sirena i glasova. Spuštala je užu s lijevog krmenog metalnog klina za vezivanje velikog tankera.

Ronnie se provuče kroz otvor, omatajući ručnik oko konopca kako bi zaštitila dlanove.

"Tata!" Kojih sedamnaest-osamnaest metara iznad površine vode, njezino nasmiješeno lice obasjavalo ga je s visine. Potom je počela kliziti konopcem, jednom rukom stiskajući ručnik omotan oko konopca, drugom mu domahujući.

"Objema rukama, za ime Božje!" Stone naglo okrene Swan u smjeru suprotnom riječnoj struji polako pramcem ulazeći između usporednih korita velikog putničkog broda i tankera Dallas Belle. Ručicom gasa korigirajući učinak okrenutog kormila, polako je doveo prednju palubu ispod konopca.

Ronnie lako doskoči na tikovinu.

No umjesto da otrči na krmu, do njega, ona podigne pogled prema glavnoj palubi broda.

"Mama!"

Stone se nalazio na manje od četrnaest metara od Ronnie i bio bi dao sve na svijetu da ju je mogao stisnuti u zagrljaj, no da je ostavio kormilo i ručicu gasa, struja bi Veroniku udaljila od konopca.

"Omotaj uže oko pramčane ograde!" poviče on.

"Mama!"

I u tom trenutku ugledao je ono što je Ronnie gledala sve vrijeme. Sara je praktički iskočila kroz otvor za vezivanje broda, a noge su joj mahnito tražile uže. On najprije pomisli da se zaglavila u otvoru, no već trenutak kasnije uvidi da se bori kako bi se oslobodila zahvata nekog crnca koji ju je držao za nadlakticu.

U svojevrsnoj zamci, pokraj kormila, petnaestak metara ispod nje, Stone je bio posve bespomoćan.

"Ronnie! Dođi, preuzmi kormilo!"

No Ronnie se počela uspinjati konopcem kako bi pomogla majci.

"Ne!" poviče Stone. "Nemoj!" On zakoči kormilo i krene prema pramcu.

Sara se tada oslobodi onog stiska. U jednom trenutku objema se rukama uhvatila za konopac, no već i tada onaj čovjek koji ju je dotada držao, počeo ga je povlačiti na brod.

Stone naglo gurne ručicu gasa.

"Skoči na jarbol!"

Veronica poleti prema naprijed. Vrh jarbola udari o trup tankera.

Izbeumljena pogleda, Sara ispusti uže i skoči, padajući, raširenih ruku, nastojeći dohvatiti jarbol. Promašila je. Slobodno padajući, doskočila je, kao nekakvim čudom, nogama na najvišu gredu, te se, mahnito mašući rukama, jednom rukom uhvatila za priponu, a drugom za jarbol.

Stone naglo pokrene ručicu gasa za vožnju unatrag. Propeler stane svom snagom, zahvati vodu i brod krene unatrag kroz pjenu koja je upravo ključala. Stone se osvrne, tražeći prostor u kojem bi se mogao okrenuti podalje od dvaju trupova koji su se nadvijali

visoko nad njim. Uto se iz magle pojavi jedan patrolni čamac Narodnooslobodilačke vojske.

"Tata!" vrisne Ronnie.

On tada opazi kako se nešto obrušava s neba. Onaj crnac preleti preko pramca Veronike kao da ima krila i leti poput ptice. Ljuljao se, jednom se rukom držeći za onaj konopac, u širokome luku, poput klatna. Načas dodirnuvši prednju prip*onu, on ščepa i podigne Ronnie s pramčanog vrha poput sokola koji se domogao vrapca.

Moss je Ronnie oteo toliko iznenada da je Swan već izišao kojih stotinu metara na rijeku, te je Sara još bila na jarbolu, kada je Stone uspio zaustaviti brod. Nejasno je razabirao Ronnie kroz maglu, vidio kako mahnito udara nogama i hvata se rukama. Onaj ju je crnac držao jednom rukom. Divljački ju je pretresao i potom trznuo nogama kako bi pojačao ljuljanje.

Stone naglo pokrene Veroniku prema naprijed.

Moss se zaljulja prema molu, ispusti konopac i doskoči na sam rub, nesigurno se ljuljajući. Uhvativši ravnotežu, potrči prema stubama koje su vodile prema palubi broda Dallas Belle, i dalje u naručju držeći Ronnie.

Stone naglo skrene prema molu. Sara uto poviče:

"Pazi!"

Vatrogasni brod u tom trenutku probije maglu, krećući se smjerom koji bi prepolovio Veroniku. On naglo okrene kormilo u suprotnome smjeru, ulijevo. Vatrogasni čamac rascijepi vodu na mjestu s kojeg se Swan upravo udaljio i uz grmljavinu motora i pjenjenje vode zaustavi se u uskome prostoru između dvaju velikih brodova.

S desne strane tada se ukaže i drugi veliki brod - remorker zapuštenog pramca s protupožarnim aparatom na krovu zapovjednog mosta, koji je u

neobuzdanome luku štrcao riječnu vodu. Veronica se propinjala na valovima suprotnih smjerova.

Uto zagrmi sirena i još jedan patrolni čamac Narodnooslobodilačke vojske dojuri iz magle. Naoružani stražari na pramcu i mostu ljutilo su mahali Swanu neka im se makne s puta. Stone naglo skrene nizvodno. Vidio je Mossa kako trči mostićem na brod, držeći Ronnie prebačenu preko ramena, poput vreće s rubljem. Kroz grmljavinu brodskih motora i huku sirene velikog broda, te kakofoniju raznih sirena, začuo je krik:

"Tata!"

Stone ponovno skrene prema molu.

Sara stane kliziti niz jarbol, hvatajući se za konope za podizanje jedra, kližući se i tonući, na koncu se uz tresak spustivši na krov kabine. Potom brzo prijeđe u prostor na krmi u kojem se nalazilo kormilo. Iz ruke joj je curila krv i ostavljala jarkocrveni trag na bijelome ogrtaču. Lice joj je bilo izobličeno od boli.

"Ne", poviče ona. "Bježi."

"Ronnie."

U njezinim očima još nikada nije vidio toliku nepopustljivost.

"Ne možemo joj pomoći. On je vlasnik vojske. Okreni se!"

Stone je oklijevao. Mol se nalazio samo nekoliko metara od njih. Sara ščepa kormilo i svom ga snagom pokuša okrenuti.

"Možemo joj pomoći samo ako pobjegnemo. Vratimo li se, nitko je neće moći spasiti."

Stone nije dopuštao da mu se kormilo okreće u rukama. No kada su i četvrti i peti čamac stigli do velikog broda, morao je naglo pokrenuti motor unatrag kako ne bi došlo do sudara.

"Pazi ." poviče Sara.

S broda je padalo nešto blještavo.

Stone podigne pogled. Neki starac u kućnome ogrtaču naginjao se s balkona ispod zapovjednog mosta Dallas Bellea, ispružene ruke, kao da je upravo bacio ručnu granatu. To nešto palo je u more u blizini krme i umjesto da eksplodira kao prava granata, stalo je, onako jarkožuto, poskakivati na površini.

Stone se provuče ispod konopaca na ogradi i iz vode izvuče vodootporni prijenosni VHF-uređaj NavicoAxis. Radio je kreštao poput pobješnjele vrane.

"Doktorice!Doktorice! Čujete li me, doktorice?"

Sara uzme uređaj od Stonea. Starac je vikao u drugi, identičan uređaj. "Čujemo vas, gospodine Jack. Gdje je Ronnie?"

"Bježite odavde."

"Vratite nam je. Molim vas, vratite je. Nećemo..."

"Doktorice, uistinu me ljutite. Vjerovao sam vam, a pogledajte samo što ste učinili. Doktorice, čujete li me?"

"Gospodine Jaek, želim svoju kćer."

"No, da, ali je ne možete dobiti. Nasanjkali ste me, doktorice."

"Gospodine Jack, učinit ćemo sve... bilo što."

"Mičite brod odavde."

"Poslušaj ga, Michael. Ja ću razgovarati s njim."

Stone okrene Swan nizvodno. Posljednje što je vidio prije nego što je magla obavila brodove i manja plovila koja su blejala i zavijala, bila su divovska vrata plamenom obasjanog hangara koja su se odjednom zamračila. Grmljavina zapaljenog plina naglo je nestala. No plamenovi su počeli poskakivati na krovu hangara.

"Gospodine Jack", ponovi Sara, "učinit ćemo što god želite."

"Za to je sada malko prekasno. Stvorili ste mi prave, velike probleme. Imam pune ruke posla."

Prokleti policajci vrzmaju se posvuda, ljudi koje ne poznajem."

"Gospodine Jack."

"Poslušajte me! Želite li svoju malu djevojčicu? Tokio. Sljedeći tjedan. Držite jezik za zubima, predat ću vam je. Izazovite mi još jedan jedini problem i prodat ću je kako sam vam i rekao."

"Prodati?" ponovi Stone.

"Trgovcima robljem", prošapće Sara. Potom se vrati korak unatrag, nasloni se uz njega, i dalje držeći uređaj prislonjen na uho, a Stone je zagrlj. "To misli ozbiljno."

Stone preuzme radiouređaj.

"Gdje ćete nam je predati?"

"Hej, pa to je gospodin doktor! Ti, kučkin sine koji si započeo ovu kinesku protupožarnu vježbu?"

"Samo želim svoju kćer."

"Ne zaustavljajte se dok ne stignete u Tokio. Ne pokušavajte me ponovno prevariti. I, ne dopustite da vas uhvate."

"Gdje?Gdje u Tokiju?"

Radio je još dugo samo šuštao. A onda, na koncu:

"Tokyo Tower."

"Gdje ćete biti?"

"Neposredno ispred. I budite bez brige, nećete nas promašiti. Stignete li onamo prije nas, imat ćete malo vremena za božićnu kupovinu."

"Lud je", reče Sara.

"Kada sljedeći tjedan?"

"Badnjak. Četiri popodne. Šesnaest sati."

"Pa to je više od tisuću milja!" pobuni se Stone.
"Toliko ne mogu prevaliti za tjedan dana."

"Ja se neću duže zadržavati. Četiri poslijepodne krajnji je rok."

Sara sada preuzme radio.

"Gospodine Jack", reče umirujućim glasom, "ne bismo li mogli dogovoriti i nekakav alternativni plan, za slučaj da zakasnimo?... Gospodine Jack, čujete li me?"

"Moramo se vratiti", reče Stone. "Ne zanima me što će se dogoditi. Barem ćemo biti s njom."

Sara mahnito odmahne glavom.

"Michael, ne možemo joj pomoći. Vojska, policija, sve su to njegovi prijatelji."

"Nisu svi. Boji se da će nas uhititi netko koga ne može nadzirati." Stone naglo okrene kormilo. "Moramo se vratiti."

Tada se oglasi radio.

"Doktorice, ne znam što ste učinili Mossu. Izgleda mi pomalo pospano, no još je u stanju služiti se snajperom. Ugleda li vas kako izlazite iz te magle, raznijet će vas. Posljednja prigoda, doktorice. Bježite odavde prije nego što vas uhvate."

"Dopustite da razgovaram s Ronnie."

"S njom možete razgovarati u podne, prekosutra. Imate satelitski telefon?"

"Kratkovalni radio."

"Kanal 1820. Upodne. Prekosutra."

"Gospodine Jack?"

"Bježite odavde, doktorice. Počet će nam postavljati pitanja čim obuzdamo vatru koju nam je priredio gospodin doktor. Prokleta budala, zamalo nas je poslao na drugi svijet."

"Molim vas. Nemojte je prestrašiti."

"Nisam čudovište, doktorice. Samo nastojim ispraviti stvari"

"Ne dopustite ni Mossu da je prestraši."

"Moss mi izgleda pripravan za spavanje. No umre li od onoga što ste mu ubrizgali, izrezat ću joj to lijepo malo srce."

"Moss neće umrijeti."

"I bolje. Razgovor je završen."

Stone se osjećao bespomoćnim - u sjećanjima se vratio na trenutke smrti prve supruge. No tada, uvidio je sada, odjednom posve jasno, jednostavno nije mogao ništa poduzeti. Nikakav čovjekov postupak nije ju mogao spasiti. Ovo je bilo gore. Ronniein život ovisi o njegovoj odluci. Srce mu je govorilo: ostani i bori se; instinkt mu je govorio: bježi.

Sara se okrene prema njemu suznih očiju.

"Neće joj nauditi. U to sam uvjeren. Draga mu je."

"Što je želio reći time da samo 'nastoji ispraviti stvari'?" upita Stone.

"Sam Bog će znati."

Sara zatomi želje srca - pohrani Ronnie u jedan dublji zakutak uma - i pozornost usmjeri na maglom okovanu rijeku.

"Skinut ćemo reflektor kako nas ne bi mogli pratiti i uključiti radar da bismo utvrdili gdje se to, dovraga, nalazimo. Je li ti s rukom sve u redu?"

Nepomično ga je gledala, više kroz njega, i odmahivala glavom.

"Ne znam. Možemo li stići u Tokio na vrijeme?"

"Ne možemo ništa dok ne iziđemo iz Huangpua. Hajde! Ja ću te srediti za tili časak. Spusti reflektor. Ja ću se pobrinuti za radar."

On potrči dolje stubama, uključi radar i vrati se do kormila, u ruci noseći torbu. Sara je bila pokraj jarbola i mučila se s konopcima. Michael isključi motor i stane oslušivati.

Oseka i riječna struja sada su ih već odvukli toliko nizvodno od rezališta da je jedva čuo požarna zvona. Sedam kratkih uzastopnih oglašavanja brodske sirene tulilo je pozivajući u pomoć i upozoravalo ostala plovila da se ne približavaju.

Bliže njima čule su se sirene manjih plovila i pravilna i ustrajna grmljavina motora nekog većeg oceanskog broda, koji je napredovao uzvodno. Posvuda uokolo čula se prodorna buka neizoliranih dizelskih motora koji su pokretali sampane za ugljen i maune. Svako od tih plovila bilo je dovoljno teško da prijeđe preko Swana i prereže ga na dva dijela.

Sara se vratila od jarbola u naručju držeći plohu za reflektiranje radarskog signala.

"Michael, nekako ne mogu..."

Kada ga je pokušao uzeti, ona reflektor samo privije još snažnije.

"Michael, ja..." Glas joj se još jedanput izgubio. A onda se odjednom pojavio, snažniji, prodorniji. "Ona je još dijete."

"Neće joj nauditi. Ti si mi rekla. Starome je draga."

"Obećaješ li?" upita ga jedva čujnim glasom.

"Obećajem", odgovori on. I dalje su se tako gledali kroz prazninu nade na kojoj se temeljilo to obećanje, oboje kod onog drugog tražeći vjeru u to. Brod je plutao, a njihova su se osjetila počela usmjeravati prema nevidljivim pokretima oko njih, te su se ubrzo razdvojili, dok im se duh očajnički držao za iskrice snage onog drugog, u samome srcu beznađa.

Vjerovat ću mu jer moram, razmišljala je Sara.

A Stone je pomislio: idemo korak po korak; izvucimo se sada živi iz rijeke.

"U redu", reče sada, i dalje govoreći tiho, i dalje je gledajući u oči. "Rijeku poznajem poprilično dobro. Nalazimo se na oko šest kilometara od mjesta na kojem se Huangpu spaja s ušćem Yangtzea. Lučka je kapetanija kojih kilometar i pol nizvodno, s ove strane. Moramo je izbjeći, kao i karantensku postaju i sve eventualne patrole."

Potom joj rukom pokaže prema magli.

"Čuješ li ono zvono? To je signalni toranj na suprotnoj strani kanala."

Sara dlanom obavije uho kako bi ga zaštitila od požarnih zvona i brodskih sirena u rezalištu, te uspije izdvojiti tu žalobnu zvonjavu.

"Usmjeri se prema njemu. Ja ću pratiti radar."

Potom joj stisne ruku, pogne glavu kako bi joj poljubio nadlanicu, te otrči u potpalublje. Radarski je zaslon bio prepun signala, poput vjetrobrana zasutog solikom.

"Desno!" poviče odmah, još u trenutku kada je Sara pokretala motor. Neki odraz na zaslonu kretao se izravno prema Swanu, za sobom postavljajući dug svjetlucač trag - maleno plovilo koje se kreće velikom brzinom. Još jedan patrolni čamac koji juri prema rezalištu. Osjetio je kako se propeler počinje okretati, a pogonska osovina zujati.

Swan se nagne, polagano se okrećući. Ona svjetlucača točka još se više približi, počinjući se stapati sa središnjom točkom ekrana.

Stone potrči na stube, zastane i zagleda se u paperjastu bjelinu. Neki sivi, duhu sličan trup projuri pokraj njih - dovoljno blizu da ga je čovjek mogao pogoditi praznom limenkom piva. Snažan val koji je ostao iza broda zahvati Veroniku. Jedrilica se jedanput zaljulja i krene dalje.

Signalni toranj, koji je na karti bio označen kao crveno signalno svjetlo s intervalom od četiri sekunde i sa zvonom za maglu, davao je toliko snažan odraz da ga je čak i zastarjeli Veronikin radar razlikovao od bezbroj brodova i čamaca koji su se natiskivali na zaslonu. Kada se jedrilica našla već poprilično unutar smjera koji je vodio prema unutrašnjosti, on ponovno Otrči do kormila.

Sara je upravljala prema smjeru na kompasu koji je procijenila na temelju zvuka onog zvona, te je pomno osluškivala ne bi li čula zvukove ostalih plovila.

"Okreni malo... Nešto veliko ide prema kopnu." On tada nogom posve pojača gas, a brod na to odgovori sa skromnih šest čvorova.

Neka sirena ustrajno je svirala sve bliže njima.

"Pazi na njega. I slušaj sampane koji se kreću u suprotnom smjeru."

"Ne bih li trebala pričekati i ući iza njega?"

"Ne želim se zadržavati ovdje i izazivati zanimanje patrola. Više ne mogu imati povjerenja u papire koje imam. A što ako se onaj stari gad predomisli?" Na maloj udaljenosti, i s veće visine, radar bi mogao uhvatiti i čelik Swanova motora ili čak i olovnu kobilicu.

"Drži se više sjevera", dovikne joj on sa stuba. "Skrenut ćemo i prijeći izlazni trak." Nastojao je razlikovati sampane od većih brodova, no radar je pokazivao sulude odraze. U trenutku kada je neposredni prostor oko Veronike načas izgledao otvoreno, on se vrati Sari koja je drhturila za kormilom, donoseći joj toplu nepromočivu jaknu.

Magla je bila toliko gusta da je jedva vidio i pramac.

Ono je zvono zvečalo blizu ispred njih, s desne strane. Stone preuzme kormilo dok se Sara zakopčavala. Magla je počela treperiti od krvave nijanse crvenog svjetla, a zvono je postalo toliko glasno da je zamalo posve zagušilo kakofoniju koja je dopirala iz rezališta. On provede brod pokraj signalnog tornja i krene nizvodno na rubu prometnog traka koji je vodio prema moru, a potom isključi motor.

"Slušaj."

Ona se buka stišala.

"Što se dogodilo?" prošapće Sara.

"Nekakav veliki brod spušta se nizvodno. On će nam poslužiti kao zaklon, da se sakrijemo radaru lučke kapetanije." On ponovno pojača gas. Hladan i vlažan vjetar iznenada mu zapuhne lice, a kojih stotinu metara dalje pojavi se i taj brod - poprilično veliko plovilo za prijevoz kontejnera, koji je zajedno s trupom i kontejnerima sada služio kao dvjesto metara dug i više od dvadeset pet metara visok zid između Veronike i lučke kapetanije.

"Vide nas", reče Sara. I doista, iznenadni je vjetar toliko prorijedio maglu da je brodski časnik koji je dežurao na krilu mosta kontejnerskog broda poprilično zapanjeno pogledao u tu zapadnjačku jahtu, ne posve uobičajen prizor na ugljenosivoj rijeci Huangpu. On podigne radio, upozoravajući riječnog peljara na maleno plovilo u blizini.

Stone pusti Veroniku da zaostane za velikim brodom.

"Prokleti vjetar okreće na istok. Raspršuje maglu."

"Možemo li se sakriti do noći?"

"Na strani do Pudonga ima nekoliko rječica, no tako bismo postali sigurnom metom za svaku patrolu."

Kontejnerski se brod izgubio negdje pred njima. Dostizao ih je jedan visoki, prazni sampan. Stone ga zamišljeno promotri. Prema Uputama za plovidbu, koje su ostavili otvorene pokraj kormila, između sebe, jedan brod za prijevoz rasutog tereta potopljen je ispred riječnoga ušća kao mjesto za istovar, kako bi se iskrcajem smanjio gaz velikih brodova. Taj prazni sampan uputio se do tog mjesta kako bi preuzeo novu količinu rudače ili žita.

On zagrlj Saru.

"U redu, provući ćemo se uz sampan. Ako je poput onog na kojem sam bio, nema radio."

"Što je to?" Budući da je imala iznimno oštar vid, Sara je ispred njih vidjela nešto što je njemu promaklo. To nešto stajalo je nepomično u canalu, obavijeno maglom i u jednom užasnom trenutku on pomisli da je riječ o patroli koja čeka u zasjedi. Jedan vlažni zapuh vjetra raspršio je maglu. Crvena zastava iznad crnog trokuta. On u Uputama za plovidbu potraži poglavlje

"Signali".

"Jaruzar."

Plovili su u društvu sa sampanom, polako se spuštajući prema riječnome ušću. Naleti vjetra koji su odnosili maglu pojavljivali su se sve češće, a vidljivost je postajala zastrašujuće dobra. Stone se polako približi sampanu, toliko da je vidio i vijke i klinove na trupu od dasaka. Neki mornar iziđe iz kormilarnice, nasloni se na razmu i stane promatrati brod. Potom mu se pridruži i drugi. Stone iz torbe izvadi kutiju cigareta Maribora.

"Što, zaboga, radiš s tim cigaretama?"

"Stječem nove prijatelje."

Potom skrene prema sampanu i dobaci im kutiju. Samo nekoliko sekundi kasnije obojica su otpuhivali dim i zahvaljivali mahanjem.

"Trebao bi se stidjeti", reče Sara i tada se prvi put zajedno nasmiješe.

Zidovi za usmjeravanje širili su se od obala i skretali prema istoku, tako čineći ušće rijeke Huangpu. Plima se povukla i upravo se počela okretati, kada se Veronica pojavila na otvorenome, u pratnji svog zaklona. Prekooceanski brodovi čekali su ulazak na plimnome valu. Kinezi mu tada mahnu, upozoravajući da će njihov sampan skrenuti prema mjestu utovara.

Magla je već bila toliko rijetka da je vidio i zid na suprotnoj strani, udaljen barem osam stotina metara. Sara zaškilji.

"Istaknuli su crvenu zastavu." Potom stane listati Upute za plovidbu. "'Velik broj malih plovila, plovite uz izniman oprez'."

Kako se vidljivost poboljšavala, sampani, maune i ribarski brodići pojavljivali su se posvuda na mirnoj vodi. Hladno, nisko sunce probijalo se kroz maglu, svjetla toliko raspršenog daje bilo teško razlikovati zidove, vodu, nebo i brodove koji su čekali.

Stone otvori kartu estuarija Yangtzea koju je kupio u Hong Kongu. Ta rijeka, koja je odvodila vodu iz pola Kine, lijeno se izlivala u Istočnokinesko more, za sobom ostavljajući muljevite otočiće i urezujući neizvjestan kanal ispresijecan pješćanim sprudovima, okružen muljevitim obalama i potopljenim olupinama. Žudio je za zaokretom prema istoku, za time da se neopaženo provuče između otok, daleko od prometnoga puta i patrola Narodnooslobodilačke vojske. No Veronica je imala gaz od dva i pol metra, a i prema karti i prema Uputama za plovidbu nasukavanje je prijetilo svima koji dobro ne poznaju teren.

Tek nakon još gotovo pedeset kilometara moći će se odlučiti za skretanje na istok - pet sati plovidbe motorom prije nego što će se moći usuditi podići jedra - uza sve rjeđu maglu i gust promet kao jedine saveznike. Barem neće imati problema s gorivom, budući da su rezervoare napunili na Marshallskim otocima, a motor sve otada nije radio. Kormilario je jednim okom pazeći na kompas, a drugim na dubinomjer. Sara je sjedila uz njega, pazeći na eventualnu pojavu ribarskih čamaca, riječnih plovila ili prekooceanskih brodova. Niski otoci širili su se s lijeve strane. Razasuti među njima bili su, gotovo nevidljivi, pješćani sprudovi.

Bila je to plovidba u kojoj su živci neprestano bili napeti. Kada bi dubinomjer pokazao da se dubina

smanjuje, Stone bi otišao naprijed, nagnuo se preko pramca i tražio eventualne podvodne nanose blata. Izbjegavali su ribarske čamce i sampane i nastojali na što manjoj udaljenosti pratiti brodove za koje se činilo da znaju put. A onda je Stone konačno na radaru ugledao navigacijski toranj koji je označavao početak izjaružanog kanala dugačkog šesnaest kilometara. Kada je Sara opazila oznaku, promijenili su smjer na 110° i zaplovili rubom uskog kanala prepunog velikih oceanskih brodova.

Razgovarali su, polako i s prekidima, poput znanaca na nekom prijemu, jedan drugoga upoznavajući s onim što su doživjeli otkako je Dallas Belle onako neočekivano i brzo otplovio s Pulo Helene. Blatnjavosiva voda i vlažna hladnoća toliko su odudarale od blistavih boja i tropske vrućine Tihog oceana da im se činilo da se sve to dogodilo jako davno.

"Pitam se", reče u jednom trenutku Stone, "bismo li mogli otploviti do Tajvana i zrakoplovom prije njega stići u Tokio."

"Nemoguće", reče Sara. "Zasigurno je mislio i na tu mogućnost." Potom mu je opisala gospodina Jacka i njegove veze sa starini prijateljima iz kineske vojske. "U svakoj zračnoj luci do koje možemo doći već će se nalaziti obavijest o tome da nas treba ili uhititi ili nas na licu mjesta ubiti. Usto, Ronnie je kod njega. Moramo se pridržavati svakog njegova naloga."

Stone se nevoljko složi.

"Što misli, tko smo mi? Jesi li mu ispričala priču o prevratu?"

Sara reče: "Nije bilo potrebe. Moss je pretpostavio da smo 'u bijegu'. No gospodinu Jacku zapravo je bilo svejedno, bio je toliko uvjeren da nas nikada nećeš pronaći."

Stone joj ispriča kako mu je Keny pomogao, te priču o Ronaldu, onom britanskom ubojici, Katherine i ukradenoj jahti.

Izbjegavali su govoriti o strahu koji su osjećali zbog Ronnie i koji ih je zapravo otupljivao poput boli. Bilo je to nužno kako bi mogli kolikotoliko funkcionirati pri bijegu iz kineske sjene. No taj prešutni dogovor osujetio je njihovu prisnost, tako da su se osjećali poput stranaca. Sada su od zajedničkih stvari imali samo upravljanje i brigu o brodu, a u toj dobro uvježbanoj rutini nisu bili stranci nego iskusni vojnici - stari prijatelji koji se pripremaju za dugotrajnu plovidbu do Japana.

Crveni toranj s bljeskalicom od šest sekundi i zvonom označavao je završetak izjaružanog kanala i na tom su mjestu skrenuli na istok, prema Velikom sprudu Yangtze. Nakon sigurno i sretno prijeđenih pedesetak kilometara i, sada kada je Veronica krenula dalje od obale, Stone se počeo nadati da su se ipak izvukli. Magla se u međuvremenu podigla, no hladno je nebo bilo puno niskih tamnih oblaka i vidljivost je još uvijek bila manja od kilometar i pol. Sprud je bio načičkan ribarskim plovilima.

Valovi koji su neumorno dolazili s Istočnokineskog mora u plitkoj su vodi postali kratki i nepravilni, zbog čega se brod počeo neugodno ljuljati i propinjati. Stone osjeti nelagodu, početak morske bolesti. Jedra bi stabilizirala brod, no nikako se nije želio pretvoriti u tako krupnu metu. Skinuli su pokrov s glavnog jedra i podigli jednu unutarnju priponu i flog. Danje svjetlo počelo se povlačiti s neba. Još sat vremena i postat će dovoljno tamno za razapinjanje jedara.

"Pogledat ću kakvo je stanje s vremenom."

Sišavši u kabinu, on uključi kratkovalni radio, te s pola uha stane čekati prognozu na engleskome,

istodobno prekopavajući po kartama. Sjeverni dio Tihog oceana, zapadni dio, u velikome mjerilu, najbolje je što je na brodu imao o Japanu, sve dok ne dođu do japanskog arhipelaga. Za Tokijski zaljev i prilaze ima karte do kojih je došao za posjeta Hiroshijevu ocu.

Jeo je slane krekerе kako bi umirio želudac, istodobno ucrtavajući dvije etape putovanja: 480 milja na istok preko Istočnokineskog mora; kroz tjesnac Osumi - južno od Kyushua, najjužnijeg velikog japanskog otoka - a potom 540 milja Filipinskim morem do Tokija.

Najveći dio puta suočavat će se sa sjeveroistočnim monsunskim vjetrom, a to je značilo da će na Veroniki trebati zamijeniti lagana, trbušasta jedra, konstruirana za pasatne vjetrove. U prvome dijelu putovanja, plitko Istočnokinesko more stvarat će snažne i nepravilne valove koji će usporavati plovidbu. Kasnije će ih naprijed ubrzano nositi snažni Kuroshio, "crna struja". A to će im i te kako trebati: u zavjetrini japanskog otočja vjetar će sigurno postati vrlo hirovit.

Počela je prognoza na engleskome. Stone nad kartu stavi novu plastičnu foliju i na njoj ubilježi područja anticiklona i ciklona, grebena i dolina čije je položaje spiker objavljivao bezličnim glasom, poput stroja. Pribilježio je i vrijeme toga osnovnog prikaza, prema kojem će moći pratiti razvoj vremenskih prilika. Jedna fronta bila je zastala, sada se ponovno kretala. Snažan vjetar kojeg se, zbog raspršivanja magle, pribojavao ranije, do broda će doprijeti pred jutro. On brodski barometar usporedi s tablicama prosječnih vrijednosti za prosinac. Normalna je vrijednost bila 30,3; na barometru je stajalo 29,9, a živa je padala. Bit će najbolje da zamijene glavno jedro, i to odmah.

On sada požuri naprijed, u Ronnieinu kabinu, koja je bila utisnuta u sam vrh pramca, poput piramide polegnute na stranu. Odvratio je pogled od

njezinih plišanih životinja i postera koje je zalijepila za strop. Iz kabine je izvukao kruto glavno jedro koje su zajedno s grafitnim jarbolom skinuli s one nasukane sportske jedrilice. Bio je to materijal istkan koncem Technora, prekriven Mylarovim laminatima. Tako iznimno lagano, stabilizira! će brod umanjivanjem sile na jarbolu i omogućiti bolje jedrenje u vjetar.

U tom trenutku Sara krikne:

"Michael!"

On ispusti jedro i pojuri na palubu. Ona mu pokaže nešto iza broda i pruži mu dalekozor. Iz sumorne tame pojavio se trup oštih rubova. Brod je imao uključena rotirajuća crvena svjetla i s obiju strana pramca ostavljao je divovske valove. Patrola Narodnooslobodilačke vojske.

Stone osjeti kako ga napušta i posljednji tračak snage i nade. Sve ono što se događalo u posljednjih dvadesetak sati sada mu je strujalo glavom poput napola zapamćenih odlomaka u brzo pročitanoj knjizi: trenutak kada je prvi put ugledao Saru, kineski vojnici koji ga love kroz nisko raslinje, vlakovi, Ronaldovo smaknuće, onaj crnac koji je doletio s neba.

On podigne beživotne oči prema brodu koji im se primicao i ostane stajati za kormilom kao paraliziran. Tada se začulo zavijanje sirene, što je bio zvuk nespojiv s morem, zvuk s velegradskih ulica.

Sara priđe jarbolu i podigne flok, koju je sjeveroistočni vjetar odmah pokušao ispuniti.

"Namjesti jedro, Michael."

On se sažali.

"Ne možemo bježati, dušo."

Sara se progura kraj njega i zategne flok. Jedro se napuni i brod se nagne, premda je počeo ravnomjerno ubrzavati.

"Jedro će izgledati nedužno. Brzo. Pomozi mi podići glavno jedro."

Sirena je postala vrlo glasna.

Do kraja su razvezali spone i upravo su podizali posljednji dio jedra do vrha jarbola kada ih je patrolni brod, uz silno pjenušanje mora, sustigao i stao ploviti njima uz bok. Iz ručnog megafona zaglušio ih je kineski.

Dok je Stone podizao jedro, zbog čega je Veronica počela ubrzavati, a patrolni brod morao pojačati rad motora koji su već bili izbačeni iz brzine, Sara im, skupivši dlanove oko usta, dovikne:

"Znate li engleski?"

"Zaustavite brod", glasio je odgovor. Imali su strojnicu na pramcu i još jednu na krovu. Brod je imao suvremeni trup od pleksiglasa i dizelski motor. Stone je prepoznao i zujanje turbopunjača, no ono što ga se silno dojmilo bio je besprijekoran izgled i držanje mornara, koji su čekali, u rukama spremno držeći konopce za povezivanje s njihovim brodom, te časnika koji je u ruci držao megafon na baterije.

"Zaustavljamo se", dovikne Stone. "Moramo se okrenuti ulijevo."

Strojnica ih je pratila dok su se okretali kako bi se prilagodili vjetru i valovima. Svoanova jedra ostanu bez vjetra. Sara dovrši vezivanje bokobrana. Patrolni brod polako im priđe i mornari dobace konopce koju su Stone i Sara odmah privezali na pramcu i na krmu.

Časnik prijede na njihov brod, ali tek nakon što su onamo prešla i dvojica vojnika sa strojnicama kratkih cijevi.

"Što radite", upita on tada odlučno, "u vodama Narodne Republike Kine?"

"Gosti smo šangajskih gradskih vlasti."

"Papire..."

Stone mu preda dokumente. Časnikovo je lice bilo u sjeni kape sa zaslonom, a oči posve nevidljive zbog tamnih naočala. Čitao je kineska slova, a potom i

engleski prijevod. Pritom je kriomice vrškom prsta dodirnuo reljefno zaglavlje.

"Marina za jahte?" upita potom.

"Mjesto na kojem bi se jahte mogle usidriti, popuniti zalihe, obaviti popravci."

"Znam što je marina. Živio sam u jednoj marini dok sam se školovao U Kaliforniji. Marina del Ray. To bi bilo za turiste sa Zapada?"

"Upravo tako."

"I sada odlazite?"

"Vraćamo se u Hong Kong kako bismo razgovarali s ulagačima."

"U vašoj putovnici nema izlaznog pečata."

"Čekali smo u lučkoj kapetaniji, no svi su bili zauzeti onim velikim požarom. I tako smo na koncu odlučili jednostavno krenuti. Kako smo bili gosti lokalnih vlasti..."

"A gdje je vaša putovnica, gospođo?"

"Moja se supruga ozlijedila", reče Stone. "Snažno nas je pogodio val koji je nastao iza vatrogasnog broda. Zamalo je pala u more... izgubila je torbicu, zajedno s putovnicom."

Sara pridigne rukavi pokaže ruku omotanu zavojem; gaza je već bila umrljana krvlju.

Časnik se namršti.

"Imate li na brodu oružja?"

"Ne."

Časnik izda nekakav nalog i dvojica vojnika spuste se pod palubu kako bi pretražili brod.

"Droge?"

"Samo lijekove. I supruga i ja smo liječnici."

"Zašto u potragu za lokacijama za marine upućuju liječnike?"

"Velik broj liječnika ima jahte", reče Stone posve ozbiljna izraza lica. "U to ste se, siguran sam, uvjerali i u Marina del Rayu."

"Krenuli ste prema istoku. Hong Kong se nalazi jugozapadno."

"Trebamo manevarski prostor", reče Stone. "Čini mi se da nam se primiče povećá fronta. Ne bismo željeli ostati uz obalu izloženu vjetru."

Pomorski se časnik s time složio.

"I jeste li pronašli mjesto za marinu?" "Nekoliko takvih mjesta." "Gdje?"

"Bojim se da su to podaci povjerljive prirode sve dok se ne javimo ulagačima."

"Jeste li razmišljali o bojnom zabavnom parku?" Stone pogleda Saru. "Ne znam točno što bi to bilo."

"To je poprilično nova stvar", reče časnik, dok su brodovi cviljeli stisnutim bokobranima, a mornari sa strojnicama u rukama bezizražajna lica stajali pokraj njih. "Turisti dolaze pucati iz pravog oružja - jurišnih pušaka, minobacača, čak i raketnih lansera. Vlasnici jahti možda bi mogli pokušati s podmornicama. To je jedna posve nova zamisao, no vrijedi i o njoj razmisliti. Evo i moje posjetnice." Potom otkopča gumb na besprijekorno izglaćanoj košulji, te izvadi dvije posjetnice, jednu dajući Stoneu, a drugu Sari. Na stražnjoj strani, na engleskome, stajalo je:

SEKTORI AKTIVNOSTI: NEKRETNINE,
MEĐUNARODNA TRGOVINA ITD."

"Narodnooslobodilačka vojska pridružila se velikom maršu u blagostanje", objasni časnik svojim izvrsnim engleskim. "Možda čak i vodimo u naporima otvaranja prema vanjskome svijetu."

"Odlično", reče Stone.

"Možda ćete se, pokažu li se dužnosnici u Šangaju nemogućima, prisjetiti moje posjetnice."

"Svakako", reče Stone. Potom mu preda jednu od posjetnica koje mu je pribavio Ronald.

"Očito je da Narodna ratna mornarica raspolaže izvrsnim izborom obalnih područja, te da bismo osigurali samo najbolje od jaružara, opreme i materijala. Štoviše, kada bolje promislite, teško je uopće zamisliti takav posao bez nas."

"Imali smo nevjerojatnu sreću što smo naišli upravo na vas", odvrati Stone. "A sada bismo se, supruga i ja, željeli što prije udaljiti od obale, prije nailaska olujnog vjetra."

"Svakako." On tada oštro izda nekakav nalog. Vojnici, koji su se posvetili pretraživanju, na palubu su se vratili praznih ruku. Mornari su stajali pripralni uz užad. Stone ispruži ruku. Časnik mu objema rukama stisne dlan. "Bon voyage."

Mornari su povukli konopce. Plovila su se razmaknuta i među njima se otvorio vodeni kanal. Vojni brod polako se počeo udaljavati. Stone ga je promatrao suspregnuta daha. Antene radiouređaja ljuljale su se dok se brod propinjao na valovima; svakog trenutka mogli bi primiti nalog da pronađu određenu jedrilicu. On mahne časnikovom posjetnicom. Dizelski motori zagrme i brod pojuri prema nevidljivoj obali.

On i Sara potom podignu bokobrane, pritegnu jedra i raščiste palube. Vjetar je postajao sve snažniji i hladniji. Swan naglo oživi. Premda je bila i više nego pristojno plovilo pri vjetru od jednog do dva bofora, Veronica je bila konstruirana za vjetrove zbog kojih većina plovila bježi u luku; Stone osjeti kako se meškolji poput lavice koja se budi vrlo gladna.

On isključi motor i postavi propeler u vodoravan položaj. Posve zaboravivši na mučninu, zatezao je jedra, nastojeći postići što veću brzinu. Tako su počeli prestizati neke od ribarskih brodova na dizelski pogon. Dubinomjer je naglo počeo pokazivati kako se dubina mora udvostručuje, a zatim i utrostručuje. Rijeke su

ostale iza njih i sada su prelazili Veliki sprud Yangtze. Uz dvadeset i trideset metara ispod kobilice, te potpunu prazninu između njih i Japana, prazninu u kojoj su se nalazila još samo svjetla ribarskih brodova u večernjem povratku na obalu, još će danima moći ploviti samo prema kompasu.

"Što misliš, što će učiniti ne stignemo li do Tokija na vrijeme?"

"Potpuno je nepredvidljiv", reče Sara.

"No, dobro, ako je jednostavno ostavi ondje, Ronnie zna da treba nazvati Hiroshijeva oca... Što taj čovjek, dovraga, uopće smjera?"

Neočekivani nalet vjetra bučno zatrese jedra; bio je to hladan, oštar vjetar koji mu je sledio lice. Verontea se nagne i ogradom uroni umore.

"Skratimo glavno jedro... zapravo, hajdemo ga skinuti i umjesto njega staviti Technoru."

"Imaš još snage za to? Izgledaš posve iscrpljeno, Michael. Trebao bi spavati."

"Da. Hajde, idemo dok još ima nešto svjetla."

Zajedničkim su snagama dotegli jedro na palubu. Potoni su spustili istegnuto i dotrajalo glavno jedro od Dacrona, skinuli ga s booma, spremili u vreću i spustili pod palubu. Spuštala se noć. Brod je bučno poskakivao na valovima, a jedro od Technora u njihovim je promrzlim rukama izgledalo kruto poput lima.

Odmotali su ga na palubi koja se naginjala na sve moguće strane, pronašli prednji donji dio jedra i potom plastične klizače u podnožju jedra počeli umetati u utor koji se protezao cijelom duljinom booma. Zatim su prednji dio jedra učvrstili za okov booma, zakvačili vrh za jarbol, te uvukli klizače koji su pridržavali prednji dio jedra. Sara je pronašla i letvice, te su ih postavili u džepove na jedru, tako dodatno

ukrutivši tkaninu. Potom je Stone čitavom težinom tijela opteretio podigač.

Nakon toga uključili su signalna svjetla.

"Stvar izgleda opako."

Jedro je bilo crne boje. Aerodinamičnom formom krotilo je vjetar poput čelične ploče.

Brod se mučio, nošen prevelikom snagom na sve jačem vjetru. Smanjili su brzinu, načmivši jedan krat na krutom platnenom trokutu.

Ubrzo su bili prisiljeni još jedanput smanjiti površinu jedra. Vjetar se pojačavao, nesmiljen i prepun snažnih udara iz smjera sjeveroistoka. Swan se zario u vjetar, ploveći gotovo izravno njegovim smjerom. Podizao je nešto finih morskih kapljica i gdje koji val, a ta je voda s paluba ispirala zrnatu prljavštinu skupljenu u Šangaju.

Dok je Sara upravljala brodom, Stone je postavio pokrov od platna i prozirne plastike koji je štiti prostor na kojem se nalazilo kormilo i dio stražnje palube. Potom je zagrijao konzervu s juhom, koju je zatim u pokrivenim šalicama donio do kormila. Već godinama nisu plovili po tako hladnome vremenu, tako da su sada oboje drhturili.

"Izgledaš užasno", reče Sara. "Odsjavaj malo." Ona mu dodirne lice, naborano kao u muškarca starijeg dvadesetak godina.

"Ti si dobro?" uzvratil on.

"Trenutačno bolje od tebe. Spusti se dolje, spavaj."

Bio je toliko umoran da mu se sve počelo vrtjeti.

"Michael?"

"Da?" On se osvrne. Nastojala se smiješiti.

"Hoćeš li me zagrliti?" On joj priđe teškim koracima i privuče je u zagrljaj.

"Čekaj." Ona se oslobodi njegova stiska i otkopča i rastvori debelu jaknu. Stone rastvori svoju jaknu i tada se ponovno priljube u toplini nježnog dodira.

"Bilo je to predivno spašavanje."

"Djelomično spašavanje."

"Vratit ćemo je."

"Svakako." On pogleda naprijed, gdje se na obzor počela navlačiti crna boja. "Probudi me ako se ovo pogorša."

"Spavaj."

On krene niza stube, no potom zastane.

"Zašto nas je pustio da odemo?"

"Na pamet mi pada samo jedno objašnjenje: nema nikakav utjecaj na vatrogasce - nije bio u stanju nadzirati cijelu situaciju."

"Pa što? Prije ili kasnije i to bi sredio, uza sve te prijatelje o kojima si mi pričala."

"Možda ne i na vrijeme."

"Na vrijeme za što? Za prodaju tereta?"

"Ne znam", reče ona. "No nešto planira, a boji se da bismo mi mogli nekome nešto ispričati."

"Prekosutra ćemo razgovarati s Ronnie. I natjerat ćemo ga da nam obeća još jedan takav razgovor. Taj gad... Ne može joj nauditi sve dok smo mi slobodni i dok imamo radio."

Oteturavši niza stube, zatvorio je vrata. U potpalublju je bilo tiho; zvuk vjetra i mora dopirao je tek nekako iz daljine. Osjećao je krivnju jer je tako ostavio Saru, koja je izgledala gotovo jednako umorno kao što se on osjećao iscrpljeno.

Brod se naginjao na sve strane nošen snažnim valovima na iskrižanome moru. Trebalo mu je puno vremena da bi svukao mornarske čizme, a činilo mu se i da nema potrebe truditi se oko svlačenja tople nepromočive odjeće, tako daje samo pronašao deku i prevalio se na ležaj u brodskom salonu, na strani

broda koja nije bila izravno izložena vjetru. Nagnutost broda pritiskala ga je na pregradu. On zatvori oči i pokrije se. Znao je da mora spavati. Neće biti ni od kakve koristi dok se ne odmori, no s unutarnje strane kapaka imao je urezanu sliku Ronnie kako se bori, mašući rukama i nogama poput male mačke.

Nakon nekoliko trenutaka uključio je noćnu svjetiljku, prebacio noge na pod kabine, nekako prešao onih nekoliko koraka do navigacijske kabine pokraj stuba i pronašao Upute za plovidbu i knjigu Pomorski putovi svijeta u izdanju Kraljevske ratne mornarice. S knjigama se vratio do ležaja, stao pomno čitati opise Istočnokineskog mora i tjesnaca Osumi, te dijela sjevernog Tihog oceana između tog tjesnaca i Tokija, poznatog pod nazivom Filipinsko more.

Vremenskim prilikama u prosincu dominira kineski zimski monsun - hladni i suhi vjetrovi koji nastaju zbog divovskog sustava visokog tlaka iznad mongolskih i istočnosibirskih prostranstava u unutrašnjosti kontinenta. Tijekom prve etape putovanja, od Šangaja do južnoga vrha Japana, mogu očekivati sjeveroistočne i sjeverozapadne vjetrove. Dvadeset čvorova na otvorenome moru, snažan vjetar od 5 bofora - koji se u svakom trenutku može pojačati na trideset tri čvora, umjereno jak olujni vjetar - koji bi plovidbu ograničio na tri krata.

No čim prođu tjesnac Osumi, kontinentalno područje visokog tlaka stvarat će neobuzdane zapadne vjetrove. Područje niskog tlaka koje se premješta prema istoku usporit će monsun ispred depresije i za sobom ostaviti olujne vjetrove. Oluje su ondje česta pojava.

On potom uključi radio da čuje najnoviji vremenski izvještaj. No još puno prije nego što mu se ukazala prilika da novo stanje ucrtat na plastičnu foliju postavljenu preko karte, već je čvrsto zaspao.

Kada se Sara spustila pod palubu kako bi se načas odmorila od hladnoće, uklonila je knjige i njegovo sklupčano tijelo pokrila još jednom dekom. Dok se na petrolejskome štednjaku zagrijavala voda u čajniku, ona pođe u prednji dio broda i uključi svjetlo u samome vršku trupa. Valovi su odzvanjali odbijajući se od pramca. Ronnieina malena špilja, njezina kućica za lutke u prirodnoj veličini. Strop iznad njezina ležaja bio je oblijepljen slikama mačaka i pingvina, te fotografijama, izrezanima iz časopisa People, njezine trenutačne heroine, Surye Bonaly, tamnopute francuske olimpijske klizačice. U nosaču s kardanskim obručem za održavanje vodoravnog položaja ljuljala se tegla s usahlom alojom. Ona u suhu zemlju ulije vodu, razmišljajući o tome kako se pod kožom svakog Afrikanca zapravo krije poljodjelac.

Činilo joj se da je brod Dallas Bette nekako donio Božje prokletstvo. A imuni nisu bili ni nedužni. Sada pokušava zamisliti svoje dijete kako spava u kabini gospodina Jacka. Ili kako leži budno, užasnuto. Malo je nedostajalo da je strah posve paralizira. Osjećala je kako buja u njoj. Potom se, tražeći snagu, osvrne prema Michaelu. Njegom vo lice učini joj se starim.

Stone se budio polako, malopomalo dolazeći k svijesti, osjećajući bol u čitavom tijelu. Um mu je bio, barem isprva, ispunjen osjećajem odmorenosti i zadovoljstva. Ponovno je bio na brodu, voda je jurila pokraj trupa, a dobro poznato cviljenje držača kormila bilo je ispunjeno uspomenuama iz mirnih vremena. Brod je kosio uz smjer vjetra, a težak, skladan trup, bez poteškoća je jurio u jednom od najboljih položaja u odnosu na vjetar i more. Činilo mu se da bi brzina mogla iznositi sedam i pol čvorova. More je bilo uzburkano; s vremena na vrijeme pramac bi izravno pljusnuo o val, no brod bi samo nastavio dalje.

Ipak, nije sve bilo kako valja: brod je imao preveliku površinu jedara, prejako se naginjao i zapravo gubio na brzini kad god bi zapusi navalili i mijenjali mu smjer. On pogleda na ručni sat. Jedan. Sat je zacijelo stao. No kada ga je prinio uhu, čuo je jednolično kuckanje. Brzo se uspravi na ležaju, dok mu se sjećanje vraćalo naglo i u obilnim količinama. Sara je dežurala punih osam sati. On žurno navuče čizme. Između ležaja i pregrade nalazila se uglavljena termosboca s kavom, uz koju je stajala poruka: POPIJ ME.

Spavajući onako čvrsto, nije ju ni čuo. Sada ga snažno pogodi sjećanje na Ronnie i on se odjednom posve razbudi. Uzevši termosbocu, na bolnim se nogama uspeo stubama i stigao do kormila.

"Žalim", javi joj se.

Sara je bila tek sjena usred noći. Nebo je bilo zastrto oblacima i obasjano blijedim sjajem na obzoru - bio je to odraz svjetala Šangaja, gotovo stotinu kilometara iza njih. Bijele krijeste valova blistale su u tami oko broda.

"Sve je u redu", reče ona. "Tako sam sretna što sam ponovno na otvorenome."

Već je bila smanjila jedro za jedan krat, no vjetar je u naletima dosezao brzinu i do dvadeset čvorova, tako da se brod ozbiljno naginjao. U plovidbi je inače bila neusporedivo opreznija.

"Zasigurno si mrtva umorna." On joj natoči šalicu kave.

"Automatsko kormilo ne radi. Odviše je valovito." Dok je to govorila, izvela je brod iz divovske udoline među valovima i kroz val koji je zamalo skrenuo Veroniku sa smjera. Hladne kapljice preletjele su štitnik i sledile im lice.

"Čini mi se da smo prebrzi", reče Stone.

"Vjetar se stišao."

"Da, ali sada se opet pojačao. Skreni više u vjetar."

Sara ispravi brod bliže smjeru vjetra.

Stone opusti glavno jedro. "Hoćeš li potegnuti vanjski porubnik kada ti doviknem?" Potom pođe naprijed, pridržavajući se za konopce, i oslobodi osigurač booma. Nakon toga zategne gornju klobučnicu, ravnajući se prema opipu među dobro mu poznatim mehanizmima, te spusti glavni podigač, prstima tražeći žičani marker, učvršćujući ga škopcem, te povlačeći opuštenu jedro prema dolje. Zatim ga učvrsti za zglob booma i zategne podigač.

"Povuci porubnik!"

Sara se poslužila vitlom kako bi prema dolje povukla stražnji dio jedra, a potom je smanjila glavnu površinu. Stone oslobodi klobučnicu i vangom povuče boom nadolje. Potom još nešto tankog konopca provuče kroz metalne prstene ušivene u jedro i omota ga oko booma, nabirući višak opuštene tkanine između novoučvršćenog prednjeg i stražnjeg dijela.

Na Stoneov zahtjev, jedrar je pridodao sistem i za treći krat, no drugi je red zasada bio dovoljan. Swan se u međuvremenu ispravio. "Osam čvorova!" dovikne mu Sara. Na povratku ga je dočekala s kavom.

Stone brzo ispije šalicu i preuzme kormilo.

"Slobodna si."

"Nula devet tri", reče ona, prstom pokazujući crvenim svjetlom obasjani kompas. Igla brzinomjera poskakivala je između 7,9 i 8,1 čvorova. Dubinomjer je pokazivao četrdeset pet metara. Sada je iza njih ostao već i južni rub spruda Yangtze, tako da bi se valovi u dubljoj vodi trebali početi ponešto smirivati.

"Gdjeje GPS?"

"Kod Ronnie."

Nema problema. Ne razvedri li se nebo, uvijek može doznati položaj radiovezom s nekim brodom u

prolasku; a u međuvremenu, još tri dana između njih i Japana nema nikakvih prepreka.

"Odspavaj malo", reče On, želeći se što prije domoći jedara.

"Jesi li jeo?"

"Samo sam popio kavu. Ne treba mi ništa."

"Donijet ću ti nešto."

"Sve je u redu, nema potrebe."

"Donijet ću ti nešto." Ona mu dodirne lice kao što je to već učinila ranije, kao da gleda prstima u tami. "Kažnjavanjem tijela nećeš je vratiti."

Ostavila mu je baterijsku svjetiljku, upravo skinutu s punjača i on njome osvjetli jedra da vidi kako ih vjetar puni. Vraški dobro, gotovo savršeno. Kormilo mu je davalo osjećaj da je brod dobro uravnotežen, no pojača li se vjetar još malo, postaviti će manji flok i podići unutarnju priponu.

Po prirodi nije bio sklon velikim brzinama, no - budući da je od potjera Veronikom bježao preko tri oceana - naučio je kako Swana natjerati u pravi let. Uz viši jarbol i glavno jedro od Technora, brod je danas bio još brži. A i on je bio pametniji, iskusniji. No više nije imao tijelo od kojeg bi mogao toliko zahtijevati; ruke su mu već godinama gubile snagu, a sada su mu otkazivale i noge. Brinuo se i zbog stanja duha: u bijegu od potjere poticao ga je strah. Hoće li ljubav biti jednako snažan pokretač?

Odgovor će se ukazati u tisućama malih iskušenja: u pripravnosti da promijeni jedro dvije minute nakon što ga je postavio; ili kada će, omamljen od iscrpljenosti, trebati smoći energije za okretanje vitla za pola kruga kada će mu instinkt govoriti da bi brod tako mogao zaploviti brže, dok će mu um istovremeno bolno stenjati: čemu se uopće truditi?

Kada se na stubama pojavila sa zobenom kašom i medom, Saru je obuzela panika. Za kormilom nije

bilo nikoga. Naglo se okrenuvši, ugledala ga je kod jarbola, gdje je okretao vitlo, sav obuzet brodom. Prvi put otkako su im oteli Ronnie, ona osjeti olakšanje. On ponovno gospodari Swanom, opet je u elementu. U jednom djeliću sekunde upitala se što bi bilo s njim kada bi otišli u Afriku. Vratio se do kormila opušten i blago pognut, rukama ovlaš dodirujući konopac koji je bio postavio uzduž najvišeg dijela kabine. Lice mu je bilo ozareno. "Predivno jedrenje. Vjetar nas nosi poput rakete."

"Hoćeš li skinuti taj krat?"

"Neću. Vjetar je uistinu savršen. Isuse, kako to dobro miriše... Upravo slasno. Hej, uzmi i ti malo. Lakše ćeš zaspati..."

Ronnie je samo nepomično promatrala doručak, čvrsto stisnutih usana, i nije slušala Ah Leeova preklinjanja - molbe da počne jesti, objašnjenja kako dan ranije nije ni objedovala ni večerala, a nije pojela ni kasnovečernju pizzu koju je brodski kuhar gore poslao posebno za svog najdražeg člana posade.

Umirala je od gladi, a želudac joj je bio prazan bezdan. Isprva, nakon što ju je Moss onako oteo, nije mogla jesti, no sada je bila gladna i morala se silno koncentrirati na majku i oca kako bi se suzdržala i kako ne bi u usta utrpala čitavo pecivo s borovnicama.

Ah Lee ponovno počne govoriti, povremeno se prebacujući sa šangajskog dijalekta na engleski, pa ponovno na kineski. Ona odgurne tanjur.

Kineski se poslužitelj nagne bliže njoj i prošapće joj kraj uha:

"Ne budete li jeli, gospodin Moss će me udariti."

"Samo blefira", reče Ronnie. No nije mogla ne obazirati se na modrice od prethodnog takvog susreta,

konce koje mu je njezina majka tek izvadila iz obraza, kao i strah u njegovim očima.

"Istina?" prošapće ona.

"Vrlo istina."

"Vrlo istinito, Ah Lee. Ili 'istina'. Ali ne 'vrlo istina'."

"Jedite, molim vas. Molim vas."

"U redu. Dobro."

On prekriži ruke na prsima i ostane je tako promatrati dok je brzo progutala oba peciva i iskapila mlijeko.

"A sada jaja, gospojice."

"Ne zovi me gospojice."

"U redu, gospođice Ronnie."

"Ne zovi me gospođice Ronnie. Rekla sam ti već milijun puta. Ronnie. Samo Ronnie. Ronnie."

"U redu, Ronnie. Hvala što si jela."

Uto u salon polako, vukući noge, uđe gospodin Jack, u kućnom ogrtaču i papučama. Ronnieino se lice stvrdne poput kamena. On uzme šalicu s kavom koju mu je Ah Lee žurno donio, glasno otpije nekoliko gutljaja, te se zagleda na suprotnu stranu stola.

"Razvedri se, mala. Pred tobom je velik dan. Pokazat ću ti nešto od čega će ti iskočiti oči."

Ronnie je i dalje nepomično piljila u tanjur. U vezi s gospodinom Jackom osjećala je veliku zbunjenost - osjećala se prevarenom. I pomalo prestrašenom. Nikada nije mogla točno odrediti kada će odjednom početi vikati, a sada, kada u blizini nije bilo majke koja bi se mogla umiješati, što će se dogoditi ako eksplodira?

"Što ti je, za ime Božje?"

"Želim ići kući."

"Pa i ideš kući. Rekao sam ti. Na Badnju večer. Nezaboravni blagdani sa starcima." Potom joj namigne, udvostručujući broj bora i hrapavim glasom zapjeva:

"Vraćam se kući za Božić, računajte na mene...'
O, za ime svijeta, nemoj početi plakati."

"Ne plačem", reče ona, premda joj se grlo stezalo i osjećala je da joj usne podrhtavaju tako da ih ne može zaustaviti.

"Nisam ja kriv što su tako prokleta pobjegli bez tebe."

"Vi ste ih prestrašili."

Gospodin Jack uputi joj prijekoran pogled. Izraz njegova lica istog trena otvrdne poput metala. A onda se nasmije.

"Dovraga, mala, ako su tako plašljivi, za to doista ne možeš kriviti mene... Hajde sada, razvedri se. Danas ću ti pokazati nešto super. A sutra ćeš s njima razgovarati radiovezom. Jesi li zaboravila?"

"U podne. Dakako da nisam zaboravila."

"Tako je. Sutra u podne. Lijepo ćete moći dugo razgovarati. Osim, dakako, što moraš dobro paziti što ćeš govoriti - nećeš spominjati mene, ni Šangaj ni bilo što slično. Govorit ćeš samo o sebi i njima i kako ćete se divno provesti za Božić." On tada polagano priđe drvcu i uključi šarena ukrasna svjetla. "Stignemo li u Tokio malo ranije, možda ću te povesti u božićnu kupovinu u Ginzu. Da kupiš nešto za mamu i tatu. Onda, zanima li te što se danas događa?"

Nije ju zanimalo. No njezina je majka, prisjećala se sada, vrlo pomno pazila da gospodinu Jacku kaže upravo ono što želi čuti, što god to bilo, te stoga sada upita:

"Što se događa?"

"Što se događa? Hajde. Odjeni se dok ja nešto pojedem, pa ću se onda i ja odjenuti i potom ćeš vidjeti što se događa."

Kada se vratio umotan u veliku jaknu od perja, u ruci je nosio i jaknu za nju, jarkocrvenu, koja joj je pristajala kao salivena. U džepu su se nalazile

rukavice s izvezenim dinosaurima, te crvena pletena kapa sa zlatnom vrpcom.

"Vani je hladno. Dobro se zakopčaj."

Dugačkim koracima krenuo je stubama prema gore, do mosta.

"Hajdemo. Brže."

Potrčala je za njim, hodnikom, a potom kroz zastor na most. Ondje je bilo hladno i mirno, a veliki su prozori propuštali sivo svjetlo iz rupe koju je vatra načinila na krovu hangara.

Tatin požar. Ona suspregne osmijeh. Gospodin Jack uistinu se uzvikao u vezi s tim požarom, nazivajući tatu "pokvarenim gadom" i dijeleći mu još hrpu drugih pogrdnih naziva koje je ona naučila od djece američkih turista na Samoi.

"Dođi ovamo!"

Izišla je za njim na hladno krilo mosta. Daleko na pramcu vidjele su se stotine radnika, a svi su bili zagledani u dizalice koje su im se nadvijale nad glavu. Gospodin Jack doda joj dalekozor.

"Ne, hvala. Ne treba mi."

Sve je dobro vidjela; dalekozor bi joj uvijek sužavao vidno polje, a sada je slutila da će se dogoditi nešto veliko i željela je sve vidjeti odjednom.

Gospodin Jack podigne slušalicu telefona.

"Spreman sam, ako je kod tebe sve u redu. . ."

Oglasila se neka sirena i svi radnici počeli su se pripremati, uzimajući alat.

Četiri klizne dizalice - dvije s desne strane tankera i dvije s lijeve strane putničkog broda - pokrenule su se istovremeno. Čula je grmljavinu njihovih motora, ton koji se počeo produbljivati kada su koordiniranim pokretima podigle teret - kao motor na Veroniki, koji s burpburpburp prelazi na čukčukčuk kada počne okretati propeler. Kablovi su se zategnuti i čitav prednji dio nadgrađa putničkog broda

- prednje kabine i most na vrhu - počne se dizati s broda.

Ronnie je prizor promatrala suspregnuta daha.

Dio koji su dizalice premještale izgledao je dugačak kao pola Veronike i bio širok koliko i brod. Podizali su ga sve više i više. A onda su ga, poput kakve legokockice počeli prenositi udesno.

"Hej...!"

"Čekaj, nije gotovo, mala." Gospodin Jack zadovoljno se zasmije.

Dizalice su polako premjestile prednji dio nadgrađa preko ruba turističkog broda, potom preko vode između dvaju brodova i na koncu nad palubu velikog tankera. Radnici su, uočila je, čvrsto držali užad, nalik na čelične jarbolske pripone. Stotine njih, a svi su davali sve od sebe kako se teret ne bi počeo ljuljati.

Upravo je bila zaustila kako bi ponovno rekla

"Hej...!", no odmah je uvidjela da se ponavlja. "Bog te mazo."

"Oho!" reče gospodin Jack. "Mame nema, mala odmah igra oštro. Tko te tome naučio? Tata?"

"Gospodine Jack, što to rade?"

"Igraju se malih graditelja."

"Ne znam što to znači."

"Premlada si. Nadgrađe onoga starog putničkog broda premještaju na moj brod."

"Zašto?"

"Kako bismo mogli poći na krstarenje."

"Molim?"

"Samo se šalim, mala."

"Ali, zašto?"

"A zašto ne?"

Nepomično se zagledao naprijed, likujući poput najsretnijeg čovjeka na svijetu, dok se divovski, šesteroetažni komad čelika polagano premještao na

prednji dio palube velikog tankera. Uto se oglasi sirena. Dizalice se zaustave, a teret se blago zaljulja. Kada su radnici koji su držali čeličnu užad zaustavili ljuljanje, ponovno se oglasila sirena i teret se počeo spuštati. Ronnie tada uvidi da je već unaprijed postavljeno svojevrсно čelično postolje i, dok je tako promatrala prizor, dizalice su se pomaknule u stranu, spuštajući dio nadgrađa točno na postolje.

"Lasersko navođenje", reče gospodin Jack. "Znaš kako to funkcionira?"

"Svakako."

"E, a sada dolazi onaj najteži dio."

Velika konstrukcija dodirnula je postolje uz šuplje odzvanjanje čelika i Ronnie osjeti kako joj paluba podrhtava pod nogama. Još jedan buumm. Užad se sada opustila i radnici su se poput mrava žurno okupili oko konstrukcije, odmah počinjući zujati svojim pneumatskim bušilicama.

Već nekoliko minuta kasnije dizalice su se vratile nad putnički brod po sljedeći dio. Sada je uočila da je čitava dužina nadgrađa izrezana na svakih šest-sedam metara, te da će je, dio po dio, cijelu prenijeti na brod gospodina Jacka.

"Onda, što kažeš?"

Preokrenula je brod u glavi kako bi stekla određenu predodžbu o tome kako će cijela stvar izgledati s prednje strane. Opčinjena tom slikom, rekla je bez razmišljanja:

"To će biti nešto poput maske."

"Kako to misliš?" upita je on strogo.

"Kada je pramcem okrenut prema tebi, izgledat će kao da je stavio nekakvu masku,"

Starac se zadovoljno zasmijulji. Mala je uistinu posebna. On glavom pokaže prema dizalicama, koje su podizale drugi šesteroetažni dio nadgrađa.

"I sa strane."

"Zašto?"

"To dokuči sama, pametnjakovičko mala."

Pomno ju je promatrao. Nije shvaćala, još. Još ne. Ali, pred njim je jako pametno dijete. Shvatit će. Oči su joj jurile amotamo, pogledom je obuhvaćala sve. No samo je slegnula ramenima.

"Mama i tata će doista nazvati sutra?"

"Mi ćemo nazvati njih."

"Jedva čekam."

Uto na krilo mosta žurno iziđe Moss, disanjem stvarajući oblake pare u hladnome zraku. Pokretom glave samo je pokazao na dijete.

Gospodin Jack tada reče:

"Ronnie, brzo uđi. Pozvat ću te za nekoliko trenutaka."

Ona se provuče pokraj Mossa.

Moss mu preda isprintanu email poruku.

"Od uredskih štakora", reče, služeći se njihovim izrazom za menadžere koji su vodili poslove gospodina Jacka dok njega nije bilo.

"Već sam ti rekao da nema nikakve komunikacije."

"Žalim, gospodine Jaek. Morao sam osigurati mogućnost uspostavljanja hitne veze za slučaj da se dogodi nešto važno i neočekivano. A njima se učinilo da je ovo takav hitan slučaj. To se čini i meni."

Gospodin Jack natakne naočale i pročita jedan jedini red poruke: Primljeni upiti iz Hong Konga i Australije.

"Taj prokleti kućkin sin od doktora."

Prvi put u svojih sedamdeset osam godina, Jack Powell sada osjeti da je star. Zašto je, pitao se sada, roditeljima dopustio da odu? Uzbunjen alarmima, zvonima i sirenama, nakon dubokog sna koji je uslijedio nakon što je cijelu noć pijančevao s generalima, bio je dezorijentiran - priznao je sada, i

prestrašen - prestrašio ga je požar. Pribrao se poprilično brzo, to je bilo vraški neupitno, no onda su ga iz ravnoteže ponovno izbacili prokleti vatrogasni brodovi.

U Šangaju je imao veze - znao je što i kada treba potegnuti - no birokrati su birokrati, bilo da rade u Washingtonu, Houstonu, Lagosu ili u Kini, i sada je odjednom uvidio kako mu cijeli plan izmiče iz ruku.

U tijeku je bilo podnošenje stotina izvještaja: zahvati na brodu bez dozvole; tanker za prijevoz plina na mjestu gdje na Huangpuu nema što tražiti; sigurnost grada; i tako dalje i tako proketo dalje.

Na svemu se već radilo. U birokratima je moguće izazvati osjećaj užasnutosti, samo ako je čovjek u stanju doći do onih pravih, a njegovi stari prijatelji u tome su bili upravo odlični. No usred onog kaosa i buke razmišljao je samo o tome kako će objasniti zašto crnobijeli par liječnika vrišti i traži svoje dijete.

Realno gledajući, da su liječnici usred pomutnje doskočili na vatrogasni brod - ili da je njegov zapovjednik vidio Mossa kako puca na te gadove ili na njihov brod baca granatu koju je imao u pripravnosti, za sve te neobjašnjive stvari morao bi platiti vraški puno. I dok bi se to plaćalo i objašnjavalo, neki bi marljivi birokrat brodu Dallas Belle udario zabranu isplavlivanja, te bi tako zaglavili u Šangaju barem na godinu dana.

Sada, dok je promatrao Ronnieino tužno smeđe lice koje samo što se nije rastopilo i nestalo pod suzama prolivenim u tuzi za mamom i tatom, žalio je što ih nije nagazio na licu mjesta i odlučno nastavio dalje. Dovraga, onaj je požar bio krupna stvar. Kineze je obuzela jednaka panika pred kojom je i on pokleknuo u onih prvih nekoliko sekundi.

Onaj kučkin sin, liječnik, znao je što čini. Za probijanje odlično izoliranih rezervoara bilo bi

potrebno više od jednog ventila u plamenu. Brod je bio konstruiran tako da preživi požar, nasukavanje, čak i sudar. Da bi ga dignuo u zrak, čovjek bi ga morao raskoliti pomno raspoređenim eksplozivnim punjenjima.

Ali, kako je to kućkin sin znao? Prema riječima mame doktorice, tata doktor bio je samouki inženjer. Akustika. Elektronika. Možda im je onaj njihov kompanjon koji se bavi spašavanjem objasnio kako su konstruirani tankeri za plin. Možda je čitao časopis Profesionalni pomorac. Ili Sigurnost na moru. Taj ludo hrabri kućkin sin.

"Kućkin sin!"

"Molim, gospodine Jack?"

"Kako se zoveš, mala?"

"Ha?"

"Zanima me tvoje ime."

"Ronnie. Znate ga."

"Tvoje ime i prezime, sve...."

Prije nego što će odgovoriti, oči joj pobjegnu u stranu samo na trenutak:

"Veronica Margaret Soditan Samuels."

"Da? Odakle ti Margaret?"

"I mamina i tatina majka zvale su se Margaret. I obje su umrle vrlo mlade."

"Zgodna podudarnost. A Soditan?"

"Mamino djevojačko prezime. Prezime njezina oca."

"Tko je izmislio Samuels?"

"Mama i tata... hoću reći, to je tatino prezime."

"Svakako, mala."

Izgledala je užasnuto. On je na trenutak pusti da se preznojava.

"Jesi li dovoljno vidjela?"

"Jesam, gospodine Jack."

"Otrči dolje do kabine i zamoli Ah Leeja da ti da vrući kakao."

Ona je, međutim, stajala posve nepomično, ukorijenjena na palubi poput malog grma.

Star i glup, pomisli on, star i glup.

"Moss", poviče tada. "Prednji dio i sredina."

A onda se sažali.

"Hej, ne plači, malena djevojčice. Neću nikome odati tvog tatu. I ja sam zločest momak."

"On nije zločest."

"E, pa, nisam, zapravo, ni ja."

Ali, glup... Trebao je odmah povezati stvari - no to se dogodilo pošto je on otišao iz Nigerije, neposredno prije nego što se zemlja pretvorila u pravu ludnicu... Ubijen je neki general. Otac mame doktorice? Policija je optužila nekog bijelca, Amerikanca. Tata doktor? Govorkalo se da je to samo isprazna priča kojom treba pokriti trag CIA-i koja je zeznula stvar. Svejedno. Tog bijelca nikada nisu uspjeli uhvatiti. Amerikanac im je pobjegao. Je li on taj vratolomni, nepredvidljivo opasni pomorac koji je sada na putu za Tokio? Gospodin Jack slegne ramenima. Sam će Bog znati, koliko je suludih priča poteklo iz Afrike.

"Hajde, mala. Bježi odavde. Trebam razgovarati s Mossom."

Moss im žurno priđe iz sobe s računalima.

"Što se događa, gospodine Jack?"

Ronnie ga obiđe poput zeca koji zaobilazi zmiju i bez zastajkivanja požuri hodnikom.

Jack Powell pričekao je zvuk lupkanja tenisica na stubama.

"Nazovi kapetana."

Kapetan se javio približno minutu kasnije.

"Treba vas gospodin Jack. Odmah."

"Imam pune ruke posla."

"Na most. Odmah."

Čekali su ga u tišini. Moss je imao više pitanja, no znao je da mu to ne bi bilo pametno, a Jack Powell zamišljeno je prebirao po svo jim nedostacima.

"Kapetane", reče kada je Teksašanin stigao bučnim korakom, uz izraz poprilične ozlojeđenosti na licu. "Želim da mi iscrtate smjer kojim doktorica i njezin mužić plove u Tokio."

"Istočnokinesko more. Tjesnac Osumi. Filipinsko more. Skretanje ulijevo u Tokijski zaljev."

"Toliko znam i sam. Zanima me vjetar. Riječ je o jedrilici. Zanima me točna ruta."

"Imate li što protiv da proračune obavi moj prvi časnik? Malo sam u gužvi. Neka oni tupani na dizalicama načine samo jedan pogrešan korak i letjet ćemo u pakao."

Na licu Jacka Powella pojavi se leden izraz.

"Kapetane - i tom titulom služim se u vrlo širokom smislu, budući da vam je dozvola već oduzeta jer ste posljednji brod kojim ste zapovijedali upravo tako dignuli u zrak, do pakla..."

"To se nije dogodilo mojoj krivnjom."

"Ja vjerujem u vas, kapetane. Dovraga, zajedno putovanje isplaćujem vam nečiju životnu plaću. Osim ako želite da promaknem vašeg prvog časnika..."

"Ne, gospodine."

"Sjedinite za računala i taj prokleti meteorološki faks i recite mi kuda će čovjek ploviti. A ti," obrati se tada oštrim tonom Mossu, koji je s osmijehom promatrao kapetanovu nelagodu, "ti smisli gdje ćeš ih presresti. Što je bilo, Moss?"

"Maloj ćete dopustiti da ih sutra nazove?"

"Hoću."

"Možda bismo tako mogli locirati njihov signal."

Gospodin Jack odjednom zablista od sreće. "Kapetane, vi ste se trebali tome dosjetiti."

"Nije bilo potrebe. Pratio sam razvoj vremenske situacije."

Kapetan potom priđe telefaksu koji je redovito primao vremenske izvještaje i otrgne papir s najnovijim prikazom.

"Jedna rijetko velika i izražena hladna fronta s kontinenta prelazi na područje Istočnokineskog mora. To je posve nova, još netaknuta fronta i uvlači se pod ovu toplu zračnu masu." On tada kartom zamahne prema Mossovu licu. "A ovaj mali kružić, to je polje niskog tlaka." Njezine rubove ocrtao je vrškom prsta na kojem su se vidjeli tragovi nebrojenih rana - bio je to gust vrtlog koji je nalikovao na čvoru u komadu drva. "Pritisak pada milibar na sat, vraški se produbljuje. Neka samo nastavi tako i pretvorit će se u ono što dečki koji se kuže u meteorologiju nazivaju 'bombom', koja će tim doktorima isprašiti guzice. Nemaju meteofaks, a obična prognoza nikako ne može precizno upozoriti na taj vrtlog. Uz malo sreće, potopit će ih najkasnije do podneva."

Pokidana naoblaka Stoneu je varljivo obećavala mogućnost određivanja položaja prema suncu. No premda je iznio sekstant na palubu, nebo je promatrao manje sa željom određivanja točnog položaja, a više sa zanimanjem za vremenske prilike. Približan položaj znao je zahvaljujući običnoj računici prema podacima s kompasa i brzinomjera - više nego pristojnih 140 milja istočno od Huangpua, u prosjeku sedam i pol čvorova relativne brzine, pri čemu je struja koja je skretala u smjeru istoka kompenzirala djelovanje valova koji su usporavali brod. A kako od tog mjesta pa sve do Japana na karti nije bilo ničega u što bi mogli udariti, moći će još pričekati s točnim utvrđivanjem položaja prema nebeskim tijelima.

"Žao mi je što ga nisam ubila kada mi se za to ukazala prigoda", reče Sara.

Stone ju je jedva i čuo. Važna je bila samo brzina: morao je postaviti smjer tako da pronađe najbolji vjetar - koji se povlačio prema zapadu i stišavao - a pritom izbjeći situaciju u kojoj bi ih svojim središnjim dijelom zahvatila oluja koja se kretala prema njima. Ona ih ne bi samo usporila, nego bi se u plitkom Istočnokineskom moru moglo dogoditi da visoki valovi potope čak i tako otporno plovilo kao što je Swan. Barometar i radioizvještaji s brodova davali su određenu opću sliku stanja. A on je trebao točno znati što će se događati unutar polumjera od devedeset milja koje bi Veronica mogla preploviti u sljedećih dvanaest sati.

Telefaks za vremenske izvještaje još je prije više godina odbacio u more, nakon što je pao kao žrtva tihooceanske vlage. U nedostatku prikaza stanja u višim slojevima atmosfere, koje su meteorološke postaje objavljivale četiri puta na dan, polagano i mukotrpno naučio je očitavati nebo kao da je riječ o trodimenzionalnom monitoru.

Visoki cirusi nošeni zračnom strujom ubrzano su zauzimali više slojeve atmosfere, za sobom ostavljajući tragove ledenih kristala koji su se zgušnjavali i oblikovali široke trake. Na otvorenome je moru najčešće bilo vrlo teško procijeniti im brzinu bez mogućnosti uspoređivanja s nekom čvrstom točkom, no ovi su upravo jurili između dviju strana obzora, pokazujući kako je riječ o velikim razlikama u temperaturi između tople fronte koja se povlačila i hladne koja ju je potiskivala.

Snažne zračne struje znače opasno vrijeme.

Kao i smjer kretanja od sjeverozapada prema jugoistoku.

Kao i kumulusi, niže na nebu, koji su se kretali drugim smjerom sa zapada: Wattovo pravilo "ukriženih vjetrova" kaže: ako si leđima okrenut površinske vjetru, a visinski ti vjetar dopire slijeva, stanje će se najprije bitno pogoršati.

"Loše vrijeme s lijeve strane."

Kako bi dobio bolje vrijeme, trebao se samo okrenuti i zaploviti u suprotnome smjeru. Da su mu vrijeme i brzina bili manje važni od sigurnosti, bio bi učinio upravo to. No brzina mu je sada značila sve i preostalo je još jedino pitanje želi li bježati pred olujom ili prijeći njezin put, te se pokušati provući kanjonom između dvaju različitih vremenskih sustava.

U priručniku Pomorski putovi svijeta govori se o jednoj neobičnosti sjeveroistočnog monsuna: slabi ispred polja niskog tlaka. Stone je već osjećao kako se to događa, vjetar se stišavao, te se pitao hoće li im to toliko umanjiti brzinu da neće moći preploviti područje zahvaćeno olujom. Jedino je dobro bilo to što su nebo sve više gusto pokrivali oblaci: a teški oblaci ukazivali su na omanju depresiju. Usto, glasilo je obećanje iz priručnika, monsun će se vratiti svom snagom čim se područje niskog tlaka udalji.

On otrči u potpalublje kako bi ponovno pogledao bojama umrljan prikaz koji je nacrtao na karti. Hladna se fronta nalazila razmjerno blizu mjestu nastanka; tako sveža i aktivna, mogla bi brzo odagnati područje niskog tlaka. Možda. On ponovno pogleda nebo i zamisli prednju stranu tek stvorene fronte nalik na liticu.

Tada odluči izložiti se riziku. Umjesto da presiječe područje niskog tlaka ili se povuče iza njega, zaplovit će zajedno s tim kučkinim sinom i nadati se najboljemu.

Sara se složila, što je Stonea pomalo uznemirilo. Ona na brodu nikada nije bila sklona rizicima. No

otkako su ostali bez Ronnie, i sebe i brod natjeravala je preko svake granice.

"Ja sam na redu", reče on. "Odspavaj malo."

Sara se spusti pod palubu. No umjesto da se ispruži i pokrije, počela je melodično čistiti kuhinju, tek nejasno svjesna toga da je prije dva sata uklonila i posljednju mrvicu prašine. Još se nikada na tom brodu nije osjećala toliko uhvaćenom u zamku. Imala je osjećaj da se utapa u nekakvom kavezu. Nakon svakog snažnog udara vjetra koji bi ih odgurnuo naprijed, val bi ih potisnuo unatrag. Nakon svaka dva sata za kormilom, slijedila bi beskrajna dva sata u potpalublju, kada ne bi mogla spavati, a misli bi joj se grčevito kovitlale.

Nastojala je samu sebe bez prestanka uvjeravati u to da je Ronnie očarala gospodina Jacka. Ona bi sve općinila, sve koji bi je upoznali. No starac je bio posve nepredvidljiv. I posve neobuzdan.

Tko bi mu se usprotivio? Moss? Ni u snu, dovraga. Za kapetana nije bilo nade, dok je posada bila posve odvojena od sobe gospodina Jacka, ondje visoko na prijestolju. Što god se događalo u raskošnom vlasnikovu apartmanu, ovisilo je isključivo o gospodinu Jacku.

Izlizanom spužvom trljala je korodiranu slavinu od nehrđajućeg čelika za slanu vodu - naprijednatrag, naprijednatrag - kada je uvidjela da se brod manje naginje. Zvuk presijecanja valova postao je tek tiho žuborenje. Vjetra je nestalo. Nemoguće. Ovisili su o pasatnim vjetrovima i o monsunu.

Ona pojurila stubama i otvori vrata.

"Michael!"

On je u međuvremenu namjestio zaklon za stražnju palubu i povezo ga. I na njezino potpuno iznenađenje, na unutarstvu je priponu namještao olujni

flok, prethodno već skrativši glavno jedro za jedan krat.

"Što to radiš?!?"

I ne podižući pogled, samo je glavom pokazao prema krmi.

Sada je jasno vidjela sve pojedinosti na onome što je dotada registrirala samo kao tamu. Obzor im se opasno približio. Oštrih rubova i nasumično nazubljen, nalikovao je na ulice sa starim zdanjima u nekakvom gradu od kamena. Tu pojavu činili su oblaci, oblaci koji su sa sivog neba slijevali potpuno, mračno sivilo. A ono se, spuštajući se na tanku, sjajnobijelu liniju koja je pokrivala rub mora, pretvaralo u crnu boju.

Ta sjajna bjelina bila je pjena nastala pod refulom koji je ispred fronte jurio kao draguni koji galopiraju ispred pješaštva da bi prvi prolili krv. Stone podigne olujni flock. Ostala je beživotno visjeti u zraku u kojem odjednom više nije bilo ni daška. On otpusti glavni podigač.

"Donesi olujnu sošnjaču", dovikne joj tada. Sara je već krenula po jedro, spustila se stubama i pojurila kroz glavnu kabinu u vrh pramca gdje se jedro nalazilo u jarkožutoj vreći.

Ona je dovuče na palubu dok je on učvršćivao spuštenu i smotano glavno jedro, te je pričvrsti na podigač, stavi osigurač na rogalj i dva kraja konopca savije prema prednjem donjem dijelu jedra. Jedan zapuh vjetrova zahvatio je površinu mora i uskomešao vrhove valova.

"Spremno."

Stone svom težinom povuče podigač. Drugi zapuh zahvati malo jedro. Sara ga zategne. I flock se tada napuni zrakom, a Swan poskoči naprijed.

Ona bijela linija primicala im se uz glasno pištanje. Vjetar je udvostručio snagu. Swan se nagnuo naprijed, zario pramac u more, no prije nego što je

uspio odbaciti val na stranu, vjetar se ponovno pojačao, zviždeći među konopcima, krut poput zida. Svom silinom zahvatio je brod koji je već ionako posrtao pod težinom vode koja je zapljuskivala pramac. Brod se prevali na stranu kao jelen pogođen izravno u srce.

Stone i Sara polete i nakon kotrljanja zaustave se na konopcima na rubu broda, na strani okrenutoj od vjetra, koji su se gubili pod vodom. U jednom trenutku razmišljao je samo o tome koliko su sretni što imaju mrežice koje su postavili zbog Ronnie, jer bi inače jednostavno proletjeli kroz konopce. No umjesto u mrežu, on je svom snagom udario ujedan od stupica ograde koji su držali konopce. Začuo je glasno hrskanje i u istom trenutku osjetio i ugledao jarku bol, kao da mu je netko rastvorio lubanju i otvor obasjao baterijskom svjetiljkom. Balansirao je na rubu svijesti. A onda su mu se usta i nos ispunili hladnom vodom, te se sav zgrčio, već se napola utopivši u pokušaju disanja.

Nešto ga je povlačilo za desnu ruku. Sara, koja je nastojala osloboditi se snažnog stiska zbog kojeg preko konopaca nije skliznula u more. Brod se uspravio uz pljusak morske vode koja se slijevala s jedara, te ih oboje, isprepletenih ruku i nogu, ponovno odbacila do kormila. Sara se pridignula prva.

"Možeš li preuzeti kormilo?" poviče, nadglasavajući vrištanje vjetra.

"Dobro mi je."

"Upravljaš brodom. Ja idem po opremu."

Potom odjuri pod palubu, pričekavši s otvaranjem vrata kako s njom u kabinu ne bi ušla i morska bujica, te se već trenutak kasnije ponovno pojavi na palubi noseći tufere i zavoj.

"Jesi li se ozlijedila?" poviče Stone, objema rukama snažno držeći kormilo i nastojeći uspostaviti

pravac kretanja preko pomahnitalih valova. More se oko njih dizalo poput nizova nazubljenih noževa, a zbog kapljica nošenih vjetrom i nečega što mu je neprestano pržilo oči, gotovo i nije bio u stanju razlikovati valove od pramca broda.

Sara se okrene prema njemu, učvrsti položaj nogama obavivši stup na kojem se nalazilo kućište kompasa, te mu obriše ruke ručnikom koji je, čim ga je spustila, već bio crven.

"Oh, pa ja sam nešto zaradio", reče omamljeno. "Je li gadno?"

"Još stojiš na nogama." Ona mu prekrije ranu sterilnim jastučićem.

Sada kada u očima više nije imao krvi, Stone je vidio bolje. Činilo se da Veronica u onom prevrtanju nije pretrpjela oštećenja. No Kinesko je more bilo beskrajna masa vode u neobuzdanom kretanju. Nebo je bilo mračno, jedra napeta poput kože na bubnju, bacajući kapljice vode i bučeci kad god bi se promijenio smjer vjetra.

"Idi dolje", poviče on. "Nema smisla da oboje istodobno ovako patimo... Što gledaš?"

Sara je bila zabacila glavu unatrag i promatrala je vrh jarbola. Stone načas osjeti paničan strah. Što mu je promaklo?

"Je li sve u redu s antenom?"

Mislila je na radijsku antenu, sutrašnju vezu s Ronnie.

"Idi dolje", reče on. "Iskušaj radio. A onda malo odspavaj."

Sara odvoji pogled od jarbola i s gorčinom se zagleda u pobjesnjelo more.

Sat vremena kaotičnoga vjetra u plitkome je moru izazvalo mahnito valjanje valova i miješanje struja. On je za kormilom manje održavao smjer, a više izbjegavao opasne prepreke. Jer valovi su postajali sve

viši i strmiji - čudovišta širokih i visokih, zakošenih strana koja su jurišala poput bikova i odjednom se obrušavala, zapljuskujući ih tonama sivozelene vode od koje je Veronica posrtala. Kada bi se sručili na prednju palubu, potopili bi joj pramac, toliko je naginjući da bi Stone padao na kormilo. Kada bi se rasprsnuli iza broda, zapljusnuti bi stražnju palubu, puneći prostor oko kormila njemu do koljena i svom mu snagom navaljujući na leđa. Situacija je bila slična susretu s bandom uličnih pljačkaša, iznenadnom jednostranom suočavanju s bezumnom silom.

Nekakav lakši i lošije konstruirani brod već bi se odavno raspao na komadiće. No Swan je svjetlo dana ugledao na Baltiku -još jednom zloćudno plitkome moru - tako da je njegov trup bio u stanju podnositi snažne udarce. Snažnije nego njegova posada.

Vjetromjer je pokazivao da udari dosežu i gotovo četrdeset čvorova, vjetar od osam bofora pojačava se i doseže devet. Kreste valova razdvajale su se, ostavljajući dugačke pruge guste pjene na površini podivljalog mora. Visoki valovi počeli su se obrušavati svom težinom, grmeći dok bi se razbijali pokraj Veronike. Kapljice mora nošene vjetrom iz atmosfere su istisnule kisik i Stone u više navrata nije uspijevaو doći do daha.

Trebaو sam zaobići oluju, ići iza nje, pomisli. Sada je za to bilo prekasno.

Sara načas otvori pomična vrata i daskama dopuže do Stonea kako bi mu dala ronilačku masku. Pridržavala je kormilo dok je navlačio naočale na oči, a onda se vratila u potpalublje. Kada se ponovno pojavila, u ruci je nosila plastičnu bocu punu slatkog kakaa.

Ispruživši ruku prema kakau, Stoneu se učini kako je iza sebe ugledao nekakvu sjenu. U Sarinim očima pojavi se nevjerica. On se osvrne i ugleda vođeni

zid koji se uzdizao do pola visine stražnje pripone. Vodeni je zid jurio za brodom, zaklanjajući nebo poput katnice. On pokuša naglo okrenuti krmu pod pravim kutom prema vodenoj litici koja im se primicala.

Brod nije reagirao na okretanje kormila. Ono se okretalo odviše lagano jer je val povukao svu vodu koja se dotada nalazila ispod krme. Trup broda posrne, onako nezgrapno, i stane se bokom okretati prema vjetru. Nalet vjetra ispuni prečnjaču i okrene pramac upravo u trenutku kada je val svom silinom zapljusnuo brod.

Tone i tone vode, teške poput olova, crne poput noći, odnijele su Stonea na daske stražnje palube, spljoštivši ga tako da ga koljena više nisu slušala, a noge su mu se i protiv volje zaplele. Nalet vode strgnuo mu je desnu ruku s kormila i neobuzdano zatresao lijevu. Mahnito zamahujući desnom rukom, osjetio je kako prstima grčevito drži sklisku mekoću Sarine čizme.

Krma poleti nadolje, a pramac se usmjeri prema nebu. More mu ispuni hlače, jaknu, čizme. Projurilo mu je pokraj glave, a onda se paluba pod njima odjednom naglo podigla, izbacujući ih na svjetlo i zrak. On se snažno uhvati za stupić na razmi i pokuša se orijentirati. Tijekom jednog dugog trenutka stražnja je paluba nalikovala na veliku kadu. Voda je potom izišla kroz odvođe i Swan je zaplovio dalje, poskakujući na valovima, dok su mu jedra štektała poput strojnica. I dalje je držao Saru za nogu.

Ona je ležala na leđima, pogleda prikovanog za jarbol.

"Jesi li dobro?" poviče on. Izgubio je jednu rukavicu, koju mu je more kratkim trzajem svuklo s ruke.

"Antena?" reče ona, rukom pokazujući prema jarbolu.

On skine naočale i zakloni lice od kiše sitnih morskih kapljica. Antena je još stajala na mjestu.

Stražnja je paluba sličila zmijskome gnijezdu namočenih konopaca. Škote su bile strgnute s vitala. Jedan od stupova koji su držali konopce na ogradi bio je svijen, a bujica je poderala Ronnieinu mrežu koja je sada nalikovala na pramenove morske trave. Oba su jedra bila netaknuta. On ih zategne i vrati brod na zadani smjer, krmom okrenut prema uzdignutome moru koje je i dalje grmjelo.

"Preuzmi kormilo. Moram spustiti flok. Prebrzi smo."

Potom sigurnosni pojas konopcem učvrsti za uže postavljeno preko krova kabine, otpuže do jarbola, te gotovo u potpunosti stane tražiti podigač za olujni flok. Vjetar dohvati jedro kada se spustilo s unutarnje prednje pripone, a teški Dacron stane udarati i pucketati poput limene ploče. Stone ga s mukom spusti na palubu, nastojeći ga obuzdati težinom tijela. Jedro mu učas pokida nokte na nezaštićenoj ruci. Posao za koji je inače potrebno pet minuta protegnuo se na dvadeset. U jednom trenutku jedro se pod njim stalo nadimati, zamalo ga prebacivši preko ograde. Na koncu ga je uspio spremiti u vreću, te je konačno otpuzao natrag do kormila.

Brod je tada počeo podrhtavati od dubokog, potmulog stenjanja. Vjetar se ponovno pojačavao, zavijajući među konopcima. I unatoč spuštenom olujnom floku, Veronica je ubrzavala, propinjući se, leteći od vala do vala, opasno ponirući u sve dublje udoline. Zrak je bio tekuć, vjetrom šibana mješavina morskih kapljica, vodene prašine i ledene kiše koja je vodoravno letjela palubom.

Stone umorno pogleda sošnjaču. Spuštanje prečnjače posve ga je iscrpilo. No sošnjača, taj minijturni trokut od teškog platna, brodu je davala

preveliku brzinu. Sara kimne. Moraju je skinuti. Ona ponovno uhvati kormilo. Stone otpuže naprijed.

Do kormila se vratio tek sat kasnije.

Sara ga je pokušavala otproviti u potpalublje. No nije mogao otići dolje, premda se već jedva držao na nogama. Veronica je jurišala naprijed samo s jarbolom. I bez komadića razapetog jedra plovila je brzinom od osam čvorova. A Stoneu je instinkt govorio da će se brod, zapuše li vjetar još snažnije, a valovi postanu još malo viši i strmiji, početi boriti za puko preživljavanje.

Zavijanje među konopcima prešlo je u pravo vrištanje.

Bio je to zvuk koji je do tada čuo samo dvaput: jednom u najvjetrovitijem dijelu južnog Atlantika* (*"The Roaring Forties"* - područje izrazito snažnih vjetrova između 40. i 50. paralele, osobito južno od ekvatora.), tisuću milja od Capetowna, i jednom za trajanja tajfuna koji je pomeo pola Filipina.

Bio je upravo užasnut time koliko je pogrešno procijenio veličinu onog polja niskog tlaka. Činilo se da je vrijeme stalo. Malopomalo, posve nejasno, postao je svjestan toga da mu je postalo svejedno, da mu iscrpljenost i začetak hipotermije odvajaju um od tijela. Nije mu bilo stalo... ni do čega. Ako ništa drugo, bilo mu je toplije. Trebao mu je samo lijep, dugotrajan san. Samo da zatvori oči i spava.

"Michael!"

"Molim? Što je? Ah!" Usne su ga užasno pekle.

"Popij ovo. Probudi se!"

Topao, sladak čaj, gust od silne količine šećera, poput toplog sirupa. Nikada mu neće biti jasno kako ga je uspjela pripraviti uz tako neobuzdano ljuljanje. Kao ni odakle joj snaga da mu onako vrišti u lice sve dok se nije prisjetio tko je. I gdje je.

"Nemoj umrijeti!" vikala je. "Pogledaj me!"

Popio je čaj. Ona se vratila s još jednom šalicom. Popio je pola, a potom ostatak prisilno dao njoj.

"U redu. Dobro mi je."

Zatim je, malo-pomalo, počeo uviđati da se ponovno brine zbog Ronnie. Činilo se kao da je njegov um registrirao nekakvu jedva primjetnu promjenu u oluji, smanjenje opasnosti. Osluškivao je. Prodorno zavijanje vjetra stišalo se za decibel. More je još bilo kaotično. Neštedimice ih je udaralo satima, iz svih smjerova. No vjetar je skretao prema sjeverozapadu, sjeveru, sjeveroistoku, tako da su on i Sara na koncu smogli hrabrosti da se načas pogledaju s tračkom nade u oku.

Svitanje, dva dana istočno od Šangaja: visoki valovi poskakuju prema sumornome nebu; hladna kiša šiba jedra.

Veronica je jedrila s vjetrom s boka, ploveći brzinom od sedam čvorova pod skraćenim glavnim jedrom i visokim, uskim trakom teškog Dacrona učvršćenim za unutarnju prednju priponu. Istočnokinesko more bilo je sivo; obzor nazubljen, zagušujuće blizu, a nebo tako mračno da je Stone, kada se Sara u osam sati uspela da ga zamijeni, još upravljao prema crvenome odsjaju kompasa.

"Žao mi je", reče ona, "što ga nisam ubila kada mi se za to ukazala prigoda."

Te je riječi izgovorila kao da joj je to bila posve nova pomisao. No to bi govorila kod svake izmjene za kormilom - u jedinim trenucima kada bi se njih dvoje vidali - i to bi nerijetko bile njezine jedine riječi. On je pokušao uhvatiti za ruku, no ona mu to ne dopusti.

"Time ne bismo dobili ništa", reče on. "Ščepao ju je onaj drugi."

"Moss je samo stroj. Bez starog je nula."

Stone se nije mogao složiti s takvom ocjenom; u mislima mu je neprestano iznova sijevao prizor u

kojem se onaj tamnoputi muškarac na njih stuštio poput ptice grabljivice.

"Još četiri sata", reče, nadajući se da bi je time mogao smiriti ili joj barem skrenuti misli vedrijim temama.

Sara podigne pogled prema anteni na vrhu jarbola.

"Hoćeš li provjeriti radio?"

"Čim se spustim." Slušao je prognozu svaka dva sata. S uređajem je bilo sve u redu.

"Kamo ideš?"

Ona je već krenula naprijed.

"Podići jedan kraj."

"Ne", reče Stone. "Odviše će se naginjati i usporavati."

Sara se nevoljko vrati. On se odmakne od kormila.

"Idem malo odspavati. Zovi me ako vjetar opet počne zavijati." Nebo je na zapadu već postajalo svjetlije. Sara je žudno promatrala tu svijetlu točku.

Stone se probudio sat vremena kasnije, osjećajući kako se brod muči pod prevelikom površinom jedra. On iziđe na palubu. Kiša je prestala, no vjetar i kapljice mora koji su nemilice šibali štitnik stražnje palube postali su hladniji. Drhtureći za kormilom, Sara ga je pratila prkosnim pogledom dok je razvezivao drugi krat na glavnome jedru.

"Ispravi malo", dovikne joj on. "Moramo podignuti flok."

"Ne. Usporit ćeš nas."

Ona je patila, a on je prema njoj nastojao biti obziran. No prekinuti san i ta prodorna hladnoća pobudili su bijes i u njemu.

"Nemoj mi govoriti što će usporiti ovaj brod. Ispravi se prema vjetru!"

Sara rukama stisne kormilo kao da je riječ o oružju.

"Dobijesa! I jaje volim!" poviče Stone. "Imaj malo povjerenja u mene i dopusti mi da upravljam brodom, za ime Božje."

"Misliš da ja to ne mogu?"

"Trenutačno u tome baš ne briljiraš."

"Razumijem, kapetane."

"Ispravi ga!"

Sara čvrsto stisne usne. Samo je nekontrolirano podrhtavanje mišića na njezinu obrazu pokazivalo koliko je zbunjena.

"Moje me dijete treba."

"Očitaj brzinomjer", poviče Stone. "Što kaže? Šest osam?" On od jarbola nije vidio brzinomjer, no sve što je osjećao - od buke u ušima do vjetra na licu i sićušnih vibracija na palubi pod nogama - govorilo mu je da Swan plovi brzinom od 6,8 čvorova kada bi trebao razviti barem 7,1.

Sara odvrati pogled od njega i pogleda brzinomjer. A potom, uz neki neobičan izraz lica - uz pogled od kojeg je osjetio bol u srcu - poslušala ga je i usmjerila brod usporednije s vjetrom. Stone s prednje pripone spusti teško jedro i umjesto njega podigne prečnjaču za olujni vjetar. Dok se spuštao u potpalublje, Sara ga nije ni pogledala.

On se ispruži na ležaju u glavnoj kabini, na strani okrenutoj od vjetra, i zatvori oči, premda je zaspati bilo nemoguće. Pomislio je kako bi dao i ruku samo da nekako može vratiti dijete. No nakon što je još neko vrijeme slušao šupalj, vlažan zvuk pramca koji se probijao kroz sve više valove, priznao je da bi dao i drugu ruku samo da ponovno ugleda Sarin osmijeh. I jedno i drugo činilo se malo vjerojatnim.

Pomno je namjestio automatsko kormilo kako bi se mogao pridružiti Sari u potpalublju kada im se

Ronnie javi radiovezom. I premda je jedrenje oštro uz vjetar za Swan bio jedan od najboljih položaja, to nije vrijedilo i za uređaj za usmjeravanje, osobito na valovitome moru. Valovi su neprestano skretali pramac sa zadanog smjera, silno ga usporavajući. Uključivši generator, nevoljko je aktivirao električni autopilot, koji je imao opasnu naviku izazivanja kratkog spoja bez ikakvog upozorenja.

Pet minuta do podneva pomno je promotrio obzor i potom se spustio u razmjernu toplinu i tišinu kabine. Sara je bila za navigacijskim stolom, s uključenim radiouređajem, i u ruci držala mikrofon. Stone ostane na stubama, čvrsto se držeći, pritom se pitajući kojom će se lukavštinom Jack Powell poslužiti kako bi im zajamčio privatnost na otvorenim radiovalovima. Odgovor je donio Ronniein glas.

"Ronnie zove Veronicu. Ronnie zove Veronicu."

"On!" prošapće Sara. "Oh, Michael." Ne gledajući ga, potraži njegovu ruku, pogleda prikovana za radio.

"Javiše, Veronica."

"Ovdje smo, srce. Ovdje smo."

"Mamice! Jesi li dobro?" Naviknute na komunikaciju radiouređajima, nakon svake izgovorene rečenice instinktivno su prebacivale prekidač na prijem.

"Jesam, dušo. A ti?"

"A tata?"

"Sve je u redu, srce. Oboje smo dobro." Koliko je samo puta slušao jedan dio radijskog razgovora između mornara na moru i njihovih obitelji kod kuće? Dobro sam, a ti? Swan posrne. Osjećao je kako se okreće od vjetra. Autopilot ga povuče natrag na traženi smjer.

"Oh, hvala Bogu. Bila sam zabrinuta zbog oluje."

"Sve je u redu", reče Stone. "Veronica se doista iskazala."

"Čujte, mama i tata. Znete li na koga mislim kada kažem Djed Mraz?"

"Znamo, dušo."

"E, pa, Djed Mraz kaže da ne zaboravite kako jedni druge čvrsto držimo u šaci. Znete li što to znači?"

"Znamo, dušo."

"Obećao je divovske darove kada stignemo na cilj."

"Misliš li da će održati obećanje?" upita Stone.

Usljedila je kratka stanika. Sara ga čvršće stisne za ruku. Moguće je da je bila riječ o smetnjama ili je netko od njih kasnije pritisnuo gumb za predaju. Stone je zamišljao starca u kućnom ogrtaču kako se nad nju naginje s jedne strane, a divovski Moss s druge. Na kraju su ponovno začuli Ronnie negdje u pola rečenice,

"...uvijek održi obećanje."

On pogleda Saru. Lice joj je bilo ozareno, čitavo biće puno energije koju je donio Ronniein glas. I Stone je osjećao tu novu snagu. Nije se doimala prestrašenom. A to je već bila velika stvar. Ne boji se. Ipak, toliko toga ostalo je neizgovoreno. Sara pokrije mikrofona.

"Nešto nam prešućuje", prošapće tada.

Stone je imao bezgranično povjerenje u Sarinu telepatsku vezu s njihovim djetetom.

"Ali vjeruje da će je stari osloboditi."

"Tako nekako zvuči..." Ona pritisne puce.

"Ronnie? Jedeš li kako valja?"

"O, da, mama. Gospodin J... Djed Mraz je rekao kuharu neka pripremi čips, a ovaj ga je poslušao. I kupili su još Coca-Cole. A prije nego što isplovimo na krstarenje, iz najboljeg restorana u gradu na brod će nam donijeti divovsku kinesku večeru."

"Što ćete jesti?"

"Pekinšku patku."

"Dovraga", reče Stone, a i Sara je izgledala posve zatečeno. Ronnie ne podnosi patkino meso. Od jedne patke na Novom joj je Zelandu pozlilo. Nešto im pokušava reći.

On tada uzme mikrofona.

"Srce?" Kako formulirati pitanje?

"Srce, kada Djed kani isploviti?"

Nakon još malo pištanja i krčanja, Ronnie reče:

"Djed Mraz kaže da ćemo na krstarenje krenuti na vrijeme."

"Srce, propustila si istinsku oluju."

"Stvarno?"

"Vjetrovi od pedeset čvorova."

"Šališ se."

"Ne bih se šalio u vezi s pedeset čvorova. Uživala bi da si bila s nama."

"Hej, gospodine... Mraz", čuo ju je kako doziva.

"Mama i tata imali su vjetar od pedeset čvorova. Molim? Ah. Tata, Djed pita trebate li nova jedra za Božić?"

"Reci mu da želim samo svog drugog časnika."

"Oh! Moram ići. Djed kaže da ćemo opet razgovarati prekosutra u šesnaest."

"Zbogom, dušo", poviče Sara, no oboje su znali da joj se glas izgubio negdje u atmosferi.

Stone duboko uzdahne i stane ponovno disati.

"Razgovarat ćemo prekosutra", reče Sara. "Hvala Bogu."

"Zvuči poprilično dobro", pokuša ih ohrabriti Stone.

"Da, s obzirom na sve."

"Što misliš, što nam nastoji reći?"

"Ne znam."

Veronica još jedanput posrne. Kada je Stone stigao do kormila, bila je već za devedeset stupnjeva skrenula sa zadanog pravca. On vrati brod na željeni

smjer, isključi generator i autopilot te na nebu potraži otvor kroz koji bi mogao odrediti položaj prema suncu. Oblaci, koji su se podigli nakon premještanja polja niskog tlaka, i dalje su bili odviše gusti da bi kroz njih prodrlo svjetlo. Nije točno odredio položaj još otkako su se udaljili od plutače ispred ušća Yangtzea. Računica mu je govorila da su oko dan i pol od prolaza Osumi. No valovi su ih mogli odbaciti i kilometrima sa željenog smjera, a o stvarnome položaju broda znao je jednako koliko i o stvarnome stanju u kojem je Ronnie.

Zašto u šesnaest sati, pitao se zamišljeno. Zašto ne u podne, kao danas?

Sara iziđe na palubu. Već je počela njezina smjena. Tada reče:

"Mislim da nas je željela upozoriti."

"Na što?"

"Ne znam. A čini mi se da to ne zna ni ona... Michael, žao mi je zbog onoga jutros. Bila sam tako uzrujana. Sada kada smo čuli njezin glas, osjećam se puno bolje. A ti?"

"Je li kod one elektrane iskrcao štogod plina?"
"Tek toliko da brod može ući u rijeku."

"Zašto nije prodao sav teret?"

"Tu ste."

Kada je gospodin Jack stigao na most, Moss se osmjehivao od uha do uha. Na velikom monitoru vidio se prikaz istočnog dijela Istočnokineskog mora. Kyushu, najjužniji veliki japanski otok, u taj se dio mora ispružio poput jezika, čineći sjevernu obalu prolaza Osumi. Moss položi prste na senzorsku ploču i dvaput lagano pritisne. Na zaslonu se pojave linije. Druga je crta prelazila prvu. Treća ih je sjekla blizu njihova križišta, tako stvarajući malen trokut.

"Ovdje su."

Gospodin Jack pomno promotri ekran.

"U redu. Otiđi u zračnu luku. No ne podcjenjuj to dvoje. Kapetan još ne može vjerovati da su se izvukli iz te oluje."

Moss se naceri.

"Još nikada nisu naišli na oluju poput mene."

"I, za ime Božje, ne dopusti da te Japanci uhvate."

"Hej, ja vas nikada ne bih izdao, gospodine Jack." Gospodin Jack položi unakaženu ruku na rame tamnoputog muškarca.

"Znam da ne bi, Moss. Ali ne bih želio ostati bez tebe. Može?"

Jadnik je gotovo zaplakao od zahvalnosti. A gospodin Jack pomisli, ne prvi put, koliko je malo potrebno za pridobivanje duše usamljenog čovjeka.

"Čemu prodavati plin u Tokiju kada ima tako dobre veze u Kini?"

"Možda su mu neki korumpirani Japanci ponudili više."

Zahvaljujući tome što je dan nakon što su razgovarali s Ronnie jasno odredio položaj prema podnevnom suncu, utvrdio je da je Swan 360 milja istočno od Šangaja, 130 milja jugozapadno od Nagasakija i manje od 120 milja od tjesnaca Osumi. Uz malo sreće i održi li se vedro vrijeme, do noći bi mogli ugledati prvi bljesak svjetionika Kusakaki.

Nakon prolaska polja niskog tlaka, sjeveroistočni je monsun još bio snažan -jak vjetar puhao je brzinom od dvadeset pet čvorova - a Veronica je upravo letjela pod dvostruko podvezanim glavnim jedrom i suženim jedrom na unutarljivoj prednjoj priponi. No more, koje se bitno produbilo čim su konačno prešli granicu od stotinu hvata* (*Hvat = 6 stopa = 183 cm; 100 hvata = 183 m.*)

dubine, bilo je, u usporedbi s prethodna tri dana, gotovo mirno. Široki valovi s bijelim zapjenjenim krunama kretali su se kao u svečanom mimohodu. Tamnoplava boja odvajala je vode japanskog dijela Tihog oceana od Istočnokineskog mora.

Sat vremena pošto je točno odredio položaj, ugledali su prve brodove. Jarkozeleni brod za prijevoz automobila pojavio se na istoku, ploveći prema Šangaju ili Hong Kongu. Drugi brod, lagan i prazan, prestigao ih je brzinom od dvadeset čvorova, jureći prema tjesnacu Osumi, te se ubrzo smanjio i nestao iz vidokruga.

Visoko nebo bilo je ispresijecano tragovima mlaznih putničkih zrakoplova koji su imali zajedničko odredište - Tokio. Premda su se još nalazili kakvih šest stotina milja i četiri puna dana naporne plovidbe od metropole, nešto u vezi s tim približavanjem tjesnacu i prvome od glavnih japanskih otoka davalo im je osjećaj da im je cilj na dohvatu i da je ono najgore iza njih.

Kada ju je Stone u dva sata zamijenio za kormilom, Sara je ostala na stražnjoj palubi, sjedeći privijena u njegovu zagrljaju, dok je on upravljao jednom rukom. Razgovarali su tiho, razmatrajući razmjerne prednosti zadržavanja u Tokiju, radi posjeta Hiroshijevoj obitelji, ili plovidbe izravno prema jugu, prema toplim vodama. Bilo im je puno lakše pretvarati se da Ronniein povratak uopće nije u pitanju i da će se život već za nekoliko dana vratiti u uobičajene tokove.

S neba se počelo gubiti zimsko svjetlo. Nekoliko blijedih zvijezda treperilo je iza oblaka. Sagnuvši se da pogledaju ispod jedara, čvrsto zategnutih na desnoj strani, počeli su uočavati povremene odsjaje na obzoru. Isprva krajnje varljivi, bljeskovi su s vremenom postali postojanijima, nalik na jedva primjetnu aureolu - svjetionik Kusakaki koji je bljeskao u razmacima od dvadeset sekundi.

Zapadni prilaz započinjao je oko dvadeset pet milja ispred njih. Nakon još šezdeset milja ući će u tjesnac Osumi. Ondje će za trideset stupnjeva skrenuti ulijevo - dopusti li im to vjetar - te produžiti prema sjeveroistoku, do Tokijskog zaljeva.

Osam sati kasnije, u jedan izjutra, Stone je bio pod palubom -upravo je dovršio razgovor vođen na VHF-u s trećim časnikom korejskog broda za prijevoz rude koji je plovio za Yokohamu i koji ih je brzinom od šesnaest čvorova prestigao na udaljenosti od osam stotina metara s lijeve strane.

"Dvostruki bijeli bljesak u razmacima od šesnaest sekundi ispred lijeve pripone", dovikne mu Sara kroz vrata.

On pogleda kartu - mjesto na kojem je ucrtao položaj prema podacima dobivenim od Korejanaca - te Popis svjetionika.

"To je svjetionik Sata Misaki na južnome vršku Kyushua. Traži crveno svjetlo u razmacima od petnaest sekundi desno od pramca. Sumnjam da se već vidi - do njega imamo dvadesetak milja."

Tada je začuo kako kopča njezinog sigurnosnog pojasa struže po užetu na vrhu kabine kada je krenula prema pramcu kako bi stala ispred jedara. Već trenutak kasnije dojurila je natrag.

"Vidim svjetlo! Crveno, petnaest sekundi."

Stone joj donese pokrivenu šalicu s čajem.

"To je Kisika Saki. Japanci me izluđuju. Saki znači rt. Zala znači rt. Misaki znači rt. Hana znači rt. Kaku znači rt. "

"Mi kažemo rt, predbrežje, izbojak... Zašto ne bi i oni?"

"Oni bi trebali biti učinkovitiji. Zašto, dobijesa, ako je već tako bogat kako navodno jest, gospodin Jack krade prirodni plin? Zašto se toliko gnjavi za

desetdvadeset milijuna zelembaća kada već ima i stotinu puta više?"

"Možda je bankrotirao."

On uzme dalekozor i stane promatrati zbunjujuću masu svjetala između broda i Kyushua, deset milja ispred njih, s lijeve strane. Ribarska plovila, putnički i teretni brodovi. Teško su se razlikovala zdanja na obali.

"Ondje je pravi prokleti karneval."

Kratkim brzim pokretima stane tresti dalekozor. Obalna svjetla izgubila su se u nizovima sićušnih točkica jer je pomicanje optičkog uređaja otkrilo pulsiranje izmjenične struje. Svjetla na moru, pod naponom istosmjerne struje, ostala su postojana.

"U redu, čekamo trenutak kada ćemo se naći točno između Sate i Kisike i potom skrećemo prema istokusjeveroistoku, 0-6-0."

Cijelu noć proveli su budni na stražnjoj palubi, uz kormilo, zajedničkim naporom pazeći na brodove. Sjeverni vjetar počeo je skretati prema istoku. U tami, u četiri ujutro, činilo se da je njihov brod točno između svjetla Sata Misakija daleko ispred lijeve četvrtine i crvenih bljeskova Kisika Sakija desno od pramca - što je pokazivalo da su usred prolaza Osumi. Vjetar je skrenuo točno na zubac kursa 060°.

Mogli su ploviti najbliže na 075, čime bi se sve više udaljavali od obale, budući da japanski arhipelag skreće prema sjeveroistoku. Sara je bila izvan sebe, a Stone - pun energije zahvaljujući čaju, čokoladicama i približavanju svitanja - miran i staložen: mahao je pomorskom kartom i govorio:

"Budi bez brige, ono što izgubimo skretanjem od obale nadoknadit će struje Kuroshio."

Kisika Saki blijedio je iza njih i pretvarao se u jedva primjetan odsjaj, nalik na žeravicu zastrtu

pepelom, dok je ispred njih sve svjetlije nebo počelo otkrivati Filipinsko more.

Bilo je duboko, dio Tihog oceana. Voda je bila tamna, valovi široki i pravilni. Monsun je donosio jak, ravnomjeran vjetar koji se povlačio prema sjeveru, tako da je do njih nailazio pod kutevima koji su Svvanu bili povoljniji. Stone je uspio brod usmjeriti više prema istoku-sjeveroistoku.

U podne je Sari donio makarone sa sirom te je preuzeo kormilo dok je ona objedovala.

"Znaš, prije nego što isplovi za Tokio, mogao bi prodati plin u Kini."

"Moguće." Sara zijevne. "Čini se da Dallas Bette koristi kao osobnu jahtu."

"Odspavaj malo. Ovdje smo sada samo mi, sitne ribe. Probudit ću te za Ronniein poziv." On je uspio odspavati tri sata.

U pola četiri spustio se kako bi je probudio i uključio kratkovalni radio. U pet do četiri pokrenuo je generator i uključio autopilot. Točno u četiri - šesnaest nula nula - jasno i glasno začuli su Ronniein glas.

"Ronnie zove Veronicu. Ronnie zove Veronicu."

"Čujemo te, dušo. Kako si?"

"Kako si ti, mama?"

"Dobro. A ti?"

"Kako je tata?"

Stone se nagne prema mikrofonu.

"Sve je u redu, srce. Kako si ti?"

"Dobro."

Ostali su čekati. No sve je ostalo samo na tom "dobro".

"Jedeš li kako valja?"

"Hrana je odlična, mama. Pojela sam toliko patke da ću skviknuti... Kako ste vi?"

"Što nam to, dovraga, pokušava reći?" prošapće Stone.

"Uživamo u plovidbi, dušo. Imamo divan vjetar. Cijelo poslijepodne nebo je vedro poput stakla."

Stone posegne za mikrofonom.

"Još vrijedi dogovor... vidimo se za Božić?"

"O, da, tata."

"Je li to obećanje Djeda Mraza?... Pitao sam je li to Djed Mraz obećao?"

"Da. Kaže da jest!"

"Bismo li na trenutak mogli razgovarati i s njim?"

Ponovno stanaka. A pptom:

"Djed Mraz kaže da razgovara samo s djecom."

"Kućkin sin." Stone preda mikrofon Sari, zakorači na stube i pogleda kroz vrata.

"Kada polazite?" začuo je sljedeće Sarino pitanje.

"Krstarenje počinje danas."

To je neobično, pomisli Stone. Krenu li danas, brod koji plovi brzinom od dvadeset dva čvora u Tokio će stići puna dvadeset četiri sata prije Swana.

"Djed Mraz kaže da sada moramo završiti. Bok, mama. Bok, tata."

"Čekaj! Pitaj Djeda vrijedi li još uvijek dogovor za isto vrijeme i isto mjesto."

"Kaže da vrijedi."

"Hoćemo li ponovno razgovarati radiovezom?"

"Kaže ne."

Sara je tako sjedila još nekoliko trenutaka, slušala šuštanje uređaja i prstima mehanički trljala navigacijski stol od tikovine.

"Oh, Michael." Stone joj položi ruku na rame.

"Što nam pokušava reći? Jela je patku? Povratila bi već i prvi zalogaj."

Sada su nastojali rekonstruirati razgovore, tražeći dodatne znakove. Djed Mraz očito je Jack Powell. Nije joj dopustio da kaže puno toga. Samo da se Dallas Belle sprema isploviti.

"Rekla je: 'Pojela sam toliko patke da ću skviknuti'."

"Patke kvaču."

"Skviknuti. Rekla je skviknuti."

"Sjećaš li se kada je bila mala... ?"

"'Walkie-skvika'! Radio! Ima moj radio... Željela nam je reći da ima radio."

"Ali za razgovor VHF-om morali bismo biti unutar dvadeset, dvadeset pet milja."

"Ona to zna... Jesi li primijetio kako je neprestano ponavljala riječ 'krstarenje'?"

"Nisam... da, jesam, prošli put... u prvom razgovoru... Što, dovraga, taj ludi starac želi? Nije tim velikim brodom doplovio do Šangaja samo da bi pio s generalima. U onom su brodogradilištu nešto preuređivali."

Sara zadrhti. Učinilo joj se da je u sebi doživjela razoran potres.

Stone reče:

"Toliko smo zabrinuti za Ronnie da se zapravo ni u jednom trenutku nismo usredotočili na to što, dovraga, on zapravo smjera."

Sara ponovno zadrhti. To joj je postalo jasno odjednom i s punim pouzdanjem.

"Gospodin Jack želi ono što si ti želio kada si izgubio Katherine."

"Želio sam da ta čudovišta nestanu šlica zemlje."

"Želio si se osvetiti. A to želi i on."

"Ali rekla si mi da je došao do tipa koji ga je mučio."

"On za to krivi sve Japance. Čini mi se da se želi iskupiti za to što je izdao prijatelje. Uvjerena sam da je zbog mučenja propjevao", reče Sara.

"Kako se želi osvetiti?" upita Stone.

"Neprestano je spominjao taj Božić u Tokiju", odgovori ona.

"Šesnaest sati na Badnjak. Tokio Tower - ali to je i logično, to je mjesto koje je vrlo lako pronaći i nalazi se kraj mora."

"Nezaboravni Božić', neprestano je ponavljao. 'Bit će to prvorazredan Božić'."

"U njegovu je brodu", reče Stone, "pohranjeno više termičke energije nego u nuklearnoj bombi. Možda taj luđak želi raznijeli Tokio... Isuse!"

"Što ako je to doista plin? Ali on ga ne prodaje. Nego priprema eksploziju."

"To nije moguće. Ta bi eksplozija bila tisuću puta razornija od potresa u Kobeu - uništila bi banke, burzu, sjedišta tvrtki, cijelo japansko gospodarstvo."

Sara ponovno osjeti potres koji joj je zahvatio misli. "On i Kinezi kupuju dionice."

"Odluče li se za prodaju bez pokrića, zagospodarit će cijelim svijetom."

"I pobiti dvanaest milijuna ljudi?" " A s njima i Ronnie."

"Tu ste!"

Moss je sjedio za svojim laptopom, zguren u prednjoj kabini brzog čamca s trima motorima, opremljenog satelitskim telefonima i uređajima za praćenje signala. Kompjuterski linijski prikazi presjekli su se u jednoj točki na ekranu.

"Oh, sranje!"

Podcijenio je brzinu jedrilice. Brod se nalazio pedeset milja ispred mjesta na kojem ga je očekivao. Pedeset milja otvorenog mora. A sada su i prekinuli razgovor. On naglo otvori vrata koja su vodila na stražnju palubu. Članovi posade, svezani sigurnosnim pojasevima spustili su pogled prema njemu iščekujući daljnje naloge.

"Na istok", poviče on. "Idemo!"

Motori istog trenutka zagrme. Trup čamca počne glasno udarati, svom snagom preskačući s vala na val, poput divovskog oblutka. Dolje, u kabini koja je mahnito poskakivala, svezan kao i vozači, Moss se čvrsto držao za ručku dok je satelitskim telefonom objašnjavao situaciju gospodinu Jacku. Gospodin Jack rekao je da će se radijem javiti liječnicima, dopustiti im da ponovno razgovaraju s malom i zadržati ih u razgovoru sve dok Moss ne uspije locirati njihov signal. Deset minuta kasnije ponovno se javio satelitskim telefonom i rekao:

"Ne javljaju se. Vjerojatno su na palubi pa ne čuju."

Moss ponovno iziđe na stražnju palubu. Dakako da ne čuju radio ako su na palubi. Vani je bilo vlažno i užasno hladno. Vrata kabine kod njih su zacijelo zatvorena. A bez praćenja radiosignala nema izgleda da prije spuštanja mraka uoči taj prokleti brod.

"Moramo se javiti japanskoj Pomorskoj sigurnosti."

"A tko će nam povjerovati? Mi ne postojimo. Kao ni ovaj brod. Čak nam je i radioidentifikacija lažna."

"A američka Ratna mornarica?"

"To su veći birokrati čak i od Japanaca."

"CNN?" upita Sara, a potom odgovori na vlastito pitanje. "Pokrenemo li val panike, japanske će obrambene snage uništiti brod još na otvorenome moru. A na njemu je Ronnie."

"Kerry McGlynn... Ne, Lydia Chin. Ona ima bolje veze. A Robert radi u Tokiju."

"Hoće li nam povjerovati?"

"Meni nije vjerovala, ali tebi hoće."

Pojurili su u kabinu i na kratkovalnom radiju pronašli osobni brodski kanal Lydije Chin.

Vraški velik ocean, pomisli Moss. Čamac je i dalje uz tresak hitao s vala na val, a on je u želucu osjećao mučninu, unatoč flasteru na uhu koji je trebao spriječiti morskbu bolest. Svjetla je bilo sve manje. Nigdje ni traga liječnicima.

"Gospodine!" začuje tada u slušalicama. Bio je to glas njegova čovjeka koji je pratio radijske kanale s južnog vrška Kvushua.

"Čujem ih, gospodine! Emitiraju na tisuću devetsto četrdeset."

"Traži ih!"

"Već tražim, gospodine."

Moss uključi svoj uređaj za praćenje i otkrivanje položaja, a potom nazove Dallas Belle kako bi novost dojavio gospodinu Jacku.

Gospodin Jack bio je vrlo zadovoljan, sve dok nije čuo o čemu liječnici govore.

Signal koji ih je povezo s Lydiom Chin bio je jak, dovoljno čist da prenese boju njezina tona nalik na čelik obavijen svilom.

"Sara," reče ona, "jesi li posve sigurna?"

"Sto posto", uvjerala ju je Sara već treći put.

Nakon duge, duge stanke, toliko duge da je Stone već pomislio da se signal prekinuo, Lydia reče:

"Polazim zrakoplovom u Tokio."

"Hvala. Puno ti hvala."

Od Lydijina odgovora sledila im se krv u žilama.

"Ali, budite svjesni toga da će, s japanskog gledišta, životi dvanaest milijuna ljudi imati prednost pred životom jedne djevojčice... pod uvjetom da ih uopće uspijem uvjeriti u to da cijela priča nije tek neukusna šala."

Stone tada ščepa mikrofona.

"Trebaš ih samo uvjeriti da paze na tanker za plin od pedeset tisuća tona koji plovi prema njima! Reci im neka se ukrcaju na brod radi provjere sigurnosti dok je još na otvorenome moru. Reci im da su ga, kad smo ga posljednji put vidjeli, premazivali crnom bojom. A ne bi trebalo biti odviše teško uočiti crni tanker od pedeset tisuća tona."

Potom vrati mikrofon Sari i uspne se stubama da pogleda ima li u blizini kakvih brodova. More oko njih izgledalo je prazno sve dok, miljama iza njihova broda, na sjeverozapadu, gdje zimska noć koja se spuštala još nije zatamnila površinu vode, nije uočio neko kretanje.

Veronica se spusti valom na koji se upravo uspela i on tu točku izgubi iz vida. Potom uzme dalekozor koji je bio obješen na upravljačko postolje.

Swan se uspne na vrh sljedećeg vala, pokrivenog pjenom. Tada je ponovno ugledao to nešto, sada već bliže, guste mlazove kapljica koje je prema nebu bacao neki uski tamni klin.

"Što je, dovraga... Sara!"

Sada su mu trebale njezine oči. Odjednom osjećajući koliko je situacija hitna i opasna, on se sjuri stubama i pruži joj dalekozor.

"Pogledaj iza nas. Pet-šest milja."

Ona pojuri na palubu i javi se već trenutak kasnije.

"Maleni motorni čamac. Ide točno na nas."

"Odakle se samo, dovraga, stvorio? Barem smo stotinu milja od obale... pričekaj malo, Lydia."

Dalekozorom su prepoznali brzi čamac tipa cigarette - omiljeno plovilo krijumčara droge i američke Agencije za suzbijanje uporabe i prodaje droge - koji je jurio brzinom od pedeset čvorova.

"Japanski carinici?"

"Ne mogu odrediti."

"To moraju biti carinici ili Obalna straža. Možda će nas barem oni poslušati."

"Ne vidim japansku zastavu."

On pogleda uokolo. Nigdje ni traga nikakvu brodu.

S udaljenosti od četiri milje začuo je motore, isprekidanu grmljavinu, prigušenu, no sve glasniju. A čuli su se i potmulu udarci kad god bi se čamac našao u zraku i tresnuo o novi val. Sada je već bio na udaljenosti od kojih osam stotina metara i u tom se trenutku okrenuo postrance prema Swanu. Sara se približi Stoneu a on je instinktivno zagrlji.

Kada se crni trup čamca uzdigao na visokome valu, odjednom ga je obasjao bljesak svjetla. Začuli su i prodoran prasak. U krajnjoj nevjerici promatrali su neki tamni valjak kako leti preko valova, ovlaš im dodirujući krijeste, jureći točno prema njima.

"Razvedri se, stara. Krećemo."

Ronnie je i dalje sjedila u radiooperaterovu naslonjaču i mahala nogama, suznih očiju zagledana u radio. Gospodin Jack natakne kapu sa zaslonom i zlatnim oznakama i potoni identičnu, ali manju, kapu pruži njoj.

"Stigli su remorkeri, gospodine Jack." "Hajdemo, stara. Trebamo pomoći kapetanu."

On joj dobaci kapu. Ona je uhvati i stavi na glavu. Kao i sve ostalo što je dobila od njega, pristajalo joj je kao saliveno. Pitala se je li joj doveo vlasnike butika da je izmjere u snu.

"I navuci jaknu. Nizvodno će biti hladno. Ne, ne. Ne onu crvenu. Od uniforme. Brodom ne možeš upravljati bez uniforme."

I, dakako, donio joj je drugu jaknu, tamnoplavu, koja joj je također besprijeckorno pristajala. Nos mu je,

uočila je, bio gotovo jednako crven kao i jakna koju je odbacio na pod kako bi je kasnije pokupio Ah Lee. Zaudarao je po whiskeyju.

"Hajdemo! Brže."

Tada je stao teatralno polagano trčati hodnikom prema mostu, no zapravo je samo hodao, jer ga je rame i dalje boljelo kad god bi pokušao trčati.

Ronnie se vukla za njim, teška srca, budna uma. Sada barem u blizini nema Mossa. Nije ga vidjela još od jučer. Možda je pao u more. Sretan mu put, rekla bi njezina mama.

Na mostu je kapetan nešto govorio u walkieskviki, a kineski peljar već je bio uz njega, dok je za kormilom bio neki član posade kojeg još nikada nije vidjela. Kroz prednje se prozore više nije ništa vidjelo. No radarski su repetitori bili osvijetljeni. Paluba je vibrirala od rada motora. Jednako kao i na Veroniki, sve je nekako svjetlucalo, sve je bilo spremno za isplavljanje.

Gospodin Jack otvori vrata koja su vodila na lijevo krilo mosta i rukom joj pokaže neka pođe za njim. Ona to nije željela. Vani je bilo tako hladno. No on je i dalje stajao na mjestu na kojem je vršak krila provirivao nekoliko desetaka centimetara dalje u stranu od novog nadgrađa, pokazujući i zahtijevajući da dođe pogledati.

Remorkeri su izbacivali velike oblake dima i pare i mahnito trubili. Dva su plovila povlačila užad učvršćenu na krmi Dallas Bellea. Treće je čekalo na rijeci. Hej, kako će se samo iznenaditi kada ugledaju Dallas Belle. To više nije bio onaj brod koji su dovukli uzvodno. Izdubljeno korito koje je ostalo od onog starog putničkog broda izgledalo je poput prazne posudice za sapun.

"Gospodine Jack!" Bio je to kapetan, koji ga je dozivao s vrata. "Kodirani telefon."

"Odmah se vraćam, stara. Ostani gdje jesi."

Promatrala ga je kako ulazi i čekala, drhtureći. Sve od Mossova odlaska on je zove "stara" umjesto "mala". Bilo je to kao da ima nekakvog prijatelja i zbog toga se osjećala malo bolje, što je bilo neobično jer je upravo on skrivio sve one ružne stvari.

Gospodin Jack prenio je superkodirani satelitski telefon u sobu s računalima, gdje je bio sam.

"Što?"

"Navođeni projektil točno u utrobu."

"Raketa? Moss, plaćam li ja tebe da bi bio glup?"

"Ne, gospodine Jack."

"Zašto nisi plovio uz njih i dobacio im granatu u krilo? Pa to je prokleta jedrilica, za ime Božje."

"Vaš Japanac nije imao granatu."

"Ali je imao raketu. Odlično."

"Usto, čemu se približavati na domet vatrenog oružja kada imam raketu?"

"Već si mu pretražio brod. Nemaju oružje."

"A što ako je u Šangaju pokupio kakav automat? Pa mi njime spraiši dupe?"

"Moss, prokleta dobro znaš da bi u Šangaju imao veće izgleda poševiti gradonačelnikovu kćer nego doći do automatskog oružja."

"U redu, u redu, žao mi je, gospodine Jack. Činilo mi se da je to dobra zamisao."

"Je li te tko vidio?"

"Nije. Daleko smo na pučini, usred potpune pustoši. Stotinu milja od kopna."

"Jesu li potonuli?"

"Gore."

"Ali, tami li?"

"Brod je zahvaćen požarom!" pobuni se Moss ljutilo. "Izgleda kao Bagdad na CNN-u."

"Svakako se pobrini za to da potonu."

On potom ugura telefon u džep i vrati se na most. Ronnie je stajala nosom naslonjena na staklo. Vjerojatno nije trebao usvojiti, sažaliti se nad siročetom.

Punih pet dugih sekundi nakon što je projektil pogodio Veroniku Stone nije mogao vjerovati da su još živi. A potom je crni dim počeo kuljati s obje strane trupa, nakon čega se pojavio nevjerojatno jarki plamen.

Njihov je napadač precijenio snagu fiberglasa; bojna glava - koja vjerojatno može probiti oklop - nije se aktivirala. Projektil je prošao izravno kroz trup broda ne eksplodiravši. No njegov je plameni rep izazvao požar.

On zatvori vrata kabine i potrči prema pramcu, vičući:

"Uključi uređaje za gašenje."

Sara otvori malena vrata na stražnjoj palubi i povuče crveni konopac, time aktivirajući uređaje za gašenje požara balonom u strojarnici i glavnoj kabini, te rezervoar s natrijevim bikarbonatom u kuhinji. Potom isključi generator, koji bi inače potrošio veliku količinu plina halona. Stone širom otvori prozor na prednjoj palubi, otvori protupožarno crijevo i dovuče ga na stražnju palubu. Sara je stajala spremna na vratima kabine, u ruci držeći aparat za gašenje požara.

Dok su čekali početak djelovanja balona - zrak iz otvora razrijedit će plin koji treba zagušiti vatru - svukli su nepromočive jakne izrađene od sintetičkog materijala koji bi im se u blizini vatre otopio do kože. Plameni dim i dalje je kuljao s obiju strana broda.

Stone kimne. Sara otvori vrata. Iz kabine stane šikljati crni dim. On ispuni pluća zrakom i s crijevom se nagne u kabinu.

Vatra je plamtjela s obje strane kabine. Požar nisu ugasili ni halon ni natrijev bikarbonat koji je najbolje djelovao u slučaju zapaljene masnoće u kuhinji.

Stone otvori mlaznicu. Crpka stane štopotati. Crijevo se počne propinjati i mlaz vode poleti prema dimu. Projektil je proletio kroz navigacijsku kabinu, gdje je još samo nekoliko minuta ranije Sara sjedila za radiouređajem, potom kroz kabinu. Izišao je kroz kuhinju.

On ugasi plamen u kuhinji i uđe u kabinu ispunjenu dimom. Sara ga je slijedila s prijenosnim aparatom za gašenje požara.

"Lijeva strana!" poviče on u tami, polijevajući novi plamen na desnoj strani. Ona usmjeri halon na navigacijsku kabinu zahvaćenu plamenom. Odjednom je unutrašnjošću broda zavladała tama. Požar je ugašen.

Njih dvoje pojure stubama na palubu, kašljući i pokušavajući doći do svježeg zraka. Stone se opet spusti u kabinu kako bi se uvjerio da se negdje nije ponovno pojavio nekakav plamen. Projektil je načinio rupu od desetak centimetara na lijevoj strani - raznijevši elektroniku - a pri izlasku na desnoj strani iza sebe je ostavio nazubljeni otvor širok barem trideset centimetara. Voda je s te strane prodirala u kabinu kad god bi se brod nagnuo.

"Dolaze", dovikne mu Sara.

Preko mora koje je sve više obavijala tama, Stone je čuo sve snažniji zvuk njihovih motora.

"Donesi mi čekić i dlijeto", poviče, mahnito podižući podne daske.

"Što to radiš?" poviče ona.

"Dlijeto!"

Odbacivši daske kako mu ne bi smetale, on klekne na dno broda. Kada je pružio ruku iza sebe,

ona mu u dlan stavi držak dljeteta, a kada je ponovno ispružio ruku, i čekić.

"Što radiš?"

"Daj mi nekakvo svjetlo."

Ona uzme bateriju s punjača, već napola rastopljenu od vatre, te odmah uzme drugu, iz kutije s alatom.

"Ovdje! Usmjeri svjetlo ovamo."

Ona usmjeri snop prema šupljem prostoru ispod poda kabine, gdje je masna voda pljuskala usklađeno s naginjanjem broda.

On potom oštricom dljeteta pritisne površinu od fiberglasa, a držak udari čekićem. Sara ga je zbunjeno promatrala. Nalazili su se točno iznad kobilice. Oštro oruđe skidalo je sloj bijelog silikonskog kita, a potom i komadiće prozirnog, staklastog materijala ispod tog premaza. Odjednom se rastvorio nekakav spoj. Pomaknuo se tridesetak centimetara dug pravokutni komad fiberglasa. Michael ugura dljeteta pod taj komad, svom ga snagom okrene i komad iskoči, otkrivajući dubok prorez u koji on uvuče ruku.

Veronica se nagne pod naletom vjetra i morska voda nahrupi kroz rupu u kuhinji.

"Uguraj jastuk u rupu!"

A onda, na njezino beskrajno iznenađenje, Michael iz otvora izvuče usku kutiju, dugu šezdesetak centimetara. Potom otvori niz kopča. Vodonepropusne brtve otvorile su se uz glasan zvuk odvajanja gumenih površina. Unutra se nalazila mat crna puška, te tri ljepljivom trakom povezana okvira za streljivo oblikom nalik na banane.

"Za ime svijeta, što je to?"

Stone je samo pogleda. Rođena je u vojničkoj kući. Sviđalo joj se to ili ne, znala je prepoznati poluautomatsku pušku. A znala je i koliko je uzaludno nositi oružje za zaštitu ako ga moraš predati

predstavnicima otočnih vlasti prije nego što kreneš u obilazak njihovih zabačenih i nezaštićenih područja.

"Bushmaster", odgovori on. "Dobio sam je od jednog plaćenika."

U strogo tehničkome smislu, bio je to pištolj - vrlo velik pištolj - imao je sklopivi držak kojim se produljivao te bi tako nastala puška. Patrick, onaj plaćenik - nije mu spominjao prezime - sredio je pištolj tako da može otvarati posve automatsku paljbu samo uz držanje otklonca. Stonea je podučio gerilskim trikovima poput međusobnog povezivanja rezervnih okvira kako bi se utrostručio kapacitet od trideset dva metka, te poput okretanja drška pištolja u stranu kako bi trzaj oružja pri ispaljivanju metke izbacivao tako da bi kosio sve pred sobom.

Stone uglavi okvire i rasklopi kundak. Držak je ostavio u okomitom položaju.

Sara proviri kroz otvor koji je projektil načinio kod navigacijske kabine.

"Na čamcu su njih trojica", prenese mu mirnim glasom. "Dvojica za kormilom iza vjetrobrana. Moss stoji na krmi. Na ramenu ima pušku ili nešto slično... Puška ima optički nišan. Michael, ne možeš ubiti svu trojicu."

Nije znao želi li reći da to nije u stanju postići ili da na to nema moralno pravo.

"Legni i pokrij uši. Ovo je uistinu bučna naprava."

Sara iz kutije s alatom uzme tvorničke štitnike za uši i stavi mu ih na glavu. Stone iz navigacijske kabine izbacuje uništenu elektroničku opremu. Rupa od projektila poslužit će kao puškarnica.

Onaj je brzi čamac bio bliže nego što je mislio. Dvjestotinjak metara. Kretali su se usporedo s Veronikom i bez poteškoća, uz lijeno brujanje motora,

postizali njihovu brzinu od sedam čvorova. Moss je za to vrijeme dalekozorom pomno promatrao jedrilicu.

Stone sada pokuša postići ledenu suzdržanost i koncentraciju. Prednost iznenađenja potrajat će kratko, a uz samo jednu pušku na sporoj Veroniki, nema nikakvih izgleda u produženoj borbi.

On sada namjesti stražnji nišan na dvije stotine metara. Ruke su mu toliko drhtale da je pušku morao čvrsto nasloniti na razmrskani fiberglas.

Na tog je plaćenika naletio u Manili i preuredio mu brod na koji se ovaj povukao, te mu popravio radio u zamjenu za pušku i ubrzani tečaj služenja oružjem. Stone je naučio pogađati konzerve od juhe na površini mora na udaljenosti od tri stotine metara. No kasnije, dok su posao i poduku zalijevali pivom San Miguel, Patrick je nekako utihnuo. Bio je niski zdepast muškarac prodornih plavih očiju i agresivnog podvika karakterističnog za pukovnike u sastavu marinaca.

"Mike... Što si radio u ratu?" Bili su vršnjaci; mislio je na Vijetnam.

"Bio sam liječnik u mornarici."

"Tako... Pokazao si istinsku nadarenost. Veliku točnost. Ali postoji vraški velika razlika između gađanja mete i borbe s vatrenim oružjem. Problem je u tome što će te, uđeš li s njima u borbu, gusari ubiti."

"A što će mi onda puška?"

"Ne smatraj je puškom. Smatraj je topom. Da ti pokažem što pritom mislim..."

Stone snažno pritisne držak o rame, u sve slabijem svjetlu pronađe crni trup, pričekava da se Veronica uzdigne i dva puta dodirne otklonac kako bi točnije odredio daljinu. Čak i uz štitnike za uši prasak je bio zaglušujuć, no trzaj nije bio jak. Ugledao je kapljice mora kako se uzdižu neposredno pred čamcem, te je za milimetar podignuo cijev i ispalio pet metaka u sam trup.

Ona dvojica koja su stajala naprijed pognula su se kako bi se zaklonila. No Moss je stajao, onako visok i nepomičan poput kipa, te je uzdigao dugačku pušku i usmjerio je prema Swanu.

Stone ponovno povuče otopnac i ovaj ga put zadrži. Puška mu stane gurkati rame, radeći pravilno poput fino ugođena motora. Okvir se ispraznio za samo nekoliko sekundi. Moss opali. Uz glasan prasak, krupno zrno prođe kroz kabinu na tridesetak centimetara od Stoneova lica. On brzo izvadi okvir, okrene ga, ponovno postavi u ležište, te ispali još jedan gust rafal.

Brzi čamac naglo skrene, udaljujući se od njih, odbacujući Mossa na palubu.

Motori su zagrmjeli u trenutku kada mu je vozač okrenuo manju metu - krmu. Na Stoneovu licu pojavi se jedva primjetan, neveseo osmijeh; Patrick bi bio ponosan.

Umiri cijev i, pomno pazeći, ispali deset metaka na krmu. Učinilo mu se da vidi komadiće metala i fiberglasa kako lete na sve strane. Bilo je odviše mračno da bi bio siguran. No veliki motori odjednom su se zaustavili. Brzi čamac izgubljeno se zaustavio između dva vala.

Kada su ga valovi ponovno podigli, Stone je shvatio da se gliser nagnuo i da mu krma sve više tone pod površinu. Članovi posade ondje su nešto mahnito radili, pokušavajući ponovno pokrenuti motore, koji su sada na ključnim dijelovima imali mnogobrojne rupe, ili su, što je bilo vjerojatnije, izbacivali vodu koja je prodirala kroz rupu koju je Stone načinio na trupu.

No i Veronica se punila vodom naginjući se pod snažnim naletima monsunskog vjetrova.

"Pokreni crpke."

Okrenuli su brod na desni smjer košenja, kako se ne bi naginjao na rupu u boku.

Sara se brinula za izbacivanje vode i promatrala područje oko broda. Stone je prikupljao alat i materijal. Rupa - nalik na otvor nastao prolaskom nogometne lopte - bila je prevelika za konično zatvaranje drvom, tako da ju je privremeno zatvorio ljepljivom trakom, preko otvora postavivši komad jedra, dok je miješao epoksismolu koja se brzo stvrdnjuje i postavljao nekoliko tankih slojeva tkanine impregnirane fibreglasom.

Sara ga je obavještavala o desetcima svjetala ribarskih brodova i, povremeno, o kakvom prekooceanskom brodu. Uz malo sreće, neki od njih mogao bi pokupiti onaj brzi čamac; uz još više sreće, razmišljao je sumorno, u tami će samo prijeći preko njega.

S manjom rupom iznad navigacijske kabine bilo je lakše. No djelomično spašavanje električne razvodne ploče, kako bi mogao spojiti punjače za preostale baterijske svjetiljke i ručni VHF kratkog dometa, trajalo je satima.

Kada je, želeći spriječiti ubrzanu koroziju, iz kuhinje počistio ostatke natrijeva bikarbonata iz aparata za gašenje, u more je istresao kantu s metalom i razbijenim staklom, te se iscrpljeno spustio pokraj Sare koja je bila za kormilom.

"Za sve je kriv radio... Bila je to namještaljka. Znao je da će nas Ronnie nazvati. Netko je slušao iz Japana, Moss je bio na čamcu, a stari još u Šangaju. Na ključnim točkama. Triangulacija. Jednostavno kao određivanje položaja prema suncu. Ali zašto su nas napali? To je bilo u planu još davno prije nego što smo nazvali Lydiu."

"Osveta", reče Sara. "Zašto?"

"Izazvali smo mu nevolje u Šangaju. On tako razmišlja, Michael. Oko za oko." Pogledali su se,

zdvojno odmahujući glavom. Stone već zausti kako bi izrazio sljedeću misao.

"Radije ne govori ništa", prošapće Sara.

I nije trebao ništa govoriti. To se pitanje nad njih nadvijalo poput noći. Što li ih čeka u Tokiju?

Zadrijemao je. Kada se probudio, tek je nejasno bio svjestan toga da Sara nešto govori u tami.

"Molim?"

"Odakle ti puška?"

"Nabavio sam je u Manili. Kada je Lydia tebe i Ronnie odvela u Singapur."

"Ah." Nebo se razvedravalo i svjetlo zvijezda sada je već bilo dovoljno jako da razabere njezin osmijeh. "To mi je drago čuti", reče ona.

"Ovo je svakako bio dobar razlog za posjedovanje oružja."

"Ne. Nisam mislila na to."

"A na što misliš?"

"Znala sam da mi nešto tajiš. Kada sam se vratila iz Singapura. Jednostavno sam znala... Mislila sam da si imao neku usputnu avanturicu."

"Usputnu avanturicu? Ti si moja avanturica."

"No, da, znaš kakva je Manila. Nije li to bio tjedan Velike utrke? Pretpostavila sam... znaš već."

"Zašto me, dovraga, nisi pitala?" Sara ne reče ništa.

"Hej, upravo ti meni uvijek govoriš da trebamo razgovarati. Zašto me nisi pitala?"

"Michael, ne pravi se glup."

"Ne pravim se glup. Zašto...?"

"Bojala sam se... Nisam željela doznati."

"O, za ime Božje. Dođi." On je zagrli, osjećajući ukočenost njezina držanja. "Sara. Poznaješ me. Ja sam muškarac stvoren samo za jednu ženu, a ta jedina žena si ti."

"No, da, ali to ne pokazuješ uvijek."

"Hoćeš li me osuditi jer nisam imao avanturicu na plaži?"

"Ne mogu vjerovati da si skrio pušku a da mi to nisi rekao."

"Nisam bio pripravan oko toga se prepirati."

"Ili si možda jednostavno poželio imati tajnu", odvrati ona i potom se ostanu intenzivno gledati preko ponora osobnosti - njihova ponora međusobne privlačnosti - te večeri proširenog strahom i iscrpljenošću.

"A ti si sve vrijeme čuvala svoju tajnu."

"Kakvu tajnu?"

"Moju izmišljenu ljetnu avanturu."

"Rekla sam ti, bojala sam se."

"Ili si željela imati nešto što ćeš mi moći spočitnuti?"

"A zašto bih to željela? Pa to je apsurdno!"

"Ne znam, to me i zanima", reče Stone. "U posljednje vrijeme među nama se pojavljuje određena distanca. Mislio sam da to ima veze s Istočnim Timorom, Afrikom i tim stvarima."

"Michael, po tvojim riječima čovjek bi mogao zaključiti da to nisu valjani razlozi. Iskusni i na sve pripravnici liječnici morali bi otići u Afriku."

"Možda je to samo izgovor."

"Izgovor?" ponovi Sara. "Za što?"

"Za to što se želiš osloboditi ovakvog života."

"Obožavam naš život. Osim skrivanja. Ti si taj koji voli skrivanje."

Razgovarali su u krugovima, spiralama bez završetka, a potom sjedili sami, u prstenima tišine.

Na koncu Sara duboko udahne kako bi prikupila hrabrost i uhvati ga za ruku. Potom reče:

"Znaš što? Stvar je u Katherine."

"Molim?"

"Nakon svih tih godina, još je voliš."

Tišina se nadimala poput vala koji dostiže brod i Stone se zagleda u noć, gotovo očekujući veliku vodenu masu da se obruši na krmu.

"Volim i tebe", reče.

"Boli me to što ti još uvijek nedostaje."

"Ti si", reče on, "moj život i moja ljubav. Ti i Ronnie." Sara reče: "Onoj si ženi dao ime Katherine."

"Bilo je to po redu drugo ime koje mi je palo na pamet." Stone se sada pribojavao da je ispričao previše ili premalo. U toj je tišini slutio smrt...

"Kratkovalni je radio gotov."

"Možeš li ga popraviti?"

"Nemam što popravljati. Raznijet je na komadiće. Kao i radar." Nemaju radiouređaj velikog dometa; nema mogućnosti za primanje poziva gospodina Jacka. Nema načina da uspostave vezu s Lydijom. Nema radara; nema alarma koji bi ih upozorio na mogućnost sudaranja u prenapučenim japanskim priobalnim vodama.

Sara ispruži ruku i čvrsto položi dlan na njegovo rame.

"Nemamo radar. Nemamo alarm. Nemamo radio. GPS je kod Ronnie. Uspio si, konačno si uspio, Michael."

"U čemu sam uspio?"

"Konačno si ostao samo na osnovnim pomagalicama." U njezinu se glasu začuo i smijeh, i on osjeti kako mu se srce uzdiže prema tom zvuku.

"Što kažeš da uklonimo i palubu... malo se približimo moru?"

"Michael, pa ti si se našalio. Ne mogu vjerovati!" On odmahne glavom i nasmiješi se.

"Ja ne mogu vjerovati da smo još živi. Znaš da nas je onaj kučkin sin zamalo ubio?" Sara se zasmijulji.

"A kako znamo da nije?"

"Možda smo u raju."

"Oduviše je hladno da bi ovo bio raj."

"Usto, nitko tko je mrtav ne bi mogao biti ovoliko umoran." Iscrpljenost, oslobađanje, strah i zakašnjela histerija na površinu su izbili kroza smijeh. Ispružili su ruke jedno prema drugome i čvrsto se stisnuli, usnama nespretno tražeći usta, te se prvi put još od bijega iz Šangaja istinski i snažno poljubili. Ruke su im postajale sve aktivnije. Patentni su zatvarači pištali, kopče se razdvajale; brzo su svlačili jakne, mučili se s naramenicama nepromoćivih hlaća, mahnito želeći priljubiti tijela.

"O, Bože moj, Michael. Mislila sam... On."

Ne želeći se odvajati ni na trenutak, cijelu su noć ostali na krmi, omotani dekada pod glavnim jedrom, izmjenjujući se u drijemanju i pomnom praćenju brodova. Sara je konačno osjećala toplinu, zagrijana iznutra, zadovoljna tijela, uma spremnog na privremeno zatvaranje, na prestanak razmišljanja, na prepuštanje svega u ruke moru i brodu. No sa svitanjem je osjetila kako Michaelovo tijelo postaje napeto i kako toplina iz njega nestaje.

"Kamo ideš?"

"Pokušat ću proračunati gdje se možemo dovoljno približiti Dallas Belle kako bismo VHF-om razgovarali s Ronnie."

Sara s njim pođe pod palubu i stane preko njegova ramena promatrati kako mjernim šestarima prelazi preko osmuđene i namočene karte.

"Pod pretpostavkom da je isplovio kada je rekla - prije petnaest sati - i pod pretpostavkom da plovi brzinom od dvadeset dva čvora, vjerojatno je ovdje - tristo trideset milja istočno od Šangaja. Već je prošao kroz prolaz Osumi i za još osam sati bit će - ovdje.

Moramo skrenuti prema sjeveru i presjeći ispred njega. Brzinom od dvadeset dva čvora, dojurit će iza

nas za petnaest-šesnaest sati. S njima bismo se mogli sastati ovdje."

On tada pokuša ucrtati krug preko smjera kretanja broda Dallas Belle. Olovka je u tom trenutku proparala vlažan papir.

"A onda?" upita Sara.

"Ako su sve pretpostavke točne, imat ćemo krug od oko pedeset milja u kojem možemo razgovarati - ako je dobijemo - kroz koji će brod proći za manje od tri sata. Bože, kada bismo se mogli dovoljno približiti, možda bi mogla iskočiti."

"Preopasno."

"Spustiti se niz uže ili takvo što..."

"Na propeler."

"Barem možemo s njom razgovarati."

"Ponovno će nas pokušati ubiti."

"Neće, ne bude li nas mogao vidjeti. Za petnaest sati bit će mrak."

"Michael, to je suludo. Što to činimo?"

"Ronnie nam je uputila poruku. Kaže da ima radio. Što još možemo poduzeti nego se pokušati približiti?"

"A što ako brod ne bude ondje?"

"Nastavljamo ploviti."

"Razgovarajmo o malo boljim zamislima."

No i kada se svitanje počelo mučno probijati kroz turobnu morsku maglu koja se spuštala sa sjevera, i dalje su neprestance dolazili do istog zaključka: najbolja je mogućnost pokušati odgovoriti na Ronniein radiopoziv, uz istodoban nastavak žurne plovidbe prema Tokiju.

Punih trideset sati promatrali su i čekali, osluškivali, ne bi li čuli Ronnienin glas na VHF-u.

Stone je prijenosni aparat kratkog dometa povezo s jakom antenom - stražnjom priponom od čelične žice. Antena za glavni uređaj u navigacijskoj

kabini nalazila se na vrhu jarbola, no taj radio velikog dometa uništio je onaj projektil.

Skrenuli su u blizini niskog i ravnog rta kod Shiono Misakija, najjužnijeg vrška otoka Honshu i prošli na deset milja od obale, držeći se vanjskog ruba istočnog prometnog pravca. Brodski je promet bio gust, no Dallas Belle nisu ni čuli, niti su vidjeli ikakav trag velikog tankera.

Sjeverozapadni je monsun puhao snažno, suh i leden. Struja Kuroshio također je bila snažna, tričetiri čvora u za njih povoljnom smjeru. No i dalje nije bilo ni glasa od Ronnie. I, dakako, ni riječi od Lydie.

Dugo su razgovarali o tome što se sve moglo dogoditi. Ili je Dallas Belle prošao pokraj njih u mraku, u vrijeme kada Ronnie nije mogla biti sama kako bi uključila radio. Ili brod uopće ne plovi prema Tokiju. Ili se - a te su se mogućnosti još, u tom svom prestrašenom, polubudnom stanju, čvrsto držali - brod pokvario pa su se bavili popravcima. U tom slučaju, zahvaljujući snažnom vjetru i "crnoj struji" Kuroshio, Swan će u Tokio stići prvi.

Lydia Chin promatrala je kako se neonska svjetla Tokija opiru noći.

Ona i suprug, Robert, prvi čovjek japanske podružnice velike trgovačke tvrtke, imali su raskošan stan s pogledom kakav si je mogao priuštiti tek mali broj stanovnika Tokija. Jedna strana dnevne sobe gledala je na Tokio Tower, divovsko zdanje čeličnih stupova koje je bilo simbol japanske poslijeratne obnove, te, po sličnosti Eiffelovu tornju, zgodan primjer staromodne azijske nesigurnosti iz pedesetih godina. Zgrade su bile niske, zbog strana od potresa, a u usporedbi s Hong Kongom, Lydiji se činilo da puno veći Tokio nalikuje na divovsku nakupinu

aerodromskih hotela i trgovačkih centara u predgrađima.

Profinjeni i iznimno uglašeni gospodin, koji je bio predstavnik japanske Službe za pomorsku sigurnost, stajao je poput kipa u dnevnoj sobi i s najdubljim poštovanjem, koje nije uspijevalo prikriti njegov krajnji prijezir, objašnjavao da su istražili sve moguće razloge za bojazan koje je ona navela. Stanovnici otoka - njezin je suprug bio Englez - uvijek su imali određene rezerve i nesklonost prema strancima. Ona osjeti kako suspreže svoju kantonsku neobuzdanost - kao što bi to redovito činila i u Londonu - zatomljujući osmijeh, prigušujući oči.

Iz stana nije vidjela tokijsku luku, no u sjećanju je još imala prizor iz zrakoplova: nepregledno prostranstvo crne vode koja prodire u samo srce grada, blistavo od svjetala tisuću plovila.

U poslovnim četvrtima, u mnogim uredskim zgradama, prozori su bili osvjetljeni tako da su stvarali prikaz zapadnjačkih božićnih drvca, zvjezdastih snježnih pahulja, nordijskih sobova i bucmastih snjegovića vrlo sličnih zdepastim likovima Djeda Mraza. Bezbrojni osvjetljeni prozori, a iza svakog od njih poneko ljudsko biće.

"Dužnosnici koji zastupaju Amerikanca, gospodina Jacka Powella, potvrdili su da on u vlasništvu ima tanker za prijevoz tekućeg zemnog plina pod nazivom Amy Bodman. Ustvrdili su da je trenutačno u nekom tajvanskom brodogradilištu. Stupili smo u vezu s tajvanskim vlastima. Uvjeravaju nas da je brod ondje."

"Koliko je velik?" upita Lydia.

"Pedeset tisuća tona."

"Je li tko i vlastitim očima vidio gospodina Powella?"

"Gospodin Powell predvodi ekspediciju koja na Antartici traži plin. Osobno sam s njim razgovarao radiovezom. Veza je bila loša, no gospodin Powell bio je vrlo uslužan, te mi je u smislu potvrde preporučio nekolicinu zajedničkih poznanika u brodarskome svijetu. Nasreću, vaše su tvrdnje opovrgnute. A mi smo vam, dakako, zahvalni što ste ovamo došli čak iz Kine."

"Stigla sam iz Hong Konga", reče Lydia ledenim glasom. "A ja vama zahvaljujem na tolikome trudu. Možda biste sada mogli nešto popiti?"

Japanac se nakloni.

"Ne, hvala. Obećao sam djeci da ću se rano vratiti kući i da ćemo zajedno umatati božićne darove."

Lydia zvonom dozove butlera da donese gospodinov kaput.

"Smijem li priupitati... jeste li kršćanin?"

"Dakako da nisam. Ali to je divan blagdan." Nakon toga se ponešto smekšao. "Budite uvjereni da moja služba pomno pregledava svaki tanker s plinom koji se približi luci. A u svjetlu vaših... informacija... sljedećih ćemo nekoliko dana biti osobito budni."

"Prema mojim informacijama, na brodu bi trebalo biti i jedno dijete. Nadam se da će inspektori biti oprezni i pažljivi."

Japanac je ponovno postao hladan.

"Kada je riječ o tankerima za prijevoz plina, uvijek smo oprezni."

"Pogledaj, mala! Bez ruku!"

Gospodin Jack podigne obje ruke u rukavicama dok se kormilo broda Dallas Belle, kotač manji od automobilskog upravljača, počelo okretati. Potom joj se nasmiješi, no Ronnie se i dalje durila u kutu zapovjednog mosta, glave pognute nad knjigom. Ranije se nedopušteno udaljila od njega, satima lutajući

brodom sve dok je nije uhvatio na glavnoj palubi, gdje je u tom tumananju prišla čamcima za spašavanje. Tim ga je nestankom nasmrtno prestrašila i stoga se na nju izvikao. I zato se ona sada durila. A on je bio u nemilosti. Bilo je to gore nego u braku.

Dobro je bilo to što će Japance zateći posve nespremne, kao i prošli put. Njegova je priča izdržala sve provjere. Prevagu je odnio poziv s Antarktiku, prenijet zahvaljujući satelitskome telefonu i nekoj radiooperatorici na Weddellovu moru koja je u samo jednoj noći zaradila dovoljno da svako dijete koje ikada rodi pošalje u privatnu školu.

"Mala! Pogledaj! Bez ruku!"

Onako opterećen, brod Amy Bodman/Dallas Belle/Asian Princess plovio je Filipinskim morem brzinom od jedva petnaest čvorova, a prolaz Osumi sada se nalazio dvije stotine milja iza njega. Tone i tone viška čelika za trećinu su mu umanjili brzinu, a kako se velik dio tog novog tereta nalazio na prednjoj strani, pramac je bio spušten. Kada bi posrtao na valovima, pramcem bi ulazio duboko u valovito more i podizao divovske mlazove kapljica. No kapetan je obećao da će do Tokija stići u planirano vrijeme, a računalo se slagalo s njegovim proračunom: još dvadeset tri sata.

"Bez ruku."

"Strašna stvar." Durila se. "I mi imamo autopilot."

"Ovakav ipak ne."

Ne uspijevajući se oduprijeti prirodnoj znatiželji, dijete ustane i preko nagnute palube stigne do monitora sustava OMBO. Trak svjetla pokazivao je nepravilan cikcak smjer kretanja, malena je ikona prikazivala brod. Ronnie je promatrala monitor razrogačenih očiju. Kada je ikona stigla do sljedećeg

skretanja, brod se počeo okretati a da nitko nije ni dotaknuo kormilo.

"Bez ruku."

Još dva puta unutar udaljenosti od tri kilometra brod je promijenio smjer, blago se naginjući, ali se i točno povodeći za dobivenim nalozima, kao da u nekoj utrci zaobilazi plutače. A cijelo to vrijeme gospodin Jack smiješio se poput zmije.

"Što kažeš?"

Ronnie načini grimasu.

"Brod ima OMBO."

Gospodin Jack je prodorno pogleda, a onaj zmijski osmijeh postane nekako zastrašujući.

"Što ti znaš o OMBO-u?"

"Brodom na mostu upravlja jedan čovjek", odgovori Ronnie. "Tata kaže da je to nešto najgore što se pojavilo na moru još od pojave megakarkarodona."

"Mega... čega?"

"Megakarkarodon je bio divovski morski pas. Dug više od trideset metara. Jeo je sve, dok nije izumro."

"Tako mu i treba."

"Tata kaže da će takvi brodovi pregaziti jedrilice, a neće ni znati da su prešli preko njih."

"Je li ti tata rekao zašto se grade takvi brodovi?"

"Kako ne biste morali plaćati ljude koji će dežurati."

"Da. Ali ovo je uistinu osobit OMBO. Treća generacija. Čak ni tvoj pametni tata nije čuo za takvo što."

Stajala je zagledana u odraze u prozorima. Novo je nadgrađe zaklanjalo sumoran prizor ispred njih. More se vidjelo samo kroz pokrajnje prozore.

Gospodin Jack priđe joj u dva laka koraka.

"Drži se", upozori je, pokazujući na monitor. "Naglo skretanje."

Bilo je to skretanje pod kutem od devedeset stupnjeva. Prodorna sirena oglasila je upozorenje, a tanker naglo skrene udesno. Ronnie ščepa ogradu koja se protezala cijelom duljinom vjetrobrana. Za istu se ogradu uhvatio i gospodin Jack, no to je učinio ozlijeđenom rukom, tako da je kriknuo od boli. Ona ga pokuša zadržati, no i njezina se ruka nehotice odvoji od ograde i tada se oboje nađu na podu.

Polagano i nevoljko, brod se ispravi.

"Je li vam dobro, gospodine Jack?"

"Da, da." Bio je posve blijed. Ronnie poskoči na noge i pruži mu ruku u trenutku kada je na most uletio kapetan. "Koji je sada vrag..."

"Samo pokazujem kako radi sustav", reče gospodin Jack.

"Tim ćemo se pokazivanjem prevrnuti", poviče kapetan. "Na palubi imamo dovoljno težine da se kao kornjača preokrenemo na leđa."

Gospodin Jack ovaj se put ipak ispriča. Držao se gotovo ponizno.

"Žao mi je. Samo sam malo htio pokazati što brod sve može. Bez brige, kapetane. Takvo što neće se ponoviti."

Ronnie je gledala u pod dok je kapetan nešto gundao. Na kraju je izišao.

"Isuse", prošapće gospodin Jack, zavjerenički joj namigujući. "Zamalo smo se našli u velikim nevoljama."

"Vi ste se zamalo našli u velikim nevoljama. Ja nisam učinila ništa."

"Kapetan misli da si to učinila ti, a ja sam te samo štitio." Potom se nasmiješi, prepredeno, ali ne onako, poput zmije. Ronnie, zaokupljena njihovom malom igrom, reče:

"Ni slučajno! Gospodine Jack!"

Gospodin Jack potapša monitor.

"Onda, što kažeš?"

"Super", reče Ronnie. No u mislima je iskočila kilometar ispred broda i stala ga promatrati kako kroz bjesomučno more ostavlja velik bijeli trag među valovima - vidjela je onu masku, vidjela je kako se okreće kuda god želi. Ona tada zadrhti.

"Izgledaš kao da si ugledala duha", reče gospodin Jack.

Gotovo je vidjela i oči iza te maske. Zamalo.

"Hoće li se Moss vratiti?"

"Ne gledaj u tom smjeru", odvrati gospodin Jack šaljivim tonom. No lice mu se odjednom okamenilo i ona ponovno zadrhti. Sada se bojala. Još nikada nije bila sama. No sada je posve sama. Od onog Mossova udarca - kada ju je odbacio kao da je riječ o komarcu - osjećala se tako malenom. Gospodin Jack nije velik poput Mossa, no još je uvijek puno veći od nje, A za jednu takvu vreću kostiju, vrlo je jak.

"Mogu li radijem nazvati mamu?"

"Bojim se da ne, mala."

"Gospodine Jack?"

"Što je?"

"Gdje je Ah Lee?"

"Pobjegao je s broda u Šangaju."

"Nije mi rekao da ne ide s nama."

"Kada mornar bježi s broda, to ne želi svima oglasiti, jer bi ga inače uhvatili."

"Ali gdje su zapravo svi?"

"Kako to misliš?"

"Kada sam pošla u šetnju..."

"Još jedna takva šetnja, mlada damo, pa ćemo se zaratiti."

"Da, ali nisam nikoga vidjela."

"Posada ima pune ruke posla s onim za što ih plaćam. Ili spavaju."

"Ali nisam vidjela baš nikoga... osim onog Japanca, a on je bio pijan. Tko je to? Nisam ga vidjela prije polaska iz Sangaja."

Gospodin Jack odgovori jednom od svojih glupih imitacija "kosookih", klanjajući se preko sklopljenih ruku.

"Časni peljar-san."

"Tko?"

"Kapetan Vakamoto je peljar za tokijsku luku i kanal Uraga."

"Ali, pijan je!"

"Ima malo problema s tekućim pitanjima", prizna vedro gospodin Jack. "Budi bez brige, OMBO će raditi umjesto njega."

Ronnie slegne ramenima, pretvarajući se da joj do toga i nije stalo, te gospodinu Jacku ponudi da će ga odvesti u ambulantu i promijeniti mu zavoje.

Znala je da je brod prazan.

U potrazi za mjestom na koje bi se mogla sakriti kada brod dođe dovoljno blizu za uspostavljanje veze s mamom i tatom, otišla je i dalje od glavne palube. Ušla je u prazno novo nadgrađe, što je sličilo boravku unutar nekakvog divovskog iglua, koliko je u njemu bilo hladno. I dizalom se spustila do dna broda, gdje su divovske čelične grede i stupovi bili premazani debelim slojevima boje. Strojarnica je bila najbučnije mjesto na kojem je ikada boravila, a ondje je bilo toplije nego na Palauu u podne. Posjetila je i salon za posadu, oblijepljen Marlboroovim posterima. No od ljudi je vidjela jedino tog pijanog japanskog peljara, kapetana i gospodina Jacka.

Kuhinja je bila prazna; još od polaska iz Šangaja jeli su samo zamrznutu hranu podgrišanu u mikrovalnoj pećnici. Strojarnica je bila prazna. Čak i soba s računalima u strojarnici, unutar klimatizirane kućice koja se nalazila usred zaglušujuće buke i

vrućine, bila je prazna. Brod je jednostavno plovio sam od sebe.

Gospodin Jack bio je toliko koščat da je previjanje nalikovalo na omatanje kostura. Lecnuo se kada je uklonila stari zavoj.

"Boli?"

"Samo je malo neugodno", reče on, no njoj je bilo jasno da laže.

"Gospodine Jack?"

"Što je?"

"Mogu li nazvati mamu?"

"Već sam ti rekao, ne! Hej, razvedri se. Sutra je Badnjak."

Ona se okrene od njega kako ne bi vidio kako je šakom pritisnula usne ne bi li zaustavila njihovo podrhtavanje. Mossova je šaka bila velika kao kokosov orah. Njezina poput limuna. Ona sada zatvori oči i pokuša zamisliti napete zglobove prstiju na svojoj čvrsto stisnutoj šaci kako poput rendgenskih zraka prodiru kroz košulju, zavoje i kožu gospodina Jacka, te posred mišića koji je mama zašila. No njezini glupi prsti i dalje su se rastapali poput sladoleda.

Negdje prije podneva, na Badnjak, Stone i Sara nalazili su se duboko unutar zaljeva Sagami. Još uvijek nisu čuli ni riječi od Ronnie, premda su se nalazili samo deset milja od Uruga-Suidoa, kanala koji vodi do Tokijskoga zaljeva.

Na karti se kopno nalazilo s obiju strana ispred njih, a vulkanski otok Oshima daleko iza njih, no rijetka prosinačka magla zastirala je veliki zaljev, koji je odjekivao od sirena i raznovrsnih zvučnih signala.

VHF je bruja od živahne komunikacije među brodovima. Neprestano su držali aparat na petom kanalu.

Stone je u međuvremenu podigao njihov radarski reflektor i nastojao ploviti rubnim dijelovima ulaznih pravaca u tokijsku luku. Imao je poprilično jasnu predodžbu o tome gdje se nalaze - uočio je svjetionik na Oshimi s intervalom od trideset sekundi. Pred njima je bila voda duboka gotovo kilometar i pol. No oboje su se zadržali na krmi da bi promatrali brodove, kojih je bilo posvuda i koji su grmjeli i trubili u magli.

On iz kabine donese Upute za plovidbu i stane još jednom pomno pregledavati dio o prilazima Tokiju sve dok mu slova nisu počela podrhtavati pred umornim očima.

Odjednom se posve razbudio, a misli su mu se upravo vrtoglavo kovitlale. Magla se prorijedila, otkrivajući udaljene uzvisine koje su, činilo se, plovile ispred lanca visokih i strmih planina. Nekoliko kilometara iza njih uočio je divovski putnički brod kako poput noža razmiče maglicu. Crni trup, bijelo nadgrađe. Izgledao je poput stare Queen Elizabeth 2 na zimskom krstarenju oko svijeta.

"Nešto nam promiče", reče on Sari. "Jednostavno nema načina da u luku neopaženo dovuče tanker za plin. To nije moguće. O tome postoji nešto u Uputama za plovidbu." On stane prelistavati knjigu u plavome omotu. "Evo! 'Pravila: tankeri u luku moraju ući najmanjom mogućom brzinom, a pred njima mora ploviti patrolni čamac, po jedan remorker sa svake strane broda, te patrolni čamac iza njega.'

I sve to nakon ukrcavanja peljara za kanal Uraga-Suido i potom peljara za tokijsku luku. To dakle baš i nisu uvjeti u kojima bi mogao jednostavno dovesti tanker pun plina koji je pripremljen tako da eksplodira u četiri poslijepodne na Badnjak... Evo, pogledaj prikaz luke. Pokraj ovih elektrana nasuprot pristaništu Takeshiba ima nekoliko mjesta za iskrcaj

plina. No brod takve veličine onamo ne bi stao. Vjerojatno ograničavaju kapacitet samo na priobalne brodove do deset tisuća tona - to bi im svakako bilo vraški pametno. Brod veličine Dallas Belle kilometar i pol od samog središta grada bio bi prava ludost... On bi mogao pokušati otići do Yokohame. Pogledaj ovo.

Ovdje naglo skrene iz kanala i petnaest minuta kasnije - 'pozdrav, Yokohama' i... buuum!"

"Ne, to nije u njegovu stilu."

"Kako to misliš?"

"Kani li gospodin Jack uništiti Tokio, neće se zadovoljiti Yokohamom."

"Grad se nalazi samo petnaest minuta od Tokija i vrlo je važan za Japan."

"Rekao mi je da je, pošto su već izbacili bombe, njegov zrakoplov uočio nekakvo skladište goriva i da su mogli bombardirati to mjesto, eksplozija bi spalila čitav grad."

"No, da, u tom slučaju, pred tim su čovjekom konkretni problemi. Tokio je vraški daleko unutar zaljeva, a ovdje ga čeka špalir usmjerivača, promatračnica i patrolnih čamaca, plus baza Ratne mornarice. Zaboravite cijelu stvar, gospodine Jack. Nije vam dopušten čak ni ulaz bez posebne dozvole upravitelja luke, a za to je potrebno podnijeti sve moguće zahtjeve. U tom slučaju vraški dobro znate da ćete se morati zaustaviti upravo ovdje", on pokaže područje za karantenu ispred glavnog tokijskog svjetionika, "i to zbog velike sigurnosne provjere. Čak i da nije bilo nas i Lydije, ne bi mogao brodom ući u luku. Od prvog usmjerivača imaju još trideset milja za zaustavljanje."

Sara je odmahivala glavom.

"Michael. Pokušaj se zamisliti na njegovu mjestu. Kako bi ti dopremio takav brod u tokijsku luku?"

"Angažirao bih pratnju iz sastava Treće flote."

"Pretvaraj se da o tome ovisi Katherinin život."

"Samo ću razmišljati o Ronnie", reče on uz bezizražajan pogled.

"Oprosti", reče ona. "Bila sam užasna. Nisam tako mislila. Samo sam pokušavala..."

"Nema veze. Sve nas izluđuje. Međutim, imaš pravo. Moguće je da je lud, ali nikako nije budala. Dakle, kako bih ja taj brod dopremio u Tokio?... Pokušao mu promijeniti izgled? Pokrio bih plinovode, učinio nešto da izgleda kao brod za prijevoz rasutog tereta... Isuse, u onom su rezalištu preko glavne palube prevlačili nekakav pokrov."

Sada se prisjetio kako je pretpostavio da je pokrov otporan na vatru i da ga postavljaju zbog acetilenskih plamenika kojima su radnici rezali susjedni brod. A potom se prisjetio i dizalica... teških dizalica postavljenih oko navoza.

"Kod sebe je imao brošuru u kojoj se reklamirao neki linijski brod koji bi trebao doći do pristaništa Takeshiba", reče Sara. "Rekao mi je da je vlasnik tog broda."

Stone posegne za radijem.

"Ronnie je spominjala krstarenje."

Prije nego što je uspio prebaciti VHF na kanal za hitne slučajeve, na petom su kanalu začuli njezin šapat: "Mama, tata. Mama. Tata!"

"To je ona. Da! Dušo, ovdje smo. Gdje si ti?"

U drugoj je ruci zasigurno držala GPS.

"Trideset pet stupnjeva dvadeset minuta sjeverno. Stotinu trideset devet stupnjeva četrdeset minuta istočno."

Stone potraži položaj na smjeru koji je ucrtao ravnajući se prema Oshimi.

"Točno je iza nas."

"Hvala Bogu", reče Sara.

"Kolikom se brzinom krećete, srce?" upita je Stone.

"Dvanaest i pol čvorova. Mama, gospodin Jack je promijenio brod. Sada izgledamo poput prekooceanskog putničkog broda..."

"Mala, koji je to vrag..."

"Samo se igram, gospodine Jack. Samo sam..."

"Ronnie! Ronnie! Gospodine Jack. Gospodine..." Stone isključio radio. "Isuse, zamalo sam je odao... ako je slušao." On tada ponovno pogleda iza broda.

Brod koji je izgledao poput Queen Elizabeth 2 sada ih je ubrzano prestizao, pokraj pramca, s objiju strana, podižući visoke, teške bijele valove. Sara reče:

"Je li to..."

Stone se tada prisjeti ispražnjenog nadgrađa onog drugog broda u rezalištu.

"Eto na što je Ronnie mislila... zakamuflirao je tanker. To je Dallas Belle!"

Sara prebaci na šesnaesti kanal kako bi lučku patrolu upozorila na opasnost.

Stone je prekine.

"Čut će nas. Pričekaj da najprije dođem do Ronnie."

"Molim?"

"Dovedi me na brod."

"Što?!?"

Stone potrči u kabinu, ugura Bushmaster u nepromočivu jaknu te iziđe na palubu navlačeći rukavice.

"Jednako kao što si ti sišla s broda. Ja ću se popeti na najviši križ na jarbolu. Ti uvuci brod pod

pramac tankera. Prema vjetru. S lijeve strane. Ja ću se uspeti na sidro i provući kroz lančani otvor."

"Ali to je nemoguće."

On pokrene motor.

"Vjetar će u neposrednoj blizini broda podivljati. Odmakni se čim prijeđem na sidro."

Sada je već dalekozorom pomno proučavao pramac velikog broda.

"Sve je poprilično čisto. Mislim da će biti dovoljno mjesta za nas."

"Izgubiš li uporište..."

"Navući ću prsluk za spašavanje." On ga izvadi iz ormarića pokraj kormila, te ga navuče i zakopča.

"Past ćeš na naš brod."

"Nemamo druge mogućnosti."

Sara već nešto zausti kako bi se pobunila, a onda uvidi da nemaju izbora.

"U redu."

"Plove brzinom od dvanaest i pol čvorova. To je gotovo dvostruko brže od nas. Imat ćeš oko deset sekundi da me ubaciš. Hoćeš li moći?"

"Mislim da hoću."

On se okrene prema jarbolu.

"Michael..."

Izgledala je kao da joj je lice isklesano od oniksa. Samo su joj usne bile meke.

"Neka ti Bog pomogne."

Stone se snažno uhvati za podigače na privjetrini.

Već je proteklo i odviše godina otkako se posljednji put u plovidbi penjao jarbolom.

Sara promijeni smjer kako bi se približila prednjem dijelu broda i snažno zategne jedra kako bi se brod što više nagnuo. Čak i uz pomoć tog naginjanja i ruke i noge podrhtavale su mu i prije nego što je stigao do prve vodoravne grede. Nije bilo

vremena za hvatanje daha; brod mu se primicao i sve se više nadvijao nad njega. Pitao se vide li kroz maglicu već i njegova jedra. Ugledaju li ga, mogli bi pretpostaviti koja mu je nakana i postaviti ljude koji će ga dočekati kod otvora za sidro. Pištolj koji je držao u jakni bio je težak i nespretan.

On čvršće stisne užad i nastavi se penjati. Nošena valom, Veronica se odjednom uspravi. On se posklizne, ostane visjeti, neobuzdano se ljuljajući, a potom pljusne o jarbol u trenutku kada se brod ponovno nagnuo. Prebacivši ruku preko drugog križa, uspije se povući gore i stati na nju.

Brod je već bio gotovo na njima. Jasno je čuo valove koje je stvarao pramac velikog tankera, divovske mlazove vode visoke i više od tri metra. Izgledao je kao da će jednostavno pomesti Swan i odbaciti ga u stranu.

Sara je brod promatrala preko ramena, stojeći onako visoka i pribrana s jednom rukom na kormilu, a drugom štiteći oči od bliještanja, pritom nastojeći procijeniti visinu pramca.

Sidro je bilo smješteno više nego što se Stone nadao. Kada im je brod prišao na posljednjih nekoliko metara, uvidio je da će morati skočiti da bi ga dohvatilo. Ali na divovskome komadu čelika nije vidio ništa za što bi se mogao uhvatiti. Jak nalet vjetra odbio se od broda i jedra zadrhte. Swan stane posrtati.

Sara objema rukama ščepa kormilo, boreći se protiv struja koje je brod izazvao oko sebe, te protiv vjetra koji je zahvatio jedra. Val nastao prolaskom vrha pramca stropoštao se prema Veroniki poput lavine.

Sara podigne ruku kako bi ga upozorila i usmjeri Veroniku podalje od broda i to tako da se val razbio ispod krme. Jarbol se neobuzdano, u vrtoglavome luku, naginjao lijevo-desno, a onda je poletio naprijed, zamalo ga odbacivši u zrak.

Brod je posve zaklonio pogled na nebo. Sara mu ponovno da znak i priđe visokom trupu. Nalet vjetra naglo udalji jarbol od broda, a zatim ga jednako nasilno vrati bliže divovskome trupu. Jedra su praskala poput hitaca iz pištolja. Stone ugleda crno čelično sidro kako juri točno prema njegovu licu. Vršak križa udari o sidro i on osjeti kako se grafit svija pod njegovim nogama. U tom trenutku on pusti jarbol i prepusti se inerciji, poleti prema gore i doskoči na glatki komad čelika, obavijajući ga raširenim rukama i nogama.

Osjećao je kako brod vibrira, kako ga se pokušava otresti. Nije se imao za što držati. Počeo je kliziti prema dolje. Posve izgubivši nadzor, pogledao je prema dolje kako bi vidio kamo će pasti. Veronica se udaljavalala od broda.

Tada ugleda vodu kako juri pokraj brodskoga trupa i uoči šezdesetak metara dugu metalnu traku koja je za trup bila učvršćena uza samu površinu mora. Eksploziv, zaključni, pomno raspoređena punjenja koja će rastvoriti brodski trup. U blizini pramca bio je naslikan simbol potiskivača* (*Thrusters - propeleri na trupu, sjedne i druge strane, koji brodu olakšavaju pristajanje.*) kao upozorenje remorkerima. Vrlo zgodan detalj, pomisli tada uz neobičan osjećaj odvojenosti od stvarne situacije - to je značilo da "brod za krstarenje" ne treba remorkere, pa čak ni uz mol. A onda je počeo brže kliziti, padati sa zaobljene kuke na sidru.

Bez obzira na prsluk za spašavanje, brod će ga povući pod površinu čim padne u more. A onda je ovlaš dodirnuo nešto cipelom, noga mu je zapela - i tada uvidi da je zapeo za hrđavi istak na rubu sidrene kuke. Potom ga opipa drugom nogom i, stopalima se oprezno oduprijevši, ispravi koljena i pridigne se.

Kada se konačno ispružio preko gornjeg dijela sidra, stao je oprezno, centimetar po centimetar,

napredovati prema trupu. Os sidra, debeo pravokutnik od kovana čelika, ležala je pripijena uz dno sidrenog otvora, na vrhu ostavljajući tridesetak centimetara visok otvor. Stone se pokušao uspeti kroz taj otvor. Da bi se provukao, morao je skinuti prsluk za spašavanje. Vjetar mu ga je odmah isisao iz ruke. Potom je ponovno uvukao glavu i rame u potpunu tamu, no tada je zapela jakna. On ponovno iziđe i otkopča je. Istog trena iz nje ispadne Bushmaster. Stone ga je promatrao kako nestaje kojih dvanaest-trinaest metara ispod njega, gdje je bešumno pljusnuo u more. On sada nadvlada očaj i provuče se kroz rupu, te se klizeći stane spuštati debelim lancem.

Tako se spustio u prostoriju u kojoj se nalazio stroj za podizanje sidra. Ispod toga trebalo bi biti spremište za lanac. Pipajući u mraku, pronašao je ručicu za otvaranje, oprezno je okrenuo i potoni gurnuo. Vrata se otvore i on se nađe na zatvorenoj palubi na koju je dnevno svjetlo dopirale kroz nekakve rešetke. Onda je pronašao još jedna vrata i preko prednje palube provirio prema visokome nadgrađu, koje je poput leda blistalo na suncem obasjanoj maglici.

Nevjerojatno. Čak i s udaljenosti manjoj od trideset metara kamuflaža gospodina Jacka izgledala je toliko stvarno da je istog trenutka pognuo glavu, pribijavajući se da bi ga mogao opaziti netko od posade sa zapovjednog mosta. Jer nadgrađe je bilo stvarno, barem izvana. Postavili su čak i staklo na prozore na mostu i unutra postavili svjetla, tako da su okrugli prozorčići bili osvijetljeni.

On prijeđe prednju palubu, brzim korakom i pognut, te se priljubi uz prednji dio nadgrađa. Nije se ni trebao toliko truditi, shvati sada. Nigdje nije bilo nikoga. Potom krene jednom stranom, uza zid, zaviri u veliki otvor na mjestu na kojem su dva dijela nadgrađa

onog drugog broda bila razrezana i potom spojena tek na nekoliko mjesta, te uđe u veliku šupljinu.

Dnevno svjetlo ulazilo je unutra kroz tisuće okruglih prozora. Cjevovodi, ventili i protupožarni aparati na glavnoj palubi tankera izgledali su poput sablasnih izložaka u kakvom industrijskom muzeju.

Splet deformiranog željeza označavao je mjesto ventila koji je on zapalio u Šangaju. On brzo prođe kraj njega i kroz polumrak se uputi prema pravome nadgrađu, kojih stotinu metara prema krmu. Vjetar je zviždao, a ne posve učvršćena metalna konstrukcija vibrirala, izvodeći pjesmu nebrojenih različitih visina i boja tonova.

Konačno došavši do nadgrađa broda Dallas Belle, pronašao je vrata i oprezno ih otvorio. Unutra je bilo toplije. Pod je bio prljav. Negdje u daljini tiho su brujali motori. On zatvori vrata, pogleda prema gore i pronađe otvoreno središnje stubište.

Ronnie i Sara bile su zatočene na palubi B, neposredno ispod mosta. Razmišljao je o tome bi li se trebao poslužiti dizalom, no na kraju je ipak odabrao stube. Proklinjao je samoga sebe zbog gubitka oružja. Uzevši sjekiru koja je visjela na zidu, uputi se stubama, nečujan u gumenim čizmama, pri svakom koraku pripravan udariti neko preneraženo lice. Ni nakon pet razina nije vidio nikoga.

Vrata koja su vodila u vlasnikov apartman bila su zaključana, kao i kapetanova vrata.

Čvrsto stišćući držak sjekire, tiho se uspeo na palubu na kojoj se nalazio i zapovjedni most. Niže u hodniku ugledao je zastor koji je vjerojatno vodio na most. On zaviri u prostorije u koje se ulazilo s hodnika - računala, navigacijske karte, komunikacijski uređaji - sve su bile prazne.

Zastor je odmaknuo sjekirom. Starac je sjedio u velikom kožnom naslonjaču namijenjenom kapetanu,

ispred kormila, i promatrao tridesetinčni monitor. Lažno nadgrađe zatvaralo je pogled kroz prozore; gospodin Jack izgledao je kao da upravlja nekakvim svemirskim brodom.

Ronnie je stajala uz njega, s lijeve strane. S desne, poput velike telefonske govornice, nalazio se staklom odijeljeni nužnik. Unutra je neki muškarac ležao zgrčen na podu. Ronnie se okrene, a na licu joj se rasprsne osmijeh blistav poput superaove.

"Tata!"

Starac se okrene zajedno s naslonjačem.

U ruci pokrivenoj rukavicom držao je pištolj, usmjeren prema Ronnieinu licu, a lijevi ručni zglob liscama je bio povezan s njezinim desnim.

"Odbacite sjekiru, doktore."

"Sjekira!"

Stone je ispusti iz ruke.

"Sjednite na onaj stolac." Glas mu je bio kao oružje.

Stone je očekivao da će se suočiti s onim krhkim luđakom u kućnome ogrtaču kojeg je vidio u Šangaju. Umjesto toga, pred njim je bio iznimno energičan i sposoban starac koji se doimao jakim poput čelične žice. Glatko izbrijan, odjeven u besprijekorno izglačanu žutosivu odoru iz Drugoga svjetskog rata, Jack Powell izgledao je kao boksač koji, u kategoriji bantam, još nije izgubio nijednu borbu.

"Evo kako ćemo, doktore. Uхватite se radija. Dozovite gospođu. Recite joj da se pravila nisu promijenila. Ona drži zatvorenu gubicu. Ništa od radija, ništa od lučke patrola, nikakvih smetnji."

"A vi meni dajete Ronnie."

"U četiri poslije podne. Kraj Tokio Towera."

"Želim je odmah sada."

"Sada je još ne možete dobiti."

"Ako odbijem?"

"Ustrijelit ću djevojčicu. Ubiti je. A potom vas. Čujte, doktore, vaša mi je supruga jako draga i simpatična. Ne bih želio da postane udovicom. Ali to ću učiniti."

Potom Stoneu dobaci vokitoki, već uključen na petom kanalu.

"Srce?"

"Uspio si."

"Ne baš posve. On i dalje vlada situacijom. Ne javljaj se nikome. Samo nas slijedi i drži se dogovora, a ja ću već vidjeti što mogu učiniti."

"Ali što je s..."

Stone pritisne puce predajnika.

"Ostani na ovom kanalu. Javit ću ti se kad budem mogao." Potom isključi aparat. "U redu, gospodine Jack?"

"Super, doktore."

Stone pogleda Ronnie, pitajući se gdje bi mogao biti ključ za lisice.

"Gospodine Jack."

"Prestanite, doktore."

Posve se koncentrirao na monitor. Stone mu se stane polagano približavati.

"Ne, samo ostanite gdje jeste. Sjednite na stolicu". Stone zastane.

Ronnie mu se prestrašeno nasmiješi. Brod se nagne u skretanju. Pet stupnjeva, prema kompasu koji je bio učvršćen na stropu iznad kormila. Polagano i teško, zatim se ispravi, već na novome smjeru.

Gospodin Jack podigne pogled s monitora.

"Što ste učinili mojem Mossu?"

"Načinio sam mu rupu u krmi."

"Doista?" upita Ronnie.

"Čime?" upita gospodin Jack.

"Bushmasterom."

"Odakle vam, dovraga, to?"

Stone ne odgovori.

"Jeste li ga ubili?"

"Kada sam ga posljednji put vidio bio je živ i izbacivao vodu iz čamca. Ako je imao imalo sreće, pokupio ga je neki brod."

"Bio mi je poput sina."

"Vaš nas je 'sin', dovraga, zamalo ubio."

"No, da, dobro..."

"Gospodine Jack..." reče Stone.

Starac promijeni položaj u naslonjaču i privuče Ronnie još bliže pištolju. "Sto je?"

Sara ga je upozorila na starčevu nepredvidljivost, na to kako se kod njega emocije naglo preokreću i mijenjaju predznak poput kaotičnih morskih struja. Stone sada nije znao odrediti u kakvom je raspoloženju, nije znao je li sigurnije s njim se sukobiti ili mu ugađati.

"Što je?" ponovi starac, dok mu se na kamenome licu počela pojavljivati boja.

"Nekako stječem dojam da u posljednji trenutak mijenjate planove."

"Kakve planove?" upita starac.

Stone načas pogleda Ronnie. Ona je pognula ramena i stajala je zagledana u monitor, poput svakog djeteta koje se našlo pred sukobljenim odraslim osobama. Jednako tako mogli su se prepirati o novčanim dugovanjima ili mjestu na kojem će provesti Božić.

On reče:

"Vaš plan za Tokio."

"A koji bi to bio plan?"

"No, hajde, gospodine. Nisam baš toliko glup."

"Plan ostaje isti. Promijenila se moja uloga... a to je vraški velika šteta. Svojim sam mešetarima već rekao da jeftino prodaju japanske dionice."

"Na svemu ovome još i zarađujete?"

"Poprilično je teško na tome i ne zaraditi, ako unaprijed znaš da će japansko gospodarstvo nestati s lica zemlje... Moji će se prijatelji Kinezi obogatiti poput razbojnika... Vi i gospođa doktorica u svemu ste mi doista uskratili velik dio zabave."

Stone tada eksplodira:

"Moja vam je supruga spasila život!"

"Kladim se da to ne bi učinila da se nađe u istoj situaciji", odgovori gospodin Jack blagim glasom.

"Tko vas je ustrijelio?" upita Stone, nastojeći nekako prodrijeti u starčevu psihu, pritom znajući da u takvim stvarima nije osobito dobar.

"Jedan junak", odgovori gospodin Jack. "Jedan od brodskih časnika proključivao je plan i pokušao spasiti svijet."

"Što se onda dogodilo s njim?" upita Ronnie.

Činilo se da je gospodin Jack nekako iznenađen što je vidi još liscama vezanu za sebe.

"Dao sam ga prebaciti na jedan drugi brod."

"U to ne vjerujem."

"Znaš što, mala? Jedino žalim što si ti uz mene morala ubrzano odrastati."

"Hoćete li nas pustiti?"

"Još ne."

"Kada?"

Gospodin Jack odmahne glavom. Ronnie pogleda Stonea. On joj kinine i nasmiješi se onako kako bi joj se nasmiješio u onim rijetkim prigodama kada bi izišli u kakav restoran, a ona bi ostala zatečena silnim dojmom koji su na nju ostavljali svi oni ubrusi, stolnjaci i porculan. Ronnie mu namigne.

"Jesi li mi dobro, dušo?" upita je nježno.

"Sve je u redu, tata."

Gospodin Jack pomno je promatrao tu sporednu radnju u svojoj velikoj predstavi. Stoneu se učini da

odjednom izgleda izmučeno, te se upita pojavljuju li se kod starca određene sumnje.

Tišinu je prekinuo VHF.

"Asian Princess. Asian Princess."

"Hajde, mala. Zove nas Tokio". Gospodin Jack ustane i s Ronnie prijeđe na drugu stranu mosta, do staklenog nužnika. Ne odvajajući pogled od Stonea, pištoljem oštro zakuca na vrata.

"Probudi se, peljar-san."

Ona pojava sklupčana oko zahodske školjke sada podigne glavu i omamljeno pogleda oko sebe. Gospodin Jack mu pruži radiouređaj.

"Centar za pomoć u prometu Tokio Wan. Ti si na redu, stari."

"Asian Princess. Asian Princess", ponavljao je uređaj. Peljar odgovori na japanskome i nastavi još dugo pričati.

Gospodin Jack reče Stoneu:

"Imamo vlastitog peljara za kanal Uraga."

Peljar tada prekine vezu.

"Što se događa?" upita gospodin Jack.

"Potvrdio sam da sam na brodu. Još od Šangaja."

"Sve u redu?"

"Posve u redu do svjetionika Tokio Lighta."

"Probudit ću te kada stignemo do tog mjesta."

On potom zatvori vrata.

Peljar povrati u nužnik i ponovno zaspi.

Gospodin Jack objasni:

"Pravila zahtijevaju stručnog peljara na brodu. Stoga sam se pobrinuo da ovaj klaun zrakoplovom dođe u Šangaj."

"Služba za pomorsku sigurnost nije imala ništa protiv?"

"Pod uvjetom da pristanem pokriti sve troškove. A u slučaju kapetana Yakamota, mislim da im je drago što se mogu malo odmoriti od njega. Čovjek pije."

"Zna li on što činite?"

"Najčešće ne zna ni kako se zove. Odmah zaboravite stvar mislite li da u njemu imate saveznika. Posve je moj. Sve je spremno. Asian Princess već šest mjeseci ima rezerviran mol Takeshiba. Upravitelj lučke kapetanije kani osobno dočekati putnike."

Svjetonik Tokio Light nalazio se samo sedam milja od pristaništa Takeshiba. Brod je plovio brzinom od dvanaest čvorova, što je u tom kanalu bila najviša dopuštena brzina. Kada prođe pokraj Tokio Lighta, više ga neće biti moguće zaustaviti.

Što bi mu sada rekla Sara?

"Moralno je pogrešno ubiti milijun ljudi"? Gospodina Jacka nije zanimalo hoće li ili neće usmrtili milijun ljudi. Njemu se sviđala sama ta zamisao.

"Gospodine Jack?"

"Da..."

Stone glavom pokaže prema kormilu koje se pomicalo prema nevidljivim nalogima autopilota.

"Što se događa kada se nešto nađe ispred broda?" Dobro pitanje, a usto mu je ipak bilo puno ugodnije razgovarati o tome kako funkcioniraju stvari, umjesto o tome kako funkcioniraju ljudi.

"Ima više radara nego zračna luka Kennedy. Sve je to povezano u računalu koje određuje smjer. Nešto nam se nađe na putu, brod usporava ili skreće."

"A što ako nema prostora za skretanje?"

Starac ga je nepomično promatrao, dok se u kutu njegovih hladnih usana počeo pojavljivati tračak osmijeha.

"Računalo aktivira sirenu."

"Nevjerojatno", reče Stone, nastojeći pokazati da ga se to silno dojmilo. "Nisam znao da je OMBO toliko uznapredovao."

"Ovo je treća generacija takvih sustava. Uz ovakvu opremu možete helikopterom odvesti posadu čim brod izađe iz luke i u sljedećoj luci opet helikopterom dovesti novu posadu koja će obaviti pristajanje. U međuvremenu ostvarujete vraški velike uštede na radnoj snazi."

"To ipak nije dobro za manje brodove."

"Većina njih ima radarske reflektore. Posada vam zapravo ne bi trebala ni u lukama da nema tih prokletih propisa Obalne straže."

Stone pokaže da razumije, nadajući se da će ga tako uvući u razgovor. Činilo se da u tome uspijeva. Dok je gospodin Jack pratio razvoj situacije na velikome monitoru, razmjenjivali su priče o bliskim susretima s patrolama Obalne straže i birokraciji. Stone mu je ispričao kako mu je onaj plaćenik dao Bushmaster. Gospodin Jack nadmašio ga je tvrdeći kako je naveo japanske teroriste ekstremne desnice da pomognu Mossu u potapanju Veronike.

VHF ih je prekinuo šest puta i gospodin Jack je budio peljara kako bi ovaj odgovorio drugim brodovima i tokijskom prometnom centru. Praznog pogleda piljeći u radarski monitor, peljar je zatražio manje promjene smjera koje bi gospodin Jack unio u računalo. Kod drugih skretanja u kanalu, autopilot je naginjao brod u dugačkim i teškim manevrima dok je Stone svim silama tražio nešto čime bi održavao razgovor s gospodinom Jackom.

Starac u jednom trenutku iznenada prstom kucne po radarskom zaslonu i izlance:

"Mislite da sam lud? Vidite što je ovo?"

"Taj veliki odraz?"

"Još kako je velik. To je Admiral Yamamoto japanske Ratne mornarice, najveći nosač helikoptera na svijetu. Mogu se kladiti u što želite da imaju taktičke nuklearne projektele zrak-zemlja... Znae, zapravo nisam istinski lud."

Stone oprezno uskoči u neočekivano otvoreni prostor.

"Poprilično ste čekali s tom osvetom."

"Zapravo i nisam. Kosooke mrzim od rata, no tek sam nedavno uvidio da su mi sve kockice posložene tako da nešto mogu i poduzeti... brod, plin, moji prijatelji u Šangaju... Je li vam supruga rekla da sam lud?"

Stone nije znao što bi rekao. Gospodin Jack nepomično ga je promatrao, a onda sam odgovori na svoje pitanje:

"Vaša supruga ne drži da sam lud. Misli da sam zao."

"Trenutačno je zanima samo siguran Ronniein povratak."

Ronnie je u međuvremenu bila utonula u svojevrsan san. Praznog pogleda, stajala je napola naslonjena na starca.

"Tata?"

"Da, dušo."

"Na brodu je još jedan čamac za spašavanje." Tada podigne pogled prema gospodinu Jacku, kao da očekuje da će je on prekinuti, no on objasni:

"Imali smo dva čamca. Sinoć je kapetan uzeo jedan od njih."

"Ah Lee pokazao mi je kako čamac funkcionira, tata. Samo povučete ručicu i on pada u more."

"Slobodan pad", reče gospodin Jack. "Konstruiran je za naftne platforme. Pada poput kamena. Vrlo korisno sredstvo za bijeg od požara ili eksplozije."

"I što s njim, dušo?"

"Moraš zakopčati pojas. Jer uistinu udara o površinu mora. Ali, neće pući. Nije li tako, gospodine Jack?"

"Čvrsto se poveži i zatvori sve otvore."

"Tata?" "Molim?"

"Bježi!"

"Molim? Što govoriš?"

Gospodin Jack se nasmije.

"Prava mamina kći. Kakva djevojčica!"

"Bježi, tata!"

"Ne mogu te ostaviti", reče Stone. "A tko će onda biti s mamom?" Stoneove oči ispunjene su suzama.

"Zlato moje..."

"Mala ima pravo, doktore. Možda ću vas pustiti kod Tokio Lighta."

"Pustite nju."

"Ne."

"Zašto? Pa ona je samo dijete."

"Kao što sam već rekao, doktore. Promijenio sam planove. Ali ne želim umrijeti sam. Kako sada ispada, Ronnie mi je najbolji prijatelj na cijelom svijetu."

"U tom je slučaju pustite."

"Tata. Molim te, bježi. Reci mami da je volim."

Stone pogleda kćer u oči i ondje ugleda bljesak odvažnosti. Potom reče:

"Ne bih se mogao pojaviti pred njom bez tebe."

"To nije pošteno", odvrati Ronnie.

"A da pitamo mamu, pa neka ona odluči?" reče gospodin Jack i uključi VHF.

Stone ustane.

"A kamo ste se to uputili, doktore?"

"Neću vam dopustiti da je mučite."

"Polako, doktore." Gospodin Jack zamahne pištoljem prema njemu, a potom ga prisloni Ronnie uz glavu.

Stone krene prema njemu.

"Što to činite?"

"Činim ono što bi učinila moja supruga."

Gospodin Jack pogleda ga razrogačenih očiju.

"O čemu vi to? Udaljite se, čovječe. Ubit ću je."

"I što ćete onda?" upita Stone primičući mu se.

"Još jedan korak i mrtva je."

"Vaš najbolji prijatelj na cijelom svijetu."

"Isuse, doktore, vi mene doista ne poznajete.

Uхватite se radija i upitajte ženu hoću li pucati. Ona me poznaje."

"Oboje vas poznajemo."

Stone mu nastavi prilaziti. Nalazio se tri metra od naslonjača. Imao je osjećaj da u mutnoj vodi Swanom prolazi između koraljnih grebena.

"Posljednje upozorenje, doktore! Zaustavite se."

"Ionako ćete je ubiti."

"Sami ste to tražili. Žalim, mala..."

Ronnie se odmakne od njega, naglo zbijajući ruke, noge i torzo kao da je riječ o malenoj opruzi. On je lisicama snažno povuče prema sebi. No ona je drugu malu šaku već stisnula koliko je čvršće mogla.

Prodoran vrisak završio je zaglušujućim praskom pištolja.

Ronnie se nađe ispod starca i njih dvoje stropoštaju se na pod kao hrpa krhkih grančica.

Stone se mahnito baci za pištoljem. No on proleti pokraj njegove ruke - a ono mračno O na završetku cijevi ukaže mu se točno pred licem.

Ronnie se povuče unatrag i drugi put svom snagom šakom udari gospodina Jacka u ranjeno rame. Starčeve oči zaprepašteno se iskolače. Još jedan urlik, prodorniji od prvog, otme se iz njegovih usta, a onda se izgubi. On se zgrči i ispusti pištolj, uhvativši se za rame i bolno se presavije u struku ležeći na podu, sklupčan poput lopte.

Stone odgurne pištolj na suprotnu stranu mosta i snažno uhvati Ronnie.

"Jesi li dobro?"

Oči su joj bile razrogačene, nosnice širom rastvorene, a usne čvrsto uvučene dok je upravo režala:

"Kučkin sin."

"Gdje je ključ od lisica?"

"Bacio ga je u more."

Stone otrči po sjekiru. Gospodin Jack stenjao je i držao se za ruku.

"Pomakni se", reče Stone Ronnie. Svojom rukom zaštitivši njezin dlan, on snažno povuče lanac koji je vodio prema ručnome zglobu gospodina Jacka i svom ga snagom udari sjekirom.

Paluba je amortizirala udarce. Zamahnuo je desetak puta, ciljajući uvijek istu kariku. Bilo je teško zamahivati samo jednom rukom. U jednom trenutku na sebi je osjetio pogled gospodina Jacka.

"Prekasno je, doktore. Stvar više ne možete spriječiti."

"Samo me gledajte."

"Jeste li vidjeli eksplozivna punjenja uz površinu vode?"

"Da, vidio sam ih."

Gospodin Jack imao je poteškoća s disanjem.

"Ni najbolja antiteroristička jedinica na svijetu ne bi ih mogla demontirati na vrijeme."

"Hvala na upozorenju."

"A okrenete li brod prema moru, računalo je programirano tako da sve odleti u zrak."

Stone je i dalje svom snagom udarao po lancu. U radionici vođe palube zasigurno bi pronašao i oštra kliješta i snažne rezače, no bilo bi to kao da Ronnie ostavlja samu s ranjenim šakalom. "Ne može biti programiran da odleti u zrak ako ga okrenete; već ste

ga programirali da se udaljava od brodova koje uhvati radar."

"U proračun je ugrađen i određeni manevarski prostor, pametnjakoviću. " On se još snažnije uhvati za ruku i Stone uvidi, sa zakašnjenjem, da starac ne osjeća bol samo zbog ozlijeđenog ramena, nego da ga boli čitava lijeva ruka.

"Proživljavate srčani udar, zar ne, gospodine Jack?" Starac s mukom uvuče zrak.

"Imam srce kao turbina."

"Koliko je manevarskog prostora ugrađeno u program, gospodine Jack?"

"Jebi se!" Gospodin Jack ponovno se presavije uz prodorno pištanje u plućima.

"Isuse! Dajte mi neku injekciju."

"Koliko prostora?"

"Morate mi nešto dati. Liječnik ste."

"Naletjeli ste na pogrešnog tipa. Loš sam liječnik." Karika konačno popusti. Stone oslobodi Ronnieinu polovicu lanca i jednim je pokretom pridigne u naručje. Disala je gotovo jednako teško kao starac, no oči su joj se počele cakliti kako je um sve više, nasreću, obustavljao rad.

Čvrsto je privijajući, on istrči na krilo mosta, na jednoj strani nadgrađa.

Magla se u međuvremenu podigla. Poslijepodne je bilo sivo, vidljivost dobra. Već su prošli pokraj Yokohame. Kawasaki je bio na lijevoj strani, Tokio Light točno desno od njih. Kada jednom prođe pokraj svjetionika, brod će ostati zarobljen u kanalu, sve do ulaska u luku bez imalo manevarskog prostora. Vidio je Tokio Tower, kao i stotine poslovnih zgrada. Svjetla Ginze postajala su sve blistavija na sve tamnijem zimskom nebu.

"Gdje je mama?"

Stone ju je već potražio pogledom.

"Ubrzo ćemo je ugledati."

"Ali, gospodin Jack rekao je da ćemo odletjeti u zrak."

"Hajde, pomози mi." On je ponovno unese na zapovjedni most. Gospodin Jack ležao je bez glasa i zatvorenih očiju. "Idi probuditi peljara", reče Stone Ronnie. "Polij ga vodom."

On tada pritisne gumb signala za opasnost i sirena počne grmjeti u nizovima od po sedam kratkih tonova. Potom brzo priđe kormilu kako bi pogledao stanje na monitoru. Programirani smjer plovidbe broda Dallas Bette bio je prikazan tankom plavom linijom, između vanjskih lukobrana na ulazu u luku, pa kroz prolaz Tokio West, pokraj pristaništa za kontejnerske i RoRo brodove, pokraj signalne postaje, pokraj pristaništa za iskrcaj plina i elektrane Toden Oi - koja bi eksplodirala u sekundarnoj detonaciji i razorila luku - pokraj zgrade World Trade Centra, gdje bi brod skrenuo ulijevo iz glavnog kanala i plovio još tisuću metara do putničkog terminala Takeshiba.

"Evo ga", reče Ronnie.

Peljar se ljuljao u hodu, mokat i ratoborno raspoložen. Lecnuo bi se pri svakoj grmljavini sirene koja je potresala palubu. Stone mu u ruku ugura VHF-uređaj.

"Javite se tokijskom prometnom centru. Recite im da započinjemo skretanje ulijevo od stotinu osamdeset stupnjeva, preko kanala skrećemo na izlazni put. Recite im neka se svi brodovi drže što dalje od nas. Recite im da prevozimo pedeset tisuća tona tekućeg prirodnog plina koji će eksplodirati... Slušajte me!" Mamurno lice u međuvremenu je poprimilo izraz potpunog nerazumijevanja. "Eksplodirat će u šesnaest sati... za pola sata. Recite im da se vraćamo prema središnjem dijelu zaljeva."

Peljar samo zatrepće.

"Hajde!"

Na monitoru se grafički prikaz broda Dallas Belle primicao vanjskom lukobranu. Ostali su brodovi bili prikazani kao radarske točke, uz oznaku brzine i smjera. On dodirne kormilo i, osjetivši olakšanje, brod počne skretati. Dotada se pribojavao da ga je starac nekako zaključao, no kormilo je u konačnici imalo prednost nad autopilotom i brod se počeo naginjati, reagirajući na njegov pokret.

Obuzdao je nagon koji ga je tjerao da istrči na krilo kako bi vidio što se događa. Sve je bilo pred njim, na zaslonu: kolona brodova koji su dolazili za njim; kolona u suprotnom smjeru, prema otvorenome moru. Kada se Dallas Belle počeo okretati, monitor je prikazao plavu liniju ispred broda koja se okretala zajedno s brodom. Izgledala je poput kose koja oštricom nesmiljeno reže radarske odraze brodova. Brojke na zaslonu pokazivale su kako mijenjaju smjer i brzinu dok je prometna služba radiovezom odašiljala upozorenja zbog kojih su se počeli tako raspršivati.

Peljar je nešto vikao.

"Engleski!" poviče Stone.

"Tokijski centar za promet ne dopušta zadržavanje u Tokijskom zaljevu."

"Što žele da učinim?"

"Kažu da krenete prema zaljevu Sagami."

"Nema teorije. Uz šesnaest čvorova našli bismo se usred tjesnaca. Raznijeli bismo Yokohamu, Yokosuku i Kimitsu. Recite im da ostajemo u zaljevu."

Peljar krene prema zastoru.

"Ronnie! Brzo! Pištolj!"

Ona pojuri prema mjestu gdje ga je on odgurnuo i s njim u ruci potrči do Stonea.

"Vratite se u onu kupaonicu, gospodine, i zatvorite vrata. Pozvat ćemo vas u čamac kada budemo spremni."

Peljar nastavi prema zastoru. Stone povuče otonac. Staklo se razmrskalo. Muškarac objema rukama pokrije glavu i utrči u stakleni odjeljak.

"Kako ti ide, srce?"

"Dobro sam. Mislim. Ti?"

"Odlično. Koliko je sati?"

"Petnaest četrdeset osam."

"Znaš doći do čamca za spašavanje?"

"Da."

"Koliko će nam trebati do njega?"

"Četiri minute."

"Je li spreman za polazak?"

"O, da. Samo uskočiš i povučeš ručicu."

"Je li dizalo ovdje? Hoćeš li, molim te, pogledati?"

Ona istrči kroza zastor. Stone je promatrao monitor. Jedan vrlo veliki brod presijecao je smjer kojim se sada kretao Dallas Belle. Stone povuče sirenu, ne puštajući je, i ostane na istome smjeru.

"Gospodine Jack? Čujete li me?"

"Čujem te, prokleti gade."

"Možete li hodati?"

"Ne."

"Nositi ćemo vas."

"Ostavite me da umrem ovako kako ja želim."

Stone spusti pogled na to zalučeno staro lice.

"Ni slučajno vas ne ostavljam u blizini kormila."

Uto se vrati Ronnie.

"Dizalo je ovdje. Sada je petnaest pedeset jedan, tata."

On tada pozove peljara, koji ih je promatrao iz staklene kupaonice. Čovjek odmah izjuri van.

"Pomozite mu da ustane", reče Stone. "Idemo oдавde."

Gospodin Jack pridigne se na jedno koljeno stenjući od boli.

"Samo malo", reče Stone i zaključa kormilo koje je prethodno posve okrenuo u stranu. Prodornim tonom oglasi se sirena za opasnost. Dallas Belle naglo skrene ulijevo, nagingjući se poput razarača. Stone ponovno uključi automatski signal za opasnost i tada se svi povuku s mosta, mučeci se sa strmim nagibom broda koji je sada plovio u krug.

Gospodin Jack i peljar s mukom uđu u dizalo. Stone uđe za njima, u jednoj ruci držeći pištolj, a drugom zagrlivši Ronnie u trenutku kada se dizalo počelo spuštati. Kada su se otvorila vrata na glavnoj palubi, ponovno su mučno počeli prelaziti veliki nagib dok ih je Ronnie kroz stražnja vrata vodila na stražnju palubu.

Nad čamcem, koji je visio sa soha, nadvijale su se ljestve. Zbog nagiba broda bilo je teško ući kroz otvor u pokrovu, no Stonea je najviše mučilo pitanje kako se ukrcati u čamac a da pritom ne izgubi nadzor nad cijelom situacijom. On i Ronnie morali su u čamac ući prvi. Ne postupe li tako, peljar i gospodin Jack mogli bi spustiti čamac bez njih. On pogleda na ručni sat. Još tri minute.

"Ulazi, srce. Dolazim odmah za tobom." Potom se okrene i natraške uđe u čamac, sve vrijeme promatrajući peljara i gospodina Jacka, koji su se uspinjali na ljestve. "Najprije vi, gospodine Jack."

Starčevo sivo lice bilo je nepomičan odraz boli i frustriranosti. Iza njega, peljar se gurao i vikao:

"Brže. Brže."

"Jebeni kosooki."

"Hajde", poviče Stone. "Sve je manje vremena. Ronnie, zakopčaj pojas."

Peljar pogura još snažnije. Starac se naglo okrene i jednim jedinim skladnim pokretom noge raspali ga po licu. Peljar padne na palubu.

"Ja ostajem", reče gospodin Jack Stoneu. "Jebite se svi!"

Više nije bilo vremena. Stone snažnim pokretom zatvori vrata i sjedne pokraj Ronnie, te se zakopča. Narančasto svjetlo prodirale je kroz platno. Ona je svoj mali dlan već držala na ručici.

"Idemo!"

Ona povuče ručicu i krikne. Stone osjeti kako mu želudac leti uvis. Padali su. Već trenutak kasnije tresnuli su o površinu uz udarac koji im je pretresao kosti. Čamac se zaljulja. Stone osjeti kako ih potisak propelera Dallas Bellea brzo udaljuje od broda.

On otkopča pojas, uputi se prema kormilu i posegne za starterom. Motor se pokrene. No prije nego što je stigao pokrenuti propeler, začuo je mukli udarac koji se širio vodom i odmah shvatio da je prekasno. Eksploziv postavljen s lijeve strane broda rasprsnuo se neposredno uz liniju gaza.

On obujmi Ronnie. Za sekundudvije znat će je li potapanje eksploziva naginjanjem broda zagušilo eksploziju prije nego što je uspjela zapaliti superohlađeni plin.

Čamac se prestao ljuljati odjednom, uz prodoran zvuk pucanja, te je ostao stajati nagnuto, kao da se nekako nasukao usred zaljeva.

Stone otvori vrata.

Hladan vjetar žario mu je lice. Brod se nalazio četiristo-petsto metara od njih, ispružen na boku usred polja leda.

Led se širio velikom brzinom.

Obavio je i nosač helikoptera, Yamamoto, koji se nalazio između Dallas Bellea i njihova čamca, te je pojurio još tisuću metara dalje, zamrzavajući morsku vodu i od nje stvarajući kristalne valove, tvrde i sjajne poput stakla. Bijela magla nalik na dim uzdizala se s

nepomične površine. Morske ptice padale su s neba, krila pokrivenih snijegom.

Magla je bila najgušća u neposrednoj blizini broda, gdje je ledeni plin i dalje kuljao iz oštećena trupa. Stone izvuče Ronnie ispod zaštitnog platna.

"Što se dogodilo?"

"Hladni je plin zamrznuo vodu. Hajdemo! Svaki tren može doći do eksplozije."

Pogledala ga je s nevjericom, širom rastvorenih očiju, a onda usmjerila pogled na Dallas Belle.

"Pogledaj gospodina Jacka. Smrznuo se."

Neka tanka pojava stajala je na ljestvama, raširenih ruku i nogu, na pola puta do gornjeg dijela nadgrađa.

Stone spusti Ronnie sa čamca i njih dvoje tada potrče smrznutim zaljevom, uspinjući se na male uzvisine, klizajući se u udoline, leđima okrenuti od broda, licem prema vjetru.

"Je li plin otrovan?" "Samo ako istisne sav zrak."

Oko njih je vladala neobična tišina koju je remetilo samo zveckanje kao zvuk tisuća sićušnih zvončića. S vremena na vrijeme magla bi se raspršila, tako da su vidjeli svjetla na obali i brodove u bijegu od leda koji se i dalje širio.

"Miče se!" poviče Ronnie.

Sada su se nalazili na kojih osam stotina metara od broda, a sloj leda postajao je sve tanji, ljuljajući se na valovima. Jedna nazubljena pukotina iznenada je krenula prema njima poput životinje u napadu. Uspjeli su je izbjeći. Kroz nju je, međutim, nahrupila morska voda, poprskavši ih. Stone se posklizne i padne. Potom se brzo pridigne, uhvati Ronnie za ruku i potrči. Bez ikakva upozorenja, noga mu tada propadne kroz jedno meko mjesto u ledu, tanko i opasno neprimjetno. On se osvrne. Brod je bio obavijen maglom, a narančasti čamac sada je bio tek jedva uočljiva točkica. Ledom

zarobljeni ratni brod nalazio se usred kruga svjetla, palube pretrpane helikopterima, dok su pripone bile ukrućene od zamrznutih signalnih zastavica.

Još jedna pukotina stala je vijugati prema njima, lijeno se pomičući na valu. Površina se raspadala na manje sante. Još koji trenutak i naći će se u vodi - kilometrima od obale, uz noć koja se sve brže spušta. No vratiti se do čamca bilo bi jednako kobno. Svakog trenutka, čelik rashlađen do lomljivosti napuknut će uz kišu iskri i zapaliti plin.

"Vidim mamu!"

Swan se kretao izravno prema njima, s crnim glavnim jedrom i prečnjačom bijelom poput galeba. Sara ga provede kroz bljuzgavi led na rubu bijelog polja i navede na čvrst komad leda. Stone i Ronnie trčali su skačući sa sante na santu.

Ronnie u jednom trenutku upadne u more kroz tanak led. Stone je ščepa, preskoči kanal čiste vode i uz mukao udarac svom težinom doskoči u blizinu broda. I jednom i drugom nogom probije led. Padajući, svom je snagom zaljuljao Ronnie prema gore.

Vidio je Saru kako je hvata za ruku i povlači preko konopca na ogradi. A onda ga je voda povukla nadalje, a kašasti mu se led zatvorio nad glavom. Čizme su mu se odmah ispunile vodom, povlačeći ga nadalje. On podigne ruke, kao da njima želi povući zrak do pluća. Nešto ga tada udari u dlan i on stisne šaku, tim se stiskom boreći za život.

Glavom izbivši iznad površine, ugleda Saru, povezanu na palubi, s brodskom kukom u ruci, kako ga pokušava privući do broda. Potom je prebacio drugu ruku preko ruba broda i ostao tako visjeti, dok mu je hladna voda ispijala i posljednje atome snage, jedva i svjestan činjenice da jedra zveče poput činela.

Sara nešto vikne prema Ronnie. Dijete je stalo nešto petljati oko jarbola i potom je prebacilo podigač

preko konopca na ogradi. Zatim su ga omotale oko njega i ispod ruku. Sara je tada počela okretati vitlo na jarbolu, i Stone osjeti kako se polako podiže iz vode i prelazi na palubu.

"Okreni brod."

On tada puzeći preko palube dođe do kormila i uhvati ga. Vjetar je puhao sa zapada. Brod Dallas Belle ležao je istočno od njih, okovan ledom. On pokrene motor i njime skine krmu s leda. No umjesto da krene izravno prema jugu, prema tjesnacima i zaljevu Sagami, on skrene prema istoku.

"Moramo se postaviti tako da se onaj nosač helikoptera nađe između nas, inače će nas udarni val podići iz mora."

"Stiže policijska patrola", reče Sara.

"Oni nisu problematični." Još koji trenutak i iskre s komada krhkog, svijenog čelika koji se razmrskava na komadiće zapalit će neki zaostali džep plina. Veronica uhvati povoljan nalet vjetra i naglo ubrza. I tako je konačno stigla do mjesta na kojem im je nosač zaklanjao pogled na Dallas Belle. Stone promijeni smjer i uputi se prema tjesnacima, učestalo se osvrćući kako bi se uvjerio da je još zaštićen.

Odjednom mu se učini da se zalazak sunca nekako probio kroz oblake iznad tankera. I Dallas Belle potom eksplodira sjajnije od bilo kakva zalaska sunca. Vatrene kugle uz grmljavinu poleti prema nebu, bojom rubina obasjavajući Tokijski zaljev od obale do obale.

More se pod Swanom zaljulja kao za potresa. Udarni zračni val svom silom nasrne na jedra i prebaci brod na bok.

Prije nego što se ponovno uspravio, nebo se osvijetlilo kao da je sunce u zenitu.

Brodovi i veći čamci jurili su što dalje od plamena. Druge je, poput noćnih leptirića, vatra

privlačila. Onaj ratni brod koji ih je zaštitio od najgoreg udara eksplozije odjednom se razletio na sve strane, na okolne brodove odbacujući helikoptere zahvaćene bjesomučnim plamenom.

Plamen je zahvaćao brodove širom pretrpanog zaljeva, u nizu eksplozija, prenoseći se na susjedno plovilo, poput signalnih vatri koje prenose poruku do luke.

Vjetar je postao vruć. Leda je nestalo. Stupovi plamena, koji su se izvijali i kovitlali poput tornada, obrušili su se prema gradu.

Na vanjskim lukobranima, staklena su zdanja odražavala plamen, a potom se otvarala poput crvenih makova i prepuštala latice vjetru. Automobili i kamioni zapaljeni su letjeli s visećeg mosta, padajući poput krijesnica. Niz dimnjaka u elektrani srušio se poput prstiju koji zatvaraju plamenu šaku.

Stone dalekozorom pogleda Tokio Tower. Nad samim srcem velegrada uzdizao se poput zatvorenika koji se priprema za kaznu. Kompozicija željezničkih vagona s rezervoarima koja se nalazila na molu u zrak je odletjela u dugome nizu potmulih eksplozija. Bila je to, kako se pokazalo, voda. Visoko gore, plameni su stupovi treperili poput svijeća na vjetru. Polako i nevoljko utonuli su prema vodi i pri njihovu sve bljeđem svjetlu Stone je uočio da je luka podnijela najveći dio vala razaranja. Tokio Tower stajao je na mjestu, sada kao čuvar grada koji je preživio.

Na Božićno jutro, trideset milja južno od Nojimazakija, Stone je presavio i spremio kartu Japana te usmjerio Veroniku prema jugoistoku, prema otvorenome moru. Pomno je promotrio obzor, na kojem nije bilo ničega osim pojasa Oriona koji je u bljedom svjetlu zalazio na zapadu, te se spustio u kabinu.

Sara i Ronnie sjedile su pod pokrivačem na ležaju u glavnome salonu, na strani okrenutoj od vjetra, okruženi Ronnieinim plišanim pingvinima, aligatorima i kutijama omotanima ukrasnim papirom, kupljenima prije šest tjedana na Kwajaleinu.

"Moj junak!" tako ga je zvala Ronnie još otkako se probudila.

Stone poljubi Ronnie u čelo, a Saru u usta.

"I mama je junakinja, srce. Bez nje bismo još plivali."

"Ili bismo bili sprženi. Mama, kada ćemo prijeći na darove?"

"Kada tvoj otac malo odspava." Sara podigne pokrivač. "Dođi."

Stone se stisne uz njih i otvori njihovu pohabanu knjigu Pomorski putovi svijeta.

"Kamo idemo, tata?"

"Pa, ovako... Jadnoj Veroniki treba popraviti desni dio križa i trajno zatvoriti onu rupu u kuhinji, prije nego što nam neki morski pas dođe na objed. Stoga će prva postaja biti neka lijepa i topla obala."

"A kamo idemo nakon toga?"

"Potom bi tvoja majka više nego rado otplovila kući." Ronnie se sada doimala zbunjeno i pomalo uznemireno. Odmah je prikupila svoje darove i približila životinje.

"Kući? Pa kod kuće smo."

scan i OCR : Peter_Petrelli

ispravka i prelom: *BABAC*